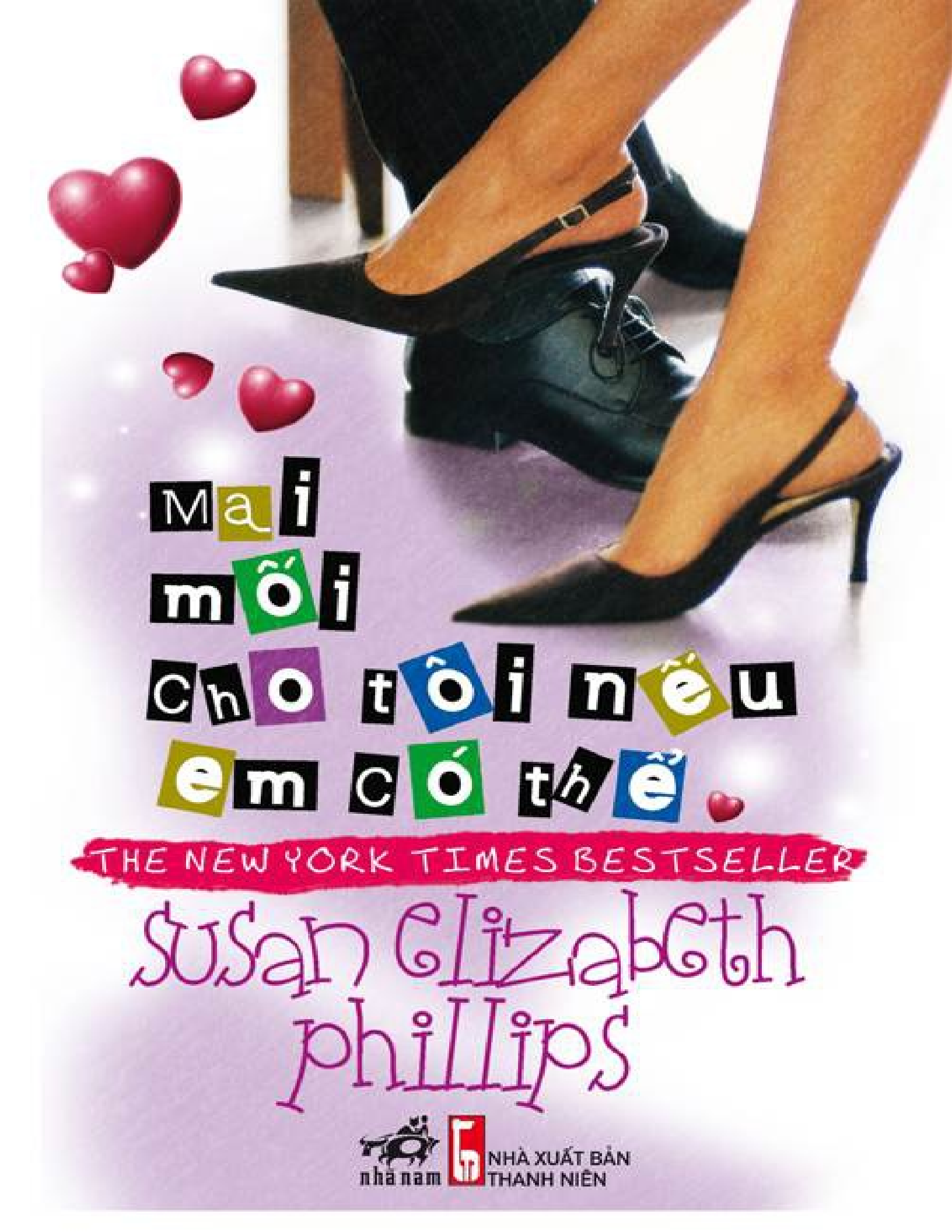

Mai
mỗi
cho tôi nếu
em có thể

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

Susan Elizabeth
Phillips

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
THANH NIÊN

Mai mối cho tôi nếu em có thể

Susan Elizabeth Phillips

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

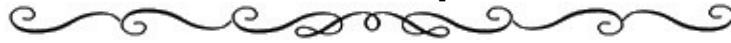
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Lời
[1]
[2]
[3]
[4]
[5]

- [\[6\]](#)
- [\[7\]](#)
- [\[8\]](#)
- [\[9\]](#)
- [\[10\]](#)
- [\[11\]](#)
- [\[12\]](#)
- [\[13\]](#)
- [\[14\]](#)
- [\[15\]](#)
- [\[16\]](#)

Giới thiệu

Cuộc sống với Annabelle có thể gói gọn trong hai tiếng THẨM HỌA: từ công việc, tình cảm cho đến bộ tóc đỏ bất trị! Nhưng cơ hội đổi đời đã tới: cô tiếp quản công ty mai mối từ người bà đã khuất. Tất cả những gì cô phải làm là thuyết phục bằng được anh chàng độc thân nóng bỏng nhất Chicago trở thành khách hàng của mình.

Tại sao một đại diện thể thao đẹp trai, mạnh mẽ và giàu có như Heath Champion lại cần đến bà mối, nhất là một thẩm họa biết đi như Annabelle? Đúng, cô thú vị, cô có một vẻ hấp dẫn kỳ quặc. Nhưng cái Heath đang tìm kiếm là một biểu tượng thành công cuối cùng – một người vợ hoàn hảo. Và người ta cần một bà mối ngoại hạng để tìm được một người vợ ngoại hạng!

Bà mối đầy nhiệt huyết có nghiêm túc khi hứa hẹn sẽ làm bất cứ điều gì để làm vui lòng khách hàng ngôi sao của mình? Hãy cẩn thận, Annabelle – bởi cẩn thận không bao giờ là thừa khi đối mặt với nhà đàm phán cứng rắn nhất Chicago: Heath Champion.

“Lại một lần nữa Phillips tạo ra một tác phẩm hấp dẫn thú vị khiến ta liên tục lật trang.” – Publishers Weekly

“Với giọng điệu sắc sảo, tinh quái, quyến rũ, chủ nhân giải RITA và tác giả của nhiều cuốn bestseller Phillips đã viết nên một câu chuyện tình vui nhộn giữa một nam nhân vật chính hấp dẫn khôn cưỡng và một nữ nhân vật chính đáng yêu nhưng nhiệt tình quá mức.” – Booklist

“Một vở hài kịch tình quái... Đừng bỏ lỡ!” – Closer

Chương 1, Chương 2, Chương 3, Chương 4, Chương 5, Chương 6, Chương 7, Chương 8, Chương 9, Chương 10, Chương 11, Chương 12, Chương 13, Chương 14, Chương 15, Chương 16, Chương 17, Chương 18, Chương 20, Chương 21, Chương 22, Chương 23, Chương 24, Lời kết

Chương 1

Nếu không vì một gã nằm dưới chiếc “Xe Tăng”, Annabelle hẳn đã không bị muộn cuộc hẹn với Mãng Xà. Nhưng đôi chân trần lem luốc kia đang thò ra dưới chiếc xe Crown Victoria già nua của bà ngoại. Cái liếc mắt cực kỳ cảnh giác xuống gầm xe tiết lộ rằng đôi chân ấy là của gã vô gia cư chỉ được biết đến với cái tên Chuột, nổi tiếng nơi Công viên Liễu Giai cạnh nhà cô vì thiếu vệ sinh cá nhân và thích loại rượu rẻ tiền. Một cái chai rỗng nằm cạnh ngực, nâng lên hạ xuống cùng với những tiếng khịt mũi của gã. Vì tầm quan trọng của cuộc hẹn với Mãng Xà, cô thoáng nghĩ tới việc đánh xe vòng qua người gã. Nhưng chỗ đậu xe ở ngõ lại quá hẹp.

Cô đã dành rất nhiều thời gian để thay quần áo và đi xuống khu trung tâm cho cuộc hẹn lúc mười một giờ của mình. Thật không may, các trở ngại liên tục xuất hiện, đầu tiên là ông Bronicki tóm được cô ngay trước cửa và không chịu đi chừng nào chưa nói hết những gì muốn nói. Tuy nhiên, tình hình chưa đến nỗi khẩn cấp. Tất cả những gì cô phải làm là tổng được gã Chuột ra khỏi gầm chiếc Xe Tăng.

Cô rón rén lấy chân thúc vào mắt cá chân của gã và nhận thấy một cảm giác giống y như lúc cô trộn xi rô socola Hershey với keo Elmer để gắn vào vết xước trên gót đôi xăng đan ưa thích của mình mà không thể che hết được vết xước. “Ông Chuột à.”

Gã không hề động đậy.

Cô thúc gã mạnh hơn. “Ông Chuột, dậy thôi. Ông phải ra khỏi chỗ đó.”

Chẳng có động tĩnh gì hết. Đã đến lúc phải dùng tới biện pháp mạnh hơn. Cô nhăn mặt, cúi xuống, rón rén nhấc một mắt cá chân lấm lem lên mà lay lay. “Nào, ông Chuột. Dậy thôi!”

Chẳng có gì nhúc nhích. Nếu không có những tiếng thở phì phò, gã hẳn đã chết rồi.

Cô lay gã mạnh hơn. “Hôm nay thật tình cờ lại đúng là ngày quan trọng nhất trong sự nghiệp của tôi và tôi cần chút hợp tác ở đây.”

Gã Chuột không hề hứng thú với việc hợp tác.

Cô cần một lực mạnh hơn nữa. Cô nghiêng rằng, cẩn thận kéo chân váy bộ vest màu vàng bơ bằng lụa thô mới mua hôm qua vì được giảm giá tới 60% trong hội chợ thương mại, và cúi xuống cạnh cái hăm xung. “Nếu ông không ra khỏi đó, tôi sẽ gọi cảnh sát đấy.”

Gã Chuột khịt mũi.

Cô gõ gót giày xuống nền đường và giật mạnh cả hai mắt cá chân lem luốc. Mặt trời buổi sáng tỏa hơi nóng trên đầu cô. Gã Chuột chỉ cuộn người lại đủ để nhét vừa vai xuống dưới gầm xe. Cô lại giật mạnh lần nữa. Bên dưới áo khoác, chiếc áo bó ba lỗ màu trắng cô chọn để kết hợp với đôi bông tai ngọc trai hình giọt lệ của bà ngoại bắt đầu dính sát vào làn da. Cô cố không nghĩ đến chuyện gì đang xảy ra với mái tóc của mình. Ngày hôm nay rõ là không phải thời điểm thích hợp để hết keo tạo kiểu tóc, và cô chỉ còn biết cầu cho hộp Aqua Net cũ với sức bền công nghiệp tìm thấy dưới bồn cầu rửa mặt trong phòng tắm chế ngự được sự hỗn loạn của những lọn tóc đỏ vốn luôn là tai họa đối với diện mạo của cô nhưng đến mùa hè ẩm ướt ở Chicago thì còn trở thành đại họa.

Nếu không đuổi được gã Chuột ra khỏi đó trong vòng năm phút tiếp theo, cô sẽ gặp rắc rối to. Cô tìm đường đi vòng tới cửa xe phía tài xế. Đầu gối kêu răng rắc khi cô cúi xuống lần nữa và sẫm soi gương mặt uể oải của gã. “Chuột, ông phải dậy thôi! Ông không thể ở lại đây được.”

Một mí mắt cáu ghét nâng lên rồi từ từ đóng lại.

“Nghe này.” Cô chọc vào ngực gã. “Nếu ra khỏi đó, tôi sẽ cho ông năm đô.”

Miệng gã cử động và một tiếng ùng ục trong họng phát ra cùng với dòng nước dãi. “Biến.”

Mùi đó khiến cô chảy nước mắt. “Tại sao ông lại chọn đúng ngày hôm nay để nằm dưới xe của tôi hả? Tại sao lại là xe của tôi? Tại sao không phải xe của ông Bronicki?” Ông Bronicki sống bên kia ngõ và dành thời gian nghỉ hưu để nghĩ ra những cách thức mới khiến Annabelle phát điên.

Thời gian sắp hết và cô bắt đầu hoảng sợ. “Ông có muốn vui vẻ không? Vì nếu ông ra khỏi đó, có lẽ chúng ta sẽ nói về chuyện này.”

Thêm nhiều nước dãi và một tiếng khụt khịt hôi thối nữa. Chuyện này đúng là tuyệt vọng. Cô nhảy lên và lao về phía căn nhà.

Mười phút sau, cô dụ được gã ra với lon bia mở sẵn. Không phải thời điểm phù hợp nhất cho cô.

Đến khi đưa được chiếc Xe Tăng từ trong ngõ ra phố, cô chỉ còn lại hai mươi một phút để đi tới Loop và tìm chỗ đỗ xe. Bụi bẩn bám thành vệt trên chân, áo sơ mi nhàu nhĩ và cô đã làm gãy một cái móng tay khi mở lon bia. Hai cân rưỡi được bổ sung vào bộ khung xương nhỏ kể từ khi bà ngoại mất dường như chẳng còn là vấn đề lớn nữa.

10:39

Không thể mạo hiểm với tình trạng ùn tắc giao thông do xây dựng trên đường cao tốc

Kennedy nên cô rẽ qua đường Division. Nhìn trong gương chiếu hậu, một lọn tóc khác đã bật tung khỏi lớp keo vuốt tóc và mồ hôi lấm tấm trên trán. Cô đi vòng xuống Halsted để tránh vụ sửa đường. Khi đã đưa được chiếc xe với kích thước của một chiếc xe tăng thoát khỏi cảnh tắc đường, cô lấy chiếc khăn giấy ướt chộp được trong bếp để lau đôi chân bẩn. Tại sao bà cô không lái một chiếc Honda Civic nhỏ nhắn xinh xắn thay vì con quỷ khát xăng màu xanh lá cây bẩn tính này? Với chiều cao một mét sáu hai, Annabelle thấy cái đệm có gì phiền phức, nhưng bà có mấy khi lái xe đâu. Sau hơn chục năm sử dụng, công tơ mét của Xe Tăng còn chưa vượt quá ba mươi chín nghìn dặm.

Một chiếc taxi cắt ngang đầu xe. Cô bóp còi, mồ hôi đã chảy thành dòng giữa ngực. Cô liếc đồng hồ. 10:50. Cô cố nhớ xem liệu mình đã dùng lăn khử mùi sau khi tắm chưa. Đương nhiên là rồi. Cô luôn dùng khăn khử mùi. Cô nhắc cánh tay lên để kiểm tra cho chắc, nhưng ngay khi hít một hơi, cô đâm sầm vào cái ổ gà khiến miệng đập vào ve áo màu vàng bơ, để lại vệt son môi mờ mờ.

Cô hoảng hốt hét lên rồi với tay về phía chiếc túi nằm trên ghế ngồi rộng rãi bên cạnh, rồi cuộc lại khiến nó trượt khỏi mép rơi xuống phía dưới. Đèn giao thông tại phố Halsted và Chicago chuyển sang màu đỏ. Tóc cô dính bết sau gáy và thêm nhiều lọn nữa bung ra. Cô cố thực hiện động tác hít thở trong yoga, nhưng cô chỉ mới học được một buổi vậy nên chẳng hiệu quả gì. Tại sao, khi tương lai kinh tế của Annabelle đang gặp nguy hiểm, gã Chuột lại chọn đúng ngày này để ngủ dưới xe của cô chứ?

Cô bò vào trong Loop. 10:59. Lại thêm một công trường giao thông lâu dài nữa của Chicago. Cô đi qua Trung tâm Daley. Cô không có thời gian để làm theo thói quen dạo khắp các con phố cho đến khi tìm thấy một chỗ đậu xe trên đường đủ rộng để chứa được chiếc Xe Tăng khổng lồ. Thay vào đó, cô rẽ ngay vào bãi đậu xe đầu tiên với giá cắt cổ, quảng chìa khóa của Xe Tăng cho người phục vụ và bắt đầu lóc cóc chạy.

11:05. Không cần phải hoảng sợ. Cô sẽ chỉ cần giải thích về gã Chuột. Chắc chắn Mãng Xà sẽ hiểu.

Hoặc không.

Luồng hơi từ máy điều hòa nhiệt độ phả vào người khi cô bước vào sảnh của tòa nhà văn phòng. 11:08. Nhờ trời thang máy trống và cô bấm nút tầng 14.

“Đừng để anh ta dọa dẫm cậu,” Molly đã dặn cô qua điện thoại. *“Mãng Xà sống nhờ sự sợ hãi.”*

Nói thì dễ lắm. Molly đang ngồi nhà với ông chồng là cầu thủ bóng bầu dục nổi tiếng, có sự nghiệp riêng đâu ra đấy và hai đứa con đáng yêu.

Cánh cửa từ từ đóng lại. Annabelle nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong bức tường gương và thất kinh ré lên một tiếng. Bộ vest bằng vải dũi biến thành một đồng nẹp nhẵn ửng rừ, cạnh váy lấm bần, vết son môi trên ve áo hiện rõ mồn một như vật trang trí Noel phát sáng. Tệ nhất là tóc cô đang bung ra khỏi lớp keo Aqua Net từng lọn một, keo vuốt chỉ đủ để mớ tóc rũ thẳng xuống mặt cô giống như lò xo của chiếc giường bị quăng ra từ cửa sổ căn hộ nào đấy rồi bị bỏ lại trong ngõ đến khi bị gỉ sét.

Thường khi cảm thấy đau khổ với vẻ ngoài của mình – vốn đến mẹ cô cũng chỉ có thể miêu tả là “dễ thương” – cô nhắc mình phải biết ơn vì vẫn có những điểm tích cực: mắt màu mật ong rất đẹp, lông mi rậm, và – được hay bị vài tá nốt tàn nhang – làn da màu kem. Nhưng chẳng có lấy một chút suy nghĩ lạc quan nào có thể khiến hình ảnh đang nhìn chằm chằm vào cô từ chiếc gương trong thang máy mang một màu sắc nào đó khác với sự kinh hoàng. Cô vội vàng vén mấy lọn tóc về phía sau tai và vuốt phẳng váy, nhưng cửa thang máy mở ra trước khi cô có thể sửa sang được kha khá cho vẻ luộm thuộm của mình.

11:09.

Trước mặt, cô nhìn thấy bức tường bằng kính in những chữ vàng. CÔNG TY QUẢN LÝ THỂ THAO CHAMPION. Cô vội vã băng qua hành lang trải thảm và bước qua cánh cửa có tay cầm uốn cong bằng kim loại. Khu vực lễ tân bày cái xô pha bằng da và mấy chiếc ghế tương xứng, những vật lưu niệm thể thao được đóng khung, màn hình ti vi lớn tắt tiếng đang phát một trận bóng chày. Cô nhân viên lễ tân có mái tóc ngắn màu xám thép và cặp môi mỏng. Cô ta nhìn về ngoài khơi tả của Annabelle qua cặp kính có gọng kim loại màu xanh nước biển. “Tôi có thể giúp gì cô không?”

“Annabelle Granger. Tôi có hẹn với Mãng... với ngài Champion.”

“Cô Ganger, tôi e là cô tới quá muộn.”

“Chỉ có mười phút.”

“Mười phút là tất cả thời gian ông Champion rảnh trong lịch làm việc để gặp cô.”

Những nghi ngờ của cô đã được xác nhận. Anh ta chỉ đồng ý gặp cô vì Molly đã nài nỉ và anh ta không muốn làm mất lòng vợ của khách hàng quan trọng nhất. Cô tuyệt vọng liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường. “Thật ra tôi chỉ đến muộn có chín phút. Tôi vẫn còn một phút nữa.”

“Xin lỗi.” Nhân viên lễ tân quay lại với chiếc máy tính và bắt đầu gõ.

“Một phút.” Annabelle nài nỉ. “Đó là tất cả những gì tôi cần.”

“Tôi không thể giúp gì được.”

Annabelle cần cuộc hẹn này và cô cần ngay bây giờ. Cô quay gót, xông thẳng về cánh cửa ghép ván ở phía cuối khu vực lễ tân.

“Cô Granger!”

Annabelle lao vào hàng lang thông thoáng hai bên là hai dãy văn phòng, một phòng trong số đó được canh gác bởi hai thanh niên có làn da nâu bóng, mặc sơ mi thắt cà vạt. Lờ hai gã đó đi, cô tiến về phía cánh cửa gỗ gụ oai nghiêm nằm chính giữa bức tường cuối hành lang và xoay nắm đấm cửa.

Văn phòng của Măng Xà có sắc màu của tiền bạc: những bức tường sơn màu ngọc bích, tấm thảm dày màu rêu, đồ nội thất bọc màu xanh lá cây, nổi bật với những chiếc gối màu đỏ máu. Các bức ảnh báo chí và đồ lưu niệm thể thao treo phía sau ghế xô pha cùng tấm biển kim loại trắng có những vệt nâu đỏ nhạt với những chữ cái hình khối màu đen hơi mờ, BEAU VISTA. Trông rất phù hợp với bức tường có cửa sổ nhìn ra hồ Michigan xa xa. Măng Xà đang ngồi sau chiếc bàn hình chữ U kiểu dáng tuyệt đẹp, chiếc ghế tựa cao quay về phía mặt hồ. Cô nhận thấy chiếc máy tính để bàn đời mới nhất, một chiếc máy tính xách tay nhỏ, điện thoại BlackBerry, bảng điện thoại màu đen sành điệu với số nút đủ dùng để có thể hạ cánh một máy bay phản lực cỡ lớn. Chiếc tai nghe không dây nằm vắt vương gần đó trong khi Măng Xà đang trực tiếp nói vào ống nghe.

“Tiền trong năm thứ ba khá khấm thật đấy, nhưng chẳng màu mè gì nếu họ cắt anh sớm,” anh ta nói giọng vùng Trung Mỹ, âm vang và quả quyết. “Tôi biết đó là một canh bạc, nhưng nếu anh ký hợp đồng một năm, chúng ta có thể chơi với thị trường chuyển nhượng tự do.” Cô thoáng thấy cổ tay rám nắng rắn chắc, chiếc đồng hồ đeo tay to sụ và những ngón tay búp măng thon dài cuộn quanh ống nghe. “Rốt cuộc, đó là quyết định của anh, Jamal. Tôi chỉ có thể tư vấn cho anh thôi.”

Cánh cửa phía sau cô bật mở và cô nàng nhân viên lễ tân xông vào, xù lên như một con vẹt lông dài đang tự vệ. “Heath, xin lỗi. Cô ấy đã qua mặt tôi.”

Măng Xà chậm rãi xoay ghế lại và Annabelle cảm thấy như thể cô vừa bị ai đó thúc vào dạ dày.

Anh ta có khuôn hàm vuông cứng rắn, mọi thứ ở anh ta toát lên dáng vẻ của một kẻ táo tợn tự gây dựng cơ đồ, một gã thô lỗ đã hai lần trượt trong kỳ thi vào ngôi trường dạy nghi thức xã giao, nhưng đến lần thứ ba thì cuối cùng cũng qua được. Tóc anh ta dày và xoắn tít, với một thứ màu nằm giữa màu chiếc cặp da và chai bia Bud. Mũi anh ta thẳng tắp, tự tin và cặp lông mày đậm nét, một bên bị cắt đôi gần phía cuối bởi vết sẹo mờ. Vẻ cương quyết của khuôn miệng với những đường nét mạnh mẽ tuyên bố sự ít dung thứ cho những kẻ ngốc, niềm đam mê gần như ám ảnh dành cho những công việc khó khăn và – mặc dù điều này có thể chỉ là hình dung

của cô – có lẽ là quyết tâm được sở hữu một biệt thự nhỏ gần thị trấn St. Tropez [1] trước khi năm mươi tuổi. Nếu không phải vì sự thiếu cân đối mơ hồ của các đường nét trên khuôn mặt, hẳn anh ta sẽ hoàn mỹ tới mức không cưỡng lại được. Thay vào đó, anh ta chỉ đơn thuần là đẹp trai chết người. Điều gì khiến một gã như thế này cần tới bà mối?

Vẫn tiếp tục nói chuyện điện thoại, anh ra quay sang nhìn cô. Đôi mắt anh ta có màu xanh lá cây của đồng một trăm đô la với vẻ sắc lạnh không hài lòng. “Anh trả tiền để tôi làm chuyện này mà, Jamal.” Anh ta nhìn vẻ ngoài xộc xệch của Annabelle rồi ném ánh mắt nghiêm khắc về phía cô nhân viên lễ tân. “Chiều nay tôi sẽ nói chuyện với Ray. Để ý đến tay nghiệp dư ấy đấy. Và nói với Audette tôi sẽ gửi cho cô ấy thùng sâm panh Krug Grande Cuvee khác.”

“Cuộc hẹn lúc mười một giờ,” cô nhân viên lễ tân nói khi anh ta cúp máy. “Tôi đã bảo cô ấy là quá muộn để gặp anh rồi.”

Anh ta đẩy tờ *Tuần san Bóng bầu dục Chuyên nghiệp* sang một bên. Bàn tay anh ta rộng, móng tay sạch và được cắt tỉa gọn gàng. Tuy nhiên, vẫn không khó để hình dung ra chúng dính đầy dầu nhờn. Cô dán mắt vào chiếc cà vạt màu xanh nước biển có lẽ trị giá còn hơn cả bộ đồ của cô và sự vừa vặn đến hoàn hảo của chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt có lẽ được may riêng cho vừa khít với độ rộng vai của anh ta, rồi dần chuyển ánh nhìn xuống vòng eo của anh ta.

“Có vẻ như cô ấy đã nghe không rõ.” Chiếc áo sơ mi ôm sát khuôn ngực ấn tượng khi anh xoay người trên chiếc ghế khiến Annabelle ý thức một cách không thoải mái về bài sinh học từ thời trung học mà cô vẫn còn nhớ mang máng đề cập tới loài mãng xà. Chúng nuốt chửng cả con mồi. Phần đầu trước tiên.

“Anh có muốn tôi gọi bảo vệ không?” cô lễ tân hỏi.

Anh ta hướng cặp mắt sắc mồi sang phía cô, khiến Annabelle phải nhận thêm một cú sốc ao nũa. Mặc cho nỗ lực che giấu của anh ta, vẻ hiêu chiến vẫn lộ ra. “Tôi nghĩ mình có thể xoay sở được với cô ta.”

Một ý thức đột ngột về giới tính đánh thẳng vào tâm trí cô – quá không phù hợp, quá không đúng lúc và hoàn toàn lạc lõng đến mức cô đâm sầm vào một trong những chiếc ghế không tay vịn. Cô chưa bao giờ giữ được phong độ cao nhất khi ở cạnh những người đàn ông quá tự tin, và tính cấp thiết của nhu cầu gây ấn tượng với loại đàn ông đặc biệt này khiến cô thâm nguyện rửa sự vụng về của mình cùng với bộ vest nhàu nát và mái tóc rối bời.

Molly đã dặn cô phải hùng hổ. *Anh ta đấu tranh để giành thắng lợi, từng khách hàng một. Hung hăng tàn bạo là cảm xúc duy nhất mà Heath Champion hiểu.* Nhưng Annabelle không phải người có bản tính hung hăng. Tất cả mọi người từ nhân viên ngân hàng tới người lái taxi đều lợi dụng cô. Chỉ mới tuần trước thôi thôi, cô đã chịu thua đứa trẻ chín tuổi mà cô bắt được quá tang đang ném trứng vào chiếc Xe Tăng. Thậm chí ngay cả gia đình cô – *đặc biệt* là gia đình cô –

ai cũng đều thắng cô hết sức dễ dàng.

Và cô phát chán lên vì điều đó. Phát chán vì bị chiều cổ, phát chán vì quá nhiều người giành lấy những gì tốt đẹp nhất của cô, phát chán vì cảm thấy mình như một kẻ thất bại. Nếu bây giờ cô chùn bước, chuyện sẽ đi đến đâu? Cô bắt gặp đôi mắt màu xanh lá cây của đồng đô la và biết rằng đã đến lúc phải đào sâu vốn gien của nhà Granger và chơi rắn tay.

“Có một xác chết dưới gầm xe của tôi.” Cũng gần đúng như thế. Gã Chuột nặng như xác chết.

Thật không may, Mãng Xà không có vẻ bị ấn tượng, nhưng hẳn anh ta đã phải chịu trách nhiệm với quá nhiều cái xác đến nỗi phát chán với cái khái niệm xác chết rồi. Cô hít một hơi thật sâu. “Cái thói quen quan liêu ấy. Vì nó mà tôi bị muộn. Bằng không, tôi đã đến đúng giờ rồi. Còn hơn cả đúng giờ nữa. Tôi rất có trách nhiệm. Và chuyên nghiệp.” Đột nhiên, cô thấy hụt hơi. “Anh không phiền nếu tôi ngồi chứ?”

“Có.”

“Cảm ơn.” Cô thả mình xuống chiếc ghế gần nhất.

“Cô không được thính tai cho lắm, đúng không nhỉ?”

“Cái gì?”

Anh ta nhìn cô chằm chằm hồi lâu trước khi cô nhân viên lễ tân đi ra. “Sylvia, giữ các cuộc gọi cho tôi trong vòng năm phút nhé, trừ trường hợp Phoebe Calebaw.” Cô nhân viên lễ tân đi ra và anh ta buông một tiếng thở dài chịu đựng. “Tôi đoán cô là bạn của Molly.” Thậm chí rằng anh ta cũng thật đáng sợ: chắc chắn, đều đặn và rất trắng.

“Bạn thân từ thời đại học.”

Anh ta gõ ngón tay xuống bàn. “Tôi không muốn tỏ ra thô lỗ, nhưng cô sẽ phải nhanh lên.”

Anh ta nghĩ anh ta đang đùa với ai chứ? Càng lúc càng bất lịch sự. Cô hình dung ra hình ảnh anh ta hồi đại học, đang đóng đưa một kẻ lập dị tội nghiệp nào đó bên ngoài cửa sổ ký túc xá hay cười vào mặt cô bạn gái đang khóc suốt mướt, có lẽ bị đánh bầu. Cô ngồi thẳng trên ghế, cố tỏ ra tự tin. “Tôi là Annabelle Granger ở công ty Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn.”

“Bà mối.” Ngón tay anh ta ngừng gõ.

“Tôi coi mình là cố vấn hôn nhân.”

“Giờ cô là thế hả?” Anh ta lại nhìn xoáy vào cô bằng cặp mắt xanh màu tiền ấy. “Molly nói với tôi rằng công ty của cô được gọi là cái gì đó đại loại như Bà Mỗi Myrna.”

Cô nhớ ra quá muộn rằng mình đã bỏ sót điểm đặc biệt trong cuộc trò chuyện với Molly. “Bà Mỗi Myrna được bà ngoại tôi sáng lập vào những năm 1970. Bà đã mất cách đây ba tháng. Kể từ đó đến nay tôi vẫn đang tiến hành hiện đại hóa công ty, và cũng đặt tên mới cho công ty để phản ánh triết lý của chúng tôi về sự phục vụ được cá nhân hóa dành cho những giám đốc điều hành có đầu óc sáng suốt.” *Bà ngoại, thứ lỗi cho con, nhưng con phải làm vậy.*

“Chính xá thì công ty của các vị lớn tới mức nào?”

Một điện thoại, một máy tính, tủ đựng hồ sơ cũ kỹ bụi bặm của bà ngoại và bản thân cô. “Nó có quy mô vừa tầm quản lý. Tôi tin mấu chốt của sự linh hoạt là luôn giữ được kích cỡ nhỏ gọn.” Cô vội vã tiếp tục, “Mặc dù đây từng là công ty của bà tôi nhưng tôi đủ tư cách để tiếp quản nó.” Sự đủ tư cách của cô bao gồm tấm bằng cử nhân ngành sân khấu của trường đại học Tây Bắc mà cô chưa bao giờ sử dụng chính thức, công việc ngắn ngủi tại một công ty kinh doanh trên mạng đã phá sản, sự hùn vốn trong một cửa hàng lưu niệm thua lỗ, một vị trí ở văn phòng giới thiệu việc làm vốn là nạn nhân yếu mệnh của nền kinh tế.

Anh ta ngả người trên ghế. “Để tiết kiệm thời gian cho cả hai chúng ta, tôi sẽ không vòng vo tam quốc. Tôi đã ký hợp đồng với Portia Powers.”

Annabelle đã chuẩn bị tinh thần cho điều này. Portia Powers, giám đốc công ty Mai Mỗi Power, điều hành công ty mai mỗi độc quyền ở Chicago. Powers xây dựng sự nghiệp kinh doanh của mình dựa trên việc phục vụ những giám đốc điều hành hàng đầu thành phố, những người đàn ông sáng suốt quá bận rộn để có thể tìm được những cô vợ làm cảnh mà họ mong muốn và đủ giàu có để trả được mức phí cắt cổ của Powers. Powers quan hệ rộng, năng nổ và có tiếng là tàn nhẫn, mặc dù ý kiến này xuất phát từ các đối thủ của cô và có lẽ bị chi phối bởi sự ghen tỵ nghề nghiệp. Vì chưa bao giờ gặp cô ấy, Annabelle không đưa ra nhận xét gì.

“Tôi biết anh đã ký hợp đồng, nhưng điều đó không có nghĩa là anh không thể chọn cả công ty Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn.”

Anh liếc về phía những chiếc nút nhấp nháy trên điện thoại, một vệt thẳng đứng thể hiện về cái kính chia đôi trán anh. “Tại sao tôi phải quan tâm?”

“Bởi tôi sẽ làm việc chăm chỉ hơn nhiều so với tưởng tượng của anh. Và bởi tôi sẽ giới thiệu cho anh những phụ nữ đầu óc và tài năng, những phụ nữ không làm anh buồn chán sau khi sự mới mẻ không còn nữa.”

Anh ta nhướn một bên mày. “Cô biết tôi tường tận đến thế cơ à?”

“Ngài Champion” – *Chắc đó không phải tên thật của anh ta chứ?* – “Rõ ràng anh đã quen được những người phụ nữ xinh đẹp vây quanh và tôi chắc anh đã có vô số cơ hội để cưới một trong số họ. Nhưng anh đã không làm thế. Điều đó cho tôi biết anh mong muốn nhiều hơn là chỉ cần có một cô vợ đẹp.”

“Và cô không nghĩ tôi có thể đạt được mục đích nhờ Portia Powers.”

Cô không xem thường sự cạnh tranh, mặc dù cô biết, người mẫu thời trang và những người có giao thiệp rộng chính là kiểu phụ nữ Powers sẽ giới thiệu cho anh. “Tôi chỉ biết Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn phải mang lại điều anh nghĩ và tôi nghĩ anh sẽ ấn tượng.”

“Đến làm việc với Mai Mỗi Power tôi còn không lấy đâu ra thời gian, nói gì đến chuyện cho thêm ai khác vào mớ hổ lốn ấy.” Anh đuổi thẳng người trên ghế. Anh cao lớn, vì thế phải mất một lúc.

Cô đã để ý đến đôi vai rộng. Giờ cô quan sát những phần cơ thể khác của anh. Anh có thân hình của một vận động viên cơ bắp săn chắc. Nếu bạn thích người đàn ông bơi trong hoóc môn sinh dục và đời sống tình dục dữ dội, anh chính là số đầu tiên trong danh sách gọi tự động của bạn. Nói như thế không có nghĩa là Annabelle đang nghĩ về đời sống tình dục của mình. Hay ít nhất cô đã không nghĩ thế cho đến khi anh đứng lên.

Anh ta bước vòng qua góc bàn làm việc và đưa tay ra. “Nỗ lực đáng ghi nhận, Annabelle. Cảm ơn cô đã dành thời gian.”

Anh chẳng cho cô lấy một cơ hội. Anh chỉ thuần túy làm theo yêu cầu để Molly vui lòng. Annabelle nghĩ đến bao nhiêu công sức mà cô phải đổ ra để đến được đây, hai mươi đô la tốn kém để gửi Xe Tăng bên ngoài bãi đậu xe, nỗ lực cô bỏ ra để tìm hiểu mọi thứ có thể về anh chàng nhà quê siêu thành đạt ba mươi tư tuổi đang đứng trước mặt cô. Cô nghĩ đến những hy vọng cô dành cho cuộc gặp gỡ này, những giấc mơ rằng sẽ khiến cho Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn trở nên thành công và độc nhất vô nhị. Những năm thất bại đang sục sôi trong cô, được tiếp thêm nhiên liệu bởi lời nhận xét chẳng hề hay ho, vận rủi và những cơ hội bị bỏ lỡ.

Phốt lờ bàn tay anh, cô dồn trọng lực xuống chân. Anh cao hơn cô một cái đầu và cô phải ngẩng cổ lên mới nhìn được vào mắt anh. “Anh có còn nhớ cảm giác của một kẻ thua cuộc không, anh Champion, hay chuyện đó đã quá lâu rồi? Anh có nhớ lúc anh khao khát dàn xếp xong xuôi cuộc thương lượng đến mức sẵn sàng làm bất cứ điều gì? Anh có lái xe một mạch xuyên quốc gia chỉ để đến sáng được gặp ứng cử viên cho chiếc cúp Heisman không? Anh có dành hàng giờ quanh quẩn ở bãi đậu xe bên ngoài sân tập của đội Gấu để thu hút sự chú ý của một trong những nhân vật quan trọng không? Hay lần dù đang sốt cao anh vẫn ép mình rời khỏi giường để có thể bảo lãnh khách hàng của một đại diện khác ra khỏi nhà tù?”

“Cô đã chuẩn bị rất tốt.” Anh ném cái nhìn sốt ruột vào những chiếc nút điện thoại đang

nhấp nháy, nhưng anh không tổng cổ cô ra ngoài, vì thế cô vẫn tiếp tục.

“Khi anh bắt đầu sự nghiệp, những vận động viên như Kevin Tucker không có thời gian dành cho anh. Anh có nhớ cảm giác đó không? Anh có nhớ khi các phóng viên không gọi anh để phỏng vấn? Khi anh không thân thiết với tất cả mọi người trong Liên đoàn Bóng bầu dục Quốc gia.”

“Nếu tôi nói tôi nhớ, cô sẽ đi chứ?” Anh vói tay về phía chiếc tai nghe không dây nằm cạnh bảng điện thoại.

Cô nắm chặt tay lại, hy vọng mình có vẻ tràn đầy say mê chứ không phải là điên rồ.

“Tất cả những gì tôi muốn là một cơ hội. Cơ hội tương tự anh có được khi Kevin sa thải người đại diện cũ và đặt niềm tin vào một anh chàng am hiểu thể thao, ăn nói lưu loát từng tìm được con đường từ một thị trấn nhỏ xíu ở Nam Illinois tới Đại học Luật Harvard.”

Anh thu người trở lại trong ghế, một bên lông mày đen nhướn lên.

“Một đứa trẻ con nhà lao động nhờ chơi bóng bầu dục mà giành được học bổng đại học, nhưng lại nhờ vào bộ óc của mình để tiến lên phía trước. Một anh chàng không có gì ngoài những giấc mơ lớn và đạo đức nghề nghiệp mạnh mẽ. Một anh chàng...”

“Dừng lại đi trước khi cô làm tôi phát khóc,” anh nói khô khốc.

“Chỉ cần cho tôi một cơ hội thôi. Hãy để tôi thu xếp một buổi giới thiệu. Chỉ một thôi. Nếu anh không thích người phụ nữ tôi chọn, tôi sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa. Làm ơn đi. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì.”

Câu nói này khiến anh chú ý. Anh đẩy ống nghe điện thoại sang một bên, ngửa người trên ghế và dùng ngón tay cái xoa một bên miệng. “Bất cứ điều gì?”

Cô không hề chùn bước trước cái nhìn chăm chăm định giá của anh. “Bất cứ điều gì cần thiết.”

Mắt anh thực hiện hành trình đầy toan tính từ mái tóc màu đỏ nhạt rối bù tới miệng, xuống cổ họng rồi tới bộ ngực của cô. “Chà... Lâu rồi tôi không vui vẻ với ai.”

Cổ họng đang thắt lại của cô giãn ra. Mãng Xà đang đùa giỡn cô. “Vậy thì sao chúng ta không làm gì đó về chuyện này dựa trên nền tảng vững chắc?” Cô chộp lấy chiếc túi giả da và rút nhanh tập tài liệu đã được chuẩn bị xong xuôi từ lúc năm giờ sáng. “Cái này sẽ cho anh biết thêm một chút về Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn. Trong đó bao gồm phương châm hoạt động, lịch làm việc và bảng tính phí của chúng tôi.”

Giờ đây, khi đã vui đùa xong rồi, anh quay lại với công việc thuần túy. “Tôi quan tâm tới kết quả, không phải phương châm hoạt động.”

“Và kết quả chính là điều tôi sẽ mang lại cho anh.”

“Rồi chúng ta sẽ biết.”

Cô hít một hơi run rẩy. “Điều đó có nghĩa là...”

Anh ta nhắc tai nghe điện thoại lên đeo quanh cổ, để phần dây xoắn đung đưa phía trước áo sơ mi. “Cô có một cơ hội. Tối mai. Giới thiệu cho tôi ứng cử viên sáng giá nhất của cô.”

“Thật chứ?” Đầu gối cô rã rời. “Được... Tuyệt vời! Nhưng... Tôi cần xác định chính xác điều anh đang tìm kiếm.”

“Hãy xem cô giỏi như thế nào.” Anh tung tung chiếc tai nghe. “Chín giờ tối mai tại Sienna trên phố Clark. Giới thiệu nhưng đừng tính bỏ đi. Ở lại bàn và giữ cho cuộc trò chuyện vui vẻ. Tôi đã vất vả với công việc của mình rồi. Tôi không muốn vất vả trong việc này nữa.”

“Anh muốn tôi ở lại.”

“Chính xác hai mươi phút. Sau đó đưa cô ta đi.”

“Hai mươi phút? Anh không nghĩ cô ấy sẽ cho rằng điều đó hơi... có vẻ bị coi thường sao?”

“Nếu cô ta là người phù hợp thì sẽ không nghĩ thế.” Anh trao cho cô nụ cười của anh chàng nhà quê. “Và cô biết tại sao không, cô Granger? Vì người phụ nữ phù hợp sẽ quá *ngọt ngào* để thấy méch lòng. Giờ thì biến khỏi đây đi khi cô vẫn còn đang ở thế thuận lợi.”

Cô làm theo lời khuyên.

Đến tận khi lên được vào trong nhà vệ sinh ở tiệm McDonald, Annabelle mới hết run. Cô thay chiếc quần ngắn dài, áo ba lỗ và xăng đan. Kinh nghiệm ngày hôm nay chứng minh nỗi ám ảnh cả đời cô về loài rắn là đúng. Nhưng những phụ nữ khác sẽ không nhìn Champion như thế. Anh giàu có, thành công và đẹp trai, tất cả khiến anh trở thành một người bạn đời trong mơ, đây là giả dụ, anh không khiến những người anh hẹn hò sợ chết khiếp, một khả năng dễ nhận thấy. Tất cả những gì cô cần làm là tìm người phụ nữ phù hợp.

Cô vén mái tóc hoang dại ra phía sau bằng hai chiếc kẹp tóc để nó khỏi xòa vào mặt. Cô luôn cuốn tóc ngắn lại để giữ chúng gọn gàng, nhưng mái tóc xoăn yêu tinh khiến cô trông giống sinh viên năm nhất hơn là một người chuyên nghiệp nghiêm túc, vì thế cô đành ngâm dấm vuốt cay để chúng xòa ra. Đây không phải lần đầu tiên cô ao ước mình có dư năm trăm đô la để đi duỗi tóc chuyên nghiệp, nhưng thậm chí cô còn không trả nổi hóa đơn tiền điện nước.

Annabelle xếp gọn đôi bông tai ngọc trai của bà ngoại vào chiếc hộp kẹo Altoid trống rỗng và uống ừng ực một hơi nước ấm từ cái chai để ở ghế sau Xe Tăng. Cô chắt khá nhiều thứ trong xe: đồ ăn thức uống; quần áo dự phòng; băng vệ sinh Tampax và đồ vệ sinh cá nhân; những tờ giới thiệu công ty và danh thiếp mới; dụng cụ tập thể dục phòng khi cô đột nhiên có hứng, điều gần như chưa từng xảy ra; và chỉ mới được bổ sung gần đây, hộp bao cao su để nhớ có cần đến khi một trong những khách hàng của cô bất chợt nảy sinh nhu cầu không kiềm chế được, mặc dù cô không thấy những anh chàng như Ernie Marks và John Nager bốc đồng tới mức ấy. Ernie là hiệu trưởng trường tiểu học, biết cách chơi với trẻ con nhưng lại căng thẳng trước những phụ nữ trưởng thành, còn John thì mắc chứng đa nghi Tào Tháo không bao giờ chịu quan hệ nếu chưa đưa bạn tình của mình tới phòng khám Mayo.

Một điều chắc chắn. Cô sẽ chẳng bao giờ phải đưa bao cao su khẩn cấp cho Heath Champion. Một gã như thế luôn luôn có sự chuẩn bị.

Cô nhăn mũi. Đã đến lúc cô phải bỏ qua sự ghét bỏ của mình. Anh hống hách và độc tài thì có làm sao chứ, chưa tính đến chuyện quá giàu có và quá thành công? Anh chính là chiếc chìa khóa cho tương lai kinh tế của cô. Nếu cô muốn Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn đạt được mục tiêu trở thành dịch vụ mai mối cao cấp, chuyên nghiệp, cô phải tìm cho anh một cô vợ. Một khi điều đó xảy ra, tin tức sẽ lan truyền và Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn sẽ trở thành dịch vụ nóng nhất ở Chicago. Một điều mà chắc chắn bây giờ công ty chưa thực hiện được, bởi thừa hưởng hoạt động kinh doanh cũng có nghĩa thừa hưởng luôn những khách hàng còn lại của bà. Mặc dù Annabelle đang cố hết sức để bày tỏ lòng tôn kính đối với những ký ức về bà, đã đến lúc tiến về phía trước.

Cô xịt xà phòng vào tay và suy xét vị trí của mình trong thế giới kinh doanh. Các dịch vụ mai mối đa dạng không thể tưởng tượng được, và sự gia tăng của các dịch vụ hẹn hò trên mạng không đắt đỏ đã buộc nhiều công ty kinh doanh không trực tuyến như công ty của cô phải đóng cửa trong khi những công ty khác tranh giành từng cơ hội nhỏ. Họ đưa ra những buổi hẹn hò tốc độ, hẹn hò ăn trưa và những chuyến thám hiểm ngoài trời. Một số công ty tổ chức tiệc tối dành cho người độc thân, một số lại chỉ phục vụ người tốt nghiệp những trường danh tiếng hay thành viên của các giáo phái nhất định. Một số ít may mắn, như Mai Mối Power, nắm giữ vai trò “dịch vụ triệu phú”, chỉ chấp nhận khách hàng nam giới và tính lệ phí cắt cổ cho những lần giới thiệu người đẹp.

Annabelle dự định khiến Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn khác biệt hẳn với tất cả những công ty khác. Cô muốn tên mình trở thành cái tên đầu tiên mà những người độc thân có thu

nhập cao ở Chicago, cả đàn ông lẫn phụ nữ, sẽ nghĩ tới khi họ sẵn sàng cho một mối quan hệ lâu dài và cô nhận ra rằng hình thức phục vụ cá nhân truyền thống là cách tốt nhất để đạt được điều đó. Cô có vài khách hàng – mới nhất là Ernie và John – nhưng gần như không đủ để thu lãi. Và cho đến khi tạo dựng được uy tín của mình, cô không thể tính phí cao hơn được. Kiếm được một đám cho Heath Champion sẽ biến những khách hàng chọn lọc và mức phí cao hơn trở thành hiện thực. Ngoại trừ việc tại sao anh lại không thể tự mình tìm lấy một cô vợ chứ?

Cô phải để vấn đề đó lại sau này nghiên cứu vì đã đến lúc bắt tay vào việc rồi. Cô định dành cả buổi chiều tuần tra các quán cà phê quanh Loop, mảnh đất màu mỡ để tìm kiếm cả những khách hàng tiềm năng lẫn những đám phù hợp cho các khách hàng hiện tại, nhưng đó là trước khi cô biết mình cần phải nhanh chóng tìm được ứng cử viên sẽ hạ nóc ao Heath Champion.

Hơi nóng phả ra từ mặt đường nhựa trong lúc cô băng qua bãi đỗ xe tiến tới chỗ chiếc xe của mình. Không khí có mùi thức ăn rán và mùi khí thải. Chicago đã tuyên bố Ngày Ozon đầu tiên của mùa hè, mặc dù giờ vẫn còn chưa tới tháng Sáu. Cô tuyệt vọng quăng bộ vest màu vàng nhàu nhĩ vào trong thùng rác để không bao giờ phải trông thấy nó nữa.

Đúng lúc cô trèo vào trong chiếc ô tô ngọt ngào, điện thoại di động đổ chuông. Cô chống cửa xe mở để lấy ít không khí. “Annabelle đây.”

“Annabelle, mẹ có tin tuyệt vời đây.”

Cô thở dài và tì trán vào vô lăng nóng bỏng. Đúng lúc cô tưởng những điều gì tồi tệ nhất trong ngày đã qua. “Chào mẹ.”

“Cách đây một tiếng đồng hồ, bố con vừa nói chuyện với Doug. Anh con đã chính thức là phó chủ tịch. Họ thông báo tin này sáng nay.”

“Ôi Chúa ơi! Thật tuyệt!”

Annabelle reo lên hào hứng, ngây ngất vui mừng, tỏ rõ sự hứng thú, nhưng dù sao đi chăng nữa tri giác ngoại cảm của mẹ cô đã bắt đầu hoạt động. “Tất nhiên là tuyệt rồi,” bà ngắt lời. “Thành thật mà nói, Annabelle, mẹ không biết tại sao con phải tỏ ra ghen tỵ như thế. Doug đã làm việc rất vất vả để được như ngày hôm nay. Chẳng ai cho nó cái gì hết.”

Ngoại trừ ông bố bà mẹ yêu dấu, sự nghiệp học hành ở trường đại học hàng đầu và món quà hào phóng bằng tiền mặt sau khi tốt nghiệp để giúp anh chăm lo cuộc sống.

Đó cũng chính là những thứ Annabelle đã được nhận.

“Chỉ mới ba lăm tuổi,” Kate Granger tiếp tục, “mà đã là phó chủ tịch của một trong những công ty kế toán quan trọng nhất Nam California.”

“Anh ấy thật tuyệt vời.” Annabelle nhắc trán khỏi chiếc vô lăng nóng bỏng trước khi nó đóng cho cô một dấu Cain [2].

“Cuối tuần tới Candace sẽ tổ chức một bữa tiệc ở hồ bơi để chúc mừng Doug thăng chức. Johnny Depp cũng sẽ đến.”

Không hiểu sao Annabelle lại không thể hình dung ra được Johnny Depp sẽ xuất hiện tại bữa tiệc tổ chức bên hồ bơi của chị dâu cô, nhưng cô không ngốc đến nỗi tỏ thái độ hoài nghi. “Chà! Thật ấn tượng.”

“Canada đang phân vân không biết chọn chủ đề Nam Thái Bình Dương hay làm theo kiểu phương Tây.”

“Chị ấy sẽ chiêu đãi rất giỏi, con chắc dù chị ấy có làm gì thì cũng sẽ hoàn hảo.”

Khả năng tâm linh của mẹ cô quả là... siêu việt. “Annabelle, con phải cố gắng hơn nữa để loại bỏ thái độ thù địch của con đối với Candace. Chẳng có gì quan trọng hơn gia đình hết. Doug yêu con bé tha thiết. Tất cả chúng ta đều yêu quý nó. Và con bé là người mẹ tuyệt vời.”

Mồ hôi đọng thành giọt trên trán cô. “Việc tập luyện trí nhớ của Jamison thế nào rồi ạ?” Không phải là Jimmy, Jamie, Jim hay bất kỳ một phiên bản nào khác. Chỉ là Jamison.

“Thằng bé sáng dạ lắm. Chỉ là vấn đề thời gian thôi. Phải thừa nhận mẹ đã không mấy tin tưởng vào tất tật những thứ băng dạy học đó, nhưng giờ thì mới có ba tuổi thôi mà thằng bé đã có một lượng từ vựng đến là kinh ngạc.”

“Nó vẫn còn nói *chết tiệt* ạ?”

“Chuyện đó chẳng có gì buồn cười hết.”

Ngày xưa, khi mẹ cô vẫn còn khiếu hài hước, chuyện đó hẳn rất buồn cười, nhưng giờ đây, ở tuổi sáu mươi hai, Kate Granger vẫn chưa thích ứng được với việc nghỉ hưu. Mặc dù vợ chồng bà đã mua một ngôi nhà ven biển tuyệt đẹp ở Naples, Florida, Kate vẫn nhớ St. Louis. Buồn chán đứng ngồi không yên, bà dồn tất cả năng lượng từng giúp bà đạt được thành công trong hoạt động ngân hàng vào ba đứa con đã trưởng thành của mình. Đặc biệt là Annabelle, thất bại duy nhất của bà.

“Bố thế nào ạ?” Annabelle nói, hy vọng trì hoãn điều không thể tránh.

“Con nghĩ ông ấy thế nào được chứ? Sáng ông ấy chơi golf mười tám lỗ rồi suốt cả chiều thì xem golf trên truyền hình. Hàng tháng trời ông ấy không sờ tới một cuốn tạp chí y khoa.

Chắc con cho rằng sau bốn mươi năm làm bác sĩ phẫu thuật, ông ấy sẽ có chút quan tâm, nhưng thời gian duy nhất ông ấy cho thấy bất kỳ sự hứng thú nào đối với y khoa là khi nói chuyện với anh trai con.”

Tới chương thứ hai trong trường thiên tiểu thuyết gây kinh ngạc *Anh em sinh đôi tuyệt vời nhà Granger*, chương này khắc họa cuộc đời chói lọi của bác sĩ phẫu thuật tim xuất chúng của St. Louis, bác sĩ Adam Granger. Annabelle với lấy chai nước, ước gì cô có thể lường trước được để đổ sẵn rượu vodka vị anh đào vào. “Mẹ, đừng đông lắm. Con không nghĩ con có thể nói chuyện điện thoại lâu hơn nữa.”

“Bố con rất tự hào về Adam. Anh con vừa được đăng một bài báo nữa trên *Tạp chí phẫu thuật tim và ngực*. Hôm qua lúc bố mẹ gặp gia đình Anderson ở chương trình Đêm Caribe tại câu lạc bộ, mẹ phải đá chân ông ý dưới gầm bàn để ông ấy đừng nói về chuyện đó nữa. Bọn trẻ nhà Anderson thật đáng thất vọng khủng khiếp.”

Giống hệt Annabelle.

Mẹ con giáng đòn quyết định. “Con nhận được bộ hồ sơ mẹ gửi chưa?”

Vì Kate gửi hồ sơ qua đường FedEx và chắc chắn bà đã theo dõi hành trình vận chuyển trên máy tính, câu hỏi chỉ mang tính hình thức. Thái dương Annabelle bắt đầu đập thành thịch. “Mẹ...”

“Con không thể cứ lòng bông như thế này mãi được – công việc, các mối quan hệ - đấy là mẹ còn chưa nói đến mối quan hệ tệ hại với Rob. Lẽ ra bố mẹ nên cắt mọi khoản chu cấp học đại học khi con cứ nằng nặc đòi theo ngành sâu khấu. Và đó hẳn không phải là mỏ vàng cho các cơ hội nghề nghiệp? Con đã ba mươi mốt tuổi rồi. Và con là người nhà Granger. Đáng lẽ từ lâu rồi con đã phải an cư lạc nghiệp và chuyên tâm hơn.”

Annabelle đã tự nhủ sẽ không cắn câu cho dù có bị khiêu khích đến thế nào chăng nữa, nhưng trong mớ hổ lốn gã Chuột, Heath Champion, việc đề cập tới Rob và cả nỗi e sợ rằng mẹ cô nói đúng, cô không kiềm chế được. “Trong gia đình Granger chuyên tâm chỉ có nghĩa là hai thứ, đúng không? Y khoa hoặc tài chính?”

“Đừng có bắt đầu nữa. Con biết chính xác ý mẹ là gì. Công việc mai mối khủng khiếp đó đã không mang lại lợi nhuận nhiều năm nay rồi. Bà ngoại thành lập nó chỉ để bà có thể can thiệp vào cuộc sống của người khác. Con không còn trẻ nữa, Annabelle, mẹ sẽ không đứng ngoài nhìn con lãng phí cuộc đời mình trong khi con có thể quay lại trường học và chuẩn bị cho tương lai.”

“Con không muốn...”

“Con luôn rất giỏi với các con số mà. Con sẽ trở thành một kế toán tuyệt vời. Và mẹ đã nói

với con là bố mẹ sẽ trả học phí cho con.”

“Con không muốn trở thành kế toán! Và con không cần bố mẹ chu cấp cho con.”

“Sống trong nhà của bà ngoại thì không tính, phải không?”

Đó là một cú nốc ao. Má Annabelle nóng bừng. Mẹ cô được thừa kế ngôi nhà của bà ngoại ở Công viên Liễu Giai. Annabelle đang sống ở đó, bề ngoài là tránh cho ngôi nhà khỏi bị phá hoại, nhưng thực ra là vì Kate không muốn Annabelle lưu trú tại một “khu nguy hiểm nào đó trong thành phố”. Annabelle quật lại. “Được rồi! Mẹ muốn con chuyển ra ngoài chứ gì? Có phải mẹ muốn thế không?”

Ôi, Chúa ơi, cứ như cô lại quay về tuổi mười lăm vậy. Tại sao cô luôn để Kate làm điều này với cô chứ? Trước khi cô có thể bình tĩnh lại, mẹ cô tiếp tục nói bằng giọng từ mẫu kiên nhẫn quá mức như bà đã dùng hồi Annabelle tám tuổi, khi cô tuyên bố sẽ bỏ nhà ra đi nếu các anh tiếp tục gọi cô là Củ Khoai Tây.

“Mẹ chỉ muốn con quay lại trường và lấy bằng kế toán. Con biết Doug sẽ giúp con kiếm việc.”

“Con sẽ không trở thành kế toán!”

“Thế thì con sẽ trở thành cái gì hả, Annabelle? Nói mẹ nghe xem nào. Con nghĩ mẹ thích cần nhần sao? Nếu con có thể dù chỉ một lần giải thích cho mẹ điều đó...”

“Con muốn điều hành công việc kinh doanh của mình,” Annabelle nói, ngay chính cô cũng cảm thấy câu nói đượm vẻ đau khổ.

“Con đã từng thử rồi, nhớ không? Cửa hàng lưu niệm ấy? Rồi còn cả công ty kinh doanh trên mạng khủng khiếp đó. Cả Doug và mẹ đều đã cảnh báo con. Rồi đến cái trung tâm giới thiệu việc làm tồi tàn ấy nữa. Con chẳng gần bó được với chỗ nào hết.”

“Như thế là không công bằng! Trung tâm giới thiệu việc làm đã đóng cửa.”

“Và cả cái cửa hàng lưu niệm và công ty kinh doanh trên mạng kia cũng vậy. Có bao giờ con nghĩ rằng không chỉ đơn thuần do trùng hợp mà bất kỳ hoạt động kinh doanh nào con tham gia cũng đều đi đến chỗ phá sản không? Đó là bởi con mơ mộng hão huyền, không thực tế. Giống như toàn bộ cái ý tưởng kỳ quặc của con về việc trở thành diễn viên vậy.”

Annabelle lún mình thấp hơn vào trong ghế. Cô từng là một diễn viên tàng tàng, đảm nhận những vai phụ cùng một tạng trong vài bộ phim ở trường đại học và đạo diễn vài vở kịch trong trường quay. Nhưng vào năm học thứ ba, cô nhận ra sân khấu không phải niềm đam mê của

mình, chỉ là sự trốn thoát vào một thế giới nơi cô không phải là cô em gái bé nhỏ kém cỏi của Doug và Adam Granger.

“Và hãy xem chuyện gì xảy ra với Rob,” Kate tiếp tục. “Trong số tất cả... Thôi, bỏ qua đi. Vấn đề là, con tin vào cái thứ trào lưu Thời đại Mới vớ vẩn cho rằng con chỉ cần muốn một thứ đó dẫn nào đó là rồi sẽ có được nó. Nhưng cuộc đời không như thế. Nó cần nhiều hơn sự khao khát. Những người thành công đều thực tế. Họ lập kế hoạch xuất phát từ thực tế.”

“Con không muốn làm kế toán!”

Một khoảng im lặng không đồng tình kéo dài nối tiếp sự bùng nổ này. Annabelle biết chính xác mẹ cô đang nghĩ gì. Rằng Annabelle lại là Annabelle, quá khích, xúc động quá mức và thiếu thực tế, thành viên thất bại duy nhất trong gia đình. Nhưng không ai có thể làm cho cô khó chịu như mẹ cô.

Ngoại trừ bố cô.

Và hai anh cô.

“Đừng phí hoài cuộc đời của em nữa, Củ Khoai Tây, và hãy làm điều gì đó thực tế đi,” Adam, vị bác sĩ nổi tiếng, đã viết trong bức email mới nhất được anh chu đáo đồng gửi tới tất cả thành viên còn lại trong gia đình, cộng thêm hai bà cô và ba người em họ.

“Em ba mươi một tuổi rồi,” Doug, một kế toán có tiếng, viết trong tấm thiệp gửi sinh nhật cô gần đây. *“Lúc anh ba mươi một tuổi, anh đã kiếm được 200 nghìn đô một năm.”*

Bố cô, cựu bác sĩ phẫu thuật đầy danh tiếng, tiếp cận theo hướng khác. *“Hôm qua, bố đã ghi điểm birdie tại lỗ golf số bốn. Cuối cùng thì bố cũng gạt bóng thành công. Và, Annabelle... Đáng ra con phải phát hiện ra sở trường của mình từ lâu rồi.”*

Chỉ có bà ngoại Myrna là ủng hộ. *“Đến lúc thích hợp cháu sẽ nhận ra sở trường của mình, cháu yêu.”*

Annabelle nhớ bà ngoại Myrna. Bà cũng là một người thất bại.

“Lĩnh vực kế toán rất rộng,” mẹ cô nói. “Nó đang phát triển rất nhanh.”

“Công việc kinh doanh của con cũng vậy,” Annabelle vịn lại trong hành động tự thiêu điên cuồng. “Con vừa có một khách hàng rất quan trọng.”

“Ai?”

“Mẹ biết rõ là con không thể nói cho mẹ biết tên anh ta.”

“Ông ta dưới bảy mươi tuổi chứ?”

Annabelle tự nhủ không được cắn câu, nhưng không phải vô cớ mà trong gia đình cô được khoác cho cái tiếng là chuyên gia phạm sai lầm. “Anh ta ba mươi tư tuổi, một triệu phú đắt giá.”

“Vì sao anh ta lại thuê con?”

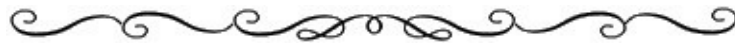
Annabelle nghiêng răng. “Vì con là người giỏi nhất, lý do là thế đấy.”

“Cứ chờ xem.” Giọng mẹ cô dịu lại, ấn mạnh mũi dao của tình mẫu tử. “Mẹ biết mẹ làm con cái, con yêu, nhưng chỉ vì mẹ yêu con và mẹ muốn con phát huy hết khả năng của mình.”

Annabelle thở dài. “Con biết mẹ yêu con. Con cũng yêu mẹ.”

Cuối cùng cuộc nói chuyện cũng đến hồi kết thúc. Annabelle cắt điện thoại, sập cửa và đút mạnh chiếc chìa khóa vào ổ khóa khởi động. Có lẽ nếu những lời mẹ cô không quá đúng thì chúng sẽ không làm cô đau đớn đến thế.

Khi rời khỏi chỗ đậu xe, cô nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu và thốt ra từ yêu thích của thằng bé Jamison. Hai lần.

Chương 2

Dean Robillard bước vào câu lạc bộ như một ngôi sao điện ảnh, chiếc áo khoác thể thao bằng vải lạnh vắt trên vai, đôi hoa tai kim cương lấp lánh trên tai và cặp kính Oakleys che kín đôi mắt màu xanh Malibu. Với làn da màu đồng rám nắng, mái tóc rối bù lồm chồm vẻ ngang

tàng được vuốt keo bóng loáng, anh chàng là quà tặng của Los Angeles dành cho thành phố Chicago. Heath ngoác miệng cười, vui vì trò giải trí. Anh chàng này rất có phong cách, và Thành phố Lộng gió[3] đã bỏ sót mất anh ta.

“Anh biết Dean phải không?” Cô nàng tóc vàng cổ rướn người qua cánh tay phải của Heath để quan sát trong lúc Robillard phơi bày trước đám đông nụ cười trên thảm đỏ của mình. Cô nàng phải cao giọng lên để át tiếng nhạc âm ỉ phát ra từ phía sàn nhảy Vòi Phun Nước, địa điểm tổ chức bữa tiệc riêng tư tối nay. Mặc dù đội Bít Tắt đang chơi ở Cleveland và đội Kim Ngưu vẫn chưa trở về, các đội khác của thành phố đều có mặt tại bữa tiệc, chủ yếu là các cầu thủ của đội Ngôi Sao và đội Gấu, nhưng cũng có cả hầu hết các cầu thủ sân ngoài của đội Thú Non, hai người đội Chim Ưng Đen và thủ môn đội Ngọn Lửa Chicago. Thêm vào tập hợp đó là vài chàng diễn viên, một ngôi sao nhạc rock và cánh phụ nữ, hàng chục người, người sau xinh đẹp hơn người trước, đối tượng chiếm đoạt tình dục của những kẻ giàu có và nổi tiếng.

“Chắc chắn anh ấy biết Dean chứ.” Cô nàng tóc nâu ngồi bên này ném cho cô tóc vàng cái nhìn coi thường. “Heath biết tất cả các cầu thủ bóng bầu dục trong thành phố, phải không, anh yêu?” Trong lúc nói, cô nàng lén lút trượt bàn tay quanh phía đùi trong của anh, nhưng Heath lờ tịt sự hào hứng của thằng nhỏ, giống hệt như anh đã lờ tịt tất tật những lần hào hứng của thằng nhỏ, giống hệt như anh đã lờ tịt tất tật những lần hào hứng kể từ khi tham gia khóa học tiền hôn nhân.

Tham gia khóa học tiền hôn nhân đúng là địa ngục.

Anh nhắc nhở bản thân rằng anh đạt được vị trí ngày hôm nay nhờ việc tuân thủ chặt chẽ theo kế hoạch và kết hôn trước khi ba lăm tuổi là bước kế tiếp trong kế hoạch đó. Vợ anh sẽ là biểu tượng tối thượng cho những thành tựu của anh, bằng chứng cốt tử cho thấy anh đã vĩnh viễn bỏ lại phía sau Khu Công viên Xe kéo Beau Vista.

“Tôi biết anh chàng,” anh nói. Không thêm vào rằng anh hy vọng biết anh ta nhiều hơn.

Khi Robillard tiến sâu hơn vào trong phòng, đám đông ở Vòi Phun Nước tách ra, mở lối cho cựu cầu thủ đội Nam Cali, nhân vật đã được đội Ngôi Sao đặt hàng cho vị trí tiền vệ hàng đầu khi Kevin Tucker kết thúc sự nghiệp vào cuối mùa bóng tới. Bao quanh lại lại gia đình Dean Robillard là một tấm màn bí ẩn, và mỗi khi có người tìm cách xía mũi vào, anh chàng tiền vệ lại đưa ra những câu trả lời mơ hồ điển hình. Heath đã tự mình tìm hiểu đôi chút và phát hiện ra vài tin đồn thú vị, nhưng anh giữ riêng cho mình. Anh em nhà Zagorski, đang thêm nhỏ rãi hai em da nâu phía cuối quầy bar, cuối cùng cũng nhận thấy chuyện gì đang diễn ra và bắt đầu chú ý. Chỉ vài giây sau, họ đã cuống cuồng trên hai đôi giày lười Prada hồng cố gắng được là kẻ đầu tiên tiếp cận anh chàng.

Heath nhấp một ngụm bia nữa và mặc kệ bọn họ. Mọi quan tâm của anh em nhà Zagorski đối với Robillard không khiến anh ngạc nhiên. Năm ngày trước, đại diện của anh chàng tiền vệ

này vừa chết trong tai nạn leo núi, bỏ anh chàng lại bơ vơ, một điều mà cả anh em Zagorski lẫn các nhà đại diện khác trên khắp cả nước đều mong được chỉnh sửa lại. Anh em nhà Zagorski điều hành Z-Group, tập đoàn quản lý thể thao duy nhất ở Chicago là đối thủ của công ty Heath. Anh ghét cay ghét đắng hai anh em này, chủ yếu vì nguyên tắc xử thế của họ, nhưng cũng bởi năm năm trước đây họ đã đánh cắp của anh một cầu thủ hàng đầu đúng lúc anh đang cần bản hợp đồng ấy nhất. Anh trả đũa bằng cách giành Rocco Jefferson từ tay họ, một việc không quá khó khăn. Nhà Zagorski rất giỏi hứa hẹn với khách hàng nhưng lại không hề giỏi thực hiện lời hứa.

Heath không ảo tưởng về nghề nghiệp của mình. Mười năm trở lại đây, công việc đại diện thể thao trở nên nát hơn tương. Ở trong hầu hết các tiểu bang, giấy phép chỉ là trò đùa. Bất kỳ kẻ tầm tầm nào cũng có thể in danh thiếp, tự gọi mình là người đại diện thể thao và sẵn lòng các cầu thủ sinh viên cả tin, đặc biệt là những anh chàng lập nghiệp từ hai bàn tay trắng. Những kẻ đê tiện này đút tiền đút bạc, hứa hẹn ô tô và đồ trang sức, thuê gái điếm, và trả tiền “thưởng” cho bất kỳ ai có thể khiến một vận động viên tài năng đặt bút ký vào bản hợp đồng quản lý. Một vài đại diện đáng kính đã bỏ nghề vì không thể tin mình có thể vừa trung thực vừa cạnh tranh, nhưng Heath không bị gạt ra ngoài lề. Bất chấp yếu tố dơ bẩn đó, anh vẫn yêu những gì mình làm. Anh yêu cuộc chạy đua đầy kích thích để ký hợp đồng với khách hàng và tiến hành thương lượng. Anh thích chứng kiến mình có thể đẩy luật lệ đi xa đến đâu. Đó chính là những gì anh làm tốt nhất. Anh đẩy các điều luật... nhưng không phá vỡ chúng. Anh chưa bao giờ lừa dối khách hàng.

Anh nhìn Robillard nghiêng đầu nghe anh em nhà Zagorski. Heath không lo lắng. Robillazd có thể là anh chàng L.A quyến rũ, nhưng anh ta không ngốc. Anh ta biết tất cả đại diện thể thao cả nước đang chạy theo mình và sẽ không đưa ra bất kỳ quyết định nào trong buổi tối nay.

Cô nàng bốc lửa mà Heath từng qua đêm một đôi lần hồi trước khi tham gia khóa học sáp vào anh, tóc đung đưa, đầu vú đội lên dưới chiếc áo bó sát giống như trái anh đào chín mọng. “Em đang thực hiện một cuộc thăm dò ý kiến. Nếu anh chỉ có thể có một loại tình dục trong suốt phần đời còn lại của mình, nó sẽ là gì? Cho đến thời điểm này, tỷ lệ phiếu bầu đang là ba trên một thiên về tình dục qua đường miệng.”

“Nếu tôi chỉ bỏ phiếu cho tình dục khác giới thì sao.”

Cả ba cô nàng đều cười sảng sặc, như thể chưa bao giờ được nghe điều gì buồn cười hơn thế. Anh là ông vua kể chuyện cười, đúng vậy.

Bữa tiệc bắt đầu nóng lên, vài cô nàng trên sàn nhảy bắt đầu chạy qua những vòi nước đã mang lại cho khu vực này cái tên Vòi Phun Nước. Quần áo tan vào cơ thể họ, phác ra tất cả những đường cong và chỗ trũng. Lần đầu tiên đặt chân đến thành phố, anh từng thích quang cảnh của câu lạc bộ, âm nhạc, những bữa tiệc rượu túy lúy, phụ nữ đẹp và tình cho không biếu không, nhưng khi chạm đến ngưỡng ba mươi tuổi, dù nhắm nhí hay không, là một phần quan

trọng trong công việc và anh không thể nhớ được lần cuối cùng anh ở trên giường một mình vào giờ đúng đắn là khi nào nữa.

“Heath, anh chàng của tôi.”

Anh cười toe khi Sean Palmer tiến lại. Lính mới của đội Gấu Chicago là một anh chàng đẹp mã, cao ráo, cơ bắp với khuôn hàm vuông và cặp mắt nâu láu lỉnh. Hai người thực hiện một trong một tá kiểu bắt tay treo ngoe mà Heath đã thành thạo qua nhiều năm.

“Mãng Xà tối nay thế nào?” Sean hỏi.

“Không có gì để phàn nàn.” Heath đã rất vất vả mới chiêu mộ được anh chàng hậu vệ của trường Ohio State và khi Sean được xếp thứ chín trong danh sách tuyển mộ vòng đầu của đội Gấu tháng Tư vừa rồi, đó là một trong những khoảnh khắc hoàn hảo chấm dứt tất cả những chuyện vớ vẩn. Sean làm việc chăm chỉ và xuất thân trong một gia đình tuyệt vời. Heath dự định sẽ làm hết khả năng để giữ anh chàng tránh xa rắc rối.

Anh ra hiệu cho các cô nàng rằng anh muốn một chút riêng tư và Sean có vẻ chỉ thất vọng trong chốc lát khi mấy cô nàng đi chỗ khác. Giống như tất cả những người khác trong câu lạc bộ, anh chàng muốn nói về Robillard. “Tại sao anh không làm như tất cả những người khác là qua chỗ đó hôn con lừa da trắng Dean đi?”

“Tôi làm việc đó một cách kín đáo.”

“Robillard là anh chàng thông minh. Cậu ta sẽ dành thời gian để tìm một người đại diện mới.”

“Không thể trách cậu ta được. Cậu ta có một tương lai xán lạn mà.”

“Anh có muốn tôi nói một tiếng với anh chàng không?”

“Chắc chắn rồi.” Heath cười thầm trong bụng. Robillard sẽ chẳng thêm quan tâm đến lời giới thiệu của anh chàng tân binh. Ý kiến duy nhất mà Dean Robillard có thể để tâm là của Kevin Tucker, nhưng thậm chí điều đó cũng chưa chắc. Dean hết thần tượng lại bức bối Kevin vì mùa bóng trước Kevin vẫn khỏe mạnh, khiến Dean phải ngồi trên ghế dự bị thêm một năm nữa.

“Vậy tin đồn anh từ bỏ phụ nữ là thế nào vậy? Đêm nay, tất cả các cô nàng đều đang bàn tán về chuyện đó. Họ cảm thấy bị bỏ bê, anh biết tôi muốn nói gì rồi đấy?”

Chẳng ích gì khi cố giải thích với gã trai hai mươi hai tuổi với những tờ một trăm đô la mới toanh chật cặng trong túi rằng kẻ săn đuổi đã già rồi. “Tôi bận.”

“Quá bận để vui vẻ với các cô nàng ư?”

Sean trông ngạc nhiên một cách thành thật đến nỗi Heath phá lên cười. Và, nhìn nhận một cách thẳng thắn, anh chàng có lý. Đưa mắt đến đâu, Heath cũng thấy những cặp vú căng mọng chực tràn ra từ những cổ áo khoét sâu và váy siêu ngắn che những cặp mông ngọt ngào, mềm mại. Nhưng cái anh muốn không chỉ là tình dục. Anh muốn một giải thưởng tối thượng. Một ai đó tinh tế, xinh đẹp và ngọt ngào. Anh hình dung cô vợ trâm anh, yếu điệu và đáng yêu, sự bình yên trong tâm bão của anh. Cô sẽ luôn ở phía sau anh, xoa dịu những bức bối của anh. Cô chính là người phụ nữ khiến anh cảm thấy như cuối cùng mình cũng đã đạt được mọi thứ mình mơ ước. Ngoại trừ việc chơi cho đội Những Chàng Cao Bồi Dallas.

Anh mỉm cười trước hình ảnh tưởng tượng thời thơ ấu. Anh đã phải quên nó đi cùng với kế hoạch thời thiếu niên mỗi đêm ngủ với một ngôi sao phim cấp ba. Anh vào trường đại học Illinois nhờ học bổng thể thao và chơi trong đội một của trường suốt bốn năm. Nhưng đến năm học cuối, anh chấp nhận sự thật rằng anh không bao giờ đủ giỏi để đảm nhận vai trò nào đó quan trọng hơn là một cầu thủ hạng ba cho đội nhà nghề. Ngay từ hồi đó, anh đã biết mình chỉ có thể cống hiến cuộc đời mình cho mục đích trở thành người giỏi nhất, vì thế anh chuyển giấc mơ của mình theo hướng khác. Anh đứng đầu trong kỳ thi vào trường luật, và một cựu sinh viên có thể lực của trường Đại học Illinois đã lôi kéo anh vào học Harvard. Heath đã học cách tận dụng bộ óc, sự khôn ngoan đường phố và khả năng nguy trang để có thể hòa hợp với bất kỳ nơi nào: nhà ở, phòng thay đồ hay trên sàn của một chiếc du thuyền.

Mặc dù chẳng giấu giếm gì về nguồn gốc nhà quê của mình – thậm chí còn khoe khoang khi cần – nhưng anh không để bất kỳ ai biết tận chân tơ kẽ tóc. Anh mặc quần áo xịn nhất, lái xe đẹp nhất, sống tại khu phố tốt nhất. Anh hiểu biết về rượu, mặc dù hiếm khi uống; hiểu mỹ thuật, nếu không phải về mặt thẩm mỹ thì cũng là về lý thuyết; và không cần đến sách tham khảo để xác định đâu là đĩa dùng để ăn cá.

“Tôi biết vấn đề của anh là gì rồi,” Sean nói tinh quái. “Các em xinh đẹp ở đây không đủ tầm cho Ngài Ivy League[4]. Những anh chàng giàu có như anh thích các quý cô xăm mông bằng những chữ lông bay bướm to tướng.

“Phải rồi, để phù hợp với chữ H - Harvard bay bướm to tướng tôi xăm trên mình.”

Sean phá lên cười khiến các cô nàng phải lượn lơ lại gần để xem có chuyện gì buồn cười đến vậy. Vài năm trước, Heath hẳn thích thú chuyện chung chạ có mục đích của các cô nàng. Từ khi còn bé, anh đã hấp dẫn phụ nữ. Mười ba tuổi, anh bị một trong những người bạn gái của bố mình tấn công. Giờ anh biết đó là lạm dụng tình dục, nhưng hồi đó anh không hiểu, anh quá sợ hãi, hoang mang và cảm thấy tội lỗi đến mức nôn ọe vì sợ bố phát hiện. Thêm một giai đoạn nhóp nhúa trong thời thơ ấu toàn những giai đoạn nhóp nhúa.

Anh bỏ lại phía sau hầu hết các dấu vết của thời thơ ấu và phần còn lại sẽ biến mất khi anh tìm thấy người phụ nữ thích hợp. Hoặc khi Portia Powers tìm được nàng cho anh. Sau khi dành trọn năm ngoài để tự mình tìm kiếm, anh nhận ra người phụ nữ trong mơ của mình sẽ không lượn lờ ở các câu lạc bộ hay các quán bar thể thao nơi anh tiêu tốn cái gọi là thời gian rảnh rỗi của mình. Tuy nhiên, anh sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến việc thuê bà mối nếu không đọc được bài báo sinh động về Powers trên tạp chí Chicago. Những mối quan hệ ẩn tượng và thành tích ghé góm của cô trong quá khứ chính là những gì anh cần.

Trái lại, Annabelle Granger thì không. Là tay cứng nhắc chuyên nghiệp, anh thường không dễ để mình bị lừa gạt, nhưng sự tha thiết tuyệt vọng ấy khiến anh mủi lòng. Anh nhớ lại bộ vest màu vàng khủng khiếp, đôi mắt to màu mật ong, cặp má tròn ửng hồng và mái tóc đỏ rối bù. Cô ta trông như thể vừa bất thành linh rơi ra khỏi chiếc túi của Ông già tuyết sau chuyến xe trượt tuyết.

Lẽ ra anh không nên nói với Kevin về việc anh đang tìm vợ nhưng làm sao anh biết được vợ khách hàng số một của anh, Molly, lại có người bạn làm bà mối? Ngay khi Heath xong xuôi vụ giới thiệu mà anh đã hứa hẹn, Annabelle Granger và công ty gần đỡ của cô ta sẽ trở thành quá khứ.

Hơn một giờ sáng, cuối cùng Dean Robillard cũng tới gần Heath. Bất chấp ánh sáng mờ mờ của câu lạc bộ, anh chàng vẫn đeo cặp kính Oakleys, nhưng đã bỏ áo khoác thể thao, và chiếc áo phông lụa trắng không tay khoe bờ vai bóng bầu dục ẩn tượng – to lớn, mạnh mẽ và không chút dấu vết nhờ phẫu thuật nội soi. Dean nhếch một bên miệng lên chiếc ghế trống cạnh Heath. Lúc duỗi chân để lấy thẳng bằng, anh chàng làm lộ chiếc giày da cao cổ màu nâu nhạt mà Heath đã nghe một trong những cô nàng nói hiệu Dolce & Gabbana.

“Được rồi, Champion, đến lượt anh nịnh nọt rồi đây.”

Heath chống khuỷu tay lên quầy bar. “Chia buồn với cậu, McGruder là người đại diện tốt.”

“Ông ấy ghét anh tận xương tận tủy.”

“Tôi cũng ghét ông ấy tận xương tận tủy, nhưng ông ấy vẫn là người đại diện tốt và chẳng còn lại nhiều người như thế đâu.” Anh nghiên cứu anh chàng tiền vệ kỹ hơn. “Chết tiệt, cậu vừa nhuộm tóc đấy à?”

“Highlight. Anh thích không?”

“Nếu cậu xinh đẹp hơn, tôi sẽ muốn hẹn hò với cậu đấy.”

Robillard cười nhăn nhó. “Anh phải xếp hàng thôi.”

Cả hai người đều biết họ không nói về chuyện hẹn hò.

“Tôi mến anh, Champion,” Robbilarđ nói, “Vì thế tôi sẽ nói thẳng. Anh bị loại khỏi cuộc chơi. Tôi có ngốc mới ký hợp đồng với người đại diện nằm ở hàng đầu tiên trong danh sách đen của Phoebe Calebów.”

“Lý do duy nhất khiến tôi ở trong danh sách ấy là vì sự kém cỏi của Phoebe.” Chuyện không hẳn là vậy, nhưng đây không phải là lúc đi sâu vào sự phức tạp trong mối quan hệ của anh với chủ nhân đội Ngôi sao Chicago. “Phoebe không thích việc tôi không ngã lăn ra và giả bộ chết vì cô ta như tất cả những người khác. Tại sao cậu không hỏi Kevin xem liệu anh ta có bất kỳ lời phàn nàn nào không?”

“Chà, thật tình cờ Kevin cưới em gái của Phoebe còn tôi thì không, vì thế tình huống không hoàn toàn giống nhau. Thực ra, thậm chí chưa làm gì tôi cũng đã khiến bà Calebów tức giận rồi và tôi sẽ không làm cho việc đó trở nên tồi tệ hơn bằng cách thuê anh.”

Thêm một lần nữa, mối quan hệ không suôn sẻ của Heath với Phoebe Calebów lại đi vào đường hướng anh không mong muốn. Dù anh có cố gắng hàn gắn mối quan hệ với cô đến thế nào đi chăng nữa, những lỗi lầm trước đây tiếp tục quay trở lại cản trở anh. Anh chưa bao giờ thể hiện sức ép mà chỉ nhún vai. “Cậu chỉ cần làm những gì phải làm thôi.”

“Tất cả các anh đều là kẻ bóc lột,” Dean cay đắng nói. “Anh đòi hai, ba phần trăm, và cho cái gì hả? Cho việc đẩy vòng vòng vài tờ giấy. Một vụ làm ăn lớn chết tiệt. Anh thì vất vả tập bóng được mấy lần hả?”

“Không vất vả bằng cậu, chắc chắn thế rồi. Tôi quá bận giành điểm A trong các lớp học về luật hợp đồng.”

Robillard mỉm cười.

Heath cười đáp lại. “Và vì chúng ta thắng thắn với nhau... Trong những thương vụ lớn giành được cho khách hàng của mình, tôi thường lấy nhiều hơn ba phần trăm nhiều.”

Robillard không chớp mắt. “Nhà Zagorski bảo đảm với tôi về Nike. Anh có thể làm thế không?”

“Tôi không bao giờ đảm bảo những gì tôi không có sẵn trong túi.” Anh nhấp một ngụm bia. “Tôi không hứa hão với khách hàng, ít nhất là về bất cứ điều gì quan trọng. Tôi cũng không ăn cắp, nói dối, hay coi thường họ sau lưng. Không người đại diện nào trong giới làm việc chăm chỉ hơn tôi. Không một ai. Và đó là tất cả những gì tôi có để hứa hẹn.” Anh đứng dậy, lôi xấp tiền ra và đặt tờ một trăm đô lên quầy bar. “Nếu muốn nói về chuyện đó, cậu biết tìm tôi ở đâu rồi đấy.”

Tối hôm đó khi Heath về tới nhà, anh lôi tấm thiệp mời nhòe nhoẹt từ trong ngăn kéo tủ quần áo ra. Anh giữ nó bên mình như lời nhắc nhở về nỗi đau tinh thần anh đã cảm thấy khi lần đầu tiên mở nó ra. Lúc đó anh mới hai mươi ba tuổi.

Chân thành mời bạn tới dự lễ cưới của

JULIE AMES SHELTON

và

HEATH D.CAMPIONE

Đám cưới bạc của

VICTORIA VÀ DOUGLAS SHELTON III

và

Đám cưới vàng của

MILDRED VÀ DOUGLAS PIERCE SHELTON II

Ngày Lễ Tình nhân

6:00 tối.

Trang viên

Đông Hampton, New York

Người tổ chức đám cưới đã gửi nhầm thiệp mời cho anh, không nhận ra anh chính là chú rể, điều này tự nó đã nói lên tất cả. Lần đầu tiên anh phát hiện ra đám cưới của mình với Julie chỉ là một phần nhỏ bé trong tác phẩm gia đình ấn tượng. Mọi sự yên ổn của anh đều sụp đổ. Anh vốn đã biết chuyện đó quá tốt để thành sự thật, Julie Shelton phải lòng anh chàng đang khó nhọc hoàn thành con đường học tập trong trường luật bằng cách rũ sạch những dấu vết nhơ bẩn.

“Em không hiểu tại sao anh lại quá khó chịu về chuyện này như thế,” Julie nói khi anh chắt

vấn cô. “Các ngày kỷ niệm vẫn được tổ chức như thế mà. Anh nên vui mừng vì chúng ta vẫn tuân theo truyền thống. Tổ chức đám cưới vào Ngày Lễ Tình nhân là điềm may trong gia đình em.”

“Đây không chỉ một Lễ Tình nhân bất kỳ,” anh cự lại. “Đám cưới vàng, đám cưới bạc... Em sẽ làm gì đối với người chồng nếu anh không thuận theo chứ?”

“Nhưng anh đã chấp nhận, vì thế em chẳng thấy có vấn đề gì.”

Anh cầu xin cô thay đổi ngày cưới, nhưng cô từ chối. “Nếu yêu em, anh sẽ làm điều này theo cách của em,” cô nói.

Anh yêu cô, nhưng sau một tuần không ngủ, anh nhận ra cô chỉ yêu anh giống như yêu một món đồ.

Đám cưới vẫn tiếp tục với một trong số những người bạn thời thơ ấu của Julie góp mặt trong vai trò chú rể Ngày Lễ Tình nhân thế hệ thứ ba. Heath mất hàng tháng trời để hồi phục tinh thần. Hai năm sau, cặp đôi ly hôn, kết thúc vĩnh viễn truyền thống gia đình nhà Shelton, nhưng anh không cảm thấy hài lòng.

Julie không phải người đầu tiên anh dâng tặng trái tim. Khi anh còn bé, anh đã trao trái tim cho tất cả mọi người, bắt đầu với ông bố say xỉn và tiếp tục với một chuỗi bất tận những người phụ nữ thoáng qua mà bố anh đưa về nhà. Cứ người nào bước vào chiếc xe moóc tồi tàn, Heath lại cầu nguyện người ấy sẽ thay thế được người mẹ đã mất của anh.

Khi những người phụ nữ không làm được – và họ cũng chẳng bao giờ có ý định làm điều đó – anh dành tình yêu của mình cho những con chó lạc bị cán chết trên con đường cao tốc gần đó, rồi cho bà già ở trong chiếc xe moóc kể bên, người thường hét vào mặt anh nếu quả bóng của anh rơi xuống gần khu vườn ở đầu chiếc xe kéo của bà, rồi dành cho các giáo viên của anh, những người đã có con và không muốn một đứa nào khác nữa. Nhưng phải đến tận những trải nghiệm của anh cùng Julie, cuối cùng anh mới học được bài học mà anh không bao giờ cho phép mình được quên. Cảm xúc của anh tồn tại phụ thuộc vào việc không yêu ai.

Anh hy vọng một ngày nào đó điều này sẽ thay đổi. Anh sẽ yêu những đứa con của mình, điều đó là chắc chắn. Anh sẽ không bao giờ để chúng lớn lên như anh ngày xưa. Cũng như đối với vợ anh... Có thể sẽ mất một thời gian. Nhưng một khi biết chắc cô sẽ gắn bó, anh có thể cố gắng. Hiện tại, anh định đối xử với cuộc tìm kiếm người phụ nữ ấy giống như với bất kỳ phần việc nào khác của mình, đó là lý do anh thuê bà mối giỏi nhất thành phố. Và tại sao anh phải thoát khỏi Annabelle Granger...

Chưa đầy hai mươi tư tiếng đồng hồ sau, Heath bước vào Sienna, nhà hàng ưa thích của

anh, để hoàn thành công việc. Annabelle dán mác *phá hoại* khắp người và đây là một sự lãng phí không cần thiết quá nhiều thời gian của anh. Trong lúc tiến về phía chiếc bàn quen thuộc ở góc xa của quầy bar được chiếu sáng rõ, anh lớn tiếng chào Carlo, chủ nhà hàng bằng tiếng Ý. Heath đã học golf ngữ này ở trường đại học chứ không phải từ ông bố người Ý vốn chỉ nói hai từ Say Xỉn. Bố anh chết vì bệnh tràn khí phổi và xơ gan khi Heath hai mươi tuổi. Tuy nhiên, anh cũng đã rơi lệ.

Anh tranh thủ gọi điện thoại cho Caleb Crenshaw, hậu vệ của đội Ngôi Sao và gọi một cuộc nữa cho Phil Typree ở New Orleans. Chiếc đồng hồ đeo tay đồ chuông ngay khi anh hoàn thành cuộc gọi. Chín giờ. Anh ngược nhìn lên và quả vậy, Annabelle Granger đang tiến về phía anh. Nhưng chính cú nốc ao tóc vàng đi bên cạnh mới là người thu hút sự chú ý của anh. Chà... Cô nàng này từ đâu ra vậy? Mái tóc ngắn, thẳng hợp một rủ xuống tới hàm. Cô nàng có các đường nét cân đối một cách hoàn hảo và cặp chân dài thon thả. Vậy đấy, bà mối Tinker Bell không chỉ được cái nói suông.

Bà mối của anh thấp hơn người phụ nữ cô đưa đến nửa cái đầu. Mái tóc rối màu đỏ đồng lấp lánh bao quanh chiếc đầu nhỏ. Áo khoác ngắn màu trắng mặc cùng váy mùa hè màu xanh xồn là sự cải thiện đáng kể so với ấn tượng ngày hôm qua, nhưng trông cô ta vẫn giống như nàng tiên đang trối. Anh đứng dậy lúc cô ta giới thiệu hai người với nhau.

“Gwen, tôi hân hạnh được giới thiệu Heath Champion. Heath, đây là Gwen Phelps.”

Gwen Phelps nhìn anh bằng đôi mắt nâu thông minh hình lá liễu đầy cuốn hút. “Rất hân hạnh,” cô nói bằng giọng nhẹ và trầm. “Annabelle đã kể với tôi tất cả về anh.”

“Tôi rất mừng khi nghe vậy. Nghĩa là chúng ta có thể nói về cô, một việc mà tôi có thể thấy ngay rằng sẽ hấp dẫn hơn nhiều.” Một câu cũ rích và anh nghĩ anh nghe thấy tiếng khịt mũi nhưng khi liếc Annabelle, anh chỉ thấy trên mặt cô ta toát lên nỗi háo hức mong được làm người khác hài lòng.

“Không hiểu sao tôi nghi ngờ điều đó đấy.” Gwen duyên dáng ngồi xuống chiếc ghế anh kéo ra cho cô. Ở cô toát lên sự tao nhã. Annabelle ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nhưng nó vướng vào chân bàn. Giấu sự khó chịu, anh vươn người để giải phóng chiếc ghế. Cô ta là một thảm họa biết đi và anh hối hận vì đã yêu cầu cô ta ngồi cùng, nhưng khi ấy điều đó có vẻ như là ý kiến hay. Lúc quyết định thuê bà mối, anh cũng đã hứa sẽ hợp tác để việc mai mối có hiệu quả. Anh đã gặp hai người mà công ty Mai Mối Power giới thiệu. Thậm chí khi đồ uống còn chưa được mang tới, anh đã biết không ai trong số đó phù hợp. Anh phải lãng phí hai giờ đồng hồ mới thoát khỏi họ. Tuy nhiên, lần này cho thấy một sự hứa hẹn rõ ràng.

Ramon từ quầy bar đi tới để nhận yêu cầu. Gwen gọi nước soda, Annabelle gọi thứ gì đó rất khủng khiếp tên là bóng ma xanh. Cô ta nhìn anh bằng vẻ mặt quá háo hức, quá rạng rỡ của người chủ đang đợi con chó hết sẩy của mình trình diễn những mảnh lời của nó. Có vẻ là kỳ

vọng hơi quá khi mong cô ta đảm nhiệm vai trò dẫn dắt cuộc trò chuyện. “Cô là người Chicago đúng không, Gwen?” anh hỏi.

“Tôi lớn lên ở Rockford, nhưng sống ở thành phố này nhiều năm rồi, Bucktown.”

Bucktown là khu vực gần phía Bắc được giới trẻ rất yêu thích. Chính anh cũng từng sống ở đó một thời gian và họ trao đổi chung chung về Bucktown, đúng kiểu trò chuyện nhảm nhí chẳng đi tới đâu mà anh muốn tránh. Anh liếc nhìn Bà Mối. Cô ta không ngốc và đã nắm bắt được tín hiệu của anh.

“Anh sẽ thấy thú vị khi biết Gwen là nhà tâm lý học. Cô ấy là một trong những chuyên gia uy tín nhất cả nước trong lĩnh vực thay thế tình dục.”

Điều này khiến anh chú ý. Anh tìm lại những lời bình luận khiếm nhã bất chợt xuất hiện trong đầu. “Một lĩnh vực nghiên cứu đặc biệt.”

“Thay thế tình dục rất hay bị hiểu lầm,” nhà tâm lý học xinh đẹp đáp lại. “Nếu được sử dụng phù hợp, nó có thể là công cụ chữa bệnh tuyệt vời. Nhiệm vụ của tôi là giúp công chúng hiểu đúng hơn về lĩnh vực này.”

Cô bắt đầu cho anh cái nhìn khái quát về công việc của mình. Cô rất hài hước, thông minh và gợi cảm. Chúa ơi, cô ấy thật gợi cảm. Anh đã đánh giá quá thấp kỹ năng mai mối của Annabelle Granger. Tuy nhiên, đúng lúc anh bắt đầu cảm thấy có thể trò chuyện thoải mái, Annabelle liếc nhìn đồng hồ và đứng dậy. “Thời gian đã hết,” cô ta tuyên bố bằng giọng vui vẻ khiến anh nghiêng rằng.

Nhà tâm lý học gợi cảm mỉm cười, đứng dậy theo. “Heath, thật vui khi được làm quen với anh.”

“Rất hân hạnh.” Vì là người đưa ra giới hạn về thời gian, nên anh đành cố giấu sự bực mình. Anh chưa từng hy vọng một người như Annabelle lại có thể giới thiệu một cô nàng cực kỳ hấp dẫn như thế này ngay từ lần đầu tiên. Gwen ôm nhanh Annabelle, mỉm cười với anh lần nữa rồi rời khỏi nhà hàng. Annabelle lại ngồi vào ghế, uống một ngụm bóng ma xanh rồi thò tay vào trong chiếc túi xách màu lam ngọc được trang trí với những cây cọ bằng chất dẻo. Mấy giây sau, anh nhìn chăm chăm vào bản hợp đồng y hệt như bản cô ta để lại trên bàn làm việc của anh.

“Tôi đảm bảo giới thiệu ít nhất hai người một tháng.” Một lọn tóc đỏ bồng bênh rơi xuống trán cô ta. “Tôi tính mười nghìn đô la cho sáu tháng.” Anh không để lỡ tất cả tật nói lắp lẩn màu hồng đang đậm dần trên đôi má sóc chuột ấy. Tinker Bell đang rất khoái trá. “Thường thì, mức phí bao gồm một buổi gặp với cố vấn hình ảnh, nhưng...” Cô ta nhìn chăm chăm mái tóc của anh, được chăm sóc hai tuần một lần với giá tám mươi đô, áo sơ mi hiệu Versace màu đen và

quần màu xám nhạt hiệu Joseph Abboud. “Hừmm, tôi nghĩ chúng ta có thể miễn trừ khoản đó.”

Quả đúng là họ có thể làm thế. Heath có khiếu thẩm mỹ rất tồi về quần áo, nhưng trong nghề của anh hình ảnh là tất cả và chỉ bởi anh không quan tâm thêm chút nào đến việc ăn mặc không có nghĩa khách hàng của anh cũng cảm thấy y như vậy. Một nhà tư vấn phục trang vô cùng vui vẻ và sáng suốt chịu trách nhiệm mua sắm toàn bộ trang phục cho Heath và cấm Heath kết hợp bất kỳ chiếc áo sơ mi, quần hay cà vạt nào trái với bản đồ phối hợp treo trong tủ quần áo.

“Mười ngàn đô là cái giá quá đáng cho một người chưa có tên tuổi gì,” anh nói.

“Giống như anh, tôi thích mặc cả cho những gì tôi xứng đáng.” Mặt cô ta vênh lên.

Anh cố nén cười. Tinker Bell cần luyện tập nhiều mới mong có được bộ mặt lạnh như tiền. “Tôi đã phải trả cái giá quá đắt cho bản hợp đồng với Portia Powers rồi.”

Cánh cung thần tình yêu ở giữa môi trên của cô ta nhợt đi một chút, nhưng cô ta đã phản pháo ngay. “Và cô ấy đã giới thiệu cho anh bao nhiêu phụ nữ giống như Gwen?”

Về điểm đó thì cô ta đã thắng được anh và lần này anh không giấu nụ cười nữa. Thay vào đó, anh cầm bản hợp đồng lên và bắt đầu đọc. Mười ngàn đô là trò lừa bịp, không hơn gì sự mơ mộng viễn vông của cô ta. Tuy nhiên, Gwen Phelps vẫn còn đó. Anh xem lướt qua hai trang. Anh có thể hạ thấp cái giá cô ta đưa ra, nhưng anh muốn đi xa đến chừng nào? Nghệ thuật thương thảo đòi hỏi tất cả mọi người đều có cảm giác như mình là người thắng cuộc. Nếu không, sự oán hận sẽ xuất hiện trong quá trình thực hiện.

Anh lôi chiếc bút hiệu Montblanc ra và bắt đầu sửa đổi, gạch xóa một mệnh đề ở chỗ này chỗ kia, sửa một điều khoản, thêm vào một ý kiến khác. Cuối cùng, anh đẩy nhẹ bản hợp đồng lại cho cô ta. “Trả trước năm ngàn. Tôi chỉ trả phần còn lại nếu cô tìm được người thích hợp.”

Hai đốm sáng màu vàng trong cặp mắt nâu của cô ta sáng lên giống như ánh sáng lấp lánh trong thứ đồ chơi yo-yo của trẻ con. “Điều đó không thể chấp nhận được. Rõ là anh đang yêu cầu tôi làm việc không công.”

“Năm ngàn đô không phải là nhỏ. Cô chẳng có thành tích gì đối với một người như tôi.”

“Nhưng tôi đã giới thiệu Gwen cho anh.”

“Làm sao tôi biết cô ấy có phải tất cả những gì cô có hay không? Giữa nói và làm khác nhau nhiều lắm.” Anh búng ngón tay cái về phía bản hợp đồng. “Quyết định là ở cô.”

Cô ta chộp lấy bản hợp đồng và trừng trừng soi mắt vào những thay đổi mà anh đã làm,

nhưng cuối cùng cô ta cũng ký, đúng như anh đã chắc chắn. Anh cũng ký rồi ngã người trên ghế quan sát cô ta. “Đưa cho tôi số điện thoại của Gwen Phelps. Tôi sẽ tự mình sắp xếp cuộc hẹn tiếp theo.”

Cô ta kéo môi dưới, hé lộ hàm răng trắng nhỏ nhắn. “Tôi phải xem xem cô ấy nghĩ thế nào đã. Đó là thỏa thuận của tôi với tất cả những phụ nữ tôi giới thiệu.”

“Rất khôn ngoan. Nhưng tôi không quá lo đâu.”

Khi cô ta vói tay lấy chiếc di động, anh liếc nhìn đồng hồ. Anh mệt mỏi. Anh đã dành cả ngày ở Cleveland và vẫn cần ghé qua Vòi Phun Nước để xem liệu có thể nhặt nhạnh được bất cứ tin tức mới nào về Dean Robillard hay không. Ngày mai lịch của anh kín đặc từ bữa sáng cho tới nửa đêm. Ngày thứ Sáu, anh có chuyến bay vào lúc sáng sớm tới Phoenix và tuần kế tiếp là các chuyến đi tới Tampa và Baltimore. Nếu anh có một cô vợ, valy dành cho các chuyến đi sẽ được sắp xếp và sau chuyến bay đêm anh có thể tìm thấy trong tủ lạnh thứ gì khác ngoài bia. Anh cũng sẽ có ai đó để trò chuyện hàng ngày, có cơ hội giảm bớt sự đề phòng của anh mà không phải lo về dấu vết nhà quê lén vào câu nói khi anh mệt mỏi hay chuyện tình cờ để một khuỷu tay lên bàn trong khi đang ăn sandwich, hoặc bất kỳ thứ chết tiệt khác nào mà anh luôn phải ý thức. Hơn tất cả, anh sẽ có một ai đó để *gắn bó*.

“Gwen, Annabelle đây. Một lần nữa, cảm ơn vì đã đồng ý gặp Heath trong khoảng thời gian *ngắn ngủi* như vậy.” Cô ta ném cho anh cái nhìn châm chọc. Tinker Bell đang trừng phạt anh. “Anh ấy hỏi xin số điện thoại của cô. Tôi tình cờ biết được anh ấy định mời cô ăn tối tại” – một cái nhìn châm chọc khác lại được ném về phía anh – “nhà hàng Charlie Trotter.”

Anh muốn cười phá lên nhưng lại vờ như không có chuyện gì để cô ta khỏi tự mãn.

Cô ta chờ đợi, lắng nghe và gật đầu. Anh lôi điện thoại ra và kiểm tra danh sách các cuộc gọi anh đã nhận được trong lúc nói chuyện với Gwen. Chưa đến chín giờ ở Denver. Anh vẫn còn thời gian thăm hỏi Jamal hỏi xem cái chân què của anh ta thế nào rồi.

“Vâng,” cô nói. “Vâng, tôi sẽ nói lại. Cảm ơn cô.” Cô ta búng tay tắt điện thoại, thả nó vào trong túi xách, sau đó nhìn anh chăm chăm qua bàn. “Gwen thích anh. Nhưng chỉ như một người bạn thôi.”

Một trong những lần hiếm hoi trong đời, anh chết sững không nói lên lời.

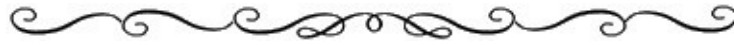
“Tôi đã e rằng điều đó có thể xảy ra,” giọng cô mạnh mẽ. “Khoảng thời gian hai mươi phút không hẳn có thể cho anh cơ hội để tạo ấn tượng tốt nhất được.”

Anh nhìn cô ta chăm chăm, không tin vào tai mình.

“Gwen nhờ tôi nhắn lại chúc anh những gì tốt đẹp nhất. Cô ấy nghĩ anh rất đẹp trai, và cô ấy dám chắc anh sẽ không gặp bất kỳ vấn đề gì trong việc tìm một người phù hợp hơn.”

Gwen Phelps vừa từ chối anh?

“Chúng ta có thể...” Annabelle trầm ngâm, “... cần bắt đầu hạ bớt tiêu chuẩn tìm kiếm một chút.”

Chương 3

Chiếc Jaguar màu xanh đen bò quanh góc Hoyne tiến vào con phố công viên Liễu Gai chật hẹp. Người phụ nữ ngồi sau tay lái nhìn chăm chú vào các số nhà qua cặp kính râm Chanel không vành với hai chữ C giả kim cương nhỏ xíu lồng vào nhau tại chỗ khớp nối. Nói đúng ra, đó là chiếc kính râm thời trang, có nghĩa chúng gần như không có khả năng bảo vệ mắt khỏi tia cực tím, thậm chí vào một ngày trời râm, nhưng trông chúng tương phản một cách lạ thường với làn da trắng xanh cùng tóc màu tối của cô, và Portia Powers không tin vào việc hi sinh phong cách cho chức năng. Thậm chí ngay cả sinh nhật sắp đến của cô – sinh nhật lần thứ ba mươi bảy theo cách nghĩ của bạn bè quen biết và lần thứ bốn mươi hai theo như mẹ cô nhớ – cũng không thể khiến cô xem xét đổi đôi giày gót nhọn Christian Louboutins lấy một đôi giày Easy Spirits để bằng thoải mái. Chồng cũ của cô từng nói rằng mái tóc đen huyền, làn da trắng như tuyết, đôi mắt màu xanh biển ấn tượng và cơ thể mảnh dẻ của Portia khiến cô giống như nàng Bạch Tuyết sau một vài tháng theo chế độ ăn kiêng của Bãi Biển Phương Nam[5].

Portia lái chậm khi phát hiện ra thứ mình đang tìm kiếm trên con phố rợp bóng cây. Cô chưa từng thấy một ứng cử viên nào phù hợp cho sự phá bỏ hơn ngôi nhà gỗ nhỏ xíu được sơn màu xanh của trứng loài chim cổ đỏ với những khối trang trí màu xanh dừa cạn đang bong tróc này. Hàng rào lỗ chỗ bằng sắt rèn màu đen bao quanh khoảng sân to cỡ phòng tắm của cô. Nơi này trông như kho chứa đồ làm vườn của một trong những ngôi nhà gạch hai tầng thanh lịch đang nằm hai bên. Làm thế nào nó thoát khỏi số phận thê thảm đã xảy ra với hầu hết các ngôi nhà tồi tàn nơi Công viên Liễu Gai này cơ chứ?

Portia trông thấy tập hồ sơ Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn trên bàn làm việc của Heath

Champion ngày hôm qua khi cô ghé qua và bản năng cạnh tranh ghê gớm trong cô đã trỗi dậy. Năm ngoái, cô đã mất hai khách hàng bởi các công ty mới và để chồng rơi vào tay người tổ chức sự kiện hai mươi ba tuổi. Thất bại có mùi của nó và cô làm việc cật lực trước khi thứ mùi đó kịp ám vào cô. Vài giờ tìm hiểu cho thấy Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn chỉ đơn giản là cái tên mới của Bà Mỗi Myrna, một công ty nhỏ không đáng để tâm. Cô cháu gái đã thừa kế công ty sau cái chết của Myrna Reichman. Tìm hiểu sâu hơn một chút, được biết chính người cháu này đã học cùng trường đại học với Molly, vợ của Kenvin Tucker. Porita cho phép bản thân thư giãn một chút. Tất nhiên, Heath hẳn cảm thấy buộc phải cho cô gái một buổi phỏng vấn lịch sự nếu vợ khách hàng của anh yêu cầu điều đó, nhưng anh ta quá khắt khe để làm việc với một kẻ nghiệp dư. Cô lên giường đi ngủ với sự thư thái ... và có một giấc mơ tình dục đau đớn về vị khách hàng đáng giá của mình. Nói như thế không có nghĩa là cô từng tính đến chuyện làm như vậy ngoài đời. Một lần thử với Champion chắc sẽ hứng thú, nhưng cô không bao giờ để đời sống cá nhân xen lẫn công việc.

Không may, cú điện thoại sáng nay đã khơi dậy sự lo âu của cô. Ramon, người pha đồ uống tại nhà hàng Sianna, là một trong những nhân viên phục vụ tại các địa điểm sang trọng, nhận những món quà hậu hĩnh của cô để đổi lại các thông tin hữu ích. Và anh ta cho biết tối qua, một bà mỗi tên Annabelle đã xuất hiện với một phụ nữ sinh đẹp để giới thiệu cho Heath. Porita tới công viên Liễu Gai ngay khi có thể. Cô cần nhìn thấy tận mắt mối đe dọa mà người phụ nữ đó đưa ra lớn chừng nào, nhưng ngôi nhà hoang tàn này chứng minh rằng Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn chỉ là hoạt động kinh doanh trong trí tưởng tượng của cô Granger. Champion chỉ đơn thuần tỏ ra nhã nhặn nhằm làm vừa lòng vợ Kevin Tucker.

Cảm thấy được trấn an phần nào, cô chạy xe về phía Nam, hướng tới Loop để tiến hành việc tẩy da hàng tháng. Cô đã tiêu một khoản tiền lớn để giữ được làn da mịn màng và cơ thể mảnh dẻ như cây sậy. Tuổi tác có thể tăng thêm quyền lực cho người đàn ông, nhưng lại đánh cắp quyền lực từ phụ nữ và sau một thời gian, trang điểm lại xong xuôi, da dẻ hồng hào, cô bước vào văn phòng Mai Mỗi Power ở tầng một của tòa nhà bằng gạch sơn trắng kiểu Victoria, không xa thư viện Newberry.

Inez, thư ký kiêm nhân viên lễ của cô, trong có vẻ tội lỗi và vội vã kết thúc cuộc điện thoại. Lại thêm vấn đề chăm sóc trẻ em nữa. Làm sao phụ nữ có thể tiến về phía trước khi gánh nặng chăm sóc con cái đè nặng lên họ chứ? Portia bước vào không gian trang nhã, êm đềm của khu văn phòng thông thoáng với những bức tường màu xanh lá cây mát mẻ và những chiếc xô pha thấp, màu đen, mang cảm hứng châu Á. Ba trợ lý của cô đang ngồi bên những chiếc bàn làm việc được ngăn cách bởi các tấm bình phong bằng giấy da kiểu cách lồng trong khung sơn mài màu đen. Năm trong độ tuổi từ hai mươi hai đến hai mươi chín, các trợ lý của cô lung sục khắp các câu lạc bộ thời thượng nhất thành phố và thực hiện tất cả các cuộc phỏng vấn ban đầu. Porita thuê họ vì mối quan hệ, bộ óc và ngoại hình của họ. Họ phải mặc đồ đen khi làm việc: váy thanh lịch, giản dị; quần dài kết hợp với áo kiểu cổ điển; áo khoác phù hợp. Cô có nhiều đặc quyền hơn và hôm nay cô chọn bộ Ralph Lauren màu xám ngọc trai: áo khoác len nhẹ mùa hè, áo cánh cắt may, váy bó và bông tai ngọc trai, tất cả phù hợp với đôi giày gót nhọn màu oải hương mũi gấn nơ hình con bướm rất trẻ trung.

Chẳng có khách hàng nào trong văn phòng, vì thế cô đưa ra tuyên bố khiếp đảm. “Đã đến sự kiện trong tuần rồi, tất cả mọi người. Nào, nào. Hãy vượt qua sự đau đớn nào.”

Susu Kaplan rên rỉ: “Tôi sắp đến tháng.”

“Cô nói sắp đến tháng từ tuần trước,” Portia đáp lại. “Không có viện có nào hết.” Chỉ có người quản lý và chuyên viên máy tính điều hành trang web Mai Mỗi Power là được miễn trừ khỏi nghi thức hàng tuần này, bởi họ không trực tiếp giải quyết công chuyện với khách hàng. Bên cạnh đó, họ là đàn ông và chẳng phải điều đó nói lên tất cả hay sao?

Portia bước về phía văn phòng riêng. “Cô nữa, Inez.”

“Tôi là nhân viên lễ tân,” Inez chống đối. “Tôi không phải có mặt ở câu lạc bộ vào ban đêm.”

Portia lờ cô đi. Tất cả bọn họ đều muốn lấy tiếng làm việc cho Mai Mỗi Power, nhưng không ai muốn công việc vất vả và kỷ luật đi cùng với nó. *Kỷ luật biến giấc mơ thành hiện thực*. Bao nhiêu lần cô đã nói những lời này với những người phụ nữ được cô cố vấn tại Hiệp hội Doanh nghiệp Nhỏ Thành phố? Và bao nhiêu lần họ đã tỏ lờ cô?

Kiki Ono mỉm cười vui vẻ, Briana dường như không quá lo lắng, nhưng nếu Susu Kaplan cứ tiếp tục cau mày theo cách đó thì chưa tới ba mươi tuổi cô sẽ cần Botox[6]. Trong văn phòng của Portia, nửa tá đồ gốm có màu cà ri là những vật trang trí duy nhất cho một không gian được chiếm ưu thế bởi kính, đường thẳng và bề mặt cứng. Sở thích cá nhân của cô hướng tới cách thiết kế nội thất nữ tính hơn, ôn hòa hơn, nhưng cô tin văn phòng phụ nữ nên thể hiện được quyền lực. Đàn ông có thể tùy thích sắp xếp quanh họ tất cả những đồ vật lưu niệm trong môn cricket và ảnh gia đình, nhưng các giám đốc điều hành nữ không có sự xa xỉ đó.

Trên đường vào phòng tắm riêng của mình Portia nghe thấy tiếng sột soạt cởi giày dép và áo khoác, tiếng loảng xoảng tháo bỏ thắt lưng và vòng đeo tay. Cô dùng mũi giày Christian Louboutins màu oải hương kéo chiếc cân chuẩn xác bằng crom và thủy tinh bên dưới bồn rửa mặt, rồi cầm nó lên mang ra ngoài sàn văn phòng bằng đá cẩm thạch đen. Lúc cô rút bảng cân cô cần ra khỏi bàn làm việc của mình, Susu chỉ còn trơ trọi bộ đồ lót màu xanh hải quân.

“Ai đủ dũng cảm bắt đầu?”

“Tôi.” Briana Olsen, người đẹp Scandinavia yếu điệu bước lên bàn cân.

“54,43 cân” Portia ghi số cân nặng vào bảng. “Cô tăng bốn lạng rưỡi so với tháng trước, nhưng với chiều cao của cô, chuyện đó không thành vấn đề. Tuy nhiên, móng tay của cô ...” Cô ra hiệu về phía lớp sơn móng tay màu nâu đậm nứt nẻ trên ngón trỏ của Briana. “Thành thật

mà nói, Briana, tôi phải nói với cô bao nhiêu lần nữa đây? Về ngoài là tất cả. Sửa lại đi. Inez, cố tiếp theo.”

Số cân thừa của Inez là kết luận được đoán trước, nhưng cô có làn da tuyệt đẹp, nghệ thuật trang điểm tuyệt vời và khả năng khiến khách hàng thấy dễ chịu. Bên cạnh đó, bàn tiếp tân cũng đủ cao để che phần thừa cân tệ nhất của cô. “Nếu cô còn muốn kiếm được một người chồng nữa ...”

“Tôi biết rồi, biết rồi,” Inez nói. “Rồi sẽ có ngày tôi trở nên nghiêm túc.”

Kiki, luôn là người giữ hòa khí trong đội, giải tỏa sức ép cho Inez. “Đến lượt tôi,” cô nói nhỏ nhẹ. Hất nhẹ mái tóc đen mượt mà qua vai, bước lên bàn cân.

“46,27 cân,” Portia ghi nhận. “Tuyệt vời.”

“Khi cô là người châu Á thì dễ dàng hơn nhiều,” SuSu sung sĩa nói. “Phụ nữ châu Á thường nhỏ xương. Tôi là người Do Thái.”

Đây là điều cô nhắc nhở bọn họ mỗi lần kiểm tra trọng lượng. Nhưng SuSu có bằng đại học Brown và có mối quan hệ với một số gia đình giàu có ở Bờ biển Bắc. Với mái tóc tuyệt vời – những dải tóc nhuộm màu caramel tuyệt đẹp – và con mắt chuẩn xác tuyệt đối về thời trang, cô toát lên sự hấp dẫn giới tính đúng kiểu Jennifer Aniston. Không may, cô không có cơ thể của Aniston. Portia chỉ về phía cái cân. “Hãy giải phóng cơ thể cô khỏi sự khổ sở nào.”

SuSu lùi lại. “Tôi muốn tiếp tục ghi chép. Tôi nhận thấy đây là sự xúc phạm và sỉ nhục.”

“Có thể. Nhưng nó cũng có lợi cho cô nữa, vì thế hãy bước lên bàn cân đi.”

SuSu ngần ngừ trèo lên. Portia ghi chép con số kèm theo tiếng thở dài. “57,61 cân.” Không giống Inez, SuSu không có bàn làm việc để giấu mình. Cô phải đến các câu lạc bộ, đại diện cho Mai Mỗi Power. “Những người khác, quay trở lại làm việc thôi. SuSu, chúng ta phải nói chuyện.”

SuSu vén một lọn tóc bóng mượt ra sau tai, mặt sung sĩa. Kiki trao cho SuSu ánh nhìn cảm thông rồi đi ra ngoài cùng những người khác. SuSu nhặt chiếc váy bó Banana Republic màu đen lên giữ nguyên trước mặt. “Thế này là phân biệt đối xử và không hợp pháp.”

“Luật sư của tôi không cho là thế đâu và hợp đồng lao động cô đã ký rất rõ ràng. Chúng ta đã nói về điều này trước khi tôi thuê cô, nhớ không? Trong nghề này, diện mạo cá nhân có ý nghĩa lớn nhất và tôi đặt tiền theo chuẩn mực của mình. Không ai đưa ra mức tiền thưởng và các phúc lợi giống như tôi. Với tôi thì điều đó đồng nghĩa với việc tôi đòi hỏi khắt khe một chút cũng không sao.”

“Nhưng tôi là đồng sự giỏi nhất chị có. Tôi muốn được đánh giá bởi công việc chứ không phải bởi cân nặng của mình.”

“Thế thì trồng một cái dương vật đi.” SuSu vẫn không hiểu Portia chỉ làm thế vì lợi ích của họ. “Cô đã bao giờ cố gắng chưa?”

“Rồi, nhưng ...”

“Cô cao bao nhiêu?” Portia biết câu trả lời, nhưng cô muốn SuSu tự mình nói ra.

“Một mét sáu ba.”

“ Một mét sáu ba và 57.61 cân.” Cô tỳ người vào mép bàn bằng kính rấn chắc. “Tôi cao hơn cô mười centimet. Hãy xem tôi nặng bao nhiêu.” Tảng lờ sự tức giận trong mắt SuSu, Portia cởi giày và áo khoác len, tháo bỏ đôi hoa tai ngọc trai đặt lên bàn làm việc và bước lên trên bàn cân. “55,34 cân. Tôi hơi lên cân một chút.Ồ thế đấy, tối nay sẽ không có carbohydrate.” Cô lại xỏ giày vào. “Cô có thấy điều đó dễ dàng như thế nào không? Nếu không thích những gì tôi thấy trên bàn cân, tôi sẽ ăn ít đi.”

SuSu gục xuống ghế xô pha, mắt ầng àng nước. “Tôi không phải là chị.”

Phụ nữ khóc vì công việc chỉ làm củng cố thêm những ấn tượng tiêu cực về phụ nữ và nơi làm việc nhưng SuSu vẫn chưa có được vỏ bọc kinh nghiệm cứng rắn, và Portia quỳ xuống bên cạnh cô, cố gắng làm cho cô hiểu. “Cô là một nhân viên tuyệt vời, SuSu, và cô có một tương lai rạng rỡ. Đừng để thân hình béo phì cản đường cô. Các nghiên cứu chỉ ra rằng những phụ nữ quá cân ít được thăng tiến hơn và cũng kiếm được ít tiền hơn. Đó cũng là một cách giới kinh doanh đánh giá chúng ta. Nhưng ít nhất cân nặng là thứ chúng ta có thể kiểm soát được.”

SuSu bướng bỉnh nhìn Portia chăm chú. “57,61 cân không phải là béo phì.”

“Không béo phì nhưng không hoàn hảo, đúng không? Và sự hoàn hảo là điều mà tất cả chúng ta đều nỗ lực đạt được. Bây giờ thì vào phòng tắm và dành vài phút để bình tĩnh lại đi. Sau đó quay lại làm việc.”

“Không!” Mặt đỏ bừng, SuSu đứng bật dậy. “Không! Tôi làm việc rất tốt và tôi không đáng phải chịu đựng điều này. Tôi nghỉ việc.”

“Nào, SuSu ...”

“Tôi ghét làm việc cho chị! Không ai có thể đáp ứng được những mong mỏi của chị. Vậy đấy, tôi cóc cần quan tâm nữa. Chị có thể giàu và có thành công, nhưng chị không có cuộc sống

hạnh phúc. Tất cả mọi người đều biết điều đó và tôi cảm thấy thương hại cho chị.”

Những lời nói đau nhói, nhưng Portia không chùn bước. “Tôi có được cuộc sống rất tốt,” cô nói lạnh lùng. “Và tôi cũng không xin lỗi vì đòi hỏi sự xuất sắc. Rõ ràng, cô không sẵn sàng đáp ứng điều đó, vậy thì hãy dọn bàn của cô đi.” Portia bước về phía cánh cửa và giữ cánh cửa mở.

SuSu đang khóc lóc và tức giận, nhưng chẳng có can đảm để nói thêm. Nắm chặt chiếc váy đầm trước mặt, cô chạy vụt ra khỏi văn phòng. Portia cẩn thận đóng cửa, đảm bảo nó không được đóng sầm lại rồi dựa lưng vào đó mà nhắm mắt lại. Những lời nói giận dữ của SuSu thật quen thuộc. Ở tuổi bốn mươi hai, Portia từng trông đợi có tất cả mọi thứ cô muốn, nhưng mặc cho tất cả tiền bạc làm ra và sự tán dương cô nhận được, niềm kiêu hãnh của thành tựu vẫn tránh né cô. Cô có cả đồng bạn nhưng không hề sâu sắc và cô có một cuộc hôn nhân thất bại. Sao điều đó có thể xảy ra khi cô đã chờ đợi lâu đến thế và lựa chọn kỹ càng vậy kia chứ?”

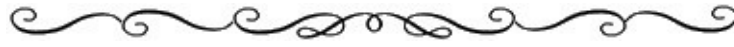
Carleton từng là sự kết hợp hoàn hảo của cô – một sự kết hợp quyền lực – đều là dân thành thị, giàu có và thành công. Họ từng là một trong những cặp đôi hạng A của Chicago, được mời tới tất cả các bữa tiệc xịn nhất, chủ trì một buổi quyên góp quan trọng. Cuộc hôn nhân lẽ ra phải rất êm đẹp, nhưng nó còn không kéo dài được đến một năm. Portia sẽ không bao giờ quên được những gì anh ta nói khi bỏ đi. “Tôi kiệt sức rồi, Portia ... Tôi quá lo sợ thằng nhỏ của mình sẽ làm ăn không ra gì, đến nỗi chẳng có thể có một giấc ngủ ngon.”

Chuyện tồi tệ với cô không chỉ dừng lại ở đó bởi vì ba tuần sau, anh ta chuyển tới sống cùng cô nàng tổ chức sự kiện hai mươi ba tuổi đầu rỗng tuếch, có bộ ngực giả và tiếng cười khúc khích.

Portia rót nửa chat Pellegrino vào một trong những chiếc ly Villerory & Boch Inez trên bàn làm việc. Có lẽ một ngày nào đó SuSu sẽ hiểu cô đã sai lầm khi không tận dụng sự sẵn lòng cố vấn của Portia dành cho cô. Mà cũng có thể không, Portia thực sự không chết ngạt trong những lá tẩm thiệp cảm ơn từ nhân viên cũ hay từ những phụ nữ cô cố gắng cố vấn.

Tập tài liệu của Heath Champion nằm trên bàn và cô ngồi xuống để nghiên cứu. Nhưng khi nhìn chằm chằm vào chỗ tài liệu đó, Portia lại thấy giấy dán tường với hình ấm trà vàng trong căn bếp của ngôi nhà Terre Haute, nơi cô đã lớn lên. Các bậc phụ huynh thuộc tầng lớp lao động của cô mãn nguyện với cuộc sống của họ - quần áo trong cửa hàng giảm giá, những chiếc bàn giả gỗ thừa thãi, những bức tranh sơn dầu sản xuất hàng loạt mua trong đợt giảm giá của một nghệ sĩ nổi tiếng tại khu nhà nghỉ Holiday. Nhưng Portia luôn khao khát nhiều hơn thế. Cô dùng tiền tiêu vặt để mua những tạp chí hình Vogue và Town & Country. Cô dán ảnh lên những ngôi nhà đẹp và những đồ trang trí nội thất thanh lịch lên tấm bảng trong phòng ngủ của mình. Hồi trung học, cô khiến bố mẹ hoảng sợ với những tràng khóc lóc nếu bài kiểm tra không đạt điểm A. Trong suốt thời thơ ấu, cô tâng lờ sự thật mình được thừa hưởng đôi mắt và màu da của bố, giả vờ cô là nạn nhân của một trong những vụ nhầm lẫn quái đản nào đó của bệnh viện.

Duỗi thẳng người trên ghế, cô nhấp một ngụm Pellegrino nữa và tập trung vào việc cần làm, tìm cho Heath Champion một người vợ hoàn hảo. Cô có thể để mất hai khách hàng nổi tiếng và một người chồng xuất chúng, nhưng cô sẽ không thất bại lần nữa. Không điều gì và không một ai có thể ngăn cản cô thực hiện cuộc mai mối này.

Chương 4

Giọng nam trầm sôi sục vẻ không hài lòng trong điện thoại. “Tôi sắp phải nhận điện thoại rồi. Cô có ba mươi giây.”

“Không đủ thời gian,” Annabelle trả lời. “Chúng ta cần ngồi cùng nhau để tôi có thể nắm bắt được ý tưởng cụ thể hơn về điều anh đang tìm kiếm.” Cô không lãng phí sức lực yêu cầu anh ta hoàn thành bảng câu hỏi cô đã dành hàng giờ đồng hồ để hoàn thiện. Cách duy nhất có được thông tin cô cần là trực tiếp moi từ chính anh ta.

“Hãy nhìn nhận theo cách này nhé,” anh ta trả miếng. “Ý tưởng về thời gian vui vẻ với người vợ tương lai của tôi là được ngồi trong sân vận động Soldier Field vào tháng Một được khi gió từ hồ thổi vào với tốc độ ba mươi hải lý. Cô ấy có thể bất ngờ nấu bữa tối với mì ống cho nửa tá vận động viên trường đại học chơi mười tám lỗ golf từ điểm phát bóng dành cho nam giới mà không hề bối rối. Cô ấy gọi cảm chết người, biết cách ăn mặc và cho rằng những chuyện đùa tục tĩu là đáng buồn cười. Còn gì nữa không?”

“Chỉ là ngày nay thật khó như điên mới tìm được người có đủ những phẩm chất điên khùng đó. Tuy nhiên, nếu đó là những gì anh mong muốn...”

Một tiếng khịt mũi ghen ghét. Cô không thể nhận ra đó là sự không hài lòng hay là một tiếng cười. “Sáng mai được không?” cô hỏi, vui vẻ như một trong những đội trưởng đội cổ động mà chắc chắn anh đã hẹn hò hồi còn học chơi bóng ở đại học.

“Không.”

“Thế thì hẹn thời gian và địa điểm đi.”

Cô nghe một tiếng thở toát lên cả sự chịu đựng lẫn bức tức. “Tôi phải gặp một khách hàng ở Elmhurst trong vòng một tiếng nữa. Co có thể đi tới đó với tôi. Gặp tôi ở trước cửa văn phòng lúc hai giờ. Và nếu cô không đúng giờ, tôi sẽ đi mà không có cô.”

“Tôi sẽ ở đó.”

Cô cúp máy và cười toe với người phụ nữ đang ngồi ở phía bên kia chiếc bàn quầy rượu màu xanh lá bằng kim loại. “Xong.”

Gwen Phelps Bingham bỏ cốc trà đá xuống. “Cậu bảo anh ta điền vào bảng câu hỏi hả?”

“Đại loại thế,” Annabelle trả lời. “Mình sẽ phải phỏng vấn anh ta trong ô tô, nhưng thà thế còn hơn là không có gì. Mình không thể tiến xa hơn cho đến khi nắm bắt được ý tưởng cụ thể hơn về điều anh ta mong muốn.”

“Ngực to và tóc vàng. Đảm bảo điều đó và gửi anh ta những lời chúc tốt đẹp nhất của mình nhé.” Gwen mỉm cười và dán mắt về phía bộ sưu tập hoa hiên đại đã viền thành đường ranh giới giữa sân nhà cô và con ngõ nhỏ phía sau căn nhà đôi ở Wrigleyville. “Mình phải thừa nhận, anh ta đúng là rất nóng bỏng... nếu cậu thích những anh chàng thô thiển và lộn xộn, nhưng lại vô cùng giàu có và thành đạt.”

“Tôi nghe thấy rồi đấy.” Chồng Gwen, Ian, thò đầu qua cánh cửa để mở trở ra ngoài sân. “Annabelle, để đền bù cho những gì cô đã bắt tôi phải trải qua tuần trước, đừng có hòng đến gần giỏ hoa quả cỡ bự kia đấy nhé.”

“Thế còn một năm trông trẻ miễn phí mà tôi hứa hẹn thì sao nhỉ?”

Gwen vỗ chiếc bụng gần như phẳng lì của mình. “Ian, anh phải thừa nhận rằng điều đó cũng đáng đấy chứ.”

Anh đi đi lại lại bên ngoài. “Tôi sẽ không thừa nhận bất kỳ điều gì. Tôi đã nhìn thấy ảnh gã đó và gã ta vẫn còn tóc.”

Ian trở nên nhạy cảm về bộ tóc thừa thớt của mình hơn mức bình thường, và Gwen nhìn anh âu yếm. “Em cưới anh vì bộ óc chứ không phải vì mái tóc của anh.”

“Heath Champion tốt nghiệp top đầu trong lớp luật.” Annabelle nói, chỉ để chọc tức. “Vì thế anh ta rõ ràng cũng có đầu óc. Chính vì vậy anh ta mới say nắng Gwennie của chúng ta.”

Ian không chịu cắn câu. “Đấy là còn chưa kể đến chi tiết nhỏ cô đã nói với anh ta rằng cô ấy là một người thay thế tình dục đấy.”

“Sai rồi. Tôi nói với anh ta cô ấy là một những *chuyên gia có uy tín* trong lĩnh vực thay thế tình dục. Và tôi đã đọc luận văn của cô ấy, vì vậy tôi biết điều đó là sự thật.”

“Thật thú vị khi cô đã không đề cập đến việc cô ấy giờ là nhà tâm lý ở trường tiểu học.”

“Xem xét tất cả những thứ tôi đã không đề cập tới thì đó có vẻ là chuyện không đáng kể.”

Annabelle gặp Gwen và Ian ngay sau lúc tốt nghiệp đại học, khi họ sống cùng trong một tòa chung cư. Mặc dù tóc tai lưa thưa, Ian vẫn vô cùng điển trai và Gwen yêu anh tha thiết. Nếu họ không yêu nhau đến thế, Annabelle sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến việc hỏi mượn Gwen cho buổi tối đó, nhưng Heath đã dồn cô vào chân tường và cô thực sự tuyệt vọng. Mặc dù trong đầu cô có vài người phụ nữ để giới thiệu cho anh ta, nhưng cô không chắc trong số đó sẽ có bất kỳ ai ghi điểm ngay lập tức được, mà đây lại là điều cô cần để đảm bảo anh sẽ ký hợp đồng với cô. Rồi cô nghĩ tới Gwen, người phụ nữ sinh ra với một bộ gien bí ẩn khiến đàn ông rên rỉ ngay khi vừa nhìn thấy cô.

Ian vẫn cảm thấy mình bị đối xử tệ. “Gã đó giàu có, thành công và đẹp trai.”

“Anh cũng vậy,” Gwen nói chân thành, “Ngoại trừ chuyện giàu có, nhưng một ngày nào đó chúng ta sẽ giàu có.”

Công ty phần mềm máy tính đặt tại nhà của Ian cuối cùng đã bắt đầu sinh lợi, chính vì vậy họ sắp chuyển tới ngôi nhà đầu tiên của mình. Annabelle thường đau nhói lên vì ghen tị mỗi khi cô ở bên cạnh họ. Cô cũng mong muốn một mối quan hệ như thế này. Cô từng nghĩ mình có mối quan hệ đó với Rob, một minh chứng cho sự rồ dại của việc nghe theo sự mách bảo của trái tim cô.

Cô đứng dậy, xoa bụng Gwen và ôm Ian lần nữa. Không chỉ vì anh đã cho cô mượn vợ mà còn vì anh đang thiết kế trang web cho cô. Annabelle biết cô cần xuất hiện trên mạng, nhưng cô không có ý định biến Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn thành dịch vụ hẹn hò trên mạng. Bà ngoại cô từng kịch liệt phản đối chủ đề này. “*Ba phần tư số người tham gia những thứ như thế đều đã có gia đình, lệch lạc tình dục, hoặc ở tù.*” Có vẻ bà đã cường điệu quá mức. Annabelle biết nhiều cặp đôi tìm thấy tình yêu qua mạng, nhưng cô cũng không tin trên thế giới này có chiếc máy tính nào có thể đánh bại sự tiếp xúc cá nhân.

Cô chỉnh lại lớp trang điểm trong phòng tắm của Gwen, kiểm tra chiếc váy kaki ngắn và chiếc áo cánh màu xanh bạc hà xem có vết bẩn nào không rồi đi xuống phố. Vì đến tòa văn phòng của Heath sớm vài phút, cô tranh thủ chạy vào quán cà phê Starbucks ở bên kia đường và gọi một cốc mô ca Frappuccino đắt đỏ. Khi quay trở ra bên ngoài, cô nhìn thấy anh ta xuất hiện, di động dí sát một bên tai. Anh ta đeo kính râm Aviators, mặc áo phông cổ xám và quần vải. Chiếc áo khoác thể thao trông có vẻ đắt tiền móc vào ngón tay cái đung đưa trên vai anh ta. Những người đàn ông như anh ta nên được luật pháp yêu cầu mang theo máy khử rung tim.

Anh ta đi về phía lề đường, nơi chiếc Cadilla Escalade màu đen bóng với các khung cửa sổ đen ngòm đang đậu im lìm. Khi với tay về phía tay cầm của cánh cửa xe phía trước, anh ta thậm chí không thèm liếc xung quanh để tìm cô, và cô nhận ra anh ta đã quên rằng cô tồn tại. Câu chuyện đời của cô.

“Chờ đã!” Cô băng qua đường, tránh chiếc taxi và chiếc Subara đó. Còi ô tô kêu om sòm, phanh xe ken két và Champion ngược lên. Anh ta búng ngón tay đóng điện thoại lại và khi cô cuối cùng cũng bước lên được lề đường.

“Tôi chưa từng thấy ai chạy kiểu đó kể từ khi Bobby Tom Dentom ngừng chơi cho đội Ngôi Sao.”

“Anh định đi mà không có tôi.”

“Tôi không trông thấy cô.”

“Anh không thèm nhìn thì có!”

“Tôi đang mãi suy nghĩ.” Ít nhất anh ta cũng mở cửa sau xe cho cô rồi trèo vào bên cạnh cô. Người lái xe dịch chiếc ghế hành khách để họ có thêm chỗ để chân trước khi quay sang nhìn cô.

Người lái xe trông vạm vỡ và có nước da sẫm đáng sợ. Những hình xăm trang trí trên phần lớn cánh tay và cổ tay anh ta để trên vô lăng. Với cái đầu cạo trọc, đôi mắt khôn ngoan và nụ cười gian xảo, anh ta có vẻ giống với bản sao xấu xa của nam diễn viên Bruce Willis, hấp dẫn một cách đáng sợ. “Chúng ta đi đâu?” anh ta nói.

“Elmhurst,” Heath nói. “Censhaw muốn tôi xem nhà mới của anh chàng.”

Là người hâm mộ đội Ngôi Sao, Annabella nhận ra tên chàng hậu vệ của đội bóng.

“Đội Bít Tắt đang dẫn trước với tỷ số 2-1,” người lái xe nói. “Anh có muốn nghe ở phía sau không?”

“Có, nhưng không may tôi có vài việc đã hứa sẽ đảm đương. Annabelle, đây là Bodie Gray, hậu vệ biên giỏi nhất chưa bao giờ chơi cho đội Kansas City.”

“Cầu thủ trường Arizona trong danh sách tuyển mộ vòng hai,” Boddie nói trong lúc lái chiếc SUV hòa vào dòng xe. “Từng chơi hai năm cho đội Thanh Kiếm. Chân phải của tôi bị nghiền nát trong một tai nạn xe máy vào ngày tôi được chuyển nhượng cho đội Thủ Lĩnh.”

“Chuyện đó hẳn phải kinh khủng lắm.”

“Được cái này mất cái kia, đúng không, ông chủ?”

“Anh gọi vậy khiến tôi bực mình.”

Boddie quan sát cô qua chiếc gương chiếu hậu. “Vậy ra cô là bà mối hả?”

“Cố vấn hôn nhân.” Heath giật cốc mô ca Frappuccino của cô.

“Này!”

Anh ta uống một hơi qua ống hút còn Boddie cười khóa trái. “Cố vấn hôn nhân, hử? Cô sẽ vất vả nhiều với ông chủ đấy, Annabelle. Anh ấy có một lịch sử dài về yêu đương và chia tay.” Người lái xe rẽ trái về phía LaSalle. “Nhưng chuyện này mới khôi hài... Người phụ nữ gần đây nhất anh ấy thích – một cô nàng kiêm nhiệm nhiều đồ trong văn phòng của ông thị trưởng – đã đá anh ấy. Chuyện vui đúng không?”

Heath ngáp và duỗi chân ra. Bất chấp phục trang đắt tiền của anh, cô có thể dễ dàng hình dung anh trong chiếc quần bò, áo phông in hình con chuột và đôi ủng lao động trầy xước.

Boddie rẽ vào phố Quốc Hội. “Cô ta đá anh ấy bởi tính trăng hoa.”

Bụng Annabelle thắt lại. “Anh ấy không chung thủy ư?”

“Số một.” Boddie chuyển làn đường. “Anh ấy không ngừng làm đầy di động của mình.”

Heath uống ừng ực một hơi Frappuccino nữa. “Anh ta thấy cay đắng bởi tôi thành công còn anh ta bị đời đánh cho tơi tả.”

Không có phản ứng gì từ ghế trước. Đây là mối quan hệ kỳ cục gì không biết?

Điện thoại di động đổ chuông. Không phải chiếc Heath vừa nói chuyện vài phút trước đó. Cái này từ trong túi chiếc áo khoác thể thao của anh ta. Rõ ràng, anh ta dùng nhiều di động một lúc.

“Champion.”

Annabelle tranh thủ sự xao lãng của anh để giành lại cốc Frappuccino. Khép môi lại quanh ống hút, cô chán nản nghĩ làm như thế này có phần không khác gì cô phải trao đổi nước bọt với gã triệu phú lực lưỡng.

“Công việc kinh doanh nhà hàng chất đồng xác chết của những vận động viên vĩ đại, Rafe ạ. Đó là tiền của anh, vì vậy tôi chỉ có thể khuyên anh, nhưng...”

Điểm bất lợi của nghề bà mối là có lẽ cô chẳng bao giờ có cuộc hẹn hò nào khác. Khi gặp những người đàn ông độc thân hấp dẫn, cô phải giới thiệu họ cho khách hàng và không thể để đời sống cá nhân của cô làm phức tạp hóa chuyện đó. Không có gì khó hiểu trong trường hợp cụ thể này... Cô nhìn Heath chăm chú. Chỉ cần ở gần anh chàng nam tính buông thả này cũng khiến cô muốn nổ tung. Thậm chí anh ta còn tỏa ra một thứ mùi hấp dẫn, giống như những tấm khăn trải giường đắt tiền, xà phòng xịn và tính chất xạ hương. Dòng Frappuccino đang trượt xuống cổ họng cũng không làm nguội đi những suy nghĩ nóng bỏng của cô, và cô đối diện với sự thật buồn bã rằng cô đối tình dục. Hai năm trời khổ khổ kể từ khi cô hủy hôn ước với Rob... Ngủ một mình quá lâu.

Đoạn nhạc dạo bài *William Tell Overture* bỗng dừng vang lên. Heath cau mày khó chịu khi cô nhận điện thoại.

“Annabelle, mẹ đây.”

Cô ngả người ra sau ghế, nguyên rửa bản thân vì tội không nhớ tắt điện thoại.

Heath lợi dụng sự xao nhãng của cô để giành lấy cốc Frappuccino trong khi vẫn tiếp tục cuộc trò chuyện của mình. “... đây chỉ là vấn đề thiết lập ưu tiên tài chính thôi. Một khi gia đình anh an toàn, anh có thể thực hiện tham vọng về nhà hàng.”

“Mẹ đã theo dõi bộ hồ sơ được chuyển qua FedEx,” Kate nói, “Vì thế mẹ biết là con nhận được rồi. Con đã điền hồ sơ chưa?”

“Câu hỏi thú vị,” Annabelle thở thè. “Để tôi gọi lại cho anh thảo luận về chuyện đó nhé.”

“Hãy thảo luận vấn đề đó ngay bây giờ.”

“Anh là ông hoàng, Raoul. Cảm ơn vì tối qua. Anh là người tuyệt nhất.” Cô kết thúc cuộc gọi rồi tắt điện thoại. Sẽ phải trả một giá đắt, nhưng cô sẽ lo chuyện đó sau.

Heath kết thúc cú điện thoại và quan sát cô với cặp mắt xanh màu tiền của anh chàng nhà què. “Nếu cô có ý định lập trình điện thoại để chơi nhạc, ít nhất hãy làm cho nó độc đáo vào.”

“Cảm ơn vì lời khuyên.” Cô ra hiệu về phía cốc Frappuccino. “May cho anh, không có mấy nguy cơ tôi bị bệnh bạch hầu. Để tôi nói cho anh biết, những thương tổn da ghê gớm lắm đấy.”

Anh ta nhếch mép. “Cứ tính cốc cà phê đó vào hóa đơn của tôi.”

“Anh có cái hóa đơn nào đâu.” Cô nghĩ về ga ra để xe, nơi một lần nữa cô lại phải để chiếc Xe Tăng lại vì không biết họ sẽ đi bao lâu. “Mặc dù ngay hôm nay tôi sẽ bắt đầu lập một cái.” Cô lấy bằng câu hỏi từ chiếc túi xách Target in hoa văn sặc sỡ.

Anh ta nhìn mấy tờ giấy với vẻ khó chịu. “Tôi đã nói với cô tôi muốn gì rồi.”

“Tôi biết. Soldier Field, những chuyện đùa tục tĩu, vân vân và vân vân. Nhưng tôi cần biết chi tiết hơn một chút. Ví dụ, anh nghĩ tới phụ nữ ở độ tuổi nào? Và làm ơn đừng nói mười chín tuổi, tóc vàng ngực to nhé.”

“Anh ấy đã qua giai đoạn đó rồi, đúng không, ông chủ?” Bodie xen vào. “Từ mười năm nay.”

Heath lờ Bodie đi. “Khi lớn lên, tôi đã từ bỏ hứng thú với các em gái mười chín tuổi rồi. Tính từ hai hai tới ba mươi tuổi đi. Không được già hơn. Tôi muốn có con, nhưng không phải ngay lập tức.”

Phát biểu này khiến Annabelle, đang ở độ tuổi ba mươi mốt, cảm thấy mình quá già. “Nếu cô ấy đã ly hôn và có con thì sao?”

“Tôi chưa nghĩ đến điều đó.”

“Anh có tính đến ưu tiên tôn giáo không?”

“Không phải người đồng tính. Ngoài chuyện đó ra, tôi rất cởi mở.”

Annabelle ghi chép lại. “Liệu anh có hẹn hò với người không có bằng đại học không?”

“Không sao. Điều tôi không muốn là người phụ nữ không có cá tính.”

“Nếu phải miêu tả loại hình thể trong ba từ, anh sẽ chọn những từ nào?”

“Mảnh mai, rắn chắc và nóng bỏng.” Bodie nói. “Anh ấy không thích mông quá to.”

Annabelle dịch mông vào sâu trong ghế.

Heath lướt ngón tay cái trên nhãn hiệu bằng kim loại của chiếc đồng hồ đeo tay, cô nhận thấy có là một chiếc TAG Heuer, tương tự như cái của anh trai cô, Adam, mua cho mình khi được vinh danh là bác sĩ phẫu thuật tim hàng đầu của St.Louis. “Gwen Phelps không có trong danh bạ điện thoại.”

“Phải, tôi biết. Điều gì anh không thể chịu được?”

“Tôi sẽ tìm cô ấy.”

“Tại sao anh lại muốn tìm cô ấy?” Annabelle nói có phần hơi hấp tấp. “Cô ấy không quan tâm.”

“Cô không nghĩ tôi có thể dễ dàng bỏ qua chuyện đó thật đấy chứ?”

Cô bấm bút lách tách và đọc lướt qua bảng câu hỏi. “Điều gì anh không thể chịu được?”

“Quái đản. Cười khúc khích. Nước hoa quá đậm. Fan của đội Những Con Thú Con.”

Cô ngẩng đầu lên. “Tôi yêu Những Con Thú Con.”

“Ngạc nhiên, quá nhỉ.”

Cô quyết định bỏ qua chuyện đó.

“Anh chưa bao giờ hẹn hò với một cô tóc đỏ,” Bodie đưa ra ý kiến.

Một mớ tóc đỏ của Annabelle chọn đúng lúc đó để rơi xuống má cô.

Heath nhìn trừng trừng vào gáy Bodie, đúng chỗ có hình xăm chiến binh Maori lượn quanh cổ áo sơ mi. “Có lẽ tôi nên để người hầu cận trung thành của mình trả lời các câu hỏi của cô, vì xem ra anh ấy có tất cả các câu trả lời.”

“Tôi chỉ tiết kiệm thời giờ cho cô ấy thôi,” Bodie đáp lại. “Cô ấy mà mang đến cho anh một cô nàng tóc đỏ là anh sẽ khiến cô ấy đau khổ. Hãy tìm những người phụ nữ tao nhã, Annabelle. Đó là điều quan trọng nhất. Kiểu người phụ nữ tinh tế, đã học nội trú và biết nói tiếng Pháp. Cô ấy phải là hàng thật đấy vì anh ấy có thể nhận thấy kẻ giả mạo các xa cả dặm. Và anh ấy thích những cô nàng khỏe mạnh.”

“Tất nhiên anh ấy thích như vậy rồi,” cô nói khô khốc. “Khỏe mạnh, giỏi nội trợ, lộng lẫy, thông minh, giao thiệp rộng và ngoan ngoãn để bảo. Thật ngon lành.”

“Cô đã quên nóng bỏng.” Heath mỉm cười. “Và lối suy nghĩ thất bại chỉ dành cho những kẻ thua cuộc mà thôi. Annabelle, nếu muốn thành công trong thế giới này, cô cần phải có thái độ tích cực. Bất kể khách hàng muốn gì, cô đều đáp ứng được. Đó là quy tắc đầu tiên để kinh doanh thành công.”

“Ờ há. Còn về những phụ nữ có sự nghiệp thì sao?”

“Tôi không thấy chuyện đó có gì hiệu quả.”

“Kiểu đối tác tiềm năng mà anh miêu tả sẽ không ngồi một chỗ đợi hoàng tử của mình xuất hiện. Cô ấy đang lãnh đạo một tập đoàn lớn. Nằm trong số những hợp đồng thuê người mẫu của hãng Victoria’s Secret.”

Anh nhướn mày. “Thái độ, Annabelle. Thái độ.”

“Phải rồi.”

“Người phụ nữ có sự nghiệp không thể bay xuyên quốc gia cùng tôi khi chỉ được báo trước có hai giờ để làm vui lòng vợ của một khách hàng,” anh nói.

“Hai cầu thủ đang dẫn bóng, không thể trượt ra ngoài được.” Bodie vặn to âm lượng.

Trong khi hai người đàn ông lắng nghe trận đấu, Annabelle nhìn những ghi chú của mình với tâm trạng trũng xuống. Làm sao cô có thể tìm ra người phụ nữ đáp ứng được tất cả những tiêu chuẩn này? Cô không thể. Nhưng nếu vậy thì Portia Powers cũng không thể, vì người phụ nữ thế này không hề tồn tại. Chuyện gì xảy ra nếu Annabelle đi con đường khác? Chuyện gì xảy ra nếu Annabelle tìm ra người phụ nữ Heath Champion thực sự cần thay vì người phụ nữ mà anh ta nghĩ mình cần? Cô viết nguệch ngoạc bên lề của bảng câu hỏi. Điều gì khiến anh chàng này ấn tượng bên cạnh tiền bạc và sự chinh phục? Người đàn ông thực sự đằng sau những chiếc điện thoại di động phức tạp kia là ai? Bề ngoài, tất cả mọi thứ ở anh ta đều hoàn hảo, nhưng Molly cho cô biết anh ta lớn lên cùng với ông bố chuyên ngược đãi. Có vẻ như trước khi biết đọc anh ta đã bắt đầu sục sạo quanh thùng rác của hàng xóm, và anh ta bắt đầu lao động từ lúc đó.

“Tên thật của anh là gì?” Annabelle hỏi lúc họ ra khỏi tuyến đường trả phí Đông Tây tại York.

“Điều gì khiến cô nghĩ Heath Champion không phải tên thật của tôi.”

“Quá thuận lợi.”

“*Capione*. Tiếng Ý có nghĩa là *Champion*.”

Cô gật đầu, nhưng trong cách anh ta lảng tránh ánh mắt của cô, cô biết còn có điều gì hơn thế nữa.

Họ đi về phía Bắc, hướng về khu ngoại ô thịnh vượng Elmhurst. Heath tra cứu trên chiếc

BlackBerry. “Tôi sẽ có mặt ở nhà hàng Sienna vào lúc sáu giờ tối mai. Hãy mang ứng cử viên tiếp theo của cô tới.”

Cô chuyển nét vẽ nguyệt ngoạc của mình thành dấu hiện dừng lại. “Sao lại là bây giờ?”

“Bởi tôi vừa sắp xếp lại lịch trình của mình.”

“Không, ý tôi là tại sao lúc này anh lại quyết định rằng anh muốn lập gia đình?”

“Vì đến lúc rồi.”

Trước khi cô có thể hỏi điều đó có nghĩa gì, anh ta đã quay lại nói chuyện trên điện thoại. “Tôi biết anh gần như kịch cầu rồi, Ron, nhưng tôi cũng biết anh không muốn mất một hậu vệ giỏi. Nói với Phoebe cô ấy sẽ phải điều chỉnh một chút.”

Và, rõ ràng, Annabelle cũng phải làm vậy.

Bodie đưa cô quay lại thành phố trong chiếc taxi do Heath trả tiền. Lúc cô lấy lại được Xe Tăng và lái về nhà thì đã hơn năm giờ chiều. Cô vào bằng lối cửa sau và thả đồ đạc xuống bàn bếp, một tấm ván gỗ thông có bản lề mà bà ngoại cô mua từ những năm 1980 khi bà hứng thú với lối trang trí theo phong cách thôn quê. Các thiết bị đã cũ nhưng vẫn còn sử dụng được, giống như những chiếc ghế theo kiểu dành cho bàn ăn ở trang trại với những chiếc gối bọc nệm màu bạc. Mặc dù Annabelle đã sống ở đây ba tháng, cô luôn nghĩ căn nhà là của bà ngoại, và cô nghĩ đến việc loại bỏ những vòng tròn dây nho bụi bặm cùng những bức rèm xếp nếp màu quả việt quất ở cửa sổ nhà bếp cũng nhiều như từng tính chuyện cải tạo khu vực ăn uống.

Một số kỷ niệm thơ ấu hạnh phúc nhất của cô đã diễn ra tại gian bếp này, đặc biệt trong những mùa hè cô đến thăm bà một tuần. Cô và bà ngoại từng ngồi tại chiếc bàn này, trò chuyện về mọi thứ. Bà ngoại cô chẳng bao giờ cười nhạo những mơ ước viễn vông của cô, kể cả khi Annabelle bước sang tuổi mười tám và tuyên bố cô sẽ học ngành sân khấu rồi trở thành diễn viên nổi tiếng. Bà cô tin mọi chuyện đều có thể. Bà chẳng bao giờ tin rằng Annabelle không sở hữu sắc đẹp hay tài năng để có thể trở nên nổi tiếng ở Broadway.

Chuông cửa reo và cô ra mở cửa. Nhiều năm trước, bà đã biến phòng khách và phòng ăn thành khu văn phòng và tiếp tân cho công ty Mai Mỗi Myrna. Giống như bà ngoại, Annabelle ở trên gác. Sau khi bà mất, Annabelle đã sơn lại và hiện đại hóa khu văn phòng ở phòng ăn bằng một chiếc máy tính và bài trí bàn làm việc hiệu quả hơn.

Cánh cửa ra vào cũ kỹ có hình ô van bằng kính mờ ở giữa, nhưng đường biên xiên cho phép cô thấy thân hình méo mó của ông Bronicki. Cô ước giá mình có thể giả vờ không có nhà,

nhưng ông Bronicki sống ngay bên kia con ngõ nên hẳn đã thấy cô lái chiếc Xe Tăng về. Mặc dù Công viên Liễu Gai đã mất nhiều cư dân già nua do công cuộc tái định cư, một vài người ngoan cố vẫn sống trong những căn nhà nơi họ đã xây dựng gia đình của mình. Một số người chuyển vào khu điều dưỡng dành cho người cao tuổi ở gần đó, và một số sống ở những con phố ngoài rìa ít đất đỏ hơn. Tất cả những người đó đều biết bà cô.

“Chào ông Bronicki.”

“Annabelle.” Ông có thân hình gầy còm, dẻo dai và đôi lông mày sâu róm màu xám với cái liếc mắt hiểm ác. Phần tóc bị mất trên đầu thì lại mọc rậm rạp ở phía tai, nhưng ông là người ăn mặc chải chuốt, thường mặc áo phông thể thao kẻ ca rô dài tay và đôi giày da buộc dây bóng loáng, ngay cả trong những ngày ẩm áp nhất.

Ông nhìn cô chằm chằm từ dưới cặp lông mày quỷ quái. “Đáng ra cô phải gọi điện cho tôi chứ. Tôi đã để lại cho cô tới ba tin nhắn.”

“Ông là người tiếp theo trong danh sách của cháu,” cô nói dối. “Cháu ra ngoài cả ngày.”

“Không phải tôi không biết điều đó. Chạy khắp nơi như con gà mất đầu. Myrna thường ở nhà để mọi người có thể tìm thấy bà ấy.” Ông có giọng nói của người sinh trưởng ở Chicago và có sự hiếu chiến của người cả đời lái xe tải cho công ty ga. Ông hùng hổ vượt qua cổ để vào trong nhà. “Cô định làm gì với chuyện của tôi hả?”

“Ông Bronicki, thỏa thuận của ông là với bà ngoại cháu.”

“Thỏa thuận của tôi là với Bà Mối Myrna, *‘Người cao tuổi là dịch vụ đặc biệt của tôi,’* hay cô đã quên mất khẩu hiệu đó của bà cô rồi?”

Làm sao cô có thể quên được cơ chứ, khi nó được dán lên từng trang trong cả tá tập giấy ghi chép màu vàng bà ngoại cô rải khắp nhà? “Công ty đó không còn tồn tại nữa.”

“Con bé đầu bò này.” Ông liếc ánh mắt sắc lẹm quanh khu vực lễ tân, nơi Annabelle đã thế mấy vật dụng bằng gốm mang phong cách Địa Trung Hải vào chỗ những con ngỗng bằng gỗ, lẵng hoa lụa và những chiếc bàn nhỏ đựng bình sữa của bà. Vì không có đủ tiền để thay đồng ghế tựa và xô pha sơ ri, màu xanh cô ban và màu vàng xứ Provencher để kết hợp với màu sơn vàng bơ mịn màng mới mẻ.

“Thêm vài đồ trang trí lật vật chẳng thể thay đổi điều gì,” ông nói. “Đây vẫn là hoạt động mỗi mai, và tôi với bà cô đã ký hợp đồng. Có bảo đảm.”

“Ông ký bản hợp đồng ấy từ năm 1989,” cô chỉ ra, không phải lần đầu tiên.

“Tôi đã trả bà ấy hai trăm đô la. *Tiền mặt.*”

“Vì ông và bà Bronicki đã sống cùng nhau gần mười lăm năm, cháu nghĩ ông đã nhận được phần ông bỏ ra.”

Ông lôi xoẹt một tờ giấy quăn góc từ trong túi quần ra và vung vẩy trước mặt cô. “Bảo đảm hài lòng. Bà ấy khiến tôi phát điên.”

“Cháu biết ông có quãng thời gian khó khăn, và cháu lấy làm tiếc vì bà Bronicki đã qua đời.”

“Lấy làm tiếc chẳng giải quyết được vấn đề. Thậm chí khi bà ấy còn sống, tôi cũng không được hài lòng.”

Annabelle không thể tin được cô đang tranh cãi với một ông già tám mươi tuổi về bản hợp đồng hai trăm đô la được ký khi Reagan còn là tổng thống. “Ông đã tự mình quyết định cưới bà Bronicki,” cô nói một cách kiên nhẫn hết mức.

“Những đứa trẻ như cô không hiểu về sự hài lòng của khách hàng.”

“Không đúng vậy, ông Bronicki.”

“Cháu trai tôi là luật sư. Tôi có thể kiện.”

Cô toan bảo ông cứ làm thế thử xem, nhưng ông đủ gàn dở để làm vậy. “Ông Bronicki, như thế này thì sao ạ? Cháu hứa sẽ để mắt đến chuyện này.”

“Tôi muốn một cô tóc vàng.”

Cô cắn bên trong má. “Được rồi.”

“Và không quá trẻ. Không người nào hai mươi tuổi. Tôi có một cô cháu gái hai hai tuổi. Sẽ không phải lắm.”

“Ông nghĩ là...?”

“Ba mươi tuổi là được. Có da có thịt một chút.”

“Còn gì nữa không ạ?”

“Theo Công giáo.”

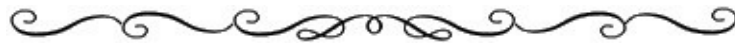
“Tất nhiên rồi.”

“Và ngoan.” Vẻ đăm chiêu làm mềm đường xiên của đôi lông mày dữ tợn. “Một ai đó ngoan.”

Cô mỉm cười dù không muốn. “Cháu sẽ xem có thể làm được gì?”

Cuối cùng khi đã tìm được cách đóng cánh cửa lại sau lưng ông lão, cô nhớ đến một lý do hay ho khiến cô kiếm được danh tiếng chuyên gia phạm sai lầm của gia đình. *Vẻ dễ bị lừa gạt* toát lên từ khắp người cô.

Và chuyện có quá nhiều khách hàng sống nhờ vào trợ cấp an sinh xã hội.

Chương 5

Bodie điều chỉnh lại tốc độ máy tập thể dục, giảm bớt nhịp độ. “Cho tôi biết thêm về Portia Powers đi.”

Một giọt mồ hôi chảy vào trong cổ áo ướt sũng của chiếc áo thun bạc màu in hình cá heo của Heath khi anh đặt thanh tạ đang nâng trở lại rãnh. “Anh đã gặp Annabelle rồi đấy. Chỉ cần xoay một trăm tám mươi độ, anh sẽ có Powers.”

“Annabelle thú vị đấy. Có vẻ như khó mà dọa được cô ta.”

“Cô ta là kẻ quái đản.” Heath duỗi hai cánh tay ra. “Tôi không đời nào thuê cô ta nếu cô ta không may mắn đến thế với Gwen Phelps.”

Bodie cười khùng khục. “Anh vẫn không thể tin được mình bị từ chối.”

“Cuối cùng tôi cũng gặp một người hấp dẫn, ấy vậy mà cô ấy lại không hứng thú.”

“Đời thật khốn nạn.” Chiếc máy tập chậm lại rồi ngừng hẳn. Bodie trèo xuống nhặt chiếc

khăn tắm từ sàn nhà không trải thảm.

Ngôi nhà ở công viên Lincoln của Heath vẫn có mùi như vừa mới xây dựng, có lẽ bởi nó đúng là mới được xây thật. Một góc nhọn đẹp đẽ bằng kính và đá, hướng về phía con phố râm mát như mũi một con tàu.

Qua cửa sổ phòng khách nổi từ sàn tới trần nhà hình chữ V, anh có thể ngắm bầu trời, cây cối, hai ngôi nhà thế kỷ mười chín đã được phục hồi nằm bên kia đường và ngay bên cạnh là một công viên được chăm sóc cẩn thận, bao quanh bởi hàng rào sắt cũ kỹ. Chiếc bàn trên sân thượng – mà phải thừa nhận là anh mới chỉ ghé thăm có hai lần – cho phép nhìn ra quang cảnh xa xa của công viên Lincoln.

Một khi tìm được vợ, anh sẽ để cô trang trí nội thất nơi này. Hiện tại, anh mới chỉ đặt phòng tập thể dục trong một phòng khách trống khác, mua hệ thống âm thanh hiện đại nhất, giường ngủ với chiếc đệm hiệu Tempur-Pedic, và một chiếc ti vi plasma màn ảnh rộng cho căn phòng giải trí đa phương tiện ở tầng dưới. Tất cả những thứ đó, cộng với sàn nhà bằng đá cẩm thạch và gỗ cứng, các tủ có ngăn kéo được chế tạo theo đơn đặt hàng riêng, các phòng tắm bằng đá vôi, và nhà bếp được trang bị thiết bị hiện đại nhất thiết kế theo phong cách châu Âu đã biến nơi này thành ngôi nhà anh hằng mơ ước từ khi còn là một đứa trẻ.

Anh chỉ ước gì mình thích nó hơn. Có lẽ anh nên thuê một người trang trí nội thất thay vì chờ đợi, nhưng anh đã làm thế với nơi ở trước đây của anh – cũng tốn cả đồng tiền – và anh không hài lòng với kết quả. Nội thất có thể rất ấn tượng, nhưng anh cảm thấy nơi đó thật xa lạ, giống như một vị khách trong nhà người khác vậy. Khi chuyển đến đây anh đã bán mọi đồ đạc cũ để anh có thể làm lại từ đầu, nhưng giờ thì anh ước gì mình giữ lại đủ đồ đạc để nơi này khỏi gây tiếng vọng.

Bodie lấy một chai nước. “Nghe nói cô ta là một mụ tác ta.”

“Gwen?” Heath bước lên máy tập.

“Powers. Tỷ lệ quay vòng nhân viên cao.”

“Với tôi thì có vẻ giống nữ doanh nhân giỏi. Cô ấy cũng làm một số công việc tình nguyện, cố vấn cho những phụ nữ khác.”

“Nếu giỏi như thế, tại sao anh không để cô ấy ngồi cùng trong các buổi giới thiệu như anh đã bắt Annabelle làm tuần trước?”

“Tôi đã thử một lần, nhưng không được. Cô ta rất cứng rắn, quá tay một chút sẽ nảy sinh vấn đề. Nhưng cô ta đưa đến một vài ứng cử viên khá khá, và biết cách để mọi chuyện diễn ra tốt đẹp.”

“Điều đó giải thích cho tất cả những buổi hẹn hò lần hai mà anh chưa từng đề nghị.”

“Sớm hay muộn tôi cũng sẽ làm thôi.”

Bodie đi vòng vòng trong bếp. Anh có một căn hộ ở Wrigleyville, nhưng thỉnh thoảng anh ghé qua đây để họ có thể tập thể dục cùng nhau.

Heath tăng tốc độ máy tập. Anh và Bodie làm việc cùng nhau gần sáu năm nay. Sau chấn thương do tai nạn xe máy, Bodie đánh mất mình trong ma túy và lòng thương thân, nhưng Heath từng ngưỡng mộ anh khi anh còn là cầu thủ và đã thuê Bodie làm người điều hành. Những người điều hành giỏi thường là cựu vận động viên, cầu thủ có tiếng tăm và đáng tin cậy ở trường đại học. Các nhà đại diện sử dụng người điều hành để đưa những khách hàng tiềm năng đến đàm phán. Mặc dù Heath không nói ra, Bodie cũng biết rằng trước tiên anh phải sống có điều độ, và anh đã làm thế. Chẳng mấy chốc, phong cách chẵn chu của anh đã biến anh thành một trong những người xuất sắc nhất.

Bodie bắt đầu lái xe cho Heath một cách tình cờ. Heath thường mất hàng giờ đồng hồ trên những con đường tính phí của Chicago, đi lên Halas Hall, tới trụ sở chính của đội Ngôi Sao hay thực hiện những chuyến đi tới sân bay O'Hare và từ đó trở về. Anh ghét bị lãng phí thời gian mắc kẹt giữa đám đông xe cộ, còn Bodie lại thích ngồi sau tay lái, vì vậy Bodie bắt đầu đảm nhiệm công việc lái xe khi làm thể thuận tiện cho cả hai bọn họ. Khi Bodie lái xe, Heath có thể gọi điện thoại, trả lời email và giải quyết giấy tờ, tuy nhiên họ thường xuyên dành thời gian để hoạch định chiến lược, và đây chính là chỗ Bodie kiếm được khoản thu nhập sáu số mà Heath trả cho anh.

Vẻ ngoài đáng sợ của Bodie che giấu bộ óc có tính phân tích cao – lạnh lùng, tập trung và không ủy mị. Anh trở thành bạn thân nhất của Heath và là người duy nhất Heath tin tưởng tuyệt đối.

Bodie từ nhà bếp quay lại với một chai bia. “Bà mối của anh không thích anh.”

“Tôi biết.”

“Dù sao, tôi nghĩ anh giúp cô ta tiêu khiển.”

“Giúp cô ta tiêu khiển?” Heath lơ nhịp tập. “Điều chết tiệt đó có nghĩa là gì vậy?”

“Hãy hỏi cô ấy, đừng hỏi tôi.”

“Tôi sẽ không hỏi cô ta cái gì hết.”

“Thật thú vị nếu biết cô ta sẽ đưa ai đến trong lần tới. Anh chắc chắn không thích cô nàng da ngăm đen mà Powers giới thiệu tuần trước.”

“Xịt nước hoa quá đậm, va cô ta bám rất dai.” Anh nhấn màn hình hiển thị, tăng độ nghiêng của máy tập. “Tôi đoán mình nên yêu cầu Powers ngồi cùng các ứng viên như cách tôi làm với Annabelle. Nhưng Powers can thiệp nhiều tới mức rất khó để nhận định chính xác được.”

“Anh nên để Annabelle ngồi cùng tất cả bọn họ. Cô ta có vẻ không làm anh cáu.”

“Anh đang nói gì vậy? Chiều nay, chắc chắn cô ta đã làm tôi phát điên... cô ta và bảng câu hỏi của cô ta.” Điện thoại của Heath đổ chuông. Bodie quăng lại cho anh. Heath kiểm tra danh tính người gọi và nhấn nút. “Rocco... Đúng là người tôi muốn nói chuyện...”

“Cô nghĩ anh ta giàu chừng nào?” Mái tóc dài màu nâu của Barrie Delshire đung đưa quanh gương mặt trái xoan hoàn hảo, không giống như mái tóc của Annabelle, vẫn tiếp tục thách thức sản phẩm duỗi tóc mới mà rõ ràng cô đã phải trả quá nhiều tiền cho nó.

“Anh ta giàu vừa đủ.” Annabelle vén một lọn tóc ra sau tai.

“Tuyệt. Bạn trai trước của tôi vẫn còn nợ tôi năm mươi đô, nhưng anh ta nói sẽ trả lại.”

Barrie không phải là ứng cử viên sáng giá nhất, nhưng cô ngọt ngào, đẹp sắc sảo, và chỉ riêng vòng ngực của cô nàng thôi cũng đủ thu hút sự chú ý của Heath rồi. Barrie không muốn đi vào nhà hàng một mình, vì vậy Annabelle phải gặp cô nàng tại một cửa hàng bách hóa gần đó. Lúc họ lái xe tới gần Sienna, một phụ nữ gầy nhom, sành điệu, da trắng nhợt, tóc đen như mực ngồi bên cửa sổ bèn dời mắt khỏi tờ thực đơn mà quan sát họ tới gần. Cô ta mặc áo lụa màu xanh biển buộc dây phía sau cổ, quần trắng, và đôi giày hở gót đốm dáng màu xanh hải quân pha trắng. Cô ta nhìn Annabelle chằm chằm với sự chú tâm kỳ cục, rồi trở lại bản thực đơn.

Barrie nghịch tóc. “Một lần nữa cảm ơn cô đã sắp xếp chuyện này. Tôi phát ốm lên vì ghen hò với những kẻ thất bại rồi.”

“Chắc chắn Heath không phải là một kẻ thất bại.” Tối nay Annabelle quá hồi hộp đến mức chẳng ăn uống được gì, và khi họ bước vào nhà hàng, mùi tỏi, mùi bánh mì mới nướng thơm phức khiến cô chảy nước miếng. Heath ngồi ở chiếc bàn hôm trước anh đã ngồi khi cô giới thiệu Gwen. Tối nay anh mặc áo len cổ rộng hơi nhạt màu so với mái tóc dày không hề rối của anh. Khi họ tiến lại gần hơn, cô nhìn thấy anh bỏ chiếc BlackBerry vào trong túi.

Anh đứng dậy phô bày vẻ khỏe mạnh một cách vô thức – không có chuyện lóng ngóng vì

chiếc ghế hay va vào bàn với anh chàng công tử này. Annabelle giới thiệu hai người. Anh không dễ đoán, nhưng khi cô nhìn anh để ý mái tóc dài và bộ ngực đáng sửng sốt của Barrie, cô nhận thấy anh đã có hứng thú.

Heath kéo chiếc ghế bên cạnh cho cô nàng, bỏ mặc Annabelle tự xoay sở một mình. Barrie tặng anh nụ cười quyến rũ với làn môi ẩm ướt. “Anh đúng là đẹp trai khủng khiếp như Annabelle đã kể.”

Heath ném cho Annabelle cái liếc mắt thích thú. “Cô ấy đã nói vậy sao?”

Annabelle ra lệnh cho bản thân không được phép đỏ mặt. Cô đang làm việc, chỉ thế thôi.

Cuộc trò chuyện được khơi mở mà không cần Annabelle phải cố gắng nhiều, ngoại trừ việc lái Barrie khỏi cuộc thảo luận về lá số tử vi của cô nàng. Thật may, Barrie là người hâm mộ cuồng nhiệt đội Ngôi Sao, vì thế họ có nhiều thứ để nói với nhau, và Heath tập trung toàn bộ sự chú ý cho cô nàng. Annabelle ước gì có ai đó lắng nghe cô với sự thích thú nhiều như thế. Điện thoại của anh đổ chuông. Anh lôi nó ra để kiểm tra ai gọi đến nhưng không nghe máy, điều mà Annabelle xem như một tín hiệu tiêu cực, bởi cô càng lúc càng tin rằng Barrie hoàn toàn không phù hợp với anh.

“Anh có chơi bóng không?” Barrie nói với sự háo hức đến nghẹt thở.

“Tôi từng chơi hồi đại học, nhưng tôi không đủ giỏi để đảm nhận vai trò nào đó quan trọng hơn là một cầu thủ hạng ba cho đội nhà nghề, vì vậy tôi từ bỏ.”

“Anh từ chối cơ hội chơi bóng chuyên nghiệp ư?”

“Tôi không làm bất cứ chuyện gì ở nơi tôi không thể là người giỏi nhất.”

Thế còn làm điều gì đó chỉ để cho vui thì sao? Annabelle băn khoăn. Một lần nữa, cô nghĩ về hai ông anh trai bị công việc ám ảnh của mình.

Barrie hất mái tóc người mẫu quảng cáo dầu gội qua vai. “Anh học đại học gì?”

“Tôi tốt nghiệp Đại học Illinois, sau đó chụp được cơ hội vào trường Luật Havard.”

“Anh học ở Havard à?”. Barrie reo lên. “Ôi trời ơi, thật ngưỡng mộ quá. Tôi luôn muốn đi học tại một trường xịn ở Bờ Tây, nhưng bố mẹ tôi không có đủ tiền.”

Heath chớp mắt.

Annabelle chọn lấy cốc bóng ma xanh của mình và tính toán xem cô có thể thu xếp đối tượng tiếp theo cho Heath nhanh đến mức nào.

“Bạn của cô chắc sẽ không được mang pho mát đến đóng góp vào bữa tiệc sắp tới của MENSA[7],” Heath nói sau khi Barrie rời nhà hàng.

Annabelle cưỡng lại ham muốn uống cạn ly bóng ma xanh. “Có thể không, nhưng anh phải thừa nhận cô ấy thật lộng lẫy.”

“Ngọt ngào nữa. Nhưng tôi trông đợi ở cô nhiều hơn thế, đặc biệt sau khi trả lời tất cả các câu hỏi ngớ ngẩn hôm qua.”

“Chúng không hề ngớ ngẩn. Và có một sự khác biệt lớn giữa điều đàn ông nói họ muốn và điều họ thật sự mong muốn ở một người phụ nữ.”

“Vậy đây là một phép thử sao?”

“Đại loại thế. Có thể.”

“Đừng làm vậy nữa.” Anh ném cái nhìn cộc cằn về phía cô. “Tôi biết rất rõ mình muốn gì, và Barrie – mặc dù phải thừa nhận rất nóng bỏng – không phải điều tôi muốn.”

Annabelle đắm chiêu nhìn vào cửa ra vào. “Nếu tôi có thể nhét đầu mình vào cơ thể của cô ta, cả thế giới có thể nằm trong tay tôi.”

“Bình tĩnh, tiến sĩ Tai quái. Ứng cử viên tiếp theo sẽ có mặt trong vòng năm phút nữa, và tôi cần gọi điện thoại. Hãy làm cho cô ta vui lòng cho đến khi tôi quay lại, được không?”

“Người tiếp theo ...? Tôi không ...”

Nhưng anh ta đã biến mất trong căn phòng phía sau. Cô bật dậy, sẵn sàng chạy theo, nhưng rồi cuộc lại thấy một cô tóc vàng ăn mặc rất thời trang bước vào. Với bộ vest Escada và túi xách Chanel, cô ta mang dấu ấn Mai Mối Power khắp người. Anh ta có nghiêm túc không đấy? Anh ta thực sự cô làm vui lòng ứng cử viên của đối thủ cạnh tranh ư?

Người phụ nữ liếc nhìn khắp quầy bar. Dù diện quần áo hàng hiệu, cô nàng có vẻ không tự tin lắm về bản thân, và bản năng từ thiện đầy ắp mị trong Annabelle trỗi dậy. Cô chiến đấu với nó chừng ba mươi giây, nhưng người phụ nữ trông có vẻ quá không thoải mái đến nỗi cuối cùng cô đành đầu hàng và đi về phía cô nàng. “Cô tìm Heath Champion phải không?”

“Vâng, tôi đang tìm anh ấy.”

“Anh ấy bận nói chuyện điện thoại vài phút. Anh ấy nhờ tôi chăm sóc cô. Tôi là Annabelle Granger, ưm ...” Cô ngần ngại. Chắc chắn không có chuyện nói cô là người mai mối dự phòng của anh, và cô không có gan nói mình là trợ lý của anh, vì thế cô quyết định điều hay nhất tiếp theo. “Tôi là sếp của Heath.”

“Melanie Richter.” Người phụ nữ nhìn chiếc váy kaki và chiếc áo khoác hồng vừa vặn của Annabelle – không ấn tượng lắm cho đến khi đứng cạnh toàn bộ sản phẩm Escada này. Tuy nhiên, cô nàng có vẻ không căn cứ vào đó mà để đánh giá, và cô nàng có nụ cười thân thiện. “Làm phụ nữ trong một thế giới do đàn ông thống trị hẳn phải đầy thử thách.”

“Cô không biết được đâu.”

Melanie theo cô trở lại bàn. Bởi Annabelle không muốn thảo luận về sự nghiệp của mình trong vai trò một người có thể lực giới trong thể thao nên cô hỏi Melanie về bản thân và biết cô ta đã ly hôn; có một đứa con. Cô ta học xong về thời trang, từng có ông chồng đáng sợ, thường xuyên mắng mỏ nếu cô không lau chùi nắm cửa hàng ngày. Cuối cùng Heath cũng tham gia cùng họ. Annabelle giới thiệu anh và dợm bước đứng dậy nhưng bàn tay anh đã kìm chặt cứng trên bắp đùi trần của cô.

Cô không biết điều gì khiến cô khó chịu hơn, sự choáng váng của luồng điện giới tính xuyên suốt người cô hay việc nhận ra anh muốn cô ở lại, nhưng vì áp lực trên đùi thì không dễ chịu gì. Melanie nghịch nghịch ví, một lần nữa lại có vẻ không thoải mái. Chuyện này không phải lỗi của cô ta, và Annabelle bèn xóa bỏ không khí ngượng ngịu đó.

“Melanie có nền tảng giáo dục rất thú vị.” Trong tinh thần chơi đẹp, cô nhấn mạnh hoạt động từ thiện ở Hội sinh viên và chuyên ngành thời trang của Melanie. Mặc dù nhắc tới con trai của Melanie nhưng cô không đề cập đến gã chồng cũ quái đản. Tuy nhiên, cô chưa nói xong thì điện thoại của Heath đổ chuông. Anh liếc nhìn, xin lỗi với vẻ chân thành không để đâu cho hết và rời đi.

Annabelle quyết định lợi dụng sự am hiểu thời trang của Melanie để hỏi ý kiến của cô ta về kiểu quần bò phù hợp nhất cho những người phụ nữ thấp có cặp hông đầy đặn. Melanie trả lời ân cần – cập thấp trung bình, ống cắt tới mắt cá chân. Rồi sau đó cô ta khen ngợi mái tóc của Annabelle. “Màu tóc thật hiếm có. Pha rất nhiều màu vàng. Tôi sẵn sàng làm tất cả để có mái tóc như của cô.”

Tóc Annabelle luôn thu hút rất nhiều sự chú ý, nhưng cô nhận những lời khen bằng sự hoài nghi, ngờ rằng vì giật mình trước đồng hồ hỗn loạn ấy nên người ta mới cảm thấy phải nói điều gì đó. Heath quay trở lại, lại xin lỗi và tiếp chuyện Melanie. Anh ngả người về phía trước khi cô ta nói, luôn mỉm cười đúng lúc. Hỏi những câu hỏi hay, và có vẻ thực sự thích thú với mọi câu chuyện của cô ta. Cuối cùng, anh ta đặt tay lên đùi Annabelle, nhưng lần này cô không để mình cảm thấy bức bối vì điều đó. Anh đang ra hiệu cho cô thời gian của Melanie đã hết.

Sau khi Melanie đi khỏi, anh nhìn đồng hồ. “Một phụ nữ tuyệt vời nhưng đáng thất vọng.”

“Làm sao cô ấy có thể vừa tuyệt vời vừa đáng thất vọng được? Cô ấy *đáng mến* đấy chứ.”

“Rất đáng mến. Tôi thích nói chuyện với cô ta. Nhưng giữa chúng tôi không có lực hút, và tôi không muốn cưới cô ta.”

“Lực hút ấy muốn phát triển phải cần nhiều thời gian hơn là hai mươi phút. Cô ấy thông minh và cô ấy tỏ ra lịch sự quá mức so với những gì anh và cái điện thoại di động của anh đáng được hưởng. Cô ấy còn có vẻ tao nhã mà rồi anh sẽ thích. Hãy cho cô ấy một cơ hội nữa.”

“Chỉ là một gợi ý thôi nhé. Tôi cá cô có thể tiến xa hơn trong công việc bằng cách đề cao ứng cử viên của mình thay vì của người khác đấy.”

“Tôi biết, nhưng tôi thích cô ấy.” Cô cau mày nhìn anh. “Mặc dù tôi không thể không nhận thấy cô ấy hình như đổ lỗi cho tôi vì đã phá hỏng buổi tối, mà thế thì rõ ràng là không công bằng chút nào.”

“Cô cũng có thể tiến xa hơn nếu ít nhất có thể giả vờ nịnh nọt tôi.”

“Đây mới là chuyện đáng buồn đây. Tôi vẫn đang nịnh nọt đấy chứ.”

Một khóe môi của anh chàng nhà quê nhếch lên. “Cô chỉ làm được đến thế thôi hả?”

“Tôi biết. Quá thất vọng, phải không?”

Sự thích thú của anh chuyển sang thành nghi ngờ. “Ý Melanie là gì khi cô ấy nói cô nên tăng lương cho tôi?”

“Không biết.” Bụng cô sôi ùng ục. “Chắc anh sẽ không mời tôi ăn đâu nhỉ?”

“Chúng ta không có thời gian. Người *tiếp theo* sẽ ở đây trong vòng mười phút nữa. Nhưng tôi sẽ đãi cô một ly đồ uống nữa.”

“Người tiếp theo?”

Anh lôi chiếc BlackBerry ra trong một nỗ lực phát lờ cô rõ ràng rành, nhưng cô không bỏ qua. “Portia Powers có thể làm vú em cho những ứng cử viên của cô ta. Tôi sẽ không làm chuyện đó đâu.”

“Tuy nhiên, chỉ mới sáu ngày trước, cô còn quỳ gối trong văn phòng tôi mà nói rằng sẽ làm bất cứ điều gì khiến tôi hài lòng với tư cách khách hàng.”

“Lúc đó tôi còn trẻ và ngu ngốc.”

“Đây là sự khác biệt giữa chúng ta ... Lý do tôi điều hành một công ty trị giá hàng triệu đô la còn cô thì không. Tôi mang lại cho khách hàng của mình những gì họ muốn. Cô chỉ mang lại cho họ nỗi tiếc nuối.”

“Không phải tất cả khách hàng. Chỉ có anh thôi. Được rồi, và thỉnh thoảng cả ông Bronicki nữa, nhưng anh không thể hình dung những gì tôi phải đương đầu ở đó đâu.”

“Để tôi cho cô một ví dụ về điều tôi đang nói tới nhé.”

“Tôi đành nghe theo để đổi lấy một mẫu bánh mì vậy.”

“Tuần trước tôi có nói chuyện điện thoại với một khách hàng chơi cho đội Giấy Bạc. Anh ta vừa mua căn nhà đầu tiên, và anh ta nói thích gu thẩm mỹ của tôi và hy vọng tôi có thể giúp chọn một số đồ nội thất. Này nhé, tôi là người đại diện của anh ta, không phải là người thiết kế nội thất. Chết tiệt, tôi chẳng biết gì về trang trí nội thất hết; thậm chí tôi còn chưa mua đồ đạc cho căn nhà của chính mình. Nhưng anh chàng đó vừa chia tay với bạn gái, anh ta đang cô đơn, và hai giờ sau, tôi đã ở trên máy bay để tới Buffalo. Tôi không thể bỏ rơi anh ta. Tôi không cử nhân viên của mình tới. Đích thân tôi đến tận nơi. Và cô biết vì sao không?”

“Niềm đam mê khám phá dành cho nước Pháp mới được phát hiện?”

Anh cau mày. “Không. Bởi vì tôi muốn khách hàng của mình hiểu tôi luôn ở đó vì họ. Khi ký hợp đồng với tôi là họ đã ký với một người quan tâm tới mọi khía cạnh trong đời sống của họ. Không chỉ những khi tốt đẹp, mà còn cả những lúc khó khăn nữa.”

“Chuyện gì xảy ra nếu anh không thích họ?” Cô chú ý dùng câu hỏi như 1 lời chỉ trích nhỏ - ngụ ý rằng cô không thích anh – nhưng anh nghiêm túc xem xét câu nói của cô, 1 dấu hiệu tốt. Cần phải chấm dứt cái khao khát kì quặc được nói cho anh biết anh đã nhầm lẫn này lại. Tương lai của cô phụ thuộc vào việc làm anh hài lòng, chứ không phải khiến anh căm ghét.

“Tôi không bao giờ ký hợp đồng với người tôi không thích,” anh nói.

“Anh thích tất cả họ ư? Tất cả những kẻ bê tha tự cao tự đại, đòi hỏi khắt khe và được trả quá nhiều tiền ấy ư? Tôi không tin.”

“Tôi yêu quý họ như thể họ là anh em của mình vậy,” anh đáp lại với sự thành thật không do dự.

“Anh đúng là kẻ dối trá.”

“Tôi ấy à?” Anh trao cho cô nụ cười bí hiểm rồi đứng lên khi cô nàng ngon lành thứ hai của Portia Powers xuất hiện.

“Cô vẫn chưa nhớ được à?”

Portia giật mình khi nghe thấy một giọng nam trầm đầy hăm dọa. Cô xoay người lại trên vỉa hè phía trước cửa sổ của Sienna và nhìn người đàn ông đang đến gần. Mới chỉ hơn 10 giờ một chút và mọi người vẫn đang đi dạo trên vỉa hè, nhưng cô cảm thấy như thể bị chìm trong 1 con hẻm tối om vào lúc nửa đêm. Anh ta là một tên khủng bố, khổng lồ, đầy hăm dọa với cái đầu cạo nhẵn thín và đôi mắt xanh trong của kẻ giết người hàng loạt. Những hình xăm thổ dân đáng sợ phô bày trên những bắp thịt rắn chắc cuộn cuộn bên dưới ống tay áo phong đen vừa khít, và chiếc cổ vạm vỡ chứng tỏ anh ta là người đã lao động vất vả.

“Không có ai nói với cô rằng chẳng hay ho gì khi rình mò người khác hả?” Anh ta hỏi.

Trong 1 giờ đồng hồ vừa qua, cô đã đi vòng vòng quanh khu nhà, lần nào đi ngang qua nhà hàng cũng dừng lại giả vờ xem thực đơn. Nếu ngó quá lên phía trên, cô có thể nhìn thấy chiếc bàn Heath đang ngồi, cùng với Annabelle Granger và hai người phụ nữ cô đã sắp xếp cho anh ta gặp gỡ tối nay. Như bình thường thì Portia sẽ không nghĩ đến việc có mặt trong buổi gặp gỡ ban đầu – chỉ vài khách hàng từng yêu cầu điều đó – chỉ có điều cô biết anh ta muốn Granger ở đó, và Portia không thể chịu đựng được điều này.

“Anh là ai?” cô hỏi, cố tỏ vẻ không sợ hãi.

“Bodie Gray, vệ sĩ của Champion. Và chắc chắn anh ấy sẽ thích nghe những gì cô làm tối nay.”

Thắt lưng cô co lại. Chuyện nay sẽ còn hơn cả bề mặt. “Tôi chẳng làm gì hết.”

“Theo tôi thấy thì có vẻ không phải vậy.”

“Nhưng anh hầu như không có thẩm quyền gì trong việc mai mối, đúng không?” Cô nhìn anh ta lạnh lùng, cố hết sức nhìn chằm chằm để anh ta không dám nhìn cô nữa. “Anh nghĩ thế nào nếu anh cứ việc quan tâm đến việc của anh và để mặc tôi làm việc của tôi?”

Nếu là trợ lý của cô thì hẳn đã phải tìm chỗ mà trốn, nhưng anh chàng này thậm chí không

thèm chớp mắt. “Việc của Champion là việc của tôi.”

“Của tôi, của tôi... một người trợ lý tận tâm làm sao chứ.”

“Ai cũng nên có một trợ lý tận tâm.” Anh ta túm tay kéo cô về phía lề đường.

Cô thất kinh kêu ré lên. “Anh làm gì thế?” Cô cố gắng vịn người thoát ra nhưng anh ta không để cô đi.

“Tôi sẽ mua cho cô một cốc bia để ngài Champion có thể hoàn thành công việc của mình trong sự riêng tư.”

“Đó cũng là công việc của tôi, và tôi không...”

“Có, cô thực sự có đấy.” Anh ta dẫn cô len vào giữa hai chiếc ô tô đậu ở đó. “Nhưng nếu tỏ ra dễ thương, cô có thể thuyết phục tôi im miệng được đây.”

Cô ngừng vùng vẫy và nhìn lên ngài vệ sĩ chăm chăm. Vậy là... anh ta sẵn lòng bán đứng ông chủ của mình. Heath nên hiểu biết hơn khi thuê một tên côn đồ, nhưng vì anh không làm được điều đó, cô sẽ tận dụng sự ngây thơ của anh vì cô không muốn anh biết chuyện này. Nếu phát hiện ra, anh sẽ hiểu ngay bản chất của nó, một dấu hiệu của yếu thế.

Quán bar họ vào mù mịt khói thuốc và mùi chua gắt, sàn nhà lót vải sơn rạn nứt và một cây ráy thơm héo úa nằm trên chiếc kệ bụi bặm giữa hai chiếc cúp lốm đốm cút ruồi và bức ảnh phai màu của nhạc sĩ Mel Torme.

“Này, Bodie, mọi chuyện thế nào?” người phục vụ hỏi lớn.

“Không có gì phải phàn nàn cả.”

Bodie kéo cô đến một chiếc ghế quầy bar. Đang đi, một chiếc giày của cô kẹt vào thứ gì đó trên sàn. Khi kéo được nó ra, cô tự hỏi làm sao một nơi tồn tàn như thế này lại có thể tồn tại ngay sát những nhà hàng tốt nhất của thành phố Clark.

“Hai bia,” ngài Vệ Sĩ nói khi cô rón rén ngồi lên chiếc ghế cạnh anh ta.

“Nước Soda,” cô xen vào. “Kèm một lát chanh.”

“Không có chanh,” người phục vụ nói, “Nhưng tôi có một can cocktail hoa quả ở phòng sau.”

Chàng Cơ Bắp thấy chuyện này thật buồn cười, và chỉ vài giây sau cô đã nhìn chằm chằm vào đường viền mờ mờ của son môi còn sót lại trên miệng cốc bia. Cô đẩy cốc sang một bên. “Làm sao anh biết tôi là ai?”

“Cô phù hợp với miêu tả của Champion.”

Cô không hỏi Champion đã miêu tả cô như thế nào. Cô cố gắng không hỏi bất kỳ câu hỏi nào cô không chắc về câu trả lời, và một sự rối rắm nghiêm trọng đã nảy sinh trong mối quan hệ giữa cô với Heath kể từ lúc Annabelle Granger bước vào cuộc chơi.

“Tôi sẽ không xin lỗi vì đã làm việc của mình,” cô nói “Heath trả tôi rất nhiều tiền để giúp anh ta, nhưng tôi không thể làm điều đó nếu anh ta loại tôi ra.”

“Vậy sẽ không sao nếu tôi kể với anh ấy vụ do thám chứ?”

“Anh gọi nó là do thám còn tôi gọi nó là kiếm tiền,” cô thận trọng nói.

“Tôi không cho là anh ấy sẽ nhìn nhận sự việc theo cách đó.”

Cô cũng không cho là thế, nhưng cô sẽ không để anh ta hăm dọa cô. “Nói thử xem anh muốn gì nào.”

Cô quan sát trong khi anh ta suy nghĩ. Đọc ý nghĩ người khác là một phần quan trọng trong công việc của cô, nhưng khách hàng của cô là những người giàu có và có giáo dục, vì thế làm sao cô có thể biết được chuyện gì đang diễn ra phía sau cặp mắt xanh lạnh băng kia? Cô ghét sự không chắc chắn. “Thế nào?”

“Tôi vẫn đang nghĩ.”

Cô mở túi xách, lấy ra hai tờ năm mươi đô đặt trước mặt anh ta. “Có lẽ thứ này sẽ giúp quá trình bớt khó khăn ấy.”

Anh ta nhìn xuống chỗ tiền, nhún vai và chuyển trọng tâm để nhét 2 tờ đô la vào túi. Cô nhận thấy hông của anh ta hẹp hơn vai nhiều, đùi của anh ta dài và rắn chắc.

“Nào,” cô nói, “Giờ chúng ta có thể quên tất cả chuyện tối nay đi.”

“Tôi không biết. Có quá nhiều thứ để quên... thậm chí với một người như tôi.”

Cô nhìn anh ta chằm chằm, gần hơn, cố gắng xác định xem liệu có phải anh ta đang chế giễu cô không, nhưng cô không thể đọc được gì từ anh ta.

“Để tôi nói với cô điều này,” anh ta nói. “Tại sao chúng ta không xem xét tình huống này vào cuối tuần tới nhỉ? Cứ tính là sau một tuần kể từ thứ Sáu. Để xem lúc đó mọi việc tiến triển thế nào.”

Cô đã không nghĩ tới chuyện này. “Sao phải làm thế?”

“Tôi muốn giải quyết xong cuối tuần này, nhưng tôi lại phải rời khỏi thành phố.”

“Anh muốn gì?”

Anh ta ngắm soi cô một cách không cần giấu diếm. Miệng anh ta đẹp như chạm trổ, gần như thanh tú, khiến những đặc điểm còn lại của anh ta có vẻ càng đậm sát khí. “Tôi sẽ cho cô biết khi đã quyết định xong.”

“Quên chuyện đó đi. Tôi không cho phép anh ta đánh lừa tôi đâu.” Cô cố nhìn chăm chăm để anh ta phải cúi mặt xuống nhưng anh ta không chịu chơi trò này. Thay vào đó, miệng anh ta nở nụ cười tự mãn của một tên côn đồ.

“Cô có chắc không? Nếu cô chắc chắn, tối nay tôi có thể nói luôn với Ngài Champion.”

Cô nghiêng rằng. “Được rồi. Thứ Sáu tới.” Cô trượt khỏi ghế và mở túi ra. “Đây là danh thiếp của tôi. Đừng tính chuyện chơi tôi, nếu không anh sẽ hối hận đấy.”

“Có thể.” Mắt anh lướt khắp người cô như thể caramel nóng trên lớp kem. “Tuy nhiên, chuyện đó có thể sẽ thú vị đấy.”

Một cảm giác chũech choáng bất ngờ xuyên khắp người cô. Cô sập khóa túi xách và để mặc quán bar với tiếng cười cùng cục tình quái.

Ứng cử viên tiếp theo cho Mai Mối Power xinh đẹp nhưng tự cao, và Annabelle dẫn dắt cuộc trò chuyện sao cho cô nàng bộc lộ những thiếu sót của mình. Cô cũng chẳng cần phải tốn công sức. Ngay lúc bắt đầu Heath đã có số điện thoại của cô nàng. Tuy nhiên, anh đối xử với cô ta bằng sự trân trọng tối đa, và Annabelle nhận ra Heath không quá coi mình là nhất như ban đầu cô nghĩ. Dường như anh nhận thấy sự đối nhân xử thế trong mọi hình thái đều thú vị. Phát hiện đó khiến cô khó có thể tiếp tục giữ khư khư thái độ không ưa. Nói như thế không có nghĩa là lúc nào cũng không ưa anh.

“Thật thú vị,” anh nói sau khi cô nàng rời khỏi, “nhưng không phải theo chiều hướng tích cực. Buổi tối hôm nay càng lúc càng kém chất.”

“Đối tượng tiếp theo của anh sẽ không thể. Tôi đã có một người đặc biệt đang chờ sẵn.” Cơ sở dữ liệu khách hàng cao tuổi của bà ngoại đang biến thành một nguồn tham khảo phong phú. Rachel Gorny, cháu gái một trong những người bạn cao tuổi nhất của bà, không có vẻ đẹp ngoại hạng của Barri, nhưng lại thông minh, được giáo dục chu đáo và đủ mạnh mẽ để vững vàng trước anh. Cô gái cũng có sự tao nhã mà Heath dường như mong muốn. Annabelle đã tính tới nay sẽ giới thiệu họ với nhau, nhưng cô muốn xem anh phản ứng thế nào với Barrie trước.

Cô nghịch chiếc que trang trí đồ uống để ngăn mình không nghiêng cứu về mặt của Heath và thầm nhắc mình phải tìm một anh chàng tốt bụng, ngọt ngào và không quá thông minh có khả năng đối xử tử tế với Barrie.

“Cô cần nỗ lực làm việc hơn, Annabelle. Đừng có thêm đối tượng nào giống cô nàng đầu tiên tới nay nữa.”

“Đồng ý. Và cũng không có chuyện bắt tôi ngồi từ đầu tới cuối với các đối tượng mà Mai Mỗi Power giới thiệu cho anh nữa đâu. Như anh đã sáng suốt chỉ ra, giúp đỡ Portia Powers không lợi ích gì cho tôi.”

“Thế thì tại sao cô vẫn cố gắng khuyên tôi nên gặp lại Melanie?”

“Cơn đói khiến tôi trở nên kỳ quặc.”

“Cô loại bỏ đối tượng cuối cùng trong vòng mười bốn phút. Làm tốt lắm. Tôi sẽ thưởng cô bằng cách cho phép cô ngồi cùng trong tất cả các buổi gặp gỡ từ nay về sau.”

Cô gần như chết ngẹn. “Anh đang nói gì vậy?”

“Chính xác những gì tôi vừa nói.”

“Về *tất cả*, anh không có ý...”

“Thực tế là, ý tôi đúng vậy đấy.” Anh lôi ra một kẹp tiền lớn màu vàng chật ních những tờ đô la rồi thử một vài tờ lên khỏi bàn và kéo cô khỏi ghế. “Chúng ta đi ăn đã.”

“Nhưng...tôi không...tôi sẽ không...” Cô lấp bắp trên đường đi ngang qua quầy bar, cố gắng nói cho anh biết rằng cô không có ý định lượn lờ quanh các ứng cử viên của Powers, và rõ ràng anh hoàn toàn mất trí rồi, nhưng anh lờ cô đi để chào chủ quán, một người đàn ông nhỏ nhắn răn chắc. Cô ngạc nhiên khi thấy họ trao đổi bằng tiếng Ý, mặc dù cô không hiểu sao mình lại phải ngạc nhiên về Heath chứ.

Họ còn chưa kịp an vị trong khoang ăn hạng nhất thì người phục vụ và bà chủ quán đã chào đón Heath bằng giỏ bánh mỳ và đĩa đồ nguội khai vị. Tiếng Ý lại được tuôn ra nhiều hơn.

Không thể cưỡng lại được mùi bánh mì nóng hổi, Annabella bẻ một miếng nhúng vào lớp dầu ô liu vị hương thảo.

Giống như quầy bar, phòng ăn có tường trát thạch cao màu vàng thô ráp và đường gờ tím sẫm, nhưng anh sáng ở đây sáng hơn, chiếc rỗ khăn trải bàn màu cá hồi và khăn ăn màu nho. Những chiếc bình nhỏ bằng đất nung đặt tại mỗi bàn cắm hoa đồng nội và thảo mộc giản dị. Nhà hàng đem lại cảm giác thoải mái, ấm cúng, tuy nhiên vẫn tạo ra bầu không khí lịch lãm.

Heath am hiểu về rượu hơn cô, nên anh gọi rượu vang cho cô, còn anh thì uống bia Sam Adams. đĩa khai vị đầy ắp thịt, nấm, những cánh xô thơm rán, những xiên pho mát pecorino và anh đào đỏ mọng. “Ăn trước đã,” anh nói. “Rồi chúng ta sẽ nói chuyện.”

Cô vui mừng làm theo, và anh không làm phiền cô cho đến khi khay đồ ăn xuất hiện – hòn đảo sò điệp thanh nhã trôi nổi trong biển nấm porcini và cremini dành cho cô, còn món mì sợi nhúng nước sốt cay pomodoro với xúc xích và pho mát sữa dê cho anh.

Anh ăn vài miếng, uống bia, rồi trao cho cô đúng cái ánh mắt sắc lẹm mà cô đã nhận từ anh trong các cuộc gặp gỡ suốt buổi tối. “Tôi muốn cô có mặt trong tất cả các buổi giới thiệu từ bây giờ trở đi, làm y hệt như tối nay.”

“Nếu anh phá hoại bữa ăn ngon nhất tôi từng được ăn này, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu.”

“Cô có trực giác, biết cách dẫn dắt cuộc trò chuyện. Bất chấp quan điểm của cô về Melanie, cô có vẻ biết cái gì thích hợp với tôi và cái gì không. Nếu không tận dụng điều đó thì tôi đúng là thằng ngốc, mà tôi thì chắc chắn không hề ngốc.”

Cô xúc đầy thìa cháo ngô màu vàng vị tỏi. “Anh nhớ nhắc xem tôi được lợi lộc gì khi giúp Portia Powers hoàn thành việc mai mối này nhé, bởi vì tôi đã quên mất phần đó rồi.”

Anh nhấc dao ăn lên. “Chúng ta đang bàn một thỏa thuận mới.” Bằng một thao tác hiệu quả, anh cắt chiếc xúc xích ra làm đôi. “Số tiền mười nghìn đô cô muốn tôi trả đúng là một con số hão huyền, và cả hai chúng ta đều biết điều đó.”

“Đó không phải...”

“Tôi đã trả cho cô năm ngàn và hứa sẽ chỉ thanh toán phần còn lại nếu cô mai mối thành công. Thành ra, hôm nay là ngày may mắn của cô vì tôi đã quyết định sẽ trả hết số tiền đó cho cô, bất kể đối tượng phù hợp là do cô hay Portia tìm được. Miễn là tôi có vợ và cô cũng tham gia vào quá trình tìm kiếm, cô sẽ nhận được tiền của mình.” Anh giơ bia lên chạm cốc với cô. “Chúc mừng.”

Cô đặt đĩa xuống. “Tại sao anh làm thế?”

“Vì nó hiệu quả.”

“Làm sao hiệu quả bằng cứ để Power tự lo những buổi giới thiệu của cô ta. Anh trả cô ta cả đồng tiền để làm đúng như vậy mà.”

“Tôi thích có cô hơn.”

Mạch máu cô rần rật. “Tại sao?”

Anh tặng cô nụ cười tan chảy mà anh hẳn đã phải tập luyện từ khi còn ở trong nôi, nụ cười khiến cô cảm thấy mình là người phụ nữ duy nhất trên thế giới. “Bởi cô dễ bắt nạt hơn. Chúng ta có thỏa thuận với nhau hay không đây?”

“Anh không muốn một bà mối. Anh muốn một đầy tớ.”

“Chỉ là chuyện từ ngữ thôi. Giờ giấc của tôi thất thường, và lịch trình của tôi thay đổi không báo trước. Công việc của cô là đối phó với tất cả chuyện đó. Cô xoa dịu những bộ lông đang xì lên khi tôi cần hoãn lại vào phút cuối. Cô đồng hành cùng các đối tác hẹn hò khi tôi đến muộn, làm cho họ thoải mái nếu tôi phải nhận điện thoại. Nếu mọi chuyện diễn ra tốt đẹp, cô có thể biến mất. Tôi đã nói với cô trước rồi. Tôi làm việc rất vất vả. Tôi không muốn phải nhọc lòng trong chuyện này nữa.”

“Về cơ bản, anh mong tôi tìm cô dâu cho anh, tán tỉnh cô ta và dắt tay cô ta đến nhà thờ. Hay tôi phải đi cùng trong tuần trăng mật nữa?”

“Chắc chắn là không.” Anh tặng cô nụ cười trễ nải. “Tôi có thể tự mình giải quyết chuyện đó.”

Có thứ gì đó đã cháy lên trong bầu không khí giữa họ, thứ gì đó dễ làm người ta say và đầy quyến rũ, ít nhất là trong trí tưởng tượng đang khao khát tình dục của cô. Cô uống một ngụm nước và đắm chìm trong sự thật choáng váng rằng cô bị anh thu hút, ngay cả khi cô chỉ muốn đập vỡ chai bia lên đầu anh. Thôi được, thế thì sao nhỉ? Anh là một kẻ quyến rũ bẩm sinh, còn cô chỉ là một người bình thường. Chuyện này sẽ không thành vấn đề trừ phi cô để mặc nó muốn ra sao thì ra.

Cô dành thời gian suy nghĩ kỹ càng. Mặc dù cô ghét ý tưởng hoàn toàn bị anh sai khiến, sự sắp xếp này cho phép cô quyền kiểm soát nhiều hơn, cũng như sẽ có khả năng nhân đôi số tiền của cô. Mai Mối Power chỉ ký hợp đồng với đàn ông, nhưng Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn ký hợp đồng với cả nam lẫn nữ, vì thế cô có thể kiếm được vài khách hàng nữ đắt giá từ những người bị Heath từ chối. Ví dụ, Melanie có thể là đối tượng phù hợp cho Jerry, con trai đỡ đầu

của Shirley Miller. Anh ta dễ thương, tương đối thành công, và con họ xem xêm tuổi nhau. Chỉ bởi hiện tại Jerry không phải là khách hàng không có nghĩa Annabella không thể ký hợp đồng với anh ta.

“Portia Powers sẽ không bao giờ đồng ý chuyện này,” cô nói.

“Cô ấy không có sự lựa chọn.”

Cũng y hệt như tôi, Annabella nghĩ. Nhưng điều đó không hoàn toàn là sự thật. Thực ra, cô có một lựa chọn. Thật không may, làm thế chỉ khiến cô tự mình chuốc lấy thất bại. “Anh nên hủy bỏ hợp đồng với cô ấy và để tôi đảm đương mọi chuyện.”

“Cô ta tiếp cận được với những phụ nữ cô không thể,” anh trả lời. “Biết đâu, cô ta sẽ tìm ra người tôi chọn.”

“Co phải tối nay chính là ví dụ điển hình cho đánh giá sáng suốt của anh?”

“Có phải tối này chính là ví dụ điển hình cho đánh giá sáng suốt của cô?”

Anh thắng cô ở điểm này. Cô nghịch một cây nấp. “Anh hiểu muốn đạt được lợi ích lớn nhất thì tôi phải phá hoại các ứng cử viên của cô ta, đúng không. Tôi rất cần tiền, nhưng còn cần xây dựng danh tiếng cho Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn hơn nữa.”

“Tôi vẫn đang hết sức cảnh giác đây, Mata Hari[8]”.

“Anh không coi những lời tôi nói là nghiêm túc.”

Anh nhướn lông mày. “Cô bảo tôi gặp Melanie lần nữa.”

“Chỉ vì tôi bị hạ đường huyết nên mới thế. Giờ sau khi ăn xong tôi đã thấy rõ là cô ấy quá tốt so với anh.”

“Annabella, thư giãn đi.” Anh phô bày nụ cười xảo trá của mình. “Cô là một trong những người chịu khổ chịu sở vì lòng chính trực cá nhân. Còn tôi là một trong những người đủ thông minh để lợi dụng điều đó.”

Cô chẳng thể nói gì nhiều về điều này, vì thế cô hướng sự chú ý của mình vào những con sò điệp.

Đã lâu lắm rồi Heath không còn hứng thú nhìn một người phụ nữ ăn, nhưng Annabella biết cách thưởng thức một bữa ăn ngon. Vẻ hạnh phúc tỏa rạng trên khuôn mặt khi cô dứt một

miếng nắm nữa vào miệng. Cô đưa đầu lưỡi liếm một vệt nước sốt còn sót lại trên vành môi. Mắt anh trôi nổi dọc theo cổ họng cô tới xương đòn, và xuống phía dưới bộ ngực trong nháy mắt...

“Cái gì?” Chiếc đĩa của cô lơ lửng giữa không trung và những nếp nhăn xuất hiện trên trán.

Anh vội chỉnh lại vẻ mặt của mình. “Tôi đang băn khoăn về ứng cử viên tiếp theo của cô. Cô thực sự có một người đẩy chứ?”

Cô mỉm cười, chống một khuỷu tay lên trên bàn. “Đúng thế. Và cô ấy rất đặc biệt. Sắc sảo, hấp dẫn, thú vị.”

“Cho dù có phải gánh chịu cơn giận dữ của cô, tôi cũng phải nói rằng có cả nghìn phụ nữ phù hợp với miêu tả đó. Tôi tìm kiếm một người hơn hẳn mức bình thường.”

Đôi mắt màu mật ong của cô đưa ra lời cảnh báo màu hổ phách. “Những người phụ nữ đặc biệt thường đem lòng yêu người đàn ông coi họ là nhất. Khá chắc chắn là họ sẽ loại ngay anh chàng xin phép nhận điện thoại giữa cuộc trò chuyện như anh đã làm tối nay.”

“Đó là trường hợp khẩn cấp.”

“Vớ anh, tôi ngờ rằng tất cả các cuộc điện thoại đều khẩn cấp. Không bào chữa.”

Anh miết ngón tay cái quanh miệng cốc bia. “Tôi thường không cảm thấy cần phải bào chữa cho mình, nhưng giờ tôi sẽ làm một ngoại lệ, và cô có thể xin lỗi khi tôi xong.”

“Cứ chờ xem.”

“Tối này một cầu thủ tôi tuyển mộ mấy năm trước đã quấn chiếc xe Maserati của anh ta quanh một cột điện thoại. Mẹ anh ta chính là người gọi điện thoại. Anh ta không phải khách hàng của tôi – anh ta đã ký hợp đồng với một đại diện khác – nhưng tôi biết sơ qua về họ. Những người tử tế. Anh ta đang được chăm sóc đặc biệt...” Anh lấy ngón tay cái gạt đĩa của mình từ mép bàn vào. “Bà ấy gọi cho tôi để thông báo rằng người ta không nghĩ anh ấy có thể sống được đến sáng.” Anh nhìn cô chăm chăm. “Cô hãy nói cho tôi biết cái nào quan trọng nhất. Chuyện phiếm hay an ủi người mẹ ấy?”

Cô nhìn anh chăm chăm. Rồi cô bật cười. “Anh chỉ vừa bịa ra thôi.”

Anh hiếm khi bị bất ngờ, nhưng Annabella vừa làm được điều đó. Anh ném cho cô cái nhìn băng giá nhất. “Thật thú vị khi cô thấy thú vị đến thế trước bi kịch của người khác.”

Cô nheo mắt lại, những đốm sáng màu vàng nhảy múa trong đồng tử. “Anh *hoàn toàn* bịa

đặt.”

Anh cố khuất phục cô bằng ánh mắt – anh siêu giỏi trong chuyện này – nhưng cô trông có vẻ hài lòng với bản thân tới mức anh bị phân tâm và phá lên cười.

Cô quan sát anh với vẻ tự mãn. “Tôi có hai người anh trai, cũng là những người tham công tiếc việc quá thành đạt, vì thế tôi biết tường tận mánh khóe của những người cùng một giuộc với anh.”

“Có người cùng một giuộc với tôi sao?”

“Cùng giuộc trăm phần trăm.”

“Cuối cùng cũng rõ rồi...” Anh tỳ một khuỷu tay lên trên bàn, lau khóe miệng và chăm chú nhìn cô qua mu bàn tay mình. “Annabella tội nghiệp, đáng thương. Tất cả những lời lẽ sỉ nhục cô nhằm vào tôi, những bình luận cạnh khóe... Một trường hợp chuyển đổi đơn giản. Kết quả của việc lớn lên dưới cái bóng quá lớn của những ông anh trai vĩ đại ấy. Có cảm thấy đau đớn khi bị phớt lờ như vậy không? Liệu những vết sẹo có còn đau nhức khi trời mưa không?”

Cô khịt mũi, âm thanh to một cách ngạc nhiên phát ra từ người phụ nữ nhỏ bé như thế. “Tôi chỉ cầu sao mọi người phớt lờ tôi đi. Ba lê, piano, cưỡi ngựa. Đánh kiếm, đúng là không tin nổi. Ai lại đi bắt con cái mình học đánh kiếm chứ? Nữ hướng đạo sinh, dàn nhạc, gia sư nếu tôi tụt xuống dưới điểm B, dùng tiền động viên tôi gia nhập mọi câu lạc bộ và phần thưởng đặc biệt nếu tôi tranh cử. Tuy nhiên tôi vẫn sống sót được bằng cách nào đó, cho dù sự tra tấn vẫn không dừng lại.”

Cô vừa miêu tả thời thơ ấu trong mơ của anh. Những mảnh ký ức vụt qua trong đầu anh. Giọng lè nhè của bố anh... *Dời mắt khỏi cuốn sách chết tiệt đó và đi mua cho tao mấy liều thuốc lá đi.* Những con gián bò lổm ngổm dưới tủ lạnh, những đường ống rò nước xuống dưới vải sơn lót nhà. Mùi thuốc tẩy Lysol – một kỷ niệm đẹp – khi một trong những người bạn gái của bố anh cố gắng dọn dẹp chỗ ở, và sau đó là tiếng sầm không tránh khỏi khi cô giận dữ sập cánh cửa sắt.

Annabell đuổi theo con sò điện còn lại ra đến tận cạnh đĩa và ngược lên nhìn anh. “Tôi thực sự nghĩ anh sẽ thích Rachel.”

“Tôi thích Gwen.”

“Đó là vì cô ấy đã từ chối anh. Giữa hai người không có lực hút.”

“Cô sai rồi. Rõ ràng là có lực hút.”

“Tôi không hiểu tại sao anh cần một người vợ ngay lúc này. Anh có Bodie, anh có các trợ lý, và anh có thể thuê một người quản gia để đảm đương tất cả những bữa tiệc tối quan trọng. Còn về chuyện con cái...thật khó để nuôi nấng chúng với chiếc điện thoại gắn chặt keo con voi ở tai anh.”

Đã qua từ lâu rồi cái thời cô nàng Tinker Bell ở đúng vị trí của cô. Anh lại ngả người vào ghế và đưa mắt lướt trên ngực cô. “Cô đã bỏ sót chuyện tình dục.”

Cô phải mất vài giây, quá lâu, mới đáp lại được. “Anh cũng có thể mua điều đó.”

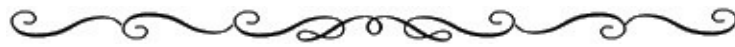
“Em yêu,” anh kéo dài giọng, “Trong đời mình tôi chưa bao giờ phải trả tiền cho tình dục.”

Cô đỏ bừng mặt, và khi tưởng cuối cùng đã đẩy được cô về đúng nơi anh muốn, anh lại chỉ thấy chiếc mũi nhỏ xinh ấy hếch lên trong không khí. “Điều này chỉ thuần túy cho thấy một vài người phụ nữ có thể tuyệt vọng đến chừng nào.”

“Nói với tư cách cá nhân sao?”

“Quan niệm của Raoul. Bạn trai tôi. Anh ấy rất sâu sắc.”

Anh cười toe, và ngay lúc đó anh nhận ra từ lâu lắm rồi mình đã không thích thú nhiều đến thế với một phụ nữ. Nếu Annabella cao hơn khoảng năm centimer, sành điệu hơn, ngăn nắp hơn, ít hách dịch hơn, và sẵn sàng tôn thờ anh nhiều hơn, cô hẳn sẽ là người vợ hoàn hảo.

Chương 6

Ai đó ngồi xuống chiếc ghế cạnh Heath trong khoang hạng nhất nhưng vì quá bận tâm đến bảng tính vừa mới mở trên màn hình laptop nên anh không chú ý. Cho đến khi tiếp viên hàng không yêu cầu tắt các thiết bị điện tử thì anh mới nhận ra mùi nước hoa phảng phất mơ hồ. Anh ngẩng đầu lên và nhận thấy mình đang nhìn vào một cặp mắt xanh biển thông minh. “Portia?”

“Chào anh, Heath.” Cô dựa đầu vào lưng ghế. “Làn thế quái nào mà anh có thể đương đầu với những chuyến bay vào lúc sáng sớm thế này nhỉ?”

“Lâu dần thành quen thôi.”

“Tôi sẽ giả vờ tin anh.”

Portia mặc chiếc váy lụa màu hoa cà, mỏng manh và không tay, với áo len tím thắt nút quanh vai và sợi dây chuyền bạc ở cổ được trang trí bằng ba hạt kim cương. Cô là một phụ nữ đẹp, có văn hóa và tài năng, và anh thích làm việc với cô, nhưng anh không thấy cô gợi cảm. Cô quá kỹ càng, quá xông xáo. Một phiên bản khác giới của chính anh. “Điều gì đưa chị tới Tampa thế?” anh hỏi, dù đã biết câu trả lời.

“Chắc chắn không phải là thời tiết rồi. Hôm nay sẽ 34 độ đấy”

“Thế cơ à?” Heath không quan tâm đến thời tiết nếu nó chẳng ảnh hưởng gì đến kết quả của một trận đấu.

Cô tặng anh nụ cười quyến rũ. Nó hẳn đã hiệu quả nếu anh không sở hữu nụ cười tương tự mà anh vẫn dùng cho mục đích cũng tương tự. “Sau cú điện thoại tối qua của anh, tôi đã quyết định rằng chúng ta cần xác định rõ tình thế và xem nên điều chỉnh gì. Tôi hứa trong suốt chuyến bay sẽ không nói quá nhiều đến nỗi khiến anh đau cả đầu. Không có gì bức mình hơn là kẹt lên máy bay với một người nói liên mồm”

Nếu bị kẹt trên máy bay với một trong hai bà mai của mình, anh hẳn sẽ thích Tinker Bell hơn, Anh có thể bắt nạt buộc cô phải để cho anh yên. Sự xuất hiện của Portia sáng nay chẳng có liên quan tới mong muốn bất ngờ được tới thăm Tampa. Tối qua anh đã giải thích với cô qua điện thoại về sự điều chỉnh rồi gác máy trong khi cô vẫn còn đang sốc. Rõ ràng, cô đã hồi phục.

Cô tự thỏa mãn mình bằng những câu chuyện phiếm không đâu vào đâu cho đến khi họ cất

cánh, nhưng khi bữa sáng được mang tới, cô đã bắt đầu đi vào vấn đề chính. “Melanie thật sự rất vui được gặp anh. Còn hơn cả vui nữa. Tôi tin rằng cô ấy mê anh rồi.”

“Tôi hi vọng là không phải thế. Cô ấy dễ thương đấy, nhưng tôi không cảm thấy có mối liên kết thực sự nào với cô ấy cả.”

“Hai người mới chỉ ở bên nhau được mai mười phút.” Cô tặng anh nụ cười cảm thông y hệt nụ cười của anh khi bị khách hàng làm khó. “Tôi hiểu chính xác điều anh nói, nhưng giới hạn thời gian anh đặt ra gây chút khó khăn. Tôi làm trong lĩnh vực này đủ lâu để nhận ra khi nào hai người cần cho bản thân mình một cơ hội thứ hai, và tôi nghĩ anh và Melanie hội đủ điều kiện ấy”

“Xin lỗi, nhưng điều đó sẽ không xảy ra đâu.”

Trán của cô vẫn phẳng mịn, vẻ mặt điềm tĩnh. “Thế này sẽ không hiệu quả đâu, anh biết đấy”. Cô nghịch hộp sữa chua trên khay hoa quả của mình. “Tôi chưa bao giờ đàn áp đối thủ cạnh tranh, đặc biệt đó là một công ty bé tẹo như Bà Mối Myrna. Có vẻ là quá đáng. Nhưng...”

“Người hoàn hảo dành cho bạn”

“Gì cơ?”

“Cô ấy gọi nó là *Người hoàn hảo dành cho bạn*, không phải là Bà mối Myrna.” Anh không hiểu nổi tại sao lại cảm thấy cần phải làm rõ điều này, nhưng chẳng biết vì sao nó có vẻ cần thiết.

“Một quyết định khôn ngoan,” Portia hạ mình đáp lại. “Nhưng để tôi nói điều này nhé. Tôi rất phần nộ khi thấy người ta tưởng rằng chỉ cần đi tới Kinko in tấm danh thiếp là đủ để trở thành bà mối rồi. Nhưng trong trường hợp đó, với vai trò một đại diện thể thao, anh biết chính xác ý tôi là gì đấy.”

Cô ghi một bản đáng ghét bằng câu nhận xét đó. Annabelle không dày dặn kinh nghiệm, chỉ có sự nhiệt tình.

Portia đẩy khay thức ăn sang một bên, mặc dù cô mới chỉ cần một góc dĩa. “Chúng tôi đã cung cấp thiếu thứ gì để đến nỗi khiến anh cảm thấy cần phô bày các ứng cử viên của chúng tôi với người ngoài? Sẽ là dối trá nếu tôi nói không hề cảm thấy bị đe dọa, đặc biệt khi chính tôi đã từng đề nghị được ngồi cùng trong những buổi gặp gỡ đầu tiên đó”

“Đừng lo về chuyện đó. Annabelle thiếu bản năng của kẻ giết người. Cô ấy thích Melenie hơn cả người của cô ấy. Cô ấy đã cố gắng thuyết phục tôi gặp Melenie lần nữa”

Thông tin này khiến Portia ngạc nhiên. “Thật vậy ư? Chà...cô Granger là một con vịt bé nhỏ ngu ngốc phải không?”

Chắc hẳn do tiếng ồn của động cơ, vì trong khoảnh khắc, anh tưởng cô nói rằng “Một người tình bé nhỏ ngốc nghếch”, và anh đột ngột tưởng tượng ra Annabelle khóa thân. Ý nghĩ đó khiến anh sửng sốt. Annabelle khiến anh thoải mái, nhưng cô không mang cho anh cảm giác khao khát. Không hẳn. Có thể đôi lần anh đã nghĩ về cô với sự lôi cuốn thể xác, và anh nói vài lời nịnh nọt để khiến cô bối rối. Nhưng chẳng có gì nghiêm túc cả. Chỉ là tán tỉnh cho vui.

Máy bay dừng phải một lỗ hổng không khí, và anh lôi tâm trí mình từ phòng ngủ quay lại với công việc. “Tôi không hy vọng cô thoải mái với điều này, nhưng tôi đã nói qua, mọi chuyện sẽ suôn sẻ hơn nhiều nếu Annabelle có mặt ở đó trong tất cả cuộc gặp gỡ”

Ngọn lửa trong mắt Portia cho anh biết chính xác cô đang nghĩ gì, nhưng cô quá chuyên nghiệp để có thể mất đi vẻ bình tĩnh. “Đó chỉ là vấn đề quan điểm thôi”

“Cô ấy là một con nòng nọc, Portia, không phải cá mập. Phụ nữ cảm thấy thoải mái với cô ấy, và tôi có thể hình dung về họ rõ ràng hơn trong khoảng thời gian ngắn hơn.”

“Tôi hiểu. Thôi được, tôi làm nghề này lâu hơn cô ấy. Chắc chắn tôi có thể xử lý những cuộc gặp gỡ như thế tốt hơn...”

“Portia, nếu cô cố gắng, cô không thể không mang lại cảm giác bị đe dọa, và tôi coi điều đó là hình thức khen ngợi cao nhất. Ngay từ đầu, tôi đã nói với cô là tôi sẽ làm cho chuyện này trở nên dễ chịu với mình. Hóa ra Annabelle chính là chìa khóa, và không ai ngạc nhiên về điều đó hơn tôi”

Cô kiểm chế, nhưng không vui vẻ gì. Anh không hoàn toàn đổ lỗi cho cô. Nếu ai đó xâm phạm lãnh thổ của anh, anh cũng sẽ xù lông xù cánh lên. “Được rồi, Heath,” cô nói. “Nếu đây là điều anh cần, tôi sẽ đảm bảo nó hiệu quả.”

“Đó chính xác là điều tôi muốn nghe”

Người tiếp viên hàng không dọn khay đồ ăn của họ, và anh lôi tờ Tạp chí Luật sư Thể thao ra. Những bài báo về trách nhiệm bồi thường và bạo lực của người hâm mộ không thu hút được sự chú ý của anh. Mặc cho những cố gắng hết mình của anh để giữ cho chuyện này đơn giản, việc săn lùng một cô vợ đang ngày càng trở nên phức tạp hơn.

“Tôi thích cô ấy” Heath nói với Annabelle vào tối thứ hai sau khi Rachel rời khỏi Sienna. “Cô ấy vui vẻ. Tôi đã có một khoảng thời gian thú vị”

“Tôi cũng thế”, Annabelle nói, mặc dù đó khó có thể nói là sự thực. Nhưng buổi giới thiệu

suôn sẻ hơn mức cô dám hi vọng, với rất nhiều tiếng cười và trò chuyện sôi nổi. Ba người họ chia sẻ định kiến của mình về đồ ăn (Heath không đụng đến nội tạng, Rachel ghét ô liu, còn Annabelle không thể tiêu hóa được cá trống.) Họ kể những câu chuyện xấu hổ từ thời trung học và tranh luận về thành công của những bộ phim của anh em nhà Coen. (Heath rất thích, Rachel và Annabelle không thích). Heath có vẻ không bận tâm đến việc Rachel không phải một cú nốc ao giống như Gwen Phelps. Cô ấy có vẻ thanh lịch và trí thông minh anh đang tìm kiếm, và không có sự ngắt quãng của điện thoại di động. Annabelle cho phép nói rộng hai mươi phút thành bốn mươi phút.

“Làm tốt lắm, Tinker Bell” Anh lôi chiếc Blackberry ra và ghi chú. “Mai tôi sẽ gọi điện mời cô ấy đi chơi.”

“Thật à? Tuyệt” Cô cảm thấy hơi nôn nao.

Anh dời mắt khỏi điện thoại. “Có gì không ổn ư?”

“Không có gì. Tại sao?”

“Vẻ mặt cô rất buồn cười.”

Cô lấy lại bình tĩnh. Giờ cô đã là một người chuyên nghiệp, và cô có thể giải quyết chuyện này. “Tôi chỉ đang hình dung các cuộc báo chí tôi sẽ trả lời sau khi *Người hoàn hảo dành cho bạn* lọt vào danh sách 500 công ty hàng đầu của Fortune”

“Không có gì gây cảm hứng hơn cô gái có một giấc mơ”. Anh bỏ chiếc BlackBerry vào trong túi và lôi ra tệp tiền. Cô cau mày. Anh cau mày đáp lại. “Giờ thì gì thế?”

“Anh không có một thẻ tín dụng kín đáo, tử tế cất ở đâu đó sao?”

“Trong nghề của tôi, tất cả đều được phơi bày.” Anh rút ra tờ một trăm đô là và thả trên bàn.

“Tôi chỉ đề cập đến chuyện này bởi vì, tôi cho là đã có nói với anh rồi, thảo luận về hình ảnh là một phần của công việc.” Cô lưỡng lự, biết rằng mình phải thận trọng. “Đối với một vài phụ nữ...những người được giáo dục theo cách nào đó... phô bày sự giàu có có thể hơi khó chịu một chút.”

“Tin tôi đi, họ không khó chịu với các anh chàng hai mươi mốt tuổi lớn lên cùng những tờ tem phiếu thực phẩm đâu.”

“Tôi hiểu ý anh, nhưng...”

“Hiểu rồi. Tập tiền dành cho công việc, thẻ tín dụng dành cho việc hẹn hò.” Anh đẩy vật đang được thảo luận trở vào trong túi.

Về cơ bản, cô vừa buộc tội anh là kẻ thô tục, nhưng thay vì cảm thấy bị xúc phạm, anh lại gạt bỏ thông tin đó một cách bình thản như thể cô nói cho anh biết về dự báo thời tiết ngày mai vậy. Cô quan sát cách ăn uống hoàn hảo của anh, cách anh ăn mặc, kiến thức của anh về rượu và thức ăn. Rõ ràng những thứ này được gộp hết trong chương trình học của anh, cùng với luật hiến pháp và dân sự. Thật ra Heath Champion là người thế nào, và tại sao cô lại bắt đầu thích anh nhiều đến thế?

Cô gấp chiếc khăn giấy. “VẬY...về tên thật của anh?”

“Tôi đã nói với cô rồi. Campione”

“Tôi có tìm hiểu đôi chút. Chữ cái đầu tiên trong tên đệm của anh là D.”

“Đó là viết tắt của chữ gì thì không phải việc của cô”

“Có cái gì đó tồi tệ rồi chẳng?”

“Khủng khiếp,” anh nói khô khốc. “Nghe này, Annabelle, tôi lớn lên trong một cái xe móc. Không phải trong một ngôi nhà di động xinh xắn, như thế hẳn đã là thiên đường. Đồ đạc còn không đáng làm phế liệu. Hàng xóm là những con nghiện, trộm cắp, những kẻ lầm đường lạc lối của xã hội. Phòng ngủ của tôi nhìn ra ngoài bãi phế liệu. Tôi mất mẹ trong một tai nạn ô tô khi lên bốn tuổi, bố tôi là người tử tế những lúc không say, nhưng điều đó không thường xuyên lắm. Tôi đã tự mình tạo dựng mọi thứ, và tôi tự hào về điều đó. Tôi không che giấu xuất thân của mình. Tấm biển kim loại gắn trên tường văn phòng của tôi, tấm biển BEAU VISTA, từng được treo trên cái cột không xa cửa nhà tôi. Tôi coi đó như một lời nhắc nhở tôi đã tiến xa như thế nào. Nhưng ngoài chuyện đó ra, công việc của tôi là của tôi, và việc của cô là làm những gì tôi bảo. Hiểu chưa?”

“Chúa ơi, tôi chỉ hỏi mỗi tên đệm của anh.”

“Đừng hỏi lại lần nữa”

“Desdemona ư?”

Nhưng anh không chịu làm cô vui lòng, và cuối cùng cô chỉ có thể nhìn chăm chăm sau lưng anh khi anh đi về phía nhà bếp để tỏ lòng tôn trọng với bà chủ.

“Tôi muốn các cô đến các câu lạc bộ mỗi tối.” Sáng hôm sau Portia thông báo cho các nhân viên của mình Ramon, bartender ở Sienna, đã đánh thức cô vào lúc nửa đêm với tin tức đáng

ngại về thành công của Annabelle Granger với ứng cử viên gần đây nhất của cô ta, và cô không thể ngủ lại được. Cô không thể vượt qua cảm giác một khách hàng quan trọng đang vượt ra khỏi tầm tay mình. “Hãy phân phát danh thiếp của các cô”, cô nói với Kiki và Briana, cùng với Dian, cô gái Portia thuê để thay thế Susu. “Thu thập số điện thoại. Các cô biết công việc rồi đấy.”

“Chúng tôi đã làm thế rồi,” Briana nói.

“Nhưng rõ ràng vẫn chưa đủ tốt, nếu không thì Heath đã không lên kế hoạch với ứng cử viên triển vọng của Granger thay vì chúng ta. Và còn Hendricks và Mccall thì sao? Chúng ta đã không giới thiệu cho họ bất cứ người mới nào trong vòng hai tuần rồi? Và những khách hàng còn lại của chúng ta nữa? Kiki, tôi muốn cô dùng thời gian còn lại trong tuần khoanh vùng các trung tâm người mẫu. Tôi sẽ tham gia các buổi tiệc từ thiện buổi trưa và các cửa hàng lưu niệm trên phố cây sồi. Briana và Dian, có mặt tại các cửa hiệu làm tóc và các cửa hàng bách hóa lớn. Tất cả các cô – có mặt tại các câu lạc bộ vào mỗi tối. Vào giờ này tuần tới, chúng ta sẽ xem xét một lượt các ứng viên mới”

“Có nhiều thứ cần giải quyết với Heath đây,” Briana lẩm bẩm “Anh ta chẳng thích ai hết”

Họ không hiểu, Portia nghĩ trong lúc quay trở lại văn phòng xem qua lịch trình của mình. Họ không hiểu phải làm việc vất vả thế nào để giữ được vị trí số một. Cô nhìn chăm chăm xuống dòng ghi chú ngày thứ sáu. Bằng một cuộc điện thoại cụt lủn, Bodie Gray đã lên lịch cho buổi gặp gỡ của họ vào cuối tuần này. Cô đã cố hết sức để không nghĩ về nó kể từ lúc đó. Nguyên cái viễn cảnh ai đó có thể trông thấy họ đi cùng nhau cũng khiến cô gặp ác mộng. Nhưng ít nhất có vẻ như anh ta không kể với Heath vụ do thám của cô.

Một chiếc trực thăng bay qua đầu cô. Cô day thái dương và nghĩ đến thẩm mỹ viện. Cô cần thứ gì để vực dậy tinh thần, thứ gì đó khiến cô cảm nhận được con người cũ của mình. Nhưng khi cô quay người tiến về phía máy tính, một giọng nói phản bội thì thầm rằng khắp thế giới này, bao nhiêu máy mát xa, xoa bóp mặt hay trị liệu bằng đá nóng cũng không đủ để sửa chữa bất cứ ý muốn ngừng làm việc trong con người cô.

Annabelle không thể đặt toàn bộ hy vọng vào việc hẹn hò của Rachel và Heath, vì thế cô dùng thời gian trong tuần lang thang tại hai trường đại học hàng đầu của Chicago. Tại trường Chicago ở công viên Hyde, cô lúc thì lảng vảng trên các hành lang của trường thương mại sau đại học, lúc nấn ná bên những bậc thềm của trường chính sách công Harris. Cô cũng tới công viên Lincoln, dành phần lớn thời gian với các sinh viên âm nhạc tại phòng hòa nhạc De Paul. Tại cả hai trường, cô đều để mắt tìm kiếm những sinh viên cao học duyên dáng và những giảng viên xinh đẹp. Khi tìm thấy họ, cô trực tiếp tiếp cận, giải thích cô là ai và đang tìm kiếm điều gì. Một số đã có chồng hoặc đính hôn, một người đồng tính, nhưng thế giới này yêu quý bà mối, và phần lớn phụ nữ thích giúp đỡ cô. Vào cuối tuần, cô có hai ứng viên tuyệt vời sẽ sẵn sàng ra mặt bất cứ khi nào cô cần, cũng như nửa tá phụ nữ không thích hợp với Heath nhưng lại hứng

thú với việc đăng kí làm khách hàng. Vì họ không thể trang trải được các loại phí mà cô muốn tính, cô lập kế hoạch giảm giá cho các ứng viên đang còn học đại học.

Heath không có mặt ở thành phố cả tuần, và anh không gọi điện. Nói như thế không có nghĩa cô hy vọng anh sẽ điện. Tuy nhiên, với một người dành tất cả thời gian của anh trên điện thoại, cô nghĩ anh hẳn có thể dành vài phút để trao đổi với cô. Thay vì lo âu bối rối, cô xỏ đôi giày thể thao rồi rảo bước tới Dunkin'Donuts, và khiến mình xao nhãng bằng bánh táo Đan Mạch.

Heath dành bốn ngày đầu tiên trong tuần để di chuyển giữa Dallas, Atlanta và St. Louis, nhưng ngay giữa cuộc gặp gỡ khách hàng và những giám đốc nhân sự cầu thủ, anh nhận thấy mình vẫn nghĩ tới cuộc họp vào chiều thứ sáu tại trụ sở Ngôi Sao, anh cố gắng làm việc chừng nào hay chừng đó với Ron McDermitt, quản lý chung xuất sắc của đội, nhưng thay vào đó, một lần nữa Phoebe Calebow lại khẳng khái đòi gặp anh, không phải một dấu hiệu tốt.

Heath vốn tự hào vì bản thân có mối quan hệ tốt với tất cả những người sở hữu các đội bóng. Do lỗi của anh mà họ đã có một khởi đầu tồi tệ. Một trong những khách hàng đầu tiên của anh là cựu binh đội Vịnh Xanh vốn không hài lòng về bản hợp đồng do người đại diện cũ thương thảo. Heath muốn chứng tỏ sự cứng rắn của mình nên khi Ngôi Sao bày tỏ quan tâm tới anh chàng, anh đã đánh lừa Phoebe một cách bất công, làm cho cô tin rằng cô có cơ hội tốt để ký hợp đồng với anh ta, mặc dù anh biết rõ không có chuyện đó. Sau đó anh đem sự quan tâm cô dành cho anh chàng cầu thủ này vào bàn đàm phán với đội Khuân Vác và sử dụng thông tin này làm đòn bẩy cần thiết nhằm đạt được thỏa thuận tốt hơn cho khách hàng của mình. Phoebe rất giận giữ và trong một cuộc điện thoại nghiêm khắc, cô đã cảnh báo anh đừng bao giờ lợi dụng cô như thế nữa.

Thay vì ghi nhớ lời cô nói, vài tháng sau đó anh lại gây chiến với cô vì khách hàng thứ hai, cầu thủ đội Ngôi Sao. Heath quyết định anh cần gia tăng lợi nhuận cho năm thứ ba của bản hợp đồng ba năm hiện tại, một lần nữa lại do người đại diện cũ thương lượng, nhưng Phoebe không chịu thay đổi. Sau một vài tuần, Heath đe dọa anh chàng cầu thủ ra khỏi trại huấn luyện. Anh chàng hiện là hậu vệ giỏi nhất của cô, và vì bị Heath gây khó dễ, cô đành đồng ý với một đối giá đáng kể. Tuy nhiên, Heath cho rằng đề nghị mới hấp dẫn đó không phải thứ anh cần để thiết lập danh tiếng một nhà đại diện đang trên đà phát triển. Anh thúc giục và đưa anh chàng cầu thủ đi câu cá vào ngày đợt huấn luyện bắt đầu.

Phoebe nổi khùng lên, và phương diện thông tin đại chúng đã có một ngày đáng nhớ khi lợi dụng mối thù hận giữa bà chủ nghiêm khắc của Ngôi Sao và anh chàng đại diện lão xược mới vào nghề của thành phố. Heath lợi dụng sự nổi tiếng của anh chàng cầu thủ với người hâm mộ bằng cách lập tức trả lời phỏng vấn và nhiếc móc Phoebe vì đối xử tệ bạc với một trong những cầu thủ giỏi nhất của cô. Khi tuần huấn luyện đầu tiên kết thúc, Heath tiếp tục màn biểu diễn, vẫn vui vẻ với những phóng viên phụ trách chuyên mục thể thao và phát biểu chua cay trên chương trình tin tức lúc mười giờ. Một làn sóng âm ỉ nổi lên chống lại Phoebe. Tuy nhiên

cô vẫn không hề lay chuyển.

Đúng lúc anh bắt đầu suy nghĩ lại về sự khôn ngoan trong chiến lược của mình, một may mắn tình cờ xuất hiện. Hậu vệ cừ khôi của đội Ngôi Sao bị vỡ mắt cá chân trong khi tập luyện, và Phoebe buộc phải nhường bộ. Heath giành được hợp đồng quá béo bở như mong muốn, nhưng trong quá trình thương lượng, anh đã khiến cô mất mặt, và cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Kinh nghiệm dạy anh hai bài học đắt giá, trong một vụ thương lượng tốt, tất cả mọi người đều có cảm giác mình là người chiến thắng. Và người đại diện thành công không xây dựng danh tiếng dựa trên sự sỉ nhục đối tác của mình.

Nhân viên lễ tân của Ngôi Sao đưa anh tới sân tập, và khi tới nơi, anh nhìn thấy Dean Robillard đang trò chuyện thoải mái với Phoebe trên băng ghế ngoài đường biên. Anh lăm bắm chửi thề. Điều anh không muốn Robillard chứng kiến nhất là Phoebe Calebrow cắt anh ra từng miếng nhỏ. Dean trông như vừa bước ra từ tạp chí Người lướt sóng: râu lởm chồm, tóc vàng hoe vuốt keo, quần soccer áo hoa sặc sỡ, áo phông và xăng đan thể thao. Hy vọng giảm thiểu thiệt hại khác, Heath nhanh chóng quyết định và tập trung vào anh ta trước tiên. “Có phải tôi đã nhìn thấy một chiếc Porche mới ở chỗ đậu xe của cậu không nhỉ?”

Dean nhìn anh chằm chằm qua cặp kính màu vàng được sản xuất với công nghệ cao. “Chiếc xe cũ ấy hả. Không tôi mua nó cách đây ba tuần rồi”

Heath thấy buồn cười, mặc dù tóc gáy anh đã bắt đầu dựng đứng lên. Và không phải vì đứng cạnh Robillard. Anh đeo cặp kính râm vào, không hẳn để bảo vệ mắt, mà chủ yếu là để tránh sân vận động.

“Ái chà chà...” Phoebe thủ thỉ bằng cái giọng đưa đẩy khăn khăn của cô dùng để che đậy suy nghĩ sâu sắc như dao cạo của mình. “Xem ai đến với chúng ta kìa. Tôi cứ tưởng người diệt chuột của chúng tôi đã loại bỏ được lũ chuột gây hại quanh đây rồi”

“Không, bằng cách nào đó những con khôn ngoan nhất và khỏe mạnh nhất vẫn sống sót.” Heath cười toe, cố hết sức để cân bằng giữa việc không làm cô tức giận hơn mức cần thiết và để Dean thấy rằng cô không thể dọa dẫm được anh.

Người sở hữu và người điều hành chính của đội hiện đang ở độ tuổi bốn mươi, và không ai có thể đương đầu với tuổi tác hơn họ. Cô giống như phiên bản trí tuệ của Marilyn Monroe, với mái tóc vàng nhạt bông bênh và thân hình đầy sức sống, hôm nay cô diện áo khoác màu xanh dương bó sát và váy bó mảnh mai, có màu vàng của loại rượu vang canari với đường xẻ bên hông. Ngực nở, chân dài và trông ngon lành, cô hẳn có thể trở thành người mẫu thay vì người phụ nữ quyền lực nhất trong liên đoàn bóng bầu dục quốc gia.

Dean đứng dậy. “Tôi nghĩ tôi sẽ rời khỏi đây trước khi hai anh chị không may làm đau cánh tay chuyền bóng của tôi.”

Giờ thì Heath không thể thoái lui được nữa. “Cứ nói chuyện đi, Dean, chúng tôi thậm chí còn chưa bắt đầu trò vui mà. Ở lại mà xem tôi làm cho Phoebe phải bật khóc này.”

Robillard nhìn chăm chăm vào bà chủ xinh đẹp của anh, “Trước đây tôi chưa từng gặp anh chàng điên khùng này.”

Phoebe mỉm cười. “Dean, đi đi cưng. Đời sống tình dục của cậu sẽ bị hủy hoại mãi mãi nếu cậu buộc phải xem tất cả cách mà người phụ nữ có thể dùng để chặt đứt một con măng xà đấy.”

Đầu hàng không giúp Heath giành được trái tim của anh chàng tiền vệ, và khi Robillard bắt đầu bước đi, Heath gọi với theo. “Này, Dean... thỉnh thoảng nhớ bảo Phoebe chỉ cho cậu nơi cô ấy chôn xương của những người đại diện không có can đảm để đương đầu với cô ấy nhé”

Dean vẫy tay chào mà không quay đầu lại. “Tôi không nghe thấy điều đó đâu, bà Calebow. Tôi chỉ là cậu bé của một bà mẹ ngọt ngào thôi, chỉ là một anh chàng California muốn chơi bóng cho bà và đi nhà thờ vào thời gian rảnh.”

Phoebe cười lớn và đuổi cặp chân trần dài khi Dean biến mất sau hàng rào. “Tôi thích anh chàng đó. Tôi thích cậu ta nhiều tới mức tôi đảm bảo rằng anh sẽ không bao giờ đụng được bàn tay bẩn thỉu của mình vào cậu ta.”

“Tôi ngờ là hôm nay rất khó mới nhử được cậu ta ra đây để cậu ta có thể chứng kiến cuộc gặp gỡ nho nhỏ của chúng ta.”

“Không khó chút nào.”

“Phoebe, đã bảy năm rồi. Chị không nghĩ đã đến lúc chúng ta chôn vùi chuyện xích mích đó lại sao?”

“Tôi sẽ chôn vùi ngay khi có con dao kề sau gáy cậu.”

Anh trượt ngón tay vào túi mỉm cười. “Ngày tươi đẹp nhất trong sự nghiệp của tôi là ngày em rể chị ký hợp đồng làm khách hàng của tôi. Tôi vẫn nhắm nháp từng giây phút của sự kiện đó đây.”

Phoebe quắc mắt. Cô yêu quý Kevin Tucker như thể em trai mặc dù họ chỉ có quan hệ chị vợ em rể, và chuyện anh ta tâng lờ sự khẩn nài của cô và ký hợp đồng với Heath là điều cay đắng cô không bao giờ có thể tha thứ. Những buổi thương thảo đầu tiên của Heath với cô về hợp đồng của Kevin thực sự gian nan. Chỉ vì liên quan đến gia đình không có nghĩa Phoebe tin vào việc nói lỏng kỷ luật thép của cô đối với vấn đề tài chính của Ngôi sao, và anh vẫn nhớ cách cô cẩn thận đánh dấu x vào món lợi tức chia thêm mà Heath đã hăng hái đưa ra để thử cô.

“Gia đình là gia đình, công việc là công việc. Tôi quý anh chàng, nhưng không đến mức đó.”

“Chị đang đùa với ai thế?” Heath đã nói. “Chị sẵn sàng lao vào nước sôi lửa bỏng vì anh ta.”

“Đúng thế, nhưng tôi để cuốn séc của mình phía sau khi làm điều đó.”

Heath nhìn chăm chăm về phía sàn tập. Mặc dù hơn một tháng nữa đợt huấn luyện mới bắt đầu, một vài cầu thủ vẫn đang tập chạy với người huấn luyện của đội. Anh gật đầu về phía một cầu thủ năm thứ 4, một trong những khách hàng của Zagorskis. “Keman rất phong độ.”

“Cậu ta sẽ phong độ hơn nhiều nếu tăng thời gian trong phòng đẩy tạ và giảm thời gian bán xe cũ trên ti vi đi. Nhưng Dan thích anh ta.”

Dan Calebow là chủ tịch đội Ngôi sao và là chồng của Phoebe. Họ gặp nhau khi Phoebe được thừa kế Ngôi sao từ bố cô. Lúc đó, Dan là huấn luyện viên trưởng còn Phoebe chẳng biết gì về bóng bầu dục hết, một sự thực mà giờ đây thật khó có thể tin nổi. Những trận cãi nhau buổi đầu cũng như câu chuyện tình của họ gần như đã thành truyền thuyết. Năm ngoái, một trong những kênh truyền hình cáp đã làm một bộ phim dở tệ về họ, và Dan vẫn còn bị chòng ghẹo vì anh được một cựu ca sĩ trong ban nhạc thủ vai.

“Tôi muốn làm một hợp đồng 3 năm,” Phoebe nói, quay lại chuyện công việc của Caleb Crenshaw.

“Đúng, nếu tôi là chị, tôi cũng muốn thế, nhưng Caleb chỉ ký hợp đồng hai năm thôi.”

“Ba năm. Chuyện đó không thể bàn cãi.” Cô tuyên bố ý kiến của mình bằng giọng đồng đánh, nghe rõ cả tiếng hơi thở, không thềm bàn đến những lưu ý, không thềm xem xét lại những con số thống kê phức tạp. Cả hai đều có trí nhớ tuyệt vời, và anh cũng chẳng cần ghi chép lại bất cứ điều gì.

“Chị biết tôi không thể khuyên Caleb chấp nhận lời đề nghị đó.” Anh gác chân lên chiếc ghế băng cạnh cô. “Vào năm thứ 3, anh ta sẽ đáng giá hơn mức chị trả cho anh ta đến hàng triệu đô.” Đó chính xác là lý do Phoebe muốn 1 hợp đồng ba năm.

“Chỉ khi anh ta luôn khỏe mạnh,” cô vắn vẹo, và anh biết cô sẽ làm thế. “Tôi là người nhận lấy tất cả rủi ro. Nếu anh ta thối bay đầu gối của mình vào năm thứ ba, tôi vẫn sẽ phải trả tiền cho anh ta.” Từ điểm đó cô tiếp tục nhấn mạnh lòng vị tha của mình và thái độ biết ơn vô hạn mà một cầu thủ nên cảm thấy khi được phép mặc bộ đồng phục của những huyền thoại bóng bầu dục như Bobby Tom Denton, Cal Bonner, Darnell Pruitt và tất nhiên cả Kevin Tucker.

Heath dọa sẽ không ký giao kèo, mặc dù anh không có ý định làm thế. Điều anh từng thấy

như thứ công cụ thương lượng khôn ngoan thì giờ đây anh lại xem như biện pháp tuyệt vọng đảm bảo đem lại nhiều tai hại hơn là tốt đẹp.

Phoebe tiến thêm một bước, tấn công anh với các con số thống kê rõ ràng hơn, hỏi dồn với những lời bóng gió về các cầu thủ vô ơn và những người đại diện ăn bám.

Anh chống lại bằng những con số thống kê của chính mình, tất cả đều chỉ ra sự thật là những người chủ hà tiện cuối cùng sẽ chỉ có những cầu thủ phần uất và 1 mùa bóng thất bại.

Cuối cùng, họ đến chỗ mà cả hai người đều đã biết trước. Phoebe có được bản hợp đồng 3 năm, còn Caleb Crenshaw có được số tiền bồi thường một triệu rưỡi đô la do chấn thương. Cả hai cùng thắng. Ngoại trừ việc họ lẽ ra đã có thể đạt được thỏa thuận đó cách đây 3 tháng nếu Phoebe không thay đổi kế hoạch khiến mọi việc trở nên khó khăn hết mức với anh.

“Này, Heath.”

Anh quay lại và thấy Molly Somerville Tucker đang lại gần. Vợ của Kevin không khác mấy so với các bà vợ tóc vàng tiêu chuẩn nổi bật trong Liên đoàn Bóng bầu dục Quốc gia. Thân hình cô gọn gàng chắc nịch, nhưng hầu như không đáng nhớ. Ngoại trừ cặp mắt xanh xám hơi xéch, cô và Phoebe rất giống nhau về mặt hình thể. Chắc hẳn anh thích Molly nhiều hơn chị gái cô. Vợ Kevin thông minh, vui vẻ và rất dễ nói chuyện. Ở một số điểm nào đó, cô gợi anh nhớ về Annabelle, mặc dù Annabelle nhỏ nhắn hơn, và những lọn tóc màu nâu đỏ choáng váng của cô ấy thì chẳng có gì tương đồng với kiểu tóc ngắn nâu thẳng của Molly. Tuy nhiên, cả hai đều là những phụ nữ thông minh, hăng hái, và anh sẽ không lơ là sự đề phòng cảnh giác của mình trước mặt một trong hai người bạn họ.

Molly bế đứa bé trong tay, Daniel John Tucker, chín tháng tuổi. Tay còn lại dắt một bé gái nhỏ xíu tóc xoăn. Heath rất vui khi gặp Molly, bình thường khi gặp cậu bé con, và ít hài lòng hơn với sự hiện diện của cô bé ba tuổi. May mắn, Victoria Phoebe Tucker có mục tiêu quan trọng hơn trong tầm mắt.

“Bác Phoebe!” Cô bé buông tay mẹ ra và chạy hết tốc lực trên đôi bốt màu đỏ tươi về phía bà chủ đội Ngôi sao. Đôi bốt trông thật kì cục với chiếc quần sooc và áo chấm bi màu tím. Trời đã không mưa hai tuần rồi, nhưng anh có kinh nghiệm cá nhân với sự một lòng một dạ của Pippi Tucker, và anh không đổ lỗi cho Molly về việc chọn lựa trận chiến của cô bé.

Giống nhau thì hút lẫn nhau, Phoebe hồ hởi chạy khỏi ghế băng để đón chào kẻ đột nhập tóc xoăn bé nhỏ. “Chà, Bí Ngô.”

“Bác Phoebe, đoán xem có chuyện gì nào...?”

Heath rời mắt khỏi đứa bé khi Molly đến gần anh. Cô sờ vào một bên cổ anh. “Tôi không

thấy bất kỳ vết dâm nào, vậy cuộc gặp hân đã diễn ra tốt đẹp.”

“Tôi vẫn còn sống sót đây.”

Cô chuyển đưa bé từ tay này sang tay kia. “Thế anh đã tìm được bà Champion chưa? Annabelle thấy điều này thật kỳ cục – và hoàn toàn không cần thiết – chuyện về sự tín cẩn ấy.”

Anh mỉm cười. “Tôi vẫn đang tìm kiếm.” Anh tóm lấy nắm tay đầy nước dãi của thằng bé như để đánh lạc hướng. “Này, cậu bé, cánh tay ném bóng của cậu đến đâu rồi?”

Anh không giỏi chơi với trẻ con, và cậu bé giấu mặt vào sau vai mẹ.

“Không bóng ban gì cả,” Molly nói. “Thằng bé này sẽ thành nhà văn giống tôi. Phải không, Danny?” Molly hôn đỉnh đầu thằng bé rồi cau mày. “Hôm nay anh đã nói chuyện với Annabelle chưa?”

“Chưa, sao thế?” Qua khóa mắt, anh trông thấy Phoebe cười âu yếm với Pippi. Anh ước gì chỉ một lần thôi cô trao cho anh nụ cười với một nửa sự thành thật như thế.

“Tôi đã cố gọi cho cô ấy cả ngày.” Molly nói, “Nhưng cả di động và điện thoại bàn của cô ấy đều không hoạt động. Nếu cô ấy gọi cho anh, hãy nhắn tôi muốn nói chuyện với cô ấy về bữa tiệc chiều mai nhé.”

“Một giờ.” Phoebe nói qua mái tóc vàng xoắn tít của Pippi. “Cô ấy đã biết chúng ta thay đổi thời gian chưa?”

Heath nín lặng. Một bữa tiệc? Đây chính là cơ hội anh đang chờ đợi.

“Giá như em nhớ được,” Molly nói. “Nhưng em sắp đến kỳ, và em bị xao lãng.”

Nhà Tucker và nhà Calebow tụ tập với nhau suốt, nhưng Heath chưa bao giờ nhận được lời mời, bất kể nhiều lần anh giải thích với Kevin rằng anh cần một lời mời. Heath muốn một cơ hội với Phoebe khi họ không đối đầu, và một buổi tụ tập thân mật là cơ hội hoàn hảo. Có thể nếu họ không cãi nhau vì một bản hợp đồng, cô sẽ nhận ra nhìn chung anh là một gã tử tế. Nhiều năm qua, anh đã cố gắng sắp xếp hàng tá các buổi ăn trưa và ăn tối, nhưng cô luôn né tránh, thường bằng những lời nói đùa về việc đầu độc bằng thức ăn. Giờ Molly sắp sửa mở một bữa tiệc, và cô đã mời Annabelle. Người cô không mời là anh.

Có thể đây chỉ là chuyện của phụ nữ với nhau. Hoặc có thể không.

Có một cách duy nhất để khám phá.

Chương 7

“Cô ta không biết chút gì về việc điều hành công ty hết,” Heath cầu nhàu khi Bodie rời làn đường phải trả tiền tại trạm thu phí giao thông đường York tiến về phía Đông đường cao tốc Eisenhower. “Chẳng số điện thoại nào của cô ta hoạt động cả. Chúng ta phải tìm cô ta.”

“Hoàn toàn phù hợp với tôi,” Bodie nói. “Tôi có cả đồng thời gian trước buổi hẹn hò tối nay.”

Heath gọi điện thoại về văn phòng, có được địa chỉ của Annabelle ở Công viên Liễu Gai, và bốn mươi phút sau, họ đứng trước ngôi nhà nhỏ xíu lòe loẹt màu xanh biển pha sắc hoa oải hương, mắc kẹt giữa hai ngôi nhà hiện đại trông có vẻ rất đắt tiền. “Trông cứ như là tổ chuồn chuồn của Bo Peep vậy,” anh nói khi Bodie đánh xe vào lề đường.

“Cửa trước mở, vậy là cô ấy có nhà.” Bodie liếc về phía ngôi nhà, “Tôi sẽ chạy tới Earwax uống cà phê trong khi anh đang đầu vớ với cô ấy. Anh muốn tôi mang gì về cho anh không?”

Heath lắc đầu. Earwax là quán cà phê nằm trên đại lộ Milwaukee sôi nổi, một địa điểm nổi tiếng của công viên Liễu Gai. Với cái đầu cạo trọc và những hình xăm, Bodie hoàn toàn phù hợp với nơi đó, nhưng những người khác cũng thế. Bodie lái xe đi, còn Heath bước qua cánh cổng sắt cũ kỹ dẫn tới bãi cỏ cằn của chỉ to bằng cái thảm chùi chân được cắt xén gọn gàng. Chưa đến cửa anh đã nghe thấy giọng của Annabelle.

“Cháu sẽ cố gắng hết sức, ông Bronicki.”

“Bà hôm trước quá già,” một giọng khò khè trả lời.

“Bà ấy trẻ hơn ông gần mười tuổi.”

“Bảy mốt tuổi. Quá già.”

Dừng lại ở cánh cửa mở, Heath nhìn thấy Annabelle đang đứng giữa căn phòng màu vàng và xanh nước biển vui tươi, có vẻ như là khu vực lễ tân. Cô mặc chiếc áo thun ngắn màu trắng, quần bò dây đeo trễ, và đôi tông màu cầu vồng. Cô buộc túm tóc trên đỉnh đầu thành hình vòi phun cá voi nhỏ xoắn tít, khiến cô trông như Pebbles Flintstone, chỉ có điều thân hình đẹp hơn.

Một ông già hói đầu có hàng lông mày rậm đang quắc mắt nhìn cô. “Tôi đã bảo cô là tôi muốn một tiểu thư trong độ tuổi ba mươi.”

“Ông Bronicki, hầu hết những người trong độ tuổi ba mươi tìm kiếm một người đàn ông cùng độ tuổi với họ.”

“Đó chỉ là những gì cô biết. Phụ nữ thích đàn ông lớn tuổi hơn. Họ biết đó là đám có tiền.”

Heath mỉm cười, lần đầu tiên trong ngày anh cảm thấy thích thú. Ngay khi anh bước qua ngưỡng cửa, Annabelle đã trông thấy anh. Cặp mắt màu mật ong của cô mở to như thể một con khủng long to lớn vừa xuất hiện tại cửa động của Flintstone vậy[9]. “Heath? Anh làm gì ở đây thế?”

“Hình như cô không trả lời điện thoại.”

“Đó là vì cô ta đang cố gắng lẩn tránh tôi,” ông già xen vào.

Túm tóc vòi phun cá voi của Annabelle giật bắn phần nộ. “Cháu không lẩn tránh ông. Ông Bronicki, cháu cần nói chuyện với Champion. Ông và cháu có thể nói chuyện này vào lúc khác.”

“Ồ, không đâu.” Ông Bronicki khoanh tay trước ngực. “Cô chỉ đang cố gắng tránh né bản hợp đồng đó.”

Heath xua tay, vẻ dễ tính. “Đừng để ý đến tôi. Tôi sẽ chỉ đứng đây nhìn thôi.”

Cô ném cho anh cái nhìn cáu tiết. Anh nhếch mép cười và lại gần chiếc ghế xô pha, việc này cải thiện góc nhìn của anh về chiếc áo thun trắng bó sát người cô. Mắt anh trượt xuống đôi chân thanh mảnh, xuống bàn chân và các ngón chân của cô, chúng được sơn màu nho lấp lánh với những chấm bi trắng. Đá Cuội có phong cách riêng.

Cô chuyển sự chú ý của mình sang vị khách già. “Cháu không lẩn tránh,” cô nói nóng nảy. “Bà Valerio là người dễ mến, và cả hai ông bà có rất nhiều điểm chung.”

“Bà ấy quá già,” ông đáp lại. “Đảm bảo hài lòng, nhớ không hả? Đó chính là những gì bản hợp đồng đã ghi rõ, và cháu trai của tôi là luật sư.”

“Chuyện đó ông đã nói rồi.”

“Luật sư giỏi nữa. Nó học ở một trường luật danh tiếng.”

Ánh nhìn cứng rắn xuất hiện trong đôi mắt của Annabelle không báo trước điều tốt đẹp cho ông Bronicki tội nghiệp. “Có tốt bằng trường *Harvard* không ạ?” cô nói vẻ đắc thắng. “Bởi vì đó chính là nơi Champion đã học luật, và” – cô không nhìn vào anh – “anh ấy là luật sư *của cháu*.”

Heath nhướn mày.

Ông già nhìn anh hoài nghi, và má Annabelle xuất hiện nụ cười của chú mèo con ăn kem. “Ông Bronicki, đây là Heath Champion, còn được biết với cái tên Mãng Xà, nhưng đừng để điều đó làm ông lo lắng. Anh ấy chưa bao giờ bỏ tù người cao tuổi. Heath, ông Bronicki là một trong những khách hàng cũ của bà ngoại tôi.”

“À há.”

Ông Bronicki chớp mắt nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. “Nếu anh là luật sư của cô ta, có lẽ tốt hơn anh nên nói cho cô ta biết nguyên tắc của một bản hợp đồng.”

Annabelle lại xù lông lên. “Ông Bronicki cứ tưởng bản hợp đồng ông ấy ký với bà ngoại tôi từ năm 1986 vẫn còn hiệu lực và tôi nên tuân theo nó.”

“Bản hợp đồng đã nói đảm bảo hài lòng,” ông Bronicki vặn vẹo. “Và tôi đã không hài lòng.”

“Ông đã kết hôn với bà Bronicki mười lăm năm!” Annabelle kêu lên. “Cháu nói điều đó xứng đáng với hai trăm đô la ông bỏ ra.”

“Tôi nói với cô rồi. Bà ấy khiến tôi phát điên. Giờ tôi muốn người khác.”

Heath không biết điều gì buồn cười hơn, đôi lông mày đưa qua đưa lại của ông Bronicki hay cái vòi phun cá voi đang giật giật của Annabelle. “Cháu không điều hành một siêu thị!” Cô quay sang Heath. “Hãy nói cho ông ấy đi!”

Ái chà. Tất cả những điều tốt đẹp rồi cũng phải đến hồi kết thúc. Anh chuyển qua cách thức luật sư. “Ông Bronicki, rõ ràng hợp đồng của ông được ký với bà ngoại cô Annabelle. Và vì các điều khoản gốc có vẻ đã được thỏa mãn, tôi e rằng ông không có căn cứ để phàn nàn.”

“Ý anh là gì khi nói tôi không có căn cứ? Tôi có căn cứ.” Đôi lông mày đưa đi đưa lại, ông

bắt đầu tấn công Annabelle bằng hết lời phàn nàn này đến lời phàn nàn khác, chẳng cái nào trong số đó liên quan tới cô. Ông càng huênh hoang, sự thích thú của Heath càng giảm. Anh không thích bất kỳ ai ngoại trừ anh hăm dọa cô.

“Đủ rồi đấy,” cuối cùng anh nói.

Ông già hẳn phải nhận ra Heath hoàn toàn nghiêm túc bởi ông ngừng lại khi đang nói dở chừng. Heath lại gần, đứng giữa Bronicki và Annabelle. “Nếu ông muốn kiện tụng, cứ việc nói với cháu trai của ông. Và trong khi nói chuyện với anh ta, hãy yêu cầu anh ta cung cấp cho ông những điều luật chống lại sự quấy rầy.”

Đôi lông mày rậm rạp rũ xuống như những con bướm đang chết dần, và sự hiếu chiến của ông già đột ngột biến mất. “Tôi chưa bao giờ quấy rầy bất kỳ ai.”

“Theo tôi thấy thì không phải vậy,” Heath nói.

“Tôi không có ý quấy rầy cô ta.” Ông còn ủ rũ hơn nữa. “Tôi chỉ đang cố gắng trình bày quan điểm của mình thôi.”

“Ông đã làm điều đó rồi,” Heath trả lời. “Giờ có lẽ tốt hơn ông nên đi đi.”

Vai ông lão rũ xuống và đầu cúi gằm. “Xin lỗi cháu, Annabelle.” Ông đi về phía cửa.

Một lọn tóc lỏng lẻo của Annabelle đập vào má cô khi cô quay sang Heath. “Anh đâu cần phải quá đáng như thế!”

“Quá đáng?”

Cô vội chạy ra ngoài, đôi tông của cô gõ vang trên các tấm ván gỗ. “Ông Bronicki! Ông Bronicki, dừng lại! Nếu ông không mời bà Valerio đi chơi lần nữa, ông sẽ làm bà ấy tổn thương. Cháu biết ông không muốn làm như thế.”

Câu trả lời của ông thờ ơ. “Cô chỉ đang cố gắng khiến tôi làm những điều cô muốn thôi.”

Những bước chân đập nhẹ hơn xuống bậc thềm, và giọng cô trở nên ngon ngọt. “Chuyện đó tệ lắm sao? Hãy làm ơn đi mà. Bà ấy là người dễ mến, và bà ấy rất quý ông. Hãy mời bà ấy đi chơi lần nữa. Coi như là làm ơn cho cháu vậy.”

Sự ngập ngừng kéo dài hồi lâu.

“Được rồi,” ông trả lời với một phần sự tức giận cũ. “Nhưng ta sẽ không mời bà ấy đi chơi

vào tối thứ Bảy đầu. Hôm đó có chương trình *Đầu bếp sắt*.”

“Cháu hiểu mà.”

Annabelle quay trở lại kèm theo nụ cười thỏa mãn. Heath chăm chú nhìn cô vẻ thích thú. “Hy vọng tôi không bao giờ phải đối đầu với cô trong vòng tròn đấu vật.”

Một nếp nhăn xuất hiện dọc sống mũi nhỏ nhắn của cô. “Anh thật quá đáng. Ông ấy cô đơn, và việc tranh cãi với tôi mang lại cho ông ấy điều gì đó để trông đợi.” Cô nhìn anh ngờ vực. “Anh làm gì ở đây thế?”

“Điện thoại của cô không hoạt động.”

“Chắc chắn là có đấy.” Tay cô che miệng. “Ôi, trời ơi...”

“Quên trả hóa đơn hả?”

“Chỉ di động của tôi thôi. Tôi biết chiếc kia vẫn hoạt động.” Cô biến mất qua lối đi có mái vòm. Anh đi theo vào văn phòng của cô. Các tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp được treo đầy trên bức tường dài phía sau bàn để máy tính của cô. Anh nhận ra một bức của Chagall và một trong những lá cờ Mỹ toàn màu trắng của Jasper Johns.

Cô nhắc ống nghe lên, và khi không nghe thấy âm thanh gì, trông cô thật bối rối. Heath nhặt dây cáp điện thoại đang treo lủng lẳng cạnh chiếc máy trả lời màu đen cổ lỗ. “Nó sẽ hoạt động tốt hơn nếu cắm dây vào.”

Annabelle cắm dây lại. “Tối qua tôi đã cố gắng sửa nó.”

“Làm tốt lắm. Cô không bao giờ nghe hộp thư thoại ư?”

“Cái này rẻ hơn.”

“Khi liên quan đến việc giữ liên lạc với khách hàng, đừng bao giờ tiết kiệm.”

“Anh đúng. Tôi biết rõ.”

Việc cô không cố tranh cãi khiến anh chùn lại. Hầu hết mọi người thường bao biện khi bị phê phán.

“Tôi không có thói quen không trả hóa đơn,” cô nói. “Tôi nghĩ chuyện xảy ra với chiếc di động của tôi chỉ là vô thức. Chúng tôi không hợp nhau lắm.”

“Có lẽ việc thảo luận có thể giúp đấy.”

“Làm sao tôi từng nghĩ để mẹ tôi có thể liên lạc với tôi bất cứ khi nào bà ấy muốn là một ý hay cơ chứ?” Cô thả mình xuống ghế bành, vẻ mặt của cô là sự kết hợp thú vị giữa sự phẫn nộ và muộn phiến. “Hãy nói với tôi anh không ở đây vì anh đã hủy cuộc hẹn với Rachel tối nay đấy chứ.”

“Không. Chúng tôi vẫn gặp nhau.”

“Vậy thì có chuyện gì?”

“Nhiệm vụ thiện chí. Hôm nay tôi gặp Molly tại trụ sở chính của đội Ngôi sao, và cô ấy nhờ tôi nhắc cô về ngày mai. Một giờ.”

“Bữa tiệc...Tôi gần như quên bém mắt.” Cô cốc đầu mình, và mỗi nghi ngờ quay trở lại trong đôi mắt màu vàng nâu. “Anh không lái xe từ đó tới đây chỉ để nhắc tôi về bữa tiệc của Phoebe đấy chứ?”

“Bữa tiệc của Phoebe? Tôi tưởng đó là của Molly.”

“Không.”

Thế này thậm chí còn tốt hơn. Anh nhắc chú thỏ bông Beanie Baby màu hồng cô để trên bàn máy tính lên xem xét. “Cô có tham dự nhiều bữa tiệc tại nhà Calebow không?”

“Thỉnh thoảng,” cô nói chậm rãi. “Sao?”

“Tôi nghĩ đến chuyện bám đuôi.” Anh dốc ngược con thỏ rồi xem cái đuôi của nó. “Hay là cô đã có người đi cùng?”

“Không, không phải.” Cô lại thụt vào trong chiếc ghế làm việc, mắt mở to. “Chà. Việc này thảm thương thật đấy. Anh lợi dụng tôi để tiếp cận Phoebe. Anh không thể tự mình có được vé mời tới các bữa tiệc của chị ấy, và bây giờ thì anh lợi dụng tôi.”

“Đúng là như thế.” Anh trả con thỏ lại chỗ của nó.

“Thậm chí anh còn không thêm xấu hổ nữa.”

“Khó mà khiến một người đại diện xấu hổ.”

“Tôi không hiểu. Phoebe và Dan mời tất cả mọi người tới các bữa tiệc của họ.”

“Cô ấy và tôi đang trải qua một thời kỳ khó khăn, chỉ có vậy thôi. Tôi cần xoa dịu mọi chuyện.”

“Và anh nghĩ có thể làm điều đó tại bữa tiệc à?”

“Tôi nghĩ cô ấy sẽ thoải mái hơn tại các hoạt động xã giao.”

“Thời kỳ khó khăn này diễn ra bao lâu rồi?”

“Khoảng bảy năm.”

“Chà.”

Anh xem xét các tấm poster của Jasper Johns. “Khi mới chân ướt chân ráo vào nghề, tôi quá hiếu chiến, và khiến cô ấy mất mặt. Tôi đã xin lỗi, nhưng cô ấy có vẻ không bỏ qua.”

“Tôi không chắc đây là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề giữa anh với chị ấy.”

“Nghe này, Annabelle, cô có muốn giúp tôi hay không?”

“Chỉ là vì...”

“Được rồi,” anh đột ngột nói. “Tôi cứ quên mất chúng ta có hai triết lý kinh doanh khác nhau. Tôi thích làm hài lòng khách hàng của mình, còn cô thì không quan tâm. Nhưng rồi có lẽ cô thích tự giới hạn mình với những công dân cao tuổi.”

Cô đứng phắt dậy khỏi ghế, chiếc vòi phun cá voi ngúng nguẩy. “Được. Anh muốn đi cùng tôi tới bữa tiệc ngày mai chứ gì, cứ việc.”

“Tuyệt. Tôi sẽ đón cô vào lúc trưa. Chuyện ăn mặc thì sao?”

“Tôi rất muốn nói với anh rằng phải thất nơ.”

“Vậy là ăn mặc thoải mái.” Qua cửa sổ, anh thấy Bodie đang tấp xe vào lề đường. Anh ngồi ghé lên cạnh bàn. “Đừng nói với Phoebe tôi đòi đi cùng nhé. Hãy nói với cô ấy tôi đã làm việc quá vất vả và cần thư giãn một chút trước khi gặp thêm bất kỳ ai trong số những người phụ nữ cô đã lên lịch cho tôi.”

“Phoebe không ngốc. Anh không nghĩ chị ấy sẽ tin điều đó thật đấy chứ?”

“Nếu cô thuyết phục cô ấy sẽ tin.” Anh đứng thẳng và đi về phía cửa ra vào. “Những người

thành công sáng tạo sự thực của riêng họ, Annabelle. Phải hành động thôi.”

Cô còn chưa kịp nói với anh rằng cô thực sự đang làm việc chăm chỉ hết mức rồi thì anh đã ở trên lối đi bộ. Cô đi về phía cửa và ném câu đó vào lưng anh. Một lần nữa, anh nhìn thấy cô trong lúc tồi tệ nhất: không trang điểm, điện thoại không hoạt động, và cãi lộn với ông Bronicki. Xét một cách tích cực, nếu đặt trong thế so sánh thì tối nay anh sẽ thấy Rachel thực sự rất xinh đẹp.

Annabelle bắn khoản liệu họ đã ngủ cùng nhau chưa. Ý nghĩ đó khiến cô càng thêm buồn bã. Cô đi về phía nhà bếp, rót cho mình cốc trà đá rồi đem trở lại văn phòng, gọi điện cho John Nager để kiểm tra buổi hẹn ăn trưa mà cô đã sắp xếp.

“Cô ấy bị cảm lạnh, Annabelle. Bị nghẹt mũi rõ ràng rành rành.”

“John, phụ nữ đi cùng mầm bệnh mà.”

“Vấn đề là ở mức độ.”

Cô tự hỏi Heath sẽ đương đầu với một khách hàng mắc chứng nghi bệnh như thế nào. “Cô ấy muốn gặp lại anh,” cô nói, “Nhưng nếu anh không thấy hứng thú, tôi có những khách hàng khác.”

“Chà... cô ấy rất xinh.”

“Và có mầm bệnh, giống như tất cả các phụ nữ khác tôi đã giới thiệu cho anh. Anh có thể giải quyết chuyện đó không?”

Cuối cùng John quyết định tự cho mình thêm một cơ hội nữa. Cô lôi chiếc máy hút bụi ra và dọn dẹp vài chỗ ở tầng dưới, rồi đổ đầy bình nước để tưới bộ sưu tập violet châu Phi của bà ngoại. Trong lúc bỏ thêm vào một vài giọt phân bón, cô suy ngẫm về việc sắp xếp một cuộc gặp gỡ giữa bà Porter và ông Clemens. Cả hai đều góa bụa ở tuổi bảy mươi, thêm hai khách hàng nữa của bà ngoại cô không thể rủ bỏ. Bà Porter da đen và ông Clemens da trắng, điều đó có thể khiến gia đình họ gặp rắc rối, nhưng Annabelle cảm nhận được nhiều điều thú vị khi cô tình cờ gặp hai người tại cửa hàng thực phẩm, và cả hai đều thích chơi ném bóng. Cô mang bình tưới vào trong văn phòng. Cô có nên bỏ rơi những người già cả này không? Cho dù không biết bao nhiêu lần cô giải thích với họ rằng bà mối Myrna đã đóng cửa, họ vẫn tiếp tục xuất hiện. Thậm chí còn tệ hơn, họ hy vọng cô tiếp tục giữ mức phí của bà ngoại.

Tưới xong những cây hoa violet châu Phi, cô ngồi xuống để trả hóa đơn. Nhờ có ngân phiếu của Heath, cô đã thanh toán xong phần tồi tệ nhất trong số đó. Hôm qua cô đã gọi điện cho Melanie để xem liệu cô ấy có hứng thú trở thành khách hàng hay không, đồng nghĩa với việc cô phải nói thật về nghề nghiệp thực sự của mình. Thật may, Melanie có khiếu hài hước,

và cô ấy có vẻ thích thú. Mọi chuyện đang tiến triển.

Chiếc đồng hồ Nàng Tiên Cá trên bàn làm việc kêu tích tắc. Lúc này Heath chắc đang đến đón Rachel. Họ sẽ tới nhà hàng Tru, nơi món trứng cá muối được đưa tới bàn trong chiếc lồng bằng kính và bữa tối cho hai người có thể dễ dàng tốn tới bốn trăm đô la. Không phải cô từng đến đó, mà cô đã đọc về nó.

Cô định đi thăm vài quán cà phê trong vùng để phát danh thiếp của mình, nhưng cô không đủ sức để thay đổi. Tối thứ Sáu. Không có cuộc hẹn hò nóng bỏng nào. Bà mỗi lại cần một bà mối. Cô muốn lấy chồng, muốn có một gia đình, một công việc yêu thích...Như thế là đòi hỏi quá nhiều chẳng? Nhưng làm sao cô có thể tìm một người đàn ông cho chính mình nếu cô cứ phải tiếp tục đưa hết những người đàn ông tốt nhất rời xa mình? Nói như thế không có nghĩa Heath là chàng trai tốt nhất. Chỉ có anh ta mới nghĩ anh ta có các tố chất của một người chồng. Không, điều đó hoàn toàn không công bằng. Bất kể điều gì anh ta làm, anh ta đều làm tốt, và anh ta cố gắng hết sức để lập gia đình. Dù sao thì cũng đủ minh chứng để có thể thấy rõ điều đó. Thật may, đó không phải vấn đề của cô.

Cô lôi chiếc đĩa DVD *Waiting for Guffman* ra, rồi chợt nhớ rằng nó thuộc về Rob nên bèn chọn *Freaky Friday* thay thế. Cô chỉ mới xem tới đoạn Jamie Lee Curtis và con gái cô ta trao đổi cơ thể thì điện thoại reo vang.

“Annabelle, Rachel đây.”

Cô bấm nút tạm dừng. “Mọi chuyện thế nào?”

“Tôi bó tay rồi.”

“Ý cô là sao? Cô đang gọi từ đâu đấy?”

“Phòng vệ sinh nữ tại Tru. Buổi hẹn hò không suôn sẻ. Tôi không hiểu nổi. Buổi tối cô giới thiệu, Heath và tôi rất vui vẻ - nhớ không – nhưng giờ thì mọi thứ cảm giác cứ nhàn nhạt.”

“Tôi biết anh ta sẽ làm thế này mà. Anh ta nói chuyện điện thoại cả tối đúng không?”

“Anh ta không hề nhận một cuộc điện thoại nào. Thực ra, anh ấy là một quý ông hoàn hảo. Nhưng cả hai chúng tôi phải cố gắng hết sức để duy trì cuộc nói chuyện.”

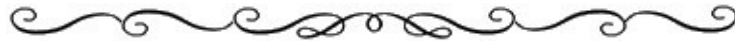
“Anh ta đi lại cả tuần. Có thể anh ta hơi mệt.”

“Tôi không nghĩ đó là lý do. Chẳng có gì xảy ra cả. Tôi thực sự thất vọng. Lần đầu tiên đó tôi đã cảm thấy chút hứng thú. Cô không thấy thế sao?”

“Chắc chắn rồi. Hãy hỏi về công việc của anh ta. Hoặc là về bóng chày. Anh ta hâm mộ đội Bít Tắt. Hãy cứ tiếp tục.”

Rachel nói sẽ làm vậy, nhưng cô không có vẻ lạc quan, và khi Annabelle gác máy, cô cảm thấy được giải tỏa...và nhẹ nhõm.

Thêm một lý do nữa để buồn.

Chương 8

Bướm đêm nhung nhúc quanh những chiếc đèn lồng ngoài cửa. Được dựng trên nền một nhà kho cũ gần đại lộ Bắc, quán bar được đặt tên Suey, và tấm biển có hình con lợn màu đỏ khổng lồ đội chiếc mũ lưỡi trai của người lái xe tải. “Thật quyến rũ,” Portia kéo dài giọng.

Bodie tặng cô nụ cười vênh váo, ngó ngán, phù hợp với cái đầu trọc đáng sợ, những hình xăm hăm dọa, và cơ bắp của anh chàng đâm thuê chém mướn. “Tôi biết cô sẽ thích.”

“Tôi đang bị chế nhạo đây.”

“Tại sao?”

“Vì đây là quán bar thể thao.”

“Cô không thích các quán bar thể thao? Thật kỳ cục.” Anh giữ cánh cửa mở cho cô.

Cô đảo mắt rồi theo anh vào trong. Quán bar rộng rãi và ồn ào, bốc lên mùi bia để lâu, khoai tây chiên, và mùi kem bôi sau khi cạo râu, tất cả tạo thành thứ mùi của phòng tập thể thao. Quán bar dẫn tới một căn phòng lớn hơn có bày bàn, đủ loại trò chơi và trên tường là những khối han gỉ treo logo của các đội bóng chày Chicago. Cô liếc thấy một khu vực ở phía sau thậm chí còn rộng hơn có những ngăn giữ đồ bằng kim loại và một sân bóng chuyền nền cát bao quanh bởi hàng rào nhựa màu cam. Những con búp bê tình dục được thổi phồng to, những nhãn hiệu bia và những thanh kiếm ánh sáng trong *Star Wars* được treo trên những thanh xà. Các anh chàng thì vẫn chỉ là những đứa trẻ. May mắn thay, đây không phải nơi bạn bè cô thích tụ tập.

Tối nay cô ăn mặc giản dị, chiếc quần cũ vải cotton màu đỏ thẫm, áo màu hải quân bó sát với chiếc đệm ngực bên trong, và đôi xăng đan bệt. Thậm chí cô còn đổi cả kim cương để đeo hoa tai bạc đơn giản. Cô theo Bodie ngang qua một nhóm các anh chàng tuổi hai mươi đang ầm ĩ, những kẻ phớt lờ đám ti vi trên đầu để uống rượu tequila tại quầy bar. Khi đám đông đã ở xa, cô nhận thấy những ánh mắt phụ nữ đổ dồn về phía Bodie. Một vài cô nàng gọi tên anh. Những anh chàng cơ bắp cuồn cuộn luôn có khuynh hướng trông lơ đãng và nhếch nhác, nhưng chiếc áo phông có cổ và chiếc quần màu nâu espresso hoàn toàn phù hợp với anh, và tất cả những người phụ nữ trong quán bar đều nhận thấy điều đó.

Cô đi theo anh – sai bước của anh đủ rộng để tránh cho mọi người khỏi ra vào – và để anh dẫn tới một chiếc bàn có thể nhìn thấy chú bò tót cơ học và sân chơi bóng chuyền trong phòng kế bên. Gọi rượu hoặc đồ uống hỗn hợp sẽ khiến cô có nguy cơ gặp rủi ro cao, vì thế cô gọi bia nhẹ, nhưng yêu cầu bia chai. Sẽ dễ dàng tránh những viên thuốc kích thích hơn.

Anh dốc ngược chai bia và công khai ngắm cô. “Cô bao nhiêu tuổi?”

“Đủ trưởng thành để biết đây là cuộc hẹn tồi tệ nhất trong đời tôi.”

“Phụ nữ như cô rất khó đoán. Làn da cô rất đẹp, nhưng cô có cặp mắt già nua.”

“Còn gì khác không?” cô lạnh lùng hỏi.

“Tôi đoán cô bốn ba hoặc bốn tư.”

“Tôi ba bảy,” cô đập lại.

“Không, *tôi* mới ba bảy. Cô bốn hai. Tôi có tìm hiểu một chút.”

“Thế tại sao anh lại còn hỏi?”

“Tôi chỉ muốn biết liệu cô có phản bội chính mình khi nói dối hay không,” Sự thích thú nhảy múa trong cặp mắt xanh xám của anh. “Giờ thì tôi biết rồi.”

Cô cố kiềm chế để không bị mắc câu. “Cuộc hẹn này kết thúc chưa?”

“Chỉ mới bắt đầu thôi. Tôi nghĩ chúng ta nên đợi sau khi chúng ta chơi xong mới ăn, đúng không?”

“Chơi ư?”

Anh gật đầu hướng về sân bóng chuyền. “Bốn mươi phút nữa, chúng ta có một trận bóng.”

“À, được. Và sẽ chỉ khi tôi đi khỏi rồi, đúng không?”

“Tôi cũng đã đăng ký cho chúng ta rồi. Cô phải chơi.”

“Nhầm rồi.”

“Lẽ ra tôi nên bảo cô mang theo quần soóc.”

“Có lẽ anh đang phải suy nghĩ đến quá nhiều vấn đề nặng nề.”

Anh mỉm cười. “Cô là một mục tác ta xinh đẹp.”

“Cám ơn.”

Nụ cười của anh trở nên rộng hơn, và da cô nổi gai ốc. Một lần nữa, cô nghĩ đến khả năng anh không ngu ngốc như vẻ bề ngoài.

“Chắc chắn là một cô nàng nhanh chóng hạ gục đối thủ,” anh nói. “Hôm nay là ngày may mắn của tôi.” Cô lùi lại khi anh vớ tay về phía cô, nhưng khi đầu ngón tay của anh chạm vào phần dưới cổ họng cô, một luồng điện nhỏ chạy dọc da cô. “Cô và tôi sẽ có khoảng thời gian tuyệt vời bên nhau... miễn là tôi giữ chiếc dây xích đó ngon lành và đủ chặt quanh cổ cô.”

Một cơn choáng khác hạ gục những đầu dây thần kinh của cô, và cô vùng người ra. May mắn thay, ba người đàn ông đang tụ tập ở quầy bar chọn đúng lúc đó để tiến lại. Họ đều trẻ và đáng kính trọng. Bodie giới thiệu cô, nhưng họ chỉ chú ý đến anh. Cô biết anh từng chơi bóng bầu dục chuyên nghiệp, và khi cánh đàn ông nói về thể thao, cô trải nghiệm cảm giác lạ thường và không phải không được chào mừng khi là một người không bị chú ý. Cô cho phép bản thân thư giãn một chút. Tuy nhiên, khi những anh chàng trẻ hơn kia đi chỗ khác, cô biết đã đến lúc

giành lấy sự kiểm soát. “Bodie, kể cho tôi biết về anh đi. Anh là người ở đâu?”

Anh nhìn cô, gần như đang quyết định xem anh muốn tiết lộ bao nhiêu. “Một chấm nhỏ trên bản đồ phía Nam Illinois.”

“Anh chàng tỉnh lẻ.”

“Cô có thể nói thế. Tôi lớn lên ở bãi đậu xe moóc, đứa trẻ duy nhất trong khu vực.” Anh uống một ngụm bia. “Cửa sổ phòng ngủ của tôi nhìn ra bãi phế liệu.”

Lai lịch gian khó được viết khắp người anh, vì thế cô chẳng hề ngạc nhiên. “Còn bố mẹ anh thì sao?”

“Mẹ mất khi tôi bốn tuổi, và bố tôi là tay bợm rượu đẹp trai luôn biết cách xử sự với các quý bà. Tin tôi đi, có rất nhiều phụ nữ xung quanh khi tôi lớn lên.”

Điều đó dơ dáy tới mức Portia ước gì cô đã không hỏi. Cô nghĩ đến người chồng cũ cùng dòng dõi hoàn hảo của anh ta, và hàng tá những người đàn ông khác cô từng hẹn hò trong nhiều năm, vài người trong số họ tự lập thân, nhưng tất cả đều lịch lãm và có giáo dục. Tuy nhiên giờ đây cô ở trong quán bar thể thao với người đàn ông trông giống như người kiếm sống bằng cách nhồi xác chết vào trong những thùng xe ô tô vậy. Thêm một dấu hiệu nữa cho thấy cuộc sống của cô đang thay đổi.

Bodie đi vào nhà vệ sinh, và cô kiểm tra điện thoại di động. Tin nhắn của Juanita Brooks, giám đốc Hiệp hội Doanh nghiệp Nhỏ Thành phố. Portia gọi lại ngay lập tức. Làm tình nguyện cho Hiệp hội Doanh nghiệp Nhỏ Thành phố giúp cô lấp đầy khoảng trống cuộc đời do vụ ly hôn để lại. Mặc dù chưa bao giờ thú nhận điều này với bất kỳ ai, nhưng cô muốn được ghi nhận – ghi nhận cô là người giỏi nhất – và việc tư vấn những nữ doanh nhân trẻ mới vào nghề mang lại cho cô điều đó. Cô có quá nhiều sự thông thái phải cực khổ mới giành được để trao tặng. Nhưng chỉ khi họ lắng nghe cô.

“Portia, tôi vừa nói chuyện với Mary Churso,” Juanita nói. “Tôi biết chị hào hứng với việc tư vấn cho cô ấy, nhưng... cô ấy đã yêu cầu người khác.”

“Người khác? Nhưng điều đó là không thể. Tôi đã dành bao nhiêu thời gian cho cô ấy như vậy. Tôi đã làm việc rất chăm chỉ. Sao cô ấy có thể làm thế?”

“Tôi nghĩ cô ấy hơi cảm thấy bị dọa dẫm,” Juanita nói. “Cũng giống như những người khác.” Cô ngần ngừ giây lát. “Tôi trân trọng sự tận tâm của chị, Portia. Tôi thực sự trân trọng. Nhưng phần lớn phụ nữ đến với chúng tôi cần được khích lệ nhẹ nhàng hơn.” Portia lắng nghe một cách hoài nghi khi Juanita giải thích hiện tại cô không nghĩ ra bất cứ ai khác để Portia có thể làm việc cùng, nhưng sẽ cho cô biết nếu có ai đó “đặc biệt” tìm đến. Rồi cô ấy cúp máy.

Portia không thể tin được chuyện này. Cô có cảm giác như thể một nắm đấm khổng lồ đã nén chặt tất cả không khí trong phổi mình vậy. Làm sao Juanita có thể tước đoạt điều này của cô cơ chứ? Cô chống lại cảm giác hoang mang bằng sự tức giận. Người phụ nữ đó là một quản lý kinh khủng. Chắc chắn là kém cỏi nhất. Cô ta sa thải Portia vì đã trông chờ điều tốt đẹp nhất từ những người phụ nữ này thay vì bao bọc họ.

Đúng lúc đó Bodie quay trở lại. Anh ta chính là trò tiêu khiển cô cần, và cô bỏ điện thoại di động vào trong ví để quan sát anh lại gần. Chiếc áo phông trắng làm nổi rõ vòng ngực anh, còn cái quần soóc thể thao đen phô bày các cơ bắp mạnh mẽ của đôi chân, một chân có vết sẹo dài nhăn nheo. Cô bị sốc khi cảm thấy các giác quan của mình đều bị kích thích.

“Đến giờ trình diễn rồi.” Anh kéo chân cô.

Juanita làm cô xao lãng đến mức quên bém mắt trò chơi. “Tôi sẽ không làm chuyện này đâu.”

“Chắc chắn là có.” Anh tảng lờ sự phản đối của cô mà cứ thế kéo cô về phía sân bóng chuyền. “Mọi người, đây là Portia. Cô ấy là vận động viên bóng chuyền chuyên nghiệp của Bờ Đông.”

“Chào Portia.”

Tất cả người chơi đều là nam giới, ngoại trừ hai người. Một trong hai phụ nữ đó mặc quần soóc và trông có vẻ là dân kinh doanh. Người còn lại mặc quần áo đi dạo và có vẻ bị lôi kéo vào trò chơi. Portia ghét làm những việc cô không giỏi. Cô đã không chơi bóng chuyền kể từ năm đầu tiên đại học, và vị trí duy nhất cô chơi được là giao bóng.

Bodie trượt ngón tay quanh gáy cô và bóp nhẹ nhưng đủ chắc để nhắc nhở cô lời bình luận lúc trước của anh về dây xích. “Bỏ xăng đan ra và cho chúng tôi thấy cô là ai đi.”

Anh không tin cô sẽ làm được. Đây chỉ là phép thử, và anh hy vọng cô sẽ thất bại. Chà, cô sẽ không chịu thua. Không lần nào nữa. Sau những gì vừa xảy ra với Juanita thì không. Cô bỏ dép ra và bước vào trong sân cát. Anh nghiêng đầu – dấu hiệu của sự tôn trọng chăng? – và quay đi để nhằm vào một người chơi khác.

Bóng không đến gần cô cho đến tận khi trận đấu đã diễn ra được một lúc, và nó nhằm trúng ngay vào ngực cô. Không thể núp tránh được, cô bèn đẩy bóng vào trong lưới. Khi bóng bật ra, Bodie lao lên, làm cát bắn tung tóe và bằng cách nào đó đỡ được quả bóng rồi chuyền qua lưới. Anh là một vận động viên đáng ngạc nhiên, dữ dội, nhanh nhẹn và đáng sợ. Anh cũng là người chơi đồng đội, thường tạo cơ hội cho người khác đánh thay vì bo bo giữ bóng. Portia chơi rất hăng hái, nhưng ngoài một điểm ghi được từ vị trí giao bóng, cô là một cục nợ. Tuy

nhân, với Bodie đảm nhiệm điểm yếu cạnh cô, đội của họ chiến thắng cả hai hiệp, và khi ăn mừng với họ, cô cảm thấy vui vẻ kỳ lạ. Cô muốn Juanita Brooks – tất cả mọi người ở Hiệp hội Doanh nghiệp Nhỏ Thành phố – nhìn thấy cô lúc này.

Cô rửa ráy sạch sẽ hết mức trong nhà vệ sinh, nhưng chỉ trần tắm dưới vòi hoa sen mới có thể giúp cô tẩy sạch cát trong tóc và giữa kẽ chân. Cô quay trở lại bàn ngay khi Bodie xuất hiện trở lại trong bộ đồ dạo phố. Quán bar không có phòng tắm, vì thế anh hẳn không được thơm tho cho lắm, chỉ toát ra sự cố gắng để thương của đàn ông, xà phòng mùi nhựa thông và quần áo sạch sẽ. Lúc anh ngồi xuống, tay áo sơ mi vải sợi xấn trên bắp tay, để lộ nhiều hơn những hình xăm bộ lạc khó hiểu. Anh cười toe. “Cô chơi tệ quá.”

Tối nay không ai thắng được cô nữa. “Anh đã bỏ đi và làm tổn thương cảm xúc của tôi rồi còn gì,” cô thủ thỉ.

“Chúa ơi, tôi không thể đợi được đến lúc đưa cô lên giường.”

Lại một cơn choáng thất kinh hồn vía xuyên qua người cô. Cô chớp lấy chai bia anh gọi và tu một ngụm, nhưng nó quá ấm để có thể xoa dịu cô. “Anh đang tưởng tượng khá nhiều đấy.”

“Không quá nhiều đâu.” Anh ta dựa người vào ghế. “Làm sao cô có thể đảm bảo tôi sẽ giữ mồm giữ miệng với Heath được chứ? Thật đáng ghét, nhưng tôi có vẻ không thể quên được vụ mật thám nho nhỏ đó.”

“Anh đang dọa dẫm tôi bằng tình dục đấy à?”

“Tại sao không chứ?” Anh ngồi thẳng lại trên ghế với nụ cười gian xảo. “Dù sao, điều đó sẽ cho cô lý do hay ho để làm những gì cô muốn.”

Nếu một người đàn ông khác nói những lời như thế, cô hẳn đã cười vào mặt anh ta, nhưng lỡ thượng vị của cô chùng xuống. Cô có cảm giác kỳ cục chưa từng thấy rằng Bodie biết điều gì đó về cô mà những người khác không hiểu, có thể là điều gì đó bản thân cô đã để lỡ. “Anh đang hoang tưởng đấy.”

Anh day khóp ngón tay. “Tôi chẳng thích gì hơn là thống trị một phụ nữ mạnh mẽ trong chuyện tình dục.”

Cô bám chặt ngón tay quanh chai bia, không phải vì cảm thấy bị đe dọa – anh đang quá thích thú với bản thân – mà bởi những lời lẽ của anh đã đánh thức cô. “Có lẽ anh nên nói chuyện với bác sĩ tâm thần.”

“Và hủy hoại tất cả niềm vui của chúng ta sao? Tôi không nghĩ vậy.”

Chưa từng có ai chơi trò tình dục với cô. Cô bắt treo chân và tặng anh nụ cười khinh bỉ. “Anh đúng là kẻ hoang tưởng.”

Anh ngả người về phía trước và thì thầm vào tai cô. “Với một đêm như thế này tôi sẽ bắt cô phải trả tiền đấy.” Và rồi anh cắn.

Cô gần như rên lên, không phải vì đau đớn – anh không làm cô đau – mà vì sự kích thích đáng lo. Thật may, một trong những anh chàng tham gia chơi bóng chuyền đã đến bên bàn nên Bodie rút lui, cho cô cơ hội để lấy lại thăng bằng.

Thức ăn được mang đến ngay sau đó. Bodie đã gọi món mà không hỏi ý kiến cô, lại còn cả gan trừng phạt cô vì không ăn. “Cô thực sự không cần bất cứ thứ gì. Cô chỉ liếm thôi. Chẳng trách cô gầy gò xương như vậy.”

“Anh là kẻ xảo quyệt ngoa ngOLF.”

“Miễn là miệng cô mở...” Anh dứt nhanh một miếng khoai tây chiên. Cô nhắm nháp cú sốc của dầu mỡ và muối nhưng quay mặt đi khi anh đưa thêm miếng khác. Một số người chơi bóng chuyền nữa ghé qua bàn. Trong lúc Bodie tán dóc với họ, cô tự động quan sát các phụ nữ trong quán bar. Nhiều người khá xinh đẹp, và cô rất muốn đưa cho họ danh thiếp của mình, nhưng cô không thể tự đứng dậy. Sự hiện diện của Bodie chiếm hết khí ô xy ở trong phòng, chỉ chừa lại một phần quá nhỏ bé cho cô thở.

Lúc họ rời quán bar và bước vào sảnh tòa nhà của cô, cô gần như choáng váng vì khao khát. Cô hình dung trong đầu cô sẽ xử sự với anh như thế nào. Anh biết rõ ảnh hưởng của mình đối với cô, vì thế tất nhiên anh hy vọng cô sẽ mời anh lên nhà. Cô sẽ không làm thế, nhưng anh vẫn đi vào thang máy, và cô sẽ đáp lại với sự thích thú lãnh đạm. Hoàn hảo.

Nhưng Bodie Gray còn giấu thêm một sự ngạc nhiên nữa. “Ngủ ngon, võ sĩ nhà nghề.” Không có gì ngoài một nụ hôn trên trán, anh bỏ đi.

Sáng thứ Bảy, Annabelle dậy sớm đi về phía làng Roscoe, thiên đường xưa của những tay buôn ma túy đã được nâng cấp vào những năm 1990. Giờ đây nó là khu đô thị xinh xắn với những ngôi nhà được tân trang và những cửa hiệu quyến rũ toát lên không khí của một thị trấn nhỏ. Cô đi gặp cháu gái một người hàng xóm của bà ngoại tại văn phòng kiến trúc nằm ở mặt đường trên phố Roscoe. Cô nghe nói người phụ nữ này xinh đẹp tuyệt vời, và cô muốn trực tiếp gặp để xem liệu cô ấy có hợp với Heath hay không.

Hóa ra, người phụ nữ này đáng yêu nhưng hiếu động thái quá không kém gì anh, công thức chắc chắn thành công cho một thảm họa. Dù sao, Annabelle cũng xem cô ấy là đối tượng tốt để

mai mỗi, và cô quyết định sẽ để ý.

Cơn đói nhắc cô nhớ lại cô đã không có thời gian ăn sáng. Vì tới tận trưa Heath mới tới đón nên cô băng qua đường tới Ngọn Cờ Chiến Thắng, quán ăn chay nhỏ, vui nhộn được điều hành bởi những tín đồ của một trong những vị lãnh tụ Ấn Độ. Thay vì không gian đậm đặc mùi hương, mùi mốc, Ngọn Cờ Chiến Thắng có tường màu xanh nước biển, ghế màu vàng nắng, và bàn màu phấn trắng phù hợp với rèm cửa sổ có tua. Cô ngồi xuống chiếc bàn trống và gọi một trong những món yêu thích, bánh mì nướng kiểu Pháp với bơ đào và xi xô lá phong xịn, rồi lại bị làm xao nhãng bởi một đĩa bánh quế Bỉ màu vàng nâu đi ngang qua. Cuối cùng cô chọn bánh kẹp hồ đào nhân táo.

Đúng lúc cô nhấp ngụm cà phê đầu tiên, cửa nhà vệ sinh ở phía cuối bật mở và một hình dáng quen thuộc hiện ra. Tim Annabelle thắt lại. Người phụ nữ đó dáng rất cao, ngay cả khi không tính đến đôi dép cao gót. Cô ta có đôi vai rộng, ăn mặc đẹp với quần trắng diêm dúa và chiếc áo cánh ngắn tay màu đỏ làm tôn mái tóc nâu nhạt dài ngang vai. Cô ta trang điểm khá phù hợp với lớp phấn mắt tinh tế làm nổi bật cặp mắt đen quen thuộc.

Quán cà phê quá nhỏ để có thể tránh mặt, và Rosemary Kimble trông thấy Annabelle ngay lập tức. Cô ta nắm chiếc ví màu vàng nhạt của mình chặt hơn. Đôi bàn tay rộng và to lớn với những chiếc móng sơn màu kẹo bơ cứng và bộ ba vòng vàng cuốn quanh một bên cổ tay cô ta. Đã gần sáu tháng kể từ lần cuối cùng Annabelle nhìn thấy cô ta. Mặt Rosemary gầy hơn, hông tròn hơn. Cô ta tiến về phía bàn, và trong Annabelle trào lên những cảm xúc quá quen thuộc: tức giận và cảm giác bị phản bội, lòng trắc ẩn và sự ghê tởm... sự dịu dàng đau đớn.

Rosemary chuyển chiếc ví từ tay này sang tay kia và nói bằng giọng trầm, êm ái. “Tôi vừa mới ăn sáng xong, nhưng... tôi ngồi cùng được không?”

Không, phiền lắm, Annabelle muốn nói vậy, nhưng làm thế sẽ chỉ càng khiến cô cảm thấy tội lỗi, vì thế cô nghiêng đầu về phía chiếc ghế đối diện. Rosemary để ví vào lòng và gọi trà lạnh, rồi bắt đầu nghịch một chiếc vòng tay. “Tôi nghe nói em vừa có được một khách hàng quan trọng.”

“Lại bà tám Molly.”

Rosemary tặng cô nụ cười chế giễu. “Em không gọi điện, không viết thư. Molly là nguồn thông tin duy nhất của tôi. Cô ấy luôn là người bạn tốt.”

Không giống như Annabelle, người không phải là bạn tốt. Cô tập trung vào cốc cà phê của mình. Cuối cùng Rosemary cũng phá vỡ sự im lặng khó xử. “Cơn bão Kate những ngày này sao rồi?”

“Bà luôn can thiệp. Bà muốn tôi lấy bằng kế toán,”

“Bà lo cho em.”

Annabelle đặt cốc xuống quá mạnh, và cà phê sánh ra ngoài. “Tôi không thể hình dung tại sao.”

“Đừng cố đổ lỗi tất cả những vấn đề của em với Kate lên tôi. Bà lúc nào cũng khiến em phát điên.”

“Phải rồi, chắc chắn mối quan hệ của chúng ta đã không giúp được gì.”

“Không, nó chẳng giúp gì,” Rosemary nói.

Annabelle đợi gần một tuần sau khi thế giới của cô sụp đổ rồi mới gọi cho mẹ, hy vọng lúc đó cô có thể tuyên bố mà không khóc.

“Mẹ, Rob và con vừa hủy hôn rồi.”

Cô vẫn nhớ tiếng kêu thất thanh của Kate. *“Con đang nói cái gì vậy?”*

“Bọn con không cưới nữa.”

“Nhưng chỉ còn hai tháng nữa là đám cưới. Và chúng ta yêu quý Rob. Tất cả mọi người đều mến nó. Nó là đứa duy nhất có đầu óc mà con từng hẹn hò. Hai đứa bù trừ hoàn hảo cho nhau.”

“Hóa ra quá hoàn hảo. Hãy chuẩn bị để cười nào.” Giọng cô ngắt quãng. *“Hóa ra Rob là một phụ nữ bị giam giữ trong cơ thể đàn ông.”*

“Annabelle, con say rượu hả?”

Annabelle đã giải thích cho mẹ đúng như Rob đã giải thích cho cô – nào là ngay từ khi còn nhỏ anh ấy đã cảm thấy có điều bất ổn trong cơ thể mình như thế nào; cơn suy sụp tinh thần anh phải chịu đựng trước năm họ gặp nhau nhưng chưa bao giờ được đề cập tới; niềm tin rằng tình yêu dành cho cô sẽ cứu được anh; và cuối cùng nhận ra anh không thể tiếp tục nếu phải sống như một người đàn ông.

Kate bật khóc và ngay lập tức Annabelle khóc theo bà.

Cô cảm thấy quá ngốc vì đã không nghi ngờ gì, nhưng Rob là người tình tử tế, và họ có đời sống tình dục tạm ổn. Anh ưa nhìn, vui vẻ và nhạy cảm, nhưng cô không hề thấy anh có tính đàn bà. Cô chưa bao giờ bắt gặp anh thử mặc quần áo hay dùng đồ trang điểm của cô, và trước

cái đêm khủng khiếp khi anh bật khóc và nói anh không thể cứ tiếp tục cố làm một người không phải là anh nữa, cô đã tưởng rằng anh là tình yêu của đời cô.

Nhìn lại, có những dấu hiệu đáng nghi: trạng thái ủ rũ của anh, thường liên quan đến tuổi thơ không hạnh phúc, những câu hỏi kỳ cục về kinh nghiệm trở thành thiếu nữ của Annabelle. Cô đã bị mờ mắt bởi sự quan tâm anh dành cho những ý kiến của cô, và cô kể với bạn bè rằng mình may mắn biết bao khi có một vị hôn phu quan tâm đến cô như thế. Chưa một lần cô nghi ngờ anh đang thu thập thông tin, cân đong những kinh nghiệm của cô so với của anh để có thể đưa ra quyết định cuối cùng. Sau khi tuyên bố tin khủng khiếp đó, anh nói vẫn yêu cô nhiều như đã luôn yêu cô. Cô khóc và hỏi anh muốn cô làm gì?

Những giấc mơ tan vỡ của cô đã đủ đau đớn lắm rồi, ấy vậy mà cô vẫn phải đối mặt với nỗi sỉ nhục khi phải nói cho bạn bè và họ hàng biết.

“Mọi người có nhớ Rob vị hôn phu cũ của mình không. Thật nực cười là...”

Cố gắng hết mức, cô vẫn không thể bỏ qua những gì mà cô coi là “nhân tố khó chịu”. Cô đã làm tình với một người đàn ông muốn trở thành đàn bà. Cô chẳng tìm thấy sự an ủi nào trong lời giải thích của anh rằng xác định giới tính và bản năng giới tính là hai vấn đề khác nhau. Anh biết cơn ác mộng này treo lơ lửng trên đầu ngay từ khi họ phải lòng nhau, nhưng anh đã không nói một lời nào về điều đó cho đến buổi chiều cô thử váy cưới. Tối hôm đó, anh tiêm mũi estrogen[10] đầu tiên và bắt đầu sự chuyển hóa từ Rob thành Rosemary.

Gần hai năm đã trôi qua kể từ đó, và Annabelle vẫn không vượt qua được cảm giác bị phản bội. Đồng thời, cô cũng không thể giả vờ không quan tâm. “Công việc thế nào?” Rosemary là giám đốc marketing lâu năm tại công ty của Molly, nhà xuất bản Lồng Chim. Cô ta và Molly cùng hợp tác để phát triển thị trường cho bộ sách thiếu nhi *Chú thỏ trên cây thụy hương* của Molly đã đoạt được giải thưởng.

“Cuối cùng mọi người cũng quen dần với tôi.”

“Chắc không hề dễ dàng.” Đã từng có thời Annabelle muốn mọi chuyện thật khó khăn, muốn người tình cũ của mình phải đau khổ, nhưng giờ cô không cảm thấy như thế nữa. Giờ cô chỉ muốn quên hết.

Người phụ nữ từng là vị hôn phu của cô nhìn cô chăm chú từ phía bên kia bàn. “Tôi chỉ ước...”

“Đừng nói.”

“Em từng là bạn thân nhất của tôi, Annabelle. Tôi muốn có lại điều đó.”

Nổi cay đắng xưa lại hiện về. “Tôi biết chị muốn thế, nhưng chị không thể có được điều đó.”

“Có ích gì không nếu tôi nói tôi không còn bị em hấp dẫn giới tính nữa? Rõ ràng hoóc môn đã có tác dụng đối với tôi. Lần đầu tiên trong đời, tôi bắt đầu nhìn những người đàn ông. Thật kỳ lạ.”

“Kể với tôi về điều đó đi.”

Rosemary cười lớn, và Annabelle cố mỉm cười đáp lại, nhưng mong ước Rosemary vui vẻ lớn chừng nào thì khả năng hai người là bạn tâm tình nhỏ chừng ấy. Mỗi quan hệ của họ đã đánh cắp của cô quá nhiều. Cô không chỉ đánh mất niềm tin vào khả năng đánh giá con người của mình, mà còn mất đi cả sự tự tin về mặt giới tính. Kiểu người bỏ đi nào có thể ở trong mối quan hệ thân mật lâu đến thế mà không nghi ngờ có điều gì đó bất thường nghiêm trọng?

Bánh kẹo của cô đã tới. Rosemary đứng dậy nhìn cô buồn bã. “Tôi sẽ để em ăn bình yên. Thật vui được gặp em.”

Cố gắng lắm Annabelle cũng chỉ có thể đáp lại khe khẽ, “Chúc may mắn.”

“Cô có được mời tới nhiều bữa tiệc của Phoebe và Dan không?” Vài tiếng sau đó Heath hỏi khi lái chiếc BMW vào con đường dài rợp bóng cây dẫn đến ngôi nhà của gia đình Calebaw. Một con điều hâu lượn dưới ánh nắng chiều bên trên vườn cây ăn quả già cỗi ở phía bên phải, nơi những quả táo chỉ mới bắt đầu chuyển sang màu đỏ.

“Thỉnh thoảng,” cô trả lời. “Nhưng, Phoebe thích tôi.”

“Cứ tiếp tục đi và cười lớn vào, nhưng điều đó chẳng buồn cười với tôi chút nào. Tôi đã mất một vài khách hàng quan trọng vì điều này rồi.”

“Sẽ là nói dối nếu bảo rằng tôi không vui vì anh đã phó mặc mọi chuyện cho tôi định đoạt.”

“Đừng quá thích thú. Tôi tin cô sẽ không phá hoại chuyện này.”

Cô e là cô đã làm thế rồi. Lẽ ra cô nên cho anh biết về sự vụ ngày hôm nay, nhưng cô luôn trở nên cứng đầu cứng cổ khi những kẻ tham công tiếc việc bắt đầu ra lệnh cho cô, lại một di sản thời thơ ấu của cô.

Xe lăn bánh trên chiếc cầu gỗ hẹp. Họ vòng qua lối rẽ, và ngôi nhà đá kiểu nông trại cũ hiện

ra. Được xây dựng vào những năm 1880, căn nhà của gia đình Calebow mang vẻ đẹp mộc mạc trong khu ngoại ô giàu có. Dan đã mua ngôi nhà này hồi còn độc thân, và khi gia đình của họ mở rộng dần, anh và Phoebe thêm vào mái phụ, nâng mái, và mở rộng khoảng sân. Kết quả cuối cùng là cuộc dạo chơi quyền rũ của ngôi nhà hoàn hảo dành cho một gia đình với bốn đứa trẻ đang lớn.

Heath đỗ xe trong bãi, cạnh chiếc SUV có những màn cửa hình con hổ dán vào cửa kính của Molly. Anh nghiêng người nhét chìa khóa vào túi quần ka ki. Anh mặc chiếc quần này kèm áo phong thể thao hàng hiệu và đồng hồ TAG Heuer có dây đeo bằng da cá sấu màu nâu. Annabelle cảm thấy mình ăn mặc hơi xuềnh xoàng với quần soóc dài rút màu xám, áo bó và đôi tông của hãng J.Crew.

Cô quan sát anh đúng lúc anh trông thấy cả đồng bóng bay hồng được buộc vào tấm rào chắn thẳng tắp bao quanh cổng vòm kiểu cũ.

Anh chậm rãi quay sang cô, con mắng xà đuổi mình cho cuộc tấn công. “Chính xác thì đây là bữa tiệc kiểu gì?”

Cô cắn môi dưới và cố gắng trông thật đáng yêu. “Hừ, buồn cười, anh nên hỏi...”

Cặp mắt xanh lá cây dữ tợn của anh chậm rãi nhắc nhở Annabelle anh không đùa khi nói chuyện công việc. Không phải cô đã quên điều đó.

“Không đùa đâu Annabelle. Nói với tôi ngay bây giờ chuyện gì đang xảy ra.”

Anh sẽ giẫm lên chân cô nếu cô cố gắng rút lui, vì thế cô thử kiểu kỹ năng xã hội vui vẻ hơn. “Hãy thư giãn và tận hưởng đi. Sẽ vui lắm đấy.” Cô nhận thấy câu nói chẳng có vẻ thuyết phục gì, nhưng trước khi anh có thể tiêu diệt cô, Molly đã xuất hiện trên hiên nhà với Pippi bên cạnh. Cả hai mẹ con đều đội vương miện màu hồng lấp lánh, Pippi mặc váy công chúa màu hồng dâu tây, Molly mặc quần lửng màu vàng sáng và áo phong *Chú thỏ trên cây thụy hương*. Vẻ mặt dữ tợn sẵn có của Heath thậm chí còn trở nên gớm ghiếc hơn.

Molly có vẻ giật mình, rồi cười lớn khi trông thấy Heath. Anh ném cho Annabelle cái nhìn đầy hăm dọa, dán lên mặt nụ cười dành cho Molly, rồi bước ra khỏi xe. Annabelle chớp lấy chiếc túi xách và xuống xe. Không may, nỗi sợ hãi đã bắt đầu hình thành trong dạ dày bám sát theo cô.

“Heath? Thật không tin được,” Molly nói. “Tôi còn không tài nào nhờ Kevin giúp đỡ hôm nay được.”

“Vậy sao?” anh trả lời chậm rãi. “Annabelle mời tôi.”

Molly giơ ngón tay cái lên. “Tuyệt.”

Annabelle miễn cưỡng mỉm cười.

Heath bước về phía Molly, tạo ra bầu không khí vui vẻ mà Annabelle biết bên trong anh không hề cảm thấy. “Tuy nhiên, Annabelle từ chối nói cho tôi biết chính xác là cô ấy mời tôi đến đâu.”

“Ồi.” Mắt Molly sáng lên.

“Tôi đã nói nếu anh hỏi.” Những lời của Annabelle có vẻ không thỏa đáng ngay cả với bản thân cô, và anh lơ cô đi.

Molly cúi xuống con gái. “Pippi, nói cho chú Heath về bữa tiệc của chúng ta đi.”

Chiếc vương miện của cô bé ba tuổi lắc lư khi nó nhảy lên và hét một tiếng inh tai. *“Bữa tiệc công chúa!”*

“Thật vậy sao,” Heath kéo dài giọng. Anh chậm rãi quay lại đối mặt với Annabelle. Cô giả vờ xem những dây hoa hồng quấn quýt cạnh hiên trước.

“Đó là ý tưởng của Julie và Tess,” Molly nói. “Annabelle tình nguyện tới giúp.”

Annabelle định giải thích rằng Julie và Tess là hai đứa lớn nhà Calebow, hai đứa sinh đôi mười lăm tuổi, nhưng nhận ra Heath chẳng cần lời giải thích. Anh ta hẳn biết mọi thứ về bốn đứa con của Dan và Phoebe như một phần công việc của mình: hai đứa sinh đôi, Hannah mười hai tuổi, và Andrew chín tuổi. Anh ta có lẽ cũng biết đồ ăn yêu thích của chúng và buổi kiểm tra tổng thể rằng miệng gần đây nhất của chúng là khi nào.

“Hai đứa sinh đôi đang làm tình nguyện tại một trung tâm chăm sóc dịp hè phục vụ những gia đình có thu nhập thấp,” Molly tiếp tục. “Bọn nhỏ làm việc với những bé gái bốn hoặc năm tuổi, giám sát các hoạt động để khuyến khích chúng hứng thú với môn toán và khoa học. Chúng muốn tổ chức một bữa tiệc cho vui.”

“Bữa tiệc công chúa!” Pippi hét lên lần nữa, nhảy lên nhảy xuống.

“Tôi không thể nói tôi mừng đến thế nào khi hai người ở đây,” Molly nói. “Lúc sáng dậy Tess và Julie bị sốt, vì thế chúng tôi hơi hoảng một chút. Hannah sẽ giúp, nhưng con bé dễ bị cảm xúc chi phối, vì thế không hoàn toàn đáng tin cậy. Tôi cố gọi Kevin và xin anh ấy nghĩ lại, nhưng anh ấy và Dan đã đưa mấy cậu nhóc tới chỗ nào đó và họ không nghe điện thoại. Cứ cho đến khi họ biết ai đã cứu họ xem.”

“Rất hân hạnh.” Heath tỏ ra chân thành đến nỗi nếu không biết rõ tình hình thì Annabelle hẳn đã tin anh. Chắc chắn anh làm rất tốt công việc của mình.

Họ nghe có tiếng động cơ và nhìn thấy một chiếc xe buýt nhỏ màu vàng đang tiến lại. Molly quay về phía cửa ra vào. “Hannah, các cô gái đến rồi!”

Vài giây sau, Hannah Calebaw, mười hai tuổi, xuất hiện. Gầy gò và ngượng nghịu, cô bé giống dì Molly của mình hơn là mẹ cô, Phoebe. Mái tóc màu nâu nhạt, mắt biểu cảm, và các đặc điểm có chút không cân xứng hứa hẹn sau này khi lớn lên sẽ có điều gì đó thú vị hơn so với vẻ đẹp truyền thống, mặc dù tại thời điểm này thật khó để nói chính xác điều gì. “Chào cô Annabelle,” cô bé nói khi tiến lại gần.

Annabelle chào lại, và Molly giới thiệu Heath khi chiếc xe buýt nhỏ dừng lại trước nhà. “Annabelle, sao cậu và Heath không giúp Phoebe ở sân sau trong khi Hannah và mình giúp các cô bé mang đồ vào?”

“Có lẽ hai người nên cẩn thận một chút khi ở gần mẹ,” Hannah nói bằng giọng nhỏ nhẹ, sốt sắng làm vừa lòng mọi người. “Mẹ không vui vì sáng nay Andrew ngã vào chiếc bánh.”

“Mọi việc sẽ chỉ càng lúc càng tốt hơn thôi,” Heath nói khẽ. Và anh bước tới con đường lát đá dẫn về phía bên kia ngôi nhà. Anh đi nhanh tới mức Annabelle phải chạy lon ton mới đuổi kịp.

“Có lẽ tôi nên xin lỗi,” cô nói. “Tôi e rằng tôi hẳn đã để cho...”

“Đừng có nói gì hết,” anh nói bằng giọng báo trước điềm gở. “Cô đánh lừa tôi, và chúng ta không có gì để nói với nhau hết.”

Cô tiến nhanh đến bên cạnh anh. “Tôi không định lừa anh. Tôi tưởng...”

“Đừng thanh minh. Cô chỉ muốn biến tôi thành thằng ngốc.”

Cô hy vọng đó không phải sự thực nhưng ngờ rằng có lẽ đúng thế thật. Không hẳn là ngu ngốc. Chỉ là không ăn ý với nhau. “Anh đang hoàn toàn thổi phồng sự việc lên.”

Đó chính là khi Mãng Xà tấn công.

“Cô bị sa thải,”

Cô trượt chân suýt ngã trên một viên đá lát đường. Không hề có cảm xúc nào trong giọng nói của anh, không có sự tiếc nuối nào dành cho những lúc vui vẻ, những trận cười họ đã chia sẻ, chỉ có một tuyên bố sắt đá.

“Anh không có ý vậy.”

“Ồ, ý tôi đúng là vậy đấy.”

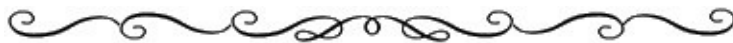
“Chỉ là bữa tiệc của bọn trẻ! Có gì to tát đâu!”

Anh bỏ đi không nói một lời.

Cô đứng lặng trong bóng râm của cây du già. Cô lại làm thế một lần nữa. Lại một lần nữa, cô để tính bốc đồng dẫn dắt cô vào thảm họa. Cho tới giờ cô biết anh đủ để hiểu anh ghét bị đặt vào tình huống bất lợi như thế nào. Làm sao cô lại tin anh sẽ coi chuyện này là buồn cười được cơ chứ? Có lẽ cô không tin như vậy. Có lẽ người cô thực sự định phá hoại chính là bản thân cô.

Mẹ cô đã đúng. Không hoàn toàn ngẫu nhiên mà mọi thứ dính dáng tới Annabelle đều thất bại. Cô có tin rằng mình không xứng đáng để thành công không? Phải chăng đó chính là lý do tất cả dự án của cô đều kết thúc trong thảm họa?

Cô dựa vào thân cây du già và cố gắng không òa khóc.

Chương 9

Heath vô cùng tức giận. Trong bất kỳ tình huống nào anh cũng không muốn mình trông có vẻ ngớ ngẩn, đặc biệt là trước mắt Phoebe Calebow. Tuy nhiên, anh lại trở thành kẻ như thế ở nơi này, hoàn toàn bị tách rời khỏi môi trường của mình. Nếu bữa tiệc liên quan đến những đứa trẻ vị thành niên, anh hẳn không sao hết. Anh thích bọn nhóc mới lớn. Anh biết cách nói chuyện với chúng. Nhưng bọn trẻ con – bọn con gái nhỏ xíu – là một bí ẩn với anh.

Cơn giận dữ của anh với Annabelle mỗi lúc một lớn. Cô thấy buồn cười khi đặt anh vào hoàn cảnh không thuận lợi nhưng chẳng có điều gì liên quan tới Phoebe lại khiến anh thấy buồn cười. Anh không chơi đùa khi dính dáng tới công việc. Annabelle biết điều đó, nhưng cô

vẫn quyết định thử anh, và anh phải ngăn cô lại ngay lập tức. Anh cũng sẽ không để chuyện đó làm phiền mình. Đa cảm và đoán mò chỉ dành cho những kẻ thua cuộc.

Anh tập trung sự chú ý vào sân sau nhà Calebaw với bể bơi, những loại cây leo và khoảng sân thoáng đãng được tận dụng tốt, tất cả được thiết kế dành cho một gia đình lớn. Chiều nay, giấy bóng kính màu hồng dờ hơi được treo khắp trên cây, quanh khu sân tròn lát đá, và cả ở phòng tập thể dục hỗn độn. Nó còn được dán cả lên những chiếc bàn bé xíu, bàn nào cũng có những chiếc ghế nhỏ buộc bóng bay màu hồng phấp phới trong làn gió nhẹ. Những chiếc váy lấp lánh giống như cái Pippi Tucker mặc tràn ra từ chõng hộp các tông hồng, và chiếc xe đẩy màu hồng mòn vẹt chứa một đồng dép lê bằng nhựa. Đồ trang sức giả màu hồng trang trí chiếc ghế hình ngai vàng nằm ở giữa sân. Chỉ có vật trang trí hình rồng màu xanh đang đứng đưa trên cảnh phong là thoát khỏi cơn dịch bệnh màu hồng.

Anh luôn có cảm giác thoải mái với cơ thể của mình, nhưng giờ anh lại thấy ngượng ngịu và lạc lõng. Anh liếc về phía bể bơi và thoáng thấy hi vọng. Trong bể bơi, anh sẽ thoải mái như ở nhà. Không may, cánh cổng sắt đã bị khóa. Rõ ràng Molly và Phoebe đã đi đến kết luận là sẽ nguy hiểm nếu phải trông chừng quá nhiều trẻ con xung quanh bể bơi, nhưng anh lại thích để mắt đến những đứa trẻ ranh này. Anh thích mạo hiểm. Nếu anh may mắn, sẽ có lúc một trong những đứa trẻ đáng ghét ấy rơi xuống nước, và anh sẽ cứu con bé khỏi chết đuối. Điều đó có thể thu hút sự chú ý của Phoebe.

Chủ nhân của Ngôi Sao đứng sau chiếc bàn nhỏ xa nhất, đang sắp xếp một loại bìa cứng nào đó. Giống như tất cả những người khác, cô đội chiếc vương miện màu hồng chết tiệt trên đầu và anh nhìn cô với cảm giác xúc phạm cá nhân sâu sắc. Chủ nhân của đội bóng nên đội mũ cao bồi hoặc để đầu trần. Không có sự lựa chọn nào khác.

Phoebe chọn đúng lúc đó để ngược lên. Mắt cô mở to ngạc nhiên, và cô làm rơi một tấm bìa cứng. "Heath?"

"Chào chị, Phoebe."

"Chà. Điều này không đặc biệt sao?" Cô chộp lấy cái chết tiệt nào đó. "Cho dù rất thích cùng anh trèo vào rãnh đấu một trận vật bùn khác, nhưng lúc này tôi hơi bận."

"Annabelle nghĩ có thể chị cần giúp đỡ."

"Và anh làm điều đó à? Tôi không nghĩ vậy."

Anh cố nở nụ cười vô tội nhất. "Tôi thừa nhận việc này có phần không thuộc sở trường của mình, nhưng nếu chị chỉ dẫn, tôi sẽ cố gắng hết sức."

Thay vì làm cho cô vui, anh lại khiến cô nghi ngờ, và khuôn mặt cô toát lên vẻ ngờ vực

quen thuộc. Tuy nhiên, cô chưa kịp vịn vẹo thì một tiểu đội bé gái đã có mặt ở góc sân. Vài đứa nắm tay nhau, những đứa khác đi một mình. Bọn nhỏ mỗi đứa một vẻ, một màu sắc, và một đứa đang khóc.

“Những nơi mới mẻ có thể đáng sợ,” anh nghe Hannah nói, “nhưng mọi người ở đây rất, rất dễ thương. Nếu các em thấy thực sự sợ hãi, cứ đến nói với chị. Chị sẽ dắt các em đi dạo. À, nếu các em cần ngồi bô, chị sẽ chỉ chỗ cho các em. Chó nhà chị bị nhốt lại rồi, vì thế nó sẽ không chồm lên ai đâu. Còn nếu thấy ong, các em hãy nói cho người lớn biết.”

Đây hẳn là điều Molly ám chỉ khi nói rằng Hannah dễ bị cảm xúc chi phối.

Molly bước về phía đồng hộp các tông màu hồng. “Mọi công chúa đều cần váy đẹp và đây là của các con.” Vài đứa bạo dạn hơn chạy ùa lên.

Phoebe nhét đồng que bằng bìa cứng vào tay anh. “Để vào mỗi bàn một cái. Và tốt nhất là anh đừng có tính tiền tôi về chuyện này.” Cô nhanh chóng bỏ đi để hỗ trợ bọn nhóc.

Chẳng thấy bóng dáng Annabelle đâu. Anh đã quá nặng lời với cô, và anh không ngạc nhiên về chuyện cô cần có thời gian để lấy lại tinh thần. Tự cô chuốc lấy phiền muộn này khi vượt quá giới hạn. Anh nhìn bó que, nhìn những chiếc kẹo dẻo bằng bìa cứng màu hồng gắn phía cuối chốt gỗ. Anh càng thấy buồn bã hơn. Chúng hẳn là những cây đũa thần. Những cái que chết tiệt này làm thế nào mà giúp được các cô bé con học toán và khoa học chứ? Anh giỏi cả hai. Anh có thể giúp chúng học toán và khoa học. Chẳng phải những cô bé này cần rèn luyện kỹ năng hay sao? Những cây đũa thần chết tiệt. Nếu là anh thì anh sẽ phân phát những chiếc máy tính vô cùng hữu ích.

Anh ném đám que lên bàn và nhìn quanh tìm Annabelle, nhưng không thấy cô đâu, điều này bắt đầu làm cho anh khó chịu. Mặc dù cần sa thải cô, nhưng anh không muốn hủy hoại cô. Những tiếng hét cường độ cao vang lên từ đồng hộp đựng váy đầm. Dù trông không khác gì cả một đoàn quân nhưng thực ra các cô bé chỉ có khoảng trên dưới mười lăm người. Có gì đó cọ vào chân anh, và anh nhìn xuống gương mặt của Pippi Tucker, câu chuyện trong *Hàm cá mập* thoáng hiện trong đầu anh.

Bộ váy của cô bé ba tuổi có màu hồng của thuốc tiêu hóa Pepto-Bismol, cặp mắt xanh to tròn ngây thơ. Chỉ có sự xiên xẹo ngang tàng của chiếc vương miện màu hồng giữa những lọn tóc vàng hoe của con bé cho thấy trái tim của một kẻ liều mạng tuyệt vọng. Con bé giơ cái vương miện đang cầm trong nắm tay bé xíu bần thỉu. “Chú phải đội vương miện.”

“Đợi đến kiếp sau đi.” Anh nhìn con bé bằng ánh mắt chăm chăm vừa đủ độ để đạt được mục đích mà không làm con bé hét lên với mẹ nó.

Cặp lông mày nhạt màu, nhỏ xíu của nó cau lại giống y chang bố nó khi anh ta phát hiện

một cuộc chiến tranh an toàn.

“Heath!” giọng Molly vang lên giữa một rừng vương miện, huy hiệu và những cô bé con. “Trông Pippi cho đến khi chúng tôi mặc xong đồ cho tất cả mọi người, được không?”

“Không có gì.” Anh nhìn xuống con bé.

Đứa bé ngược lên nhìn anh.

Anh nhìn cặp mắt tròn xoe và chiếc vương miện màu hồng của nó.

Con bé gãi cánh tay.

Anh lục tìm trong đầu và cuối cùng nghĩ ra chuyện để nói. “Đã có ai dạy cháu cách sử dụng máy tính chưa?”

Những tiếng kêu ré phát ra từ phía các hộp váy áo vang lên to hơn. Pippi ngẩng lên để nhìn anh cho rõ, và chiếc vương miện của con bé tụt xuống sâu hơn về phía sau đầu. “Chú có vài cái bong bóng không?”

“Cái gì?”

“Cháu thích bong bóng.”

“Ờ há.”

Mắt con bé dán vào túi của anh. “Điện thoại của chú đâu?”

“Chúng ta đi xem mẹ cháu thế nào nhé.”

“Cháu muốn xem điện thoại của chú.”

“Trả cho chú cái cũ trước đã, rồi chúng ta sẽ nói chuyện.”

Con bé cười toe, “Cháu thiiiiích điện thoại.”

“Kể với chú về chuyện đó đi.”

Tháng trước khi ghé qua nhà Tucker, anh bị để lại một mình với cô con gái nhỏ đáng yêu của họ trong vòng vài phút. Con bé đòi được xem điện thoại cầm tay của anh. Đó là chiếc Motorola hiện đại, mới tinh trị giá 500 đô có tai nghe không dây để về cơ bản anh có thể giải

quyết công việc trên điện thoại, nhưng anh đã không nhận ra sự nguy hại. Tuy nhiên, ngay khi Heath vừa đưa nó cho con bé, Kevin từ phòng khác gọi sang rủ anh xem phim, và đó là lần cuối cùng anh nhìn thấy chiếc điện thoại.

Trước khi về, anh đã xoay ra cách để ở một mình với con bé và cố gắng tra hỏi nó, nhưng đột nhiên con bé chẳng thèm nói năng gì. Kết quả, anh mất cả tá thư điện tử quan trọng và bản ghi nhớ cuối cùng về một bản hợp đồng mới. Sau đó, Bodie bảo Heath chỉ việc kể lại mọi chuyện cho Kevin, nhưng Kevin và Molly thường không hề thực tế trong những vấn đề liên quan đến con cái họ, và Heath không thể tưởng tượng được việc nói bất kỳ điều gì khiến hai người họ có thể suy ra là sự phê bình cô con gái bé bỏng yêu dấu của họ.

Con bé giậm một chân trên cỏ. “*Muốn* xem điện thoại bây giờ.”

“Quên chuyện đó đi.”

Con bé cau mặt lại. Ôi, khổ thật, nó sắp khóc rồi. Từ kinh nghiệm lần trước anh biết rằng mỗi âm thanh hốt hoảng dù nhỏ nhất phát ra từ miệng con bé cũng sẽ khiến đầu óc Molly quay cuồng. Annabelle ở chỗ quái quỷ nào không biết? Anh thọc tay vào trong túi và lôi chiếc điện thoại mới nhất ra. “Chú sẽ cầm cho cháu nhìn.” Anh quỳ xuống bên cạnh con bé.

Con bé giơ tay lên chụp. “Cháu muốn cầm nó.”

Heath còn lâu mới chịu buông tay – anh không ngốc thế – nhưng Annabelle lại chọn đúng lúc đó để xuất hiện, và anh quá ngạc nhiên bởi những gì nhìn thấy đến mức mất tập trung.

Chiếc vương miện cỡ của nữ hoàng Anh ôm chặt những lọn tóc lộn xộn hoang dã của cô, và cô mặc chiếc váy dài màu bạc. Những viên đá thạch anh khiến chiếc váy bỗng bình thêm lấp lánh, và tấm khăn bạc quàng quanh đôi vai trần của cô. Khi cô bước trên thảm cỏ, mặt trời chiếu sáng cô từ mọi hướng, khiến tóc cô lộng lẫy và tạo thành những đốm sáng lấp lánh trong những viên thạch anh. Chẳng có gì ngạc nhiên khi những cô bé đang la hét bỗng trở nên yên lặng. Chính anh cũng ngạc nhiên không ít.

Trong một thoáng, anh quên sạch nỗi giận dữ dành cho cô. Mặc dù bộ váy chỉ là thường phục còn vương miện là đồ giả, cô vẫn như có ma thuật, và tự trong thâm tâm, anh không muốn dời mắt sang chỗ khác. Tới lúc này hầu hết các cô bé đã phục trang đầy đủ, những chiếc váy màu hồng xinh xắn trùm lên quần soóc và áo phông. Lúc Annabelle đến gần bọn trẻ, anh nhận thấy đôi dép tông của cô thấp thoáng dưới chân váy. Vì lý do kỳ cục nào đó, chúng có vẻ hoàn toàn phù hợp.

“Chào mừng những nàng công chúa bé nhỏ của tôi,” cô véo von, nghe cô phù thủy thiện trong phim *Phù thủy xứ Oz*. “Cô là Annabelle, bà tiên đỡ đầu của các cháu. Cô sẽ hỏi tên các cháu, rồi sẽ đọc câu thần chú biến các cháu thành công chúa chính thức. Các cháu sẵn sàng

chưa?”

Những tiếng kêu ré của lũ trẻ có vẻ như thể hiện rằng chúng đã sẵn sàng.

“Sau khi cô làm điều đó,” cô tiếp tục, “cô sẽ giúp các cháu làm chiếc đĩa phép thuật để mang về nhà.”

Heath chộp bó que anh đã dồn thành đống và bắt đầu đặt chúng giữa những lọ đồ trang sức bằng nhựa lấp lánh màu hồng trên bàn. Annabelle di chuyển dọc theo hàng các cô gái nhỏ, cúi xuống để hỏi tên mỗi đĩa, rồi vẩy chiếc đĩa thần của cô trên đầu đĩa bé. “Ta tấn phong Công chúa Kee-sha... Ta tấn phong Công chúa Rose... Ta tấn phong công chúa Dominga... Ta tấn phong công chúa Victoria Phoebe.”

Chết tiệt! Heath quay ngoắt lại, nhớ ra quá muộn rằng đĩa bé đã có chiếc điện thoại của anh. Anh tìm kiếm bãi cỏ nơi họ đã đứng và kiểm tra hai túi quần, nhưng không thấy điện thoại ở đâu. Anh quay về phía những đĩa bé gái, và con bé, kẻ lấy chiếc điện thoại to ngang cổ bia, đang đứng đó với hai bàn tay trống không và chiếc vương miện màu hồng xiên xẹo trên đầu.

Con bé mới chỉ ba tuổi, và thời gian chưa trôi qua bao nhiêu. Con bé có thể đi bao xa với chiếc điện thoại chứ? Anh đang nghĩ xem nên làm gì tiếp theo thì Phoebe bất ngờ xuất hiện bên cạnh với một chiếc máy ảnh Polaroid. “Chúng tôi muốn mỗi cô gái có một bức ảnh ngồi trên ngai vàng trong phục trang của mình. Anh sẽ giúp chụp ảnh miễn phí chứ,” cô thủ thỉ, “Hay anh sẽ siết nợ vào sổ tiền tiên rằng[11] trả cho chúng?”

“Phoebe, tôi bị tổn thương đấy.”

“Đừng lo. Tôi nghi ngờ chuyện anh chảy máu đấy.” Cô thả chiếc máy ảnh vào tay anh rồi bước đi, chiếc mũ miện hồng lấp lánh, sự ác ý rỉ ra từ mọi lỗ chân lông. Tuyệt. Cho đến lúc này, anh đã thành công trong việc sa thải bà mối của mình và mất thêm chiếc di động nữa mà không tiến thêm được bước nào trên con đường cải thiện mối quan hệ giữa anh với bà chủ đội Ngôi Sao. Và bữa tiệc chỉ mới bắt đầu.

Annabelle kết thúc lễ tấn phong, rồi cô và Molly hướng dẫn vài cô bé tới bàn đồ trang trí đĩa phép trong khi Phoebe và Hannah dẫn những đĩa còn lại đi về phía khay son môi và đồ trang hàng chụp ảnh của mình, đủ thời gian để xác định chỗ cô bé ba tuổi có thể giấu chiếc điện thoại.

Tràng cười rộn rã của cô phù thủy thiện Glinda dạt về phía anh, nhưng anh không để mình bị xao lãng. Không may, Pippi đã ngồi xuống với mẹ con bé. Cả hai tay con bé đều bận rộn, một tay cầm lọ keo dính, ngón tay cái của tay còn lại đút vào trong miệng, vì thế con bé hẳn đã giấu chiếc điện thoại ở chỗ nào đó. Có lẽ con bé cho vào trong túi quần soóc dưới váy. Anh nhớ đã để điện thoại ở chế độ rung, và anh bỏ chiếc máy ảnh xuống, vòng quanh ngôi nhà để đi lấy

chiếc BlackBerry đang để trong xe. Lúc quay trở lại, anh nhặt số chiếc điện thoại bị mất và đứng sang một bên xem liệu con bé có phản ứng gì không?

Không hề. Vậy là nó không ở trong túi con bé.

Khỉ thật. Anh cần Annabelle. Chỉ có điều anh đã loại cô ra khỏi cuộc sống của mình.

Tất cả các cô bé đều gào lên để thu hút sự chú ý của cô, nhưng thay vì bối rối, cô có vẻ thích điều đó. Anh buộc mình quay đi chỗ khác. Cô trông có vẻ ngây thơ như nhân vật hoạt hình của Disney thì có sao chứ? Anh không tha thứ và không hề quên.

Anh tiến sâu vào trong bóng râm trên sân. Chưa có cô bé nào sẵn sàng chụp ảnh, và anh có thời gian để gọi vài cú điện thoại, nhưng chắc chắn con bé đã nhìn thấy và làm vẻ mặt coi thường. Lại một lần nữa, anh thoáng nghĩ đến bộ phim *Hàm cá mập*. Anh nhìn xuống.

Pippi đánh mắt màu xanh sáng và tô điểm chiếc miệng nụ hồng bằng son đỏ. Anh vội bỏ chiếc BlackBerry vào trong túi.

“Có muốn xem đĩa thần của cháu không?”

“Chà, đó là một cây đĩa thần, được rồi.” Anh ngồi xuống giả vờ xem tác phẩm nghệ thuật của con bé, nhưng thực sự đang bắt tay vào việc. “Pippi, chỉ cho chú Heath biết nơi cháu để điện thoại của chú nào.”

Con bé tặng anh nụ cười của kẻ giết người, những chiếc răng cửa không thẳng lắm, có lẽ là do bàn tay cái đó. “Muốn điện thoại,” con bé nói.

“Rất tốt. Chú cũng vậy. Chú cháu mình cùng đi tìm nào.”

Con bé chỉ vào túi của anh. “Muốn chiếc điện thoại đó.”

“Ồ, không, cháu không muốn đâu.” Anh nhìn xuống dưới chân mình và sải bước ra xa, phòng khi Pippi có khóc thì anh sẽ không ở quanh đó. “Ai sẽ sẵn sàng chụp ảnh nào?” Anh gọi to, thành thật phát gớm.

“Công chúa Rosa, sẵn sàng rồi.” Molly nói. “Hãy tới ngồi trên ngai và để hoàng tử Heath chụp ảnh cho nào.”

Một tiếng khịt mũi từ hướng cô phù thủy thiện Glinda.

“Cháu sợ lắm,” cô bé thì thầm với Molly.

“Cháu cũng nên sợ đi.” Glinda lẩm bẩm.

Lời bình luận của cô làm anh bực mình, nhưng anh không muốn làm cô mất tinh thần, chỉ muốn dạy cho cô một bài học kinh doanh nhằm muốn tốt cho cô. “Cháu có muốn đi cùng không?” Molly búi đứa bé. Nhưng con bé đang chăm chú nhìn Annabelle triu mến.

“Cháu muốn chụp ảnh với cô tiên,” con bé nói.

Molly cười toe với Annabelle. “Mẹ tiên đỡ đầu, cô dường như có một lời mời chụp ảnh kìa.”

“Chắc chắn rồi.” Annabelle cầm tay đứa trẻ và đi về phía chiếc ngai. Khi cô lại gần anh, cô cứ thế vênh mặt lên lướt qua anh. Anh không thể không nhận thấy chóp mũi của cô có một vết hồng lấp lánh mờ mờ.

Sau đó, dường như mọi cô công chúa trên trái đất này đều muốn chụp ảnh cùng mẹ tiên đỡ đầu tốt bụng, người, không hề ngẫu nhiên, hành động như thể người chụp ảnh hoàng tộc không hề tồn tại. Anh biết cách chơi trò đó, và anh hạn chế bình luận của mình về các bé gái nhỏ. “Cười lên nào, công chúa. Tốt lắm.”

Annabelle phớt lờ anh, nhưng lại cười khúc khích với bọn trẻ, ban ra những câu thần chú, phân xử các cuộc tranh cãi, và để công chúa Pilar thấy mẹ tiên đỡ đầu mặc gì dưới áo choàng. Ngay anh cũng cảm thấy rất tò mò. Không may, mẹ tiên đỡ đầu đặc biệt này mặc quần soóc dải nút màu xám thay vì chiếc quần lợt khe màu đỏ sáng mà nếu là cô, anh sẽ lựa chọn. Nhưng, chà, đó là anh thôi.

Chẳng mấy chốc, anh đã quên bém những cuộc điện thoại cần gọi mà tập trung chụp ảnh đẹp cho bọn trẻ. Anh phải thừa nhận bọn chúng thật đáng yêu. Một vài đứa xấu hổ và cần được khuyến khích. Những đứa khác lại bạo mồm bạo miệng. Hai đứa chừng bốn tuổi muốn Annabelle ngồi trong ngai để chúng có thể ngồi trong đùi cô. Một vài đứa muốn cô ngồi bên cạnh chúng. Cô khiến chúng cười giòn tan – khiến anh mỉm cười – và đến cuối buổi chụp hình, anh quyết định tha thứ cho cô. Chết tiệt. Tất cả mọi người đều xứng đáng có cơ hội thứ hai. Đầu tiên anh sẽ cho cô một bài học nhớ đời, rồi sẽ đưa cô trở lại thời gian thử thách.

Chụp ảnh xong xuôi, cô quay sang giúp đỡ Hannah, lúc này đang giám sát trò hôn hoàng tử ếch. Vì Hannah không bắt ai bịt mắt, nên với anh nó chẳng giống trò chơi lắm, nhưng có thể anh đã bỏ lỡ điều gì đó. Cùng lúc đó Phoebe và Molly đã bắt đầu trò săn tìm kho báu.

Pippi bất ngờ xuất hiện bên cạnh anh và cố gắng lần tìm chiếc điện thoại dự phòng của anh, nhưng anh đánh lạc hướng con bé bằng lọ đánh mắt màu xanh lá cây để mở.

“Pippi! Làm sao con có cái đó hả?” Molly hét lên vài phút sau đó.

Anh ra vẻ bận rộn với chiếc máy ảnh và giả vờ không trông thấy cái nhìn đầy nghi ngờ của Phoebe đang nhắm vào anh.

Molly tập hợp các cô gái dưới bóng cây và làm chúng vui bằng câu chuyện hình như được cô ứng tác ngay lúc đó có tên là *Cây thụy hương và bữa tiệc công chúa*. Cô kết hợp tên của tất cả các bé gái và thậm chí thêm vào một chú ếch tên là hoàng tử Heath, người chuyên chụp các bức ảnh kỳ diệu. Giờ thì anh quyết định tha thứ cho Annabelle, anh thư giãn đủ để thích thú ngắm nhìn cô. Cô ngồi khoanh chân trên cỏ, chiếc váy to xù bao bọc những đứa trẻ ngồi xung quanh. Cô cười lớn khi chúng cười, vỗ tay, và nói chung, bản thân cô hành động rất giống một đứa bé.

Trong lúc đồ ăn thức uống được bày trên bàn, anh phải chịu trách nhiệm về trò đập hình nộm rồng. “Đừng bắt bọn trẻ bị mất,” Hannah thì thầm. “Chúng sẽ sợ đấy.”

Vậy là anh không bắt bọn trẻ bị mất. Anh để chúng đánh cật lực, và khi con rồng hình nộm không chịu vỡ, anh tự mình vung tay vào chỗ bơm hơi và kết thúc trò chơi. Bánh kẹo bay tứ tung. Anh giám sát việc phân chia và làm việc đó tương đối tốt. Không đứa nào bị đau, không ai khóc, vì thế có lẽ không phải anh hoàn toàn không biết gì về bọn trẻ.

Đồ ăn thức uống đến trong một biển màu hồng. Sức mạnh màu hồng. Sandwich được làm với bánh mì màu hồng, bánh ngọt hình tòa lâu đài với các tháp kem hình nón màu hồng và một khoanh bị mất lỗ chỗ chiếc cầu kéo màu hồng, hiển nhiên đó là tác phẩm của thằng bé Andrew Calebaw. Molly đưa cho anh cốc bia.

“Cô là thiên thần tốt bụng,” anh nói.

“Tôi không biết chúng tôi phải xoay xử thế nào nếu không có anh.”

“Vui mà.” Chà, dù sao thì cũng vui trong hai mươi phút vừa qua, khi có vài pha hành động với hình nộm con rồng và ít nhất là một tiềm năng đổ máu mờ nhạt.

“Các công chúa!” Phoebe gọi từ chiếc bàn đặt bánh. “Cô biết tất cả đều muốn cảm ơn mẹ tiên đỡ đầu vì đã dành thì giờ trong thời gian biểu bận rộn của cô để ở đây với chúng ta hôm nay. Công chúa Molly, chúng tôi rất yêu câu chuyện của cô, và công chúa Hannah, tất cả mọi người đều đánh giá cao những cái ôm mà công chúa dành tặng.” Giọng cô bỗng trở nên thủ thỉ khiến anh kinh hãi. “Đối với hoàng tử Heath... Chúng tôi thật vui khi anh có thể giúp chúng tôi với vai trò hình nộm. Ai mà biết được tài năng đập vỡ mọi thứ của anh lại có thể trở nên hữu ích như vậy?”

“Ông anh...” Molly thì thầm. “Chị ấy thực sự ghét anh.”

Nửa tiếng sau, một nhóm công chúa mệt mỏi lên đường về nhà với túi kẹo bánh khổng lồ

nhồi đầy quà tặng dành cho chúng cũng như cho anh chị em của chúng.

“Bữa tiệc thật vui,” Hannah nói từ bậc lên xuống phía trước nhà trong khi chiếc xe buýt mất hút. “Con đã rất lo.”

Phoebe choàng tay quanh vai con gái và hôn lên đầu con bé, ngay phía sau chiếc mũ miện. “Con đã khiến tất cả mọi người cảm thấy như đang ở nhà vậy.”

“Thế còn tôi thì sao? Heath muốn nói. Anh không thấy anh rút ngắn được một phân khoảng cách nào với Phoebe, mặc dù anh đã dọn bàn, chụp ảnh và chơi trò đập hình nộm, làm tất cả mà không gọi lấy một cú điện thoại cũng như không dành lấy một giây để theo dõi màn thi đấu tồi tệ của đội Bít Tất.

Annabelle chống tay lên hàng rào sắt của hiên nhà và đung đưa chiếc váy mẹ tiên đỡ đầu. “Mình e nó dính vài vết cỏ và một vết rượu pân, vì vậy mình không biết liệu cậu có thể sử dụng nó được nữa không.”

“Một Halloween là đủ rồi,” Molly trả lời.

“Cảm ơn cô nhiều, Annabelle.” Phoebe tặng cô nụ cười thành thật mà cô chưa từng dành cho anh. “Cô là mẹ tiên đỡ đầu hoàn hảo.”

“Em yêu từng giây phút đó. Hai đứa sinh đôi sao rồi?”

“Tệ lắm. Nửa tiếng trước tôi đã kiểm tra. Hai đứa buồn vì lỡ mất bữa tiệc.”

“Em không trách chúng. Đó là một bữa tiệc rất vui.”

Tiếng di động đổ chuông. Anh bất giác thò tay vào túi quần, trong chốc lát quên mất anh đã tắt điện thoại của mình. Anh thấy trống không. *Cái gì...?*

“Chào mừng...” Molly nói trên điện thoại của cô. “Vâng, chúng em đã sống sót, không có lời cảm ơn nào dành cho anh và Dan đâu. Thật may mắn, người đại diện anh hùng của anh đã tới để cứu nguy... Vâng, đúng là thế.”

Anh vỗ hai túi. Chiếc BlackBerry của anh ở chỗ quái quỷ nào cơ chứ?

“Muốn nói chuyện với bố!” Pippi hét lên, với chiếc điện thoại của Molly.

“Chờ một lát, Pip muốn chào bố.”

Molly hạ thấp chiếc di động vào tai cô con gái. Heath đi về phía sân sau. Chết tiệt! Con bé không thể đánh cắp cả hai chiếc điện thoại trong một buổi chiều được. Nó hẳn rơi ra khỏi túi khi anh chạy quanh với trò đập hình nộm.

Anh xem xét dưới gốc cây, trong lớp cỏ, tất cả mọi nơi anh có thể nghĩ đến, và trở về tay không. Con bé đã thò vào trong túi khi anh ngồi xuống để trò chuyện với nó.

“Anh mất cái gì à?” Phoebe nói khẽ, đi đến từ phía sau anh. “Một trái tim chẳng?”

“Chiếc BlackBerry của tôi.”

“Tôi không thấy nó. Nhưng nếu tìm thấy, chắc chắn tôi sẽ cho anh biết ngay.” Cô nói với vẻ hết sức chân thành, nhưng anh ngờ rằng nếu tìm thấy, cô hẳn sẽ quăng ngay xuống hồ bơi của cô.

“Vô cùng cảm kích,” anh nói.

Annabelle và Molly quay trở lại sân sau, nhưng Pippi dường như đã đi với Hannah. “Mình kiệt sức rồi,” Molly nói, “vậy mà mình quên ở cùng với lũ trẻ rồi đấy. Tội nghiệp Annabelle.”

“Có đổi cả thế giới mình cũng không bỏ lỡ nó đâu,” cố ý phớt lờ anh, Annabelle bắt đầu thu dọn những chiếc đĩa giấy.

Phoebe vẫy tay. “Cứ để mọi thứ đó. Dịch vụ dọn dẹp sẽ tới liền. Trong khi họ làm việc, tôi sẽ nghỉ ngơi cho khuây khỏa đầu óc. Tôi vẫn chưa bắt đầu đọc cuốn sách mới cho câu lạc bộ sách, và tôi phải làm bù vì không hoàn thành cuốn sách trước.”

“Cuốn sách đó thật vớ vẩn,” Annabelle nói. “Em không biết Krystal nghĩ sao mà lại chọn nó.”

Tại Heath dừng lên. Annabelle và Phoebe cùng tham gia câu lạc bộ sách? Cô còn giấu anh những bí mật thú vị nào nữa?

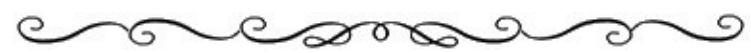
Molly ngáp dài và vươn vai. “Tôi thích ý tưởng của Sharon về việc dành cho cánh đàn ông một cuốn sách riêng khi chúng ta đi nghỉ. Năm ngoái, bất cứ khi nào không có mặt tại hồ hoặc ở cạnh chúng ta, họ đều xào xáo lại các trò cũ rích. Tôi không quan tâm tới những gì họ nói. Chỉ một lúc là nó trở nên tẻ nhạt ngay.”

Mỗi tế bào trong cơ thể Heath đều trở nên cảnh giác.

“Đừng để Darnell chọn,” Phoebe nói. “Dạo này anh ấy đang dính lấy Márquez, và tôi không thể chứng kiến các anh chàng còn lại trở nên hứng thú với Trăm năm cô đơn được.”

Họ chỉ có thể đang nói về một Darnell duy nhất, và đó là Darnell Pruitt, hậu vệ chuyên nghiệp của đội Ngôi Sao. Đầu óc Heath quay cuồng. Kiểu câu lạc bộ đọc sách gì mà Annabelle lại liên quan đến thế này?

Điều quan trọng hơn nữa... Chính xác làm thế nào anh tận dụng được điều này theo chiều hướng có lợi cho anh?

Chương 10

Mặc dù Phoebe đã bảo cô không cần phải để ý, nhưng Annabelle vẫn thu dọn thêm vài chiếc đĩa giấy nữa. Cô thấy sợ khi nghĩ tới chuyện phải ngồi trong xe cùng Heath trên đường về nhà. Phoebe xúc một miếng kem màu hồng từ chiếc bánh hình lâu đài nham nhở cho vào miệng. “Dan và chị đang mong tới kỳ nghỉ ở khu nghỉ dưỡng. Anh chị thích tất cả mọi lý do để đi tới Hồ Gió. Molly chắc chắn rất may mắn khi kết hôn với anh chàng sở hữu một khu nghỉ dưỡng.”

“Với kỳ huấn luyện sắp tới, đó có thể là kỳ nghỉ cuối cùng của bất kỳ ai trong số chúng ta suốt một thời gian dài.” Molly quay sang Annabelle. “Suýt nữa quên. Bọn mình vừa hủy chỗ đặt cho một biệt thự nhỏ. Cậu và Janine có thể ở chung tại đó, vì cả hai đều độc thân, hay cậu thích giữ phòng ở khu nhà nghỉ?”

Annabelle suy nghĩ. Mặc dù chưa bao giờ tới khu nghỉ mát Hồ Gió, cô biết nó vừa có một nhà nghỉ theo phong cách Victoria phục vụ bữa sáng tận phòng lẫn một vài biệt thự nhỏ. “Mình nghĩ mình sẽ...”

“Chắc chắn là biệt thự rồi,” Heath nói. “Rõ ràng Annabelle đã không đề cập chuyện cô ấy muốn tôi đi cùng.”

Annabelle quay lại nhìn anh chăm chăm.

Ngón tay của Phoebe đông cứng trong miếng bánh kem. “Anh đi cùng trong kỳ nghỉ ư?”

Annabelle nhận thấy một mạch máu nhỏ đập dưới cổ anh. Anh thích thú chuyện này. Cô có thể bóc mẽ anh chỉ bằng một vài từ, nhưng anh là con bạc đang say máu, và anh vừa ném con xúc xắc. “Tôi chưa bao giờ bỏ lỡ một vụ cá độ,” anh nói. “Cô ấy nghĩ tôi không thể sống sót qua hai ngày cuối tuần nếu không có điện thoại di động.”

“Anh gần như không thể làm điều đó trong bữa tối,” Molly lẩm bẩm.

“Tôi chờ đợi một lời xin lỗi từ cả hai cô sau khi tôi chứng minh chính xác hai cô đã sai như thế nào.”

Vẻ mặt của Molly và Phoebe toát lên sự giấu cợt ngang nhau khi họ quay sang Annabelle. Niềm kiêu hãnh bị tổn thương của cô yêu cầu cô trừng phạt anh. Ngay bây giờ. Cô xứng đáng đòi cho đủ vì anh đã lạnh lùng sa thải cô.

Một khoảng ngập ngừng ngưng ngưng kéo tới. Anh nhìn cô, chờ đợi, mạch máu ở cổ anh

đang đếm từng giây trôi qua.

“Anh ấy sẽ thua thôi.” Cô mỉm cười gượng gạo. “Tất cả mọi người đều biết điều đó, trừ anh ấy.”

“Thú vị thật.” Molly kiềm chế để không nói thêm gì nữa, mặc dù Annabelle biết rõ cô ấy muốn vậy.

Hai mươi phút sau, cô và Heath quay lại thành phố, sự im lặng trong xe ô tô cũng dày như lớp kem màu hồng của chiếc bánh hình lâu đài, nhưng không hoàn toàn ngọt ngào như vậy. Anh đối tốt với các cô bé hơn mức cô kỳ vọng. Anh chú tâm lắng nghe những lo lắng của Hannah, và Pippi thích anh. Annabelle ngạc nhiên khi nhiều lần cô thấy anh ngồi xuống nói chuyện với con bé.

Cuối cùng Heath phá vỡ sự im lặng. “Tôi đã quyết định thuê cô làm việc trở lại trước khi tôi được nghe về kỳ nghỉ.”

“Ồ, tôi tin anh chứ,” cô nói, dùng cách mỉa mai để che giấu sự tổn thương của mình.

“Tôi nói thật.”

“Bất cứ điều gì khiến anh ngủ được vào buổi tối.”

“Được rồi, Annabelle. Cứ xả hết ra đi. Nói ra tất cả. Mọi điều cô đã giữ lại suốt chiều nay.”

“Nói hết ra là quyền của những người ngang hàng. Những nhân viên quèn như tôi chỉ là phận con sâu cái kiến thôi.”

“Cô đã vượt qua ranh giới, và cô biết điều đó. Chuyện với Phoebe chẳng trở nên tốt đẹp hơn được chút nào. Tôi đã tưởng có thể thay đổi được điều đó.”

“Gì mà chẳng được.”

Anh chạy sang làn đường bên trái. “Cô có muốn tôi rút lui không? Sáng mai tôi có thể gọi điện cho Molly và nói có công chuyện. Có phải đó là điều cô muốn tôi làm không?”

“Cứ làm như tôi được lựa chọn nếu muốn giữ anh làm khách hàng của mình không bằng.”

“Được rồi, để tôi đơn giản hóa chuyện này nhé. Cho dù cô quyết định thế nào đi chăng nữa, cô vẫn được thuê lại. Cách này hay cách khác, hợp đồng của chúng ta vẫn còn giá trị.”

Cô để anh thấy cô không hề ấn tượng với đề nghị của anh. “Và tôi chỉ có thể hình dung anh sẽ hợp tác thế nào nếu tôi từ chối đưa anh đi cùng trong kỳ nghỉ.”

“Cô muốn gì ở tôi?”

“Tôi muốn anh thành thật. Hãy nhìn vào mắt tôi và thừa nhận rằng anh không có lấy mảy may chút ý định nào về việc thuê lại tôi cho đến khi anh nghe về kỳ nghỉ.”

“Được rồi, cô đúng.” Anh không nhìn vào mắt cô nhưng ít nhất anh đang thành thật. “Tôi sẽ không tha thứ cho cô. Và cô biết tại sao không? Bởi tôi là đứa con trai độc ác của mụ phù thủy.”

“Được rồi. Anh có thể đi cùng tôi.”

Vài ngày sau, Annabelle vẫn còn cảm thấy tức giận. Cô cố gán tâm trạng đó cho lý do sắp đến kỳ kinh nguyệt, nhưng cô không giỏi tự dối mình như xưa. Hành vi máu lạnh của Heath khiến cô bị tổn thương, cảm giác bị phản bội, và chỉ đơn giản là tức giận. Một lỗi lầm, và anh sa thải cô. Nếu không vì kỳ nghỉ ở Hồ Gió, hẳn cô sẽ chẳng bao giờ gặp lại anh nữa. Cô hoàn toàn có thể thành vật thể mạng, một trong số những con ong thợ của anh.

Thứ Ba, anh để lại lời nhắn thoại cộc lốc. “Portia đã có người. Cô ấy muốn tôi gặp vào lúc 8:30 tối thứ Năm. Hãy sắp xếp một đối tượng của cô vào lúc 8 giờ để chúng ta có thể bắn một mũi tên trúng hai mục tiêu.”

Cuối cùng, cô đặt mỗi tức giận vào đúng chỗ của nó, trên đôi vai của cô. Anh không đáng bị trách cứ vì những hình ảnh gợi cảm chỉ chực bùng cháy trong tâm trí cô khi sự tự vệ của cô thoái lui. Với anh, đây chỉ đơn thuần là công việc. Cô chính là người biến chuyện thành vấn đề cá nhân, và nếu lại quên điều đó một lần nữa, cô xứng đáng phải nhận những hệ lụy.

Tối thứ Năm, trước khi tới Sienna cho lượt giới thiệu tiếp theo, cô gặp khách hàng mới nhất của mình tại Earwax. Ray Fiedler được một người họ hàng trong số những người bạn già nhất của bà ngoại cô giới thiệu, và Annabelle sắp xếp cho anh cuộc hẹn đầu tiên vào tối hôm trước với một giảng viên đại học Loyola mà cô đã gặp trong khi đi lòng vòng quanh khuôn viên trường. “Chúng tôi đã có một khoảng thời gian vui vẻ,” Ray nói sau khi họ ngồi xuống chiếc bàn gỗ trong Earwax, được sơn giống như bánh xe của một chiếc xe kéo rạp xiếc, “Nhưng Carole không thực sự là mẫu người của tôi.”

“Ý anh là sao?” Annabelle tránh ánh mắt khỏi món tóc chải lật sang một bên để che phần bị hói của anh. Cô biết câu trả lời, nhưng cô muốn anh nói ra.

“Cô ấy... ý tôi là, cô ấy thực sự là người đáng mến. Rất nhiều người không hiểu những câu đùa của tôi. Chỉ là tôi thích những người phụ nữ... khỏe mạnh hơn.”

“Tôi không chắc tôi hiểu ý anh.”

“Carole hơi quá cân một chút.”

Cô uống một ngụm Cappuccino và ngắm nhìn chiếc xe kéo bằng gỗ đỏ pha vàng trên tường thay vì nhìn gần mười cân thừa đang treo quanh cái từng là vòng eo của Ray Fiedler.

Anh ta không ngốc. “Tôi biết tôi không phải là anh chàng cơ bắp, nhưng tôi tập thể thao.”

Annabelle cưỡng lại thôi thúc mạnh mẽ được với tay qua bàn mà đánh vào đầu anh ta. Tuy nhiên, kiểu thách thức này cũng là một điều cô thích ở nghề bà mối. “Anh thường xuyên hẹn hò với những người phụ nữ mảnh mai?”

“Họ không phải là nữ hoàng sắc đẹp, nhưng những người phụ nữ tôi hẹn hò thường tương đối ưa nhìn.”

Annabelle vờ suy nghĩ. “Tôi thấy hơi khó hiểu một chút. Lúc đầu, khi chúng ta mới nói chuyện, anh cho tôi ấn tượng rằng anh đã không hẹn hò một thời gian dài.”

“À, tôi không hẹn hò, nhưng...”

Cô để anh ta lúng túng một lúc. Một đứa trẻ đeo nhiều khuyên tai đi ngang qua bàn của họ, theo sau là hai bà mẹ vận động viên. “Vậy chuyện cân nặng này thực sự quan trọng với anh sao? Quan trọng hơn cả cá tính và trí thông minh sao?”

Anh ta nhìn như thể vừa bị hỏi một câu hỏi khó. “Chỉ là trong đầu tôi nghĩ đến... một ai đó hơi khác.”

Và không phải tất cả chúng ta đều vậy sao? Annabelle thầm nghĩ. Tuần lễ Quốc khánh đã ở rất gần mà cô chưa có ai hẹn hò, không có viễn cảnh nào cho một cuộc hẹn hò, không có kế hoạch nào ngoài việc bắt đầu lại chương trình tập thể dục của cô và cố gắng không suy nghĩ về kỳ nghỉ của câu lạc bộ đọc sách ở Hồ Gió. Ray nghịch chiếc thìa, và sự khó chịu của cô đối với anh ta nhạt dần. Anh ta là người tốt, chỉ thiếu chỉ dẫn thôi.

“Có lẽ anh không phải là đối tượng phù hợp,” cô nói, “nhưng tôi sẽ nói với anh đúng như những gì tôi đã nói với Carole tối hôm qua khi cô ấy bày tỏ một vài nghi ngại. Hai người đều có giáo dục, và cũng thích trò chuyện với nhau. Tôi nghĩ đó là lý do để thu xếp một buổi hẹn khác, không đề cập đến việc thiếu hấp dẫn về mặt hình thức. Nếu không có gì khác, hai người có thể thành bạn.”

Một vài giây trôi qua trước khi anh ta hiểu ra. “Ý cô là sao khi cô nói *một vài nghi ngại*? Cô ấy không muốn gặp lại tôi hay sao?”

“Cũng giống như anh, cô ấy có một vài băn khoăn.”

Anh ta đưa tay lên đầu. “Đó là vì tóc của tôi, đúng không? Đó là tất cả những gì phụ nữ quan tâm tới. Họ nhìn thấy một anh chàng đang dần rụng tóc, và họ không muốn dành thời gian cho anh ta.”

“Phụ nữ ít bị ảnh hưởng bởi mái tóc thưa dần và một vài ki lô thừa hơn là đàn ông lắm tương. Anh có biết điều gì quan trọng nhất đối với phụ nữ khi nói đến vẻ ngoài của đàn ông không?”

“Chiều cao hả? Này, tôi cao gần 1m78 đấy.”

“Không phải chiều cao. Các nghiên cứu cho thấy chú rể gọn gàng là điều quan trọng nhất đối với phụ nữ. Họ đánh giá sự sạch sẽ và gọn gàng cao hơn bất kỳ điều gì khác.” Cô ngừng lại. “Và một kiểu tóc phù hợp là rất quan trọng đối với phụ nữ.”

“Cô ấy không thích kiểu tóc của tôi sao?”

Annabelle trao cho anh ta nụ cười cởi mở. “Như thế không hay sao? Kiểu tóc có thể sửa lại dễ dàng. Đây là tên của một nhà tạo mẫu tóc nam rất giỏi.” Cô đẩy tấm danh thiếp ngang qua bàn. “Tất cả những điều khác ở hai người đều phù hợp với nhau, vì vậy chuyện này sẽ dễ thôi.”

Anh ta không hề nghĩ mình có thể là người bị từ chối, và bản năng cạnh tranh của anh ta trỗi dậy. Đến lúc họ rời quán cà phê, anh ta tha thiết muốn cả cắt tóc lẫn gặp lại Carole. Annabelle tự nhủ cô rất giỏi trong lĩnh vực này, và cô không nên để mẹ mình hay những vương mắc với Heath Champion gieo rắc tất cả những hạt giống nghi ngờ đó.

Cô bước vào Sienna trong tâm trạng vui vẻ hơn, nhưng mọi chuyện nhanh chóng trở nên tồi tệ. Không thấy bóng dáng Heath đâu, còn nghệ sĩ đàn hạc De Paul cô định giới thiệu cho anh gọi điện nói cô ấy lỡ cắt dao vào chân và đang phải đến phòng cấp cứu. Cô còn chưa kịp trì hoãn thì Heath gọi. “Máy bay bị trễ giờ,” anh nói. “Tôi xuống sân bay O’Hare rồi, nhưng chúng tôi đang đợi mở cổng.”

Cô nói với anh về nghệ sĩ đàn hạc và rồi, bởi anh có vẻ mệt mỏi, cô đề nghị anh hoãn cuộc hẹn với đối tượng của Mai Mỗi Power.

“Cám dỗ đấy, nhưng tốt hơn là tôi không nên làm thế,” anh nói. “Portia thực sự rất kỳ vọng vào người này. Cửa mở rồi nên tôi sẽ không đến quá muộn đâu. Cố cầm cự cho đến khi tôi tới.”

“Được rồi.”

Annabelle tán chuyện với anh chàng bartender cho đến khi ứng cử viên của Portia tới. Mắt cô mở to. Chẳng trách Portia hăng hái đến thế. Cô gái này là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà Annabelle từng gặp.

Sáng hôm sau, khi quay trở về từ cuộc chạy buổi sáng phải nửa năm mới thực hiện một lần, Annabelle thấy Portia Powers đang đứng dưới hiên nhà. Họ chưa bao giờ gặp nhau, nhưng Annabelle nhận ra cô ta từ bức ảnh trên trang web công ty. Tuy nhiên, chỉ khi đến gần hơn, cô mới nhận ra đây chính là người cô nhìn thấy trước cửa nhà hàng Sienna vào buổi tối cô giới thiệu Heath với Barrie. Powers mặc chiếc áo lụa đen bắt treo tại vòng eo nhỏ nhắn, quần hồng và giày da cao gót màu đen. Mái tóc đen tuyền được cắt rất khéo, theo đúng kiểu sẽ khiến mái tóc chuyển động ngay khi cô ta chỉ cần khẽ hất đầu, và làn da không hề có tí vết. Còn thân hình thì... Rõ ràng cô ta chỉ ăn vào những ngày lễ của chính phủ.

“Đừng có cả gan chơi thêm trò bịp nào giống như tối qua nữa,” Portia nói đúng lúc đôi giày chạy của Annabelle chạm vào những bậc thang ngoài hiên. Từ cô ta toát lên một vẻ đẹp mong manh khiến Annabelle thấy chán, nhưng đặc biệt là trong buổi sáng hôm nay khi cô mặc chiếc quần soóc rộng thùng thình và áo thun màu cam đậm mờ hôi có in dòng chữ LÀM NÓNG VÀ LÀM LẠNH CỦA BILL.

“Chào chị.” Annabelle lôi chìa khóa từ túi quần soóc ra, mở cửa và bước sang một bên để Portia vào nhà.

Portia liếc nhìn khu vực tiếp khách và văn phòng của Annabelle với thái độ khinh thường. “Đừng bao giờ... *không bao giờ* cô được phép loại bỏ ứng cử viên của tôi trước khi Heath có cơ hội gặp cô ấy.”

Annabelle đóng cửa. “Chị đã gửi đến một ứng viên tồi.”

Powers giơ ngón tay với chiếc móng được sơn sửa chỉ về phía vầng trán ẩm mồ hôi của Annabelle. “Điều đó do anh ta quyết định, không phải cô.”

Annabelle tảng lờ khẩu súng bằng móng tay này. “Tôi chắc chị biết anh ta cảm thấy thế nào nếu bị lãng phí thời gian.”

Portia giơ cả bàn tay lên. “Cô có thể kém cỏi đến mức này sao? Claudia Reeshman là người mẫu hàng đầu ở Chicago. Cô ấy xinh đẹp. Cô ấy thông minh. Có cả triệu đàn ông khao khát cô ấy.”

“Điều đó có thể đúng, nhưng cô ấy dường như có một vài vấn đề nghiêm trọng liên quan

tới cảm xúc.” Thói quen sử dụng ma túy tương đối rõ ràng nằm ngay đầu danh sách, mặc dù Annabelle thường không đưa ra bất kỳ lời kết tội nào nếu cô không thể chứng minh được. “Cô ấy bắt đầu khóc lóc khi ly nước đầu tiên còn chưa được mang ra.”

“Ai mà chẳng thỉnh thoảng có một ngày tồi tệ.” Powers chống một tay vào hông, một điệu bộ nữ tính, nhưng điều đó khiến cô trông hiếu chiến như đang ở một thế karate. “Tôi mất cả tháng cố gắng thuyết phục cô ấy gặp Heath. Cuối cùng tôi cũng thuyết phục được cô ấy, và cô đã làm gì kia chứ? Cô kết luận rằng anh ta sẽ không *thích* cô ấy, vậy là cô tống cô ấy về nhà.”

“Claudia không chỉ trải qua một ngày tồi tệ,” Annabelle phản công. “Cô ấy bị suy nhược tinh thần nghiêm trọng.”

“Tôi không quan tâm liệu cô ấy có lặn trên sàn nhà và sửa như một chú chó không. Những gì cô làm là ngu ngốc và không trung thực.”

Cả đời mình Annabelle đã phải đương đầu với những cá tính mạnh, và lần này cô sẽ không lùi bước, cho dù mồ hôi có nhỏ giọt trong mắt và dòng chữ LÀM NÓNG VÀ LÀM LẠNH CỦA BILL dính sát vào ngực cô. “Heath đã rất rõ ràng về những gì anh ấy mong muốn.”

“Tôi sẽ nói rằng người phụ nữ gợi cảm nhất, được săn đón nhiều nhất ở Chicago còn vượt quá cả sự trông đợi của anh ấy.”

“Anh ấy muốn một người vợ không chỉ có sắc đẹp.”

“Ôi, xin cô. Với những người như Heath, kích cỡ áo ngực lúc nào cũng thắng chỉ số thông minh.”

Chuyện sẽ chẳng đi đến đâu hết, vì vậy thay vì tức giận Annabelle cố hết sức tỏ ra chuyên nghiệp. “Toàn bộ quá trình này sẽ dễ dàng hơn cho cả hai nếu chúng ta có thể hợp tác với nhau.”

Portia nhìn như thể Annabelle vừa mời cô ta một túi lớn toàn thứ đồ ăn rác rưởi đầy chất béo. “Cô Granger, tôi có những đòi hỏi khắt khe đối với những người tôi đào tạo. Cô không thỏa mãn bất kỳ yêu cầu nào.”

“Đó chỉ là câu nói ác ý thôi.” Annabelle hiên ngang đi ra cửa. “Kể từ bây giờ, cứ việc mang những lời phàn nàn của chị tới thẳng chỗ Heath.”

“Ồ, tin tôi đi, tôi sẽ làm vậy. Và tôi rất nóng lòng muốn biết anh ta sẽ nói gì về chuyện này.”

“Cô đang nghĩ cái chết tiệt gì thế?” Vài tiếng sau Heath gầm lên trong điện thoại, không hẳn là hét lên nhưng cũng gần như thế. “Tôi vừa mới phát hiện ra cô đã tống cổ Claudia Reeshman?”

“Và?” Annabelle đâm chiếc bút hình kẹo que vào tờ giấy ghi chú cạnh chiếc điện thoại trong bếp.

“Rõ ràng tôi đã cho cô quá nhiều quyền lực.”

“Tối qua khi tôi gọi cho anh và nói tôi đã hủy buổi giới thiệu bởi vì cô ấy không phải người anh mong muốn, anh đã cảm ơn tôi.”

“Cô đã không nói tên cô ấy. Tôi không quan tâm tới các cô người mẫu, nhưng Claudia Reeshman... Chúa ơi, Annabelle...”

“Có lẽ anh lại muốn đuổi việc tôi.”

“Cô bỏ qua chuyện đó đi, được không hả?”

“Chuyện này sẽ ra sao đây?” Cô đâm một nhát nữa vào tập giấy ghi nhớ. “Anh có tin tôi hay không?”

Qua điện thoại, cô nghe thấy tiếng còi ô tô, theo sau là một sự im lặng thật lâu. “Tôi tin cô,” cuối cùng anh nói.

Cô gần như chết ngẹn. “Thật không?”

“Thật.”

Đột ngột, trong cổ họng cô như nổi lên một cục u to bằng cỡ tháp Sears. Cô tống khứ nó ngay lập tức và cố gắng tỏ ra đây chính là điều cô trông chờ anh sẽ nói. “Tốt. Tôi nghe thấy tiếng còi xe. Anh đang trên đường sao?”

“Tôi đã nói với cô rằng tôi đang lái xe đi Indianapolis.”

“Phải rồi. Thứ Sáu mà.” Hai đêm nữa, anh sẽ ở Indiana với một khách hàng, cầu thủ của đội Ngựa Non. Lúc đầu anh lên kế hoạch đi vào cuối tuần sau, nhưng rồi đổi lịch bởi kỳ nghỉ của câu lạc bộ mà cô không muốn nghĩ tới. “Anh cứ liên tục đi xa vào cuối tuần như thế thì rất khó xếp lịch cho các buổi giới thiệu.”

“Công việc là trên hết. Cô chắc chắn đã khiến Powers phát điên. Cố muốn cho cô lên đĩa.”

“Cùng với con dao và một ít kem chua không béo để nuốt cho trôi.”

“Tôi không biết Reeshman vẫn còn ở Chicago. Tôi tưởng cô ấy đi New York rồi.”

Annabelle ngờ rằng Claudia không muốn ở xa người bán ma túy đến thế.

“Làm ơn giúp tôi một chuyện nhé,” anh nói. “Nếu Powers sắp xếp cho tôi một cuộc hẹn với bất kỳ người mẫu nào của tạp chí *SI* chuyên về áo tắm thì ít nhất hãy cho tôi biết tên của cô ta trước khi cô loại trừ cô ta nhé.”

“Được rồi.”

“Và cảm ơn vì đồng ý giúp đỡ tôi ngày mai.”

Cô vẽ một bông cúc trên tập giấy nhớ. “Có gì mà lại không thích khi được chạy cả ngày quanh thành phố với thẻ tín dụng của anh mà không có giới hạn tiêu tiền nào chứ?”

“Cộng thêm Bodie và mẹ của Sean Palmer nữa. Đừng quên phần đó. Nếu bà Palmer không sợ anh ấy đến thế, Bodie đã có thể tự giải quyết chuyện này rồi.”

“Bà ấy không phải người duy nhất sợ anh ta. Anh chắc là chúng tôi sẽ an toàn chứ?”

“Miễn là cô đừng có đề cập đến chính trị, Taco Bell, hoặc màu đỏ.”

“Cám ơn vì lời cảnh báo.”

“Và đừng để anh ta đến quá gần bất kỳ ai đội mũ.”

“Tôi đi đây.”

Khi gác máy, cô nhận ra mình đang mỉm cười, một chuyện rõ là không hay ho chút nào. Những con mãng xà có thể tấn công khi nó muốn, và chúng hiếm khi đưa ra bất kỳ cảnh báo nào.

Mẹ của Sean Palmer, Arté, có mái tóc muối tiêu cuốn lộn dài, dáng người cao, đầy đặn, và nụ cười ấm áp. Annabelle thích bà ngay lập tức. Với Bodie trong vai trò hướng dẫn viên du lịch, họ đi ngắm cảnh, bắt đầu với chuyến đi thuyền thăm quan các công trình kiến trúc lúc sáng sớm, sau đó là dạo qua bộ sưu tập của những người theo trường phái ấn tượng tại Học viện Nghệ thuật. Mặc dù Bodie thu xếp tất cả mọi việc, anh luôn ở phía sau. Anh là một anh chàng kỳ

lạ, đầy những mâu thuẫn thú vị khiến Annabelle muốn biết nhiều hơn về anh.

Sau bữa trưa muộn, họ tới công viên Thiên Niên Kỷ, công viên mới tráng lệ nằm trước mặt hồ được người Chicago coi như yếu tố giúp họ cuối cùng cũng vượt qua San Francisco để giành danh hiệu thành phố đẹp nhất nước Mỹ. Annabelle đã từng thăm công viên này rất nhiều lần, và cô thích chiêm ngưỡng các khu vườn bậc thang, đài phun nước Vương Miện cao mười lăm mét với những hình ảnh video thay đổi, và công trình điêu khắc Cổng Mây như tấm gương tỏa sáng được biết đến dưới cái tên trù mẩn là Hạt Đậu.

Khi họ đi qua sảnh âm nhạc thuyết vị lai [12], nơi những tấm ruy băng bằng thép cuộn không gỉ của khu sân khấu ngoài trời hòa trộn một cách thanh nhã với các tòa nhà chọc trời phía sau, cuộc trò chuyện của họ quay về chủ đề con trai của Arté, anh chàng hậu vệ sắp tới sẽ chơi cho đội Gấu. “Sean có đủ mọi đại diện vây quanh,” mẹ anh ta nói. “Ngày nó ký hợp đồng với Heath là ngày vô cùng hạnh phúc đối với nó. Tôi không còn phải quá lo lắng về những kẻ lợi dụng thằng bé. Tôi biết Heath sẽ trông chừng thằng bé.”

“Chắc chắn anh ấy rất quan tâm khách hàng của mình,” Annabelle nói.

Nắng tháng Bảy trôi đùa với những con sóng trên mặt hồ khi hai người phụ nữ theo sau Bodie băng qua cây cầu bằng thép dành cho người đi bộ uốn lượn phía trên những làn xe trên đại lộ Columbus. Khi sang đến bên kia cầu, họ tha thần tiến về phía con đường mòn dành cho người chạy bộ. Lúc họ dừng lại ngắm cảnh, một người đi xe đạp gọi to tên Bodie, rồi dừng lại ngay cạnh anh.

Annabelle và Arté cảm thấy đông cứng lại, cả hai đều nhìn chăm chăm chiếc quần soóc đi xe đạp màu đen bó sát vào người của anh chàng. “Đã đến lúc ca ngợi Chúa vì vinh quang sáng tạo của người,” Arté nói.

“Amen.”

Họ tiến lại gần hơn, quan sát bắp chân trơn láng mồ hôi của anh chàng và chiếc áo phông mắt lưới màu xanh pha trắng bó sát vòng ngực nở nang hoàn hảo. Anh chàng tầm giữa độ tuổi hai mươi, đội chiếc mũ bảo hiểm công nghệ cao màu đỏ che khuất phần trên mái tóc vàng tuyệt đẹp nhưng vẫn để lộ gương mặt đẹp trai.

“Cháu cần ngâm mình xuống nước để hạ hỏa,” Annabelle thì thầm.

“Nếu tôi trẻ hơn hai mươi tuổi...”

Bodie ra hiệu về phía hai người. “Các quý bà, tôi có một người để giới thiệu với hai vị đây.”

“Đến với mẹ đi nào,” Arté thì thào, khiến Annabelle bật cười khúc khích.

Khi họ tiến lại gần hai anh chàng, Annabelle nhận ra người đạp xe đạp. “Chà. Tôi biết người này là ai.”

“Bà Palmer, Annabelle.” Bodie nói. “Đây là Dean Robillard nổi tiếng, tiền vệ vĩ đại tiếp theo của đội Ngôi Sao.”

Dù chưa bao giờ trực tiếp gặp người kế thừa Kevin, Annabelle đã từng xem anh ta chơi bóng và biết danh tiếng của anh ta. Arté bắt tay anh. “Dean, rất vui được gặp cậu. Cậu nhớ bảo bạn mình mùa bóng này nhẹ tay với cậu bé Sean của tôi nhé.”

Dean tặng bà nụ cười đào hoa của mình. *Anh ta không biết chính xác ảnh hưởng của mình đối với phụ nữ sao?* Annabelle nghĩ thầm.

“Chúng tôi sẽ làm điều đó vì bà, thưa bà.” Vẻ quyến rũ rỉ ra giống như vết dầu loang, anh ta hướng sự hấp dẫn của mình sang cô. Đôi mắt đánh giá công khai của anh ta trượt xuống cơ thể cô với vẻ tự tin rằng anh có thể có cô – hoặc bất kỳ người phụ nữ nào anh muốn – bất kỳ khi nào và bằng bất cứ cách nào anh ta thích. *Ồ, không, cậu không thể đâu, cậu nhóc quyến rũ hư hỏng ạ.*

“Annabelle phải không?”

“Tốt hơn tôi nên kiểm tra bằng lái của mình cho chắc,” cô nói. “Tôi đứt hết hơi ở đây rồi.”

Bodie cố kiềm, rồi bật cười.

Rõ ràng Robillard không quen bị phụ nữ thách thức bởi anh ta có vẻ ngạc nhiên trong chốc lát. Rồi anh ta lại đẩy cao cây kim đồng hồ chỉ độ quyến rũ của mình. “Có lẽ đó là do thời tiết nóng nực.”

“Ồ, đúng là trời nóng thật.” Các anh chàng đẹp trai thường khiến cô mất tinh thần, nhưng anh chàng này tự phụ quá mức đến nỗi cô chỉ thấy buồn cười.

Anh ta cười to, lần này rất thành thật, và cô nhận ra mình thích anh chàng bất chấp tính tự mãn của anh ta. “Tôi thực sự ngưỡng mộ những phụ nữ tóc đỏ nóng nảy,” anh ta nói.

Cô trượt cặp kính râm của mình thấp hơn xuống dưới mũi và nhìn chằm chằm anh ta. “Tôi sẽ chỉ cá rằng ngài ngưỡng mộ phụ nữ nói chung, ngài Robillard.”

“Và họ cũng ngưỡng mộ cậu.” Arté cười khúc khích.

Dean quay sang Bodie. “Anh tìm thấy hai người này ở đâu thế?”

“Nhà tù quận Cook.”

Arté khịt mũi. “Cậu nên cư xử cho phải phép, Bodie.”

Dean lại hướng sự chú ý của mình sang Annabelle. “Tên của chị nghe có vẻ quen quen. Đợi chút. Không phải chị là bà mối của Heath đấy chứ?”

“Làm sao cậu biết chuyện đó?”

“Tiếng lành đồn xa.” Một cô nàng trượt ba tanh bay qua đánh vèo, mái tóc đen tung bay. Anh chàng dành thời gian thưởng thức cảnh đó. “Tôi chưa bao giờ gặp một bà mối,” cuối cùng anh ta nói. “Có lẽ tôi nên thuê chị chẳng?”

“Cậu biết công việc của tôi không hề liên quan tới việc đốt lửa trại, đúng không?”

Anh ta khoanh tay trước ngực. “Này, tất cả mọi người đều muốn gặp một ai đó đặc biệt.”

Cô mỉm cười. “Sẽ không như thế nếu họ có quá nhiều niềm vui khi gặp những người không đặc biệt.”

Dean quay sang Bodie. “Tôi không nghĩ là chị ấy thích tôi.”

“Cô ấy thích cậu,” Bodie nói, “nhưng cô ấy nghĩ cậu không chín chắn.”

“Tôi chắc cậu rồi sẽ trưởng thành,” Annabelle nói.

Bodie vỗ vào lưng cậu ta. “Tôi biết chuyện này không xảy ra thường xuyên, nhưng có vẻ như Annabelle miễn dịch với khuôn mặt ngôi sao điện ảnh của cậu.”

“Vậy thì tốt hơn hết ai đó nên đưa cô ấy tới gặp bác sĩ nhãn khoa,” Arté lẩm bẩm, khiến tất cả bọn họ bật cười.

Dean nhấc xe đạp ra khỏi con đường mòn rồi dựa nó vào gốc cây trong lúc bốn người họ tán chuyện. Dean hỏi Arté về Sean, và họ nói chuyện về đội Gấu một lúc. Rồi Bodie nói về việc tìm người đại diện của Dean. “Tôi nghe nói cậu đã gặp Jack Riley ở IMG.”

“Tôi gặp rất nhiều người,” Dean trả lời.

“Ít nhất cậu nên nghe những gì Heath nói. Anh ấy là người thông minh.”

“Heath Champion xếp hàng đầu tiên trong danh sách không-liên-hệ của tôi. Tôi có đủ cách khiến Phoebe không vui rồi.” Dean quay sang Annabelle. “Ngày mai chị có thích đi biển với tôi không?”

Cô không đoán trước được chuyện này và thấy choáng váng. Cả nghi ngờ nữa. “Tại sao?”

“Tôi có thể thành thật được không?”

“Tôi không biết. Cậu có thể không?”

“Tôi cần sự bảo vệ.”

“Khỏi việc cháy nắng ư?”

“Không.” Anh ta khoe nụ cười quyến rũ. “Tôi thích biển, nhưng ở đó có quá nhiều người nhận ra tôi tới mức khó mà yên ổn được. Thông thường nếu tôi đi với phụ nữ, mọi người sẽ để cho tôi yên một chút.”

“Và tôi là người duy nhất cậu có thể tìm được để đi cùng sao? Tôi nghi ngờ điều đó đấy.”

Mắt anh chàng lấp lánh. “Đừng hiểu nhầm nhé, nhưng sẽ dễ thở hơn nếu tôi mời người nào đó tôi không định lên giường cùng.”

Annabelle phá lên cười.

“Dean tội nghiệp cần một người bạn, không phải một người tình.” Bodie cười khoái trí.

“Bà Palmer, bà cũng được mời nữa,” Dean lịch sự nói.

“Cậu bé, ngay cả một anh chàng nóng bỏng như cậu cũng không thể lôi tôi ra ngoài chỗ công cộng với bộ đồ bơi được đâu.”

“Chị nghĩ sao, Annabelle?” Dean hếch đầu về mặt hồ phía trước. “Chúng ta sẽ tới bãi biển Phố Cây Sồi. Tôi sẽ mang đồ uống lạnh. Chúng ta có thể đi dạo, bơi, nghe nhạc. Sẽ rất vui. Chị có thể hạ thấp tiêu chuẩn của chị vài giờ được không?”

Cuộc sống của cô đã trở nên vô cùng kỳ quặc kể từ ngày cô gặp Heath Champion. Anh chàng nóng bỏng nhất Chicago vừa mời cô nằm dài trên bờ biển cùng anh ta vào chiều Chủ nhật, trong khi chỉ mới cách đây hai ngày, cô vẫn còn thấy thương thân vì không có bất kỳ kế hoạch nào cho cuối tuần Lễ Độc Lập. “Miễn là cậu hứa không lừa dối với những cô nàng trẻ trung

hơn khi đi với tôi.”

“Tôi không bao giờ làm thế!” anh chàng tuyên bố, rõ ràng đã quên bég cô nàng tóc đen trượt ba tanh lúc trước.

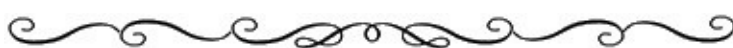
“Vây là xong.”

Và anh chàng không làm thế thật.

Anh ta không nói chuyện điện thoại, không lôi chiếc BlackBerry ra. Đó là một ngày nóng nực, không mây, thậm chí anh ta còn mang tới một chiếc ô bãi biển để bảo vệ mái tóc đỏ của cô. Họ nằm trên khăn tắm nghe nhạc, nói chuyện khi cảm thấy thích, và nhìn chăm chăm mặt nước khi không trò chuyện. Cô mặc bộ đồ tắm hai mảnh màu trắng, được cắt đủ cao ở đùi để khiến chân cô trông dài hơn, nhưng không cao đến mức cô cần tẩy lông ở vùng kín. Vài fan hâm mộ của anh chàng xen vào, nhưng không quá nhiều. Tuy nhiên, tất cả mọi người đều muốn có gì đó của Dean Robillard. Có lẽ đó là lý do khiến cô cảm thấy một nỗi cô đơn ẩn sâu dưới cái tôi quá lớn của anh chàng. Anh ta lảng tránh những câu hỏi về gia đình, và cô cũng không ép.

Có bốn tin nhắn thoại đang chờ sẵn khi cô về tới nhà, tất cả đều là của Heath, yêu cầu cô gọi lại cho anh ngay. Thay vì làm thế, cô đi tắm. Cô đang lau khô tóc thì nghe thấy tiếng chuông cửa. Cô khoác vội chiếc áo choàng bông màu vàng và đi xuống dưới lầu, tay vẫn cầm khăn tắm khi bước tới cửa chính.

Một anh chàng lực lưỡng đang nhìn chăm chăm vào cô qua lớp kính gợn sóng. Lần thứ hai Mãng Xà đến tận nhà cô.

Chương 11

“Chỉ có hai hộp bánh quy bạc hà mỏng năm nay thôi, các cô gái,” Annabelle nói trong lúc mở cửa. “Tôi đang ăn kiêng.”

Heath băng qua cô. “*Cô có bao giờ* kiểm tra hộp thư thoại không vậy?”

Cô nhìn chăm chăm xuống hai bàn chân trần của mình. “Lại một lần nữa, anh bắt gặp tôi trong tình trạng hay ho nhất.”

Anh đang trong trạng thái quá khích và gần như không liếc nhìn cô, theo đúng như lẽ thường. “Cô trông rất xinh. Vì vậy, tôi đang ở đó, kẹt trong lớp học Kinh Thánh tại Indianapolis thì nghe tin bà mối của tôi đang tắm nắng trên bãi biển với Dean Robillard.”

“Anh nhận điện thoại giữa buổi học Kinh Thánh sao?”

“Tôi chán quá.”

“Vậy anh tham gia lớp học đó vì...? Thôi bỏ qua đi. Khách hàng muốn anh đi.” Cô đóng cửa lại.

“Lý do chết tiệt khiến Robillard mời cô đi chơi vậy hả?”

“Tôi khiến anh ta mê mẩn. Lúc nào cũng vậy. Raoul nói tôi không thể ngăn cản ảnh hưởng của mình đối với đàn ông.”

“Ờ há. Bodie kể với tôi rằng Dean muốn đi biển, và cậu ta cần một con chim mồi.”

“Thế sao anh còn hỏi?”

“Để tôi có thể hiểu được phản ứng của Raoul.”

Cô cười toe và đi theo anh vào phòng tiếp khách. “Anh chàng tay chân thân tín đáng sợ của anh biết chuyện này từ hôm qua. Tại sao đến tận hôm nay anh ta mới kể với anh?”

“Tôi cũng hỏi y chang như thế. Cô có gì ăn không?”

“Một ít mỳ Thái còn thừa, nhưng đã bắt đầu mốc rồi, vì thế tôi không thể mời món đó được.”

“Tôi sẽ gọi pizza. Cô thích loại nào?”

Có lẽ bởi cô đang gần như khóa thân và không thích thái độ của anh, hoặc có thể cô chỉ là con ngốc vì cô đặt một tay lên hông, lướt nhìn anh, và để những lời này trượt ra khỏi lưỡi của mình. “Tôi thích nóng bỏng... và... cay.”

Mí mắt anh rơi vào khoảng chữ V trên chiếc áo choàng của cô. “Y hết những gì Raoul nói với tôi.”

Cô vội rút lui lên tầng. Tiếng cười khúc khích trầm trầm của anh bám theo cô tới tận trên gác.

Cô đứng chỉnh thay chiếc quần soóc còn sạch cuối cùng và chiếc áo hai dây cũ màu xanh nước biển với đường ren ôm chặt đường rãnh giữa hai bầu ngực cô. Chỉ vì cô phải cảnh giác không có nghĩa cô không thể trông tươm tất. Cô quét phấn má màu đồng, đánh môi bóng và dùng chiếc lược răng to chải đầu, những lọn tóc xoắn tít nổi loạn đã bắt đầu ôm lấy gương mặt cô giống như dải ruy băng xoắn trang trí dịp Giáng sinh.

Khi cô xuống dưới nhà, Heath đang ở trong văn phòng của cô, ngả người trên ghế, chân vắt chéo trên bàn, và điện thoại của cô kẹp dưới cằm. Mắt anh soi vào đường xẻ ngực thêu ren của cô, rồi cặp chân trần, và anh mỉm cười. Một lần nữa anh đang đùa giỡn với cô, và cô không cho phép mình mất phương hướng.

“Tôi biết, Rocco, nhưng cô ta chỉ có mười ngón tay thôi. Cô ta có thể đeo bao nhiêu chiếc nhẫn kim cương chứ?” Trong lúc lắng nghe câu trả lời ở đầu dây bên kia, anh cau mày lại. “Hãy lắng nghe những người quan tâm đến anh. Tôi không nói là cô ta không nghiêm chỉnh, nhưng hãy đợi thêm một vài tháng nữa, được không? Tuần sau chúng ta sẽ nói chuyện.” Anh dập máy và bỏ chân xuống sàn. “Những con đĩa hút máu. Bọn họ thấy những anh chàng này tiến lại bèn lấy đi tất cả những gì đáng giá của họ.”

“Những anh chàng này cũng là những anh chàng đứng trong các sảnh khách sạn chỉ tay vào những con đĩa hút máu và không ngừng *cô, cô, và cô*? Rồi mười phút sau họ sẽ viện ra đủ mọi lý do tại sao họ không mang theo bao cao su.”

“Phải rồi, chính thế đấy.” Anh cầm chai bia lấy từ tủ lạnh của cô. “Nhưng một vài cô nàng trong số này thật không thể tin được. Các anh chàng có thể cứng rắn khi thi đấu trên sân, nhưng một khi trận đấu kết thúc, đó lại là chuyện khác. Đặc biệt là những anh chàng trẻ tuổi. Đột nhiên bao nhiêu phụ nữ xinh đẹp tìm đến rồi nói em yêu anh. Điều tiếp theo thì cô biết rồi đấy, các anh chàng tặng xe thể thao, nhẫn kim cương cho lễ kỷ niệm một tháng quen nhau. Và đừng bắt tôi phải nói về những kẻ thấp kém lấy có mang bầu để có thể bòn rút tiền đấm mồm.”

“Vả lại, chẳng có gì mà một chiếc bao cao su không thể đảm đương được.” Cô nhắc chiếc bình nhựa màu xanh rồi tưới nước cho những cây violet châu Phi của bà cô.

“Những anh chàng đó còn trẻ. Họ nghĩ họ không thể bị đánh bại. Tôi biết trong Vương quốc Annabelle, tất cả mọi người đều tử tế và ngọt ngào, nhưng trên thế giới có nhiều phụ nữ tham lam hơn so với tưởng tượng của cô đấy.”

Annabelle ngừng tưới nước và nhìn anh chăm chăm. “Có phải một trong số những phụ nữ tham lam đó đã tìm được cách thò vào trong túi của anh? Vậy nên anh mới kén cá chọn canh đến thế?”

“Đến khi kiếm đủ tiền để trở thành một mục tiêu, tôi đã học được cách đề phòng rồi.”

“Chỉ là tò mò thôi... Anh đã bao giờ yêu chưa? Yêu một phụ nữ,” cô vội hỏi, để anh không bắt đầu kể với cô các khách hàng của anh.

“Tôi đính hôn khi đang học trường luật. Chuyện không đi đến đâu cả.”

“Tại sao?”

“Nỗi đau còn quá rõ rệt để nhắc lại,” anh kéo dài giọng.

Cô nhăn mặt làm trò với anh, và anh mỉm cười. Điện thoại di động của anh đổ chuông. Khi anh ngồi tại bàn làm việc của cô trả lời điện thoại, cô nhận ra trông anh có vẻ thoải mái như đang ở nhà còn hơn cả cô. Làm sao anh có thể làm thế? Bằng cách nào đó, anh tìm ra cách để lại dấu ấn ở bất cứ nơi đâu anh tới. Anh cũng có thể nhắc cao chân khi đi lại trong phòng.

Tưới nước cho mấy cây violet châu Phi xong, cô vào bếp lấy bát đĩa từ chiếc máy rửa chén bát cũ kỹ của bà ngoại. Chuông cửa reo vang, và lúc sau Heath xuất hiện với chiếc bánh pizza. Cô lấy đĩa và giấy ăn. Anh lấy thêm chai bia nữa cho mình, một cho cô và mang chúng ra bàn.

Vừa rồi anh vừa nhìn chăm chăm tủ đĩa bát tráng men màu xanh nước biển và chiếc bình đựng bánh quy Hello Kitty. “Tôi thích nơi này. Cứ như ở nhà vậy.”

“Khéo nói quá. Tôi biết tôi nên tân trang, nhưng chưa làm được.” Cô hầu như không thể trang trải chi phí sơn ngôi nhà nên cứ mặc kệ, không sửa sang gì.

Họ bắt đầu ăn, và khoảng im lặng giữa hai người dễ chịu một cách ngạc nhiên. Cô tự hỏi anh sẽ làm gì vào Lễ Độc Lập ngày mai. Anh ăn nhanh miếng đầu tiên và lấy một miếng khác. “Thế quái nào mà cô lại trở nên gần gũi với hai người quan trọng nhất với tôi tại thời điểm này vậy, Annabelle? Cô làm cách nào thế?”

“Vẻ quyến rũ tự nhiên kết hợp với việc tôi có cuộc sống, còn anh thì không.” Không phải một cuộc sống tốt đẹp. Tối thứ Tư, ông Bronicki đã ép cô tham dự bữa tiệc tại trung tâm giải trí. Cô chỉ đồng ý sau khi ông hứa đưa bà Valerio đi chơi lần nữa.

Heath dùng khăn giấy chùi mép. “Robillard đã nói gì về tôi?”

Cô gặm vỏ bánh. Điều này, cô nhắc nhở mình, chính là lý do khiến anh đề xuất bữa tiệc tối

ấm áp của họ. “Cậu ta nói anh xếp hàng đầu tiên trong danh sách không liên hệ của cậu ta. Tôi gần như trích dẫn nguyên văn đấy. Nhưng có lẽ anh đã biết điều đó rồi.”

“Và cô nói gì với anh ta?”

“Chẳng nói gì cả. Tôi quá bận nhỏ nước dãi. Chúa ơi, cậu ta thật đẹp trai.”

Anh cau mày. “Dean Robillard không nằm trong số những anh chàng ngờ nghệch mà tôi nói đâu. Cô nên cẩn thận với cậu ta. Cậu ta coi phụ nữ giống như đồ ăn vặt vậy.”

“Chà, cậu ta có thể tiêu khiển với tôi bất cứ khi nào cậu ta muốn.”

Cô ngạc nhiên vì anh lại cho rằng cô nghiêm túc. “Cô không đời nào phải lòng cậu ta.”

Chuyện này thật thú vị. “Tôi trả lời anh sau được không?”

“Nghe này, Annabelle, Dean không phải là anh chàng tồi, nhưng khi nói đến phụ nữ, tất cả những gì cậu ta quan tâm là ngủ với họ mà thôi.”

“Tôi thì không như thế sao?”

“Chúa ơi, cô là người khôn ngoan mà.”

Anh vừa cho cô cơ hội vàng để tìm hiểu sâu hơn một chút về cuộc đời và thời gian của Heath Champion. “Chỉ là tò mò thôi, anh đã ngủ với bao nhiêu phụ nữ rồi? Khi anh đã ngủ với họ rồi, thế là xong luôn. Và nhân tiện, chuyện đó cách đây bao lâu rồi?”

“Quá nhiều. Tôi không tự hào về điều đó, vì thế không cần phải lên lớp.”

“Anh thực sự nghĩ những ngày chơi bời của anh đã ở phía sau rồi sao?”

“Nếu không thì tôi đã không tính đến chuyện lấy vợ.”

“Anh sẽ không lấy vợ đâu. Thậm chí anh còn chưa hẹn hò với cô nào tới buổi thứ hai.”

“Chỉ bởi tôi đã thuê hai bà mối kém cỏi.”

Cô không kể cho anh về chuyến viếng thăm của Portia, nhưng cô có thể nói gì cơ chứ? Rằng Portia Powers là mẹ đàn bà đáng ghét. Có lẽ anh đã biết điều đó. Thêm nữa, cô còn có chuyện nói với anh, và cô sợ phải làm điều này. “Sáng nay tôi nhận được điện thoại của Claudia Reeshman. Cô ấy vẫn muốn gặp anh.”

“Không đùa đấy chứ?” Anh ngồi đáp trả lại, nụ cười gian trá nở trên khuôn mặt. “Tại sao cô ấy lại gọi điện cho cô thay vì cho Powers?”

“Tôi đoán hôm thứ Năm chúng tôi đã có phần hiểu nhau.”

“Thật đáng ngạc nhiên.”

“Tôi cứ tưởng đã thuyết phục được cô ấy rằng anh không xứng đáng, nhưng rõ ràng là không phải.” Cô cầm miếng pizza lên, mặc dù chẳng còn thấy ngon miệng nữa. “Vậy chắc hẳn anh muốn tôi bổ sung cô ấy vào lịch hẹn tối thứ Tư?”

“Không.”

Một mẩu pho mát nhỏ rớt xuống đùi cô. “Không?”

“Chẳng phải cô đã nói rằng cô ấy không phù hợp với tôi hay sao?”

“Cô ấy không phù hợp, nhưng...”

“Vậy thì không?”

Một cảm giác ấm áp và ngọt ngào ủa đến trong cô. “Cảm ơn.” Cô ngượng ngùng chùi miếng pho mát trên đùi.

“Không có gì.”

Cô thũng thẳng lau ngón tay. “Người phụ nữ tôi định giới thiệu với anh vào ngày thứ Tư không đẹp như vậy.”

“Không có nhiều người phụ nữ như vậy đâu. Trang bìa *SI* mới đây của Reeshman đúng là không thể tin được.”

“Cô ấy là nghệ sĩ đàn hạc, đang hoàn thành chương trình sau đại học về biểu diễn âm nhạc. Hai tám tuổi, có bằng đại học ở trường Vassar. Lẽ ra anh phải gặp cô ấy thứ Năm tuần trước.”

“Cô ấy có xấu không?”

“Tất nhiên là không xấu.” Cô vợ đĩa của mình mang ra bồn rửa.

Heath không nói gì trong vòng vài phút. Cuối cùng, anh cầm đĩa của mình mang lại cho cô.

“Trong trường hợp hiếm hoi Dean gọi lại cho cô, hãy cẩn thận với những gì cô nói về tôi nhé.”

“Điều gì khiến anh nghĩ đó là trường hợp hiếm hoi?”

Anh hất đầu về phía bàn. “Cô có muốn một miếng bánh nữa không?”

“Không.” Cô thả mạnh chiếc đĩa của anh vào máy rửa chén bát. “Không, tôi muốn nghe điều này. Tại sao anh lại chắc chắn rằng Dean sẽ không gọi lại?”

“Bình tĩnh nào. Tôi chỉ muốn nói là cô lớn hơn cậu ta vài tuổi.”

“Thì sao?” Cô đóng sập chiếc máy rửa chén bát và tự nhủ mình nên thôi đi, nhưng từ ngữ cứ tiếp tục tuôn ra. “Tình chị em đang là mốt đấy. Anh không đọc tạp chí *People* sao?”

“Dean chỉ hẹn hò với những cô nàng tiệc tùng thôi.”

Cô biết ý anh thực sự là gì, và nổi hứng trêu người, cô ép anh phải nói điều đó ra. “Nói thẳng ra xem nào. Anh nghĩ là tôi không đủ nóng bỏng đối với cậu ta sao?”

“Đừng có mớm lời cho tôi. Tôi chỉ muốn nói là cả hai người sẽ chẳng có mối liên hệ tình cảm gì hết.”

“Đúng thế. Nhưng có thể chúng tôi có mối liên hệ về mặt tình dục.”

Cô vút nốt những thận trọng còn sót lại, và một ngón tay thon dài chỉ ngay vào cô. “Cô sẽ không quan hệ với anh ta. Tôi biết những anh chàng này, cô thì không. Tôi tin tưởng cô về Claudia Reeshman. Cô cần tin tôi về Dean Robillard.”

Cô không để anh thoát khỏi chuyện này dễ dàng. “Anh đang tìm vợ. Tôi có lẽ chỉ tìm chút vui vẻ thôi.”

“Nếu cô cần vui vẻ,” anh đáp lại, “tôi sẽ làm cho cô vui.”

Cô choáng váng sững sờ.

Một chiếc xe phóng vụt qua, tiếng đài phát thanh trên xe om sòm. Họ nhìn nhau chăm chăm. Anh cũng có vẻ ngạc nhiên. Hoặc có thể không. Khóe miệng anh nhếch lên một cách chậm rãi, thận trọng, và cô nhận ra một lần nữa Mãng Xà đang đùa giỡn với cô.

“Tôi phải đi đây, Tinker Bell. Tôi có vài việc cần làm. Cảm ơn vì bữa tối.”

Chỉ sau khi cánh cửa trước đóng lại phía sau anh cô mới yếu ớt thốt ra. “Không có gì.”

“Vâng... vâng, được rồi. Để anh ta lên.” Tay Portia run rẩy khi cô đặt điện thoại xuống. Bodie đang ở trong sảnh.

Anh ta không gọi lấy một lần kể từ buổi hẹn hò ở quán bar thể thao mười ngày trước, và bây giờ anh xuất hiện tại khu nhà của cô vào lúc chín giờ tối ngày mừng Bốn tháng Bảy, hy vọng cô đang chờ đợi anh. Đáng ra cô nên nói với người bảo vệ đuổi anh đi, nhưng cô không làm thế.

Cô máy móc di chuyển về phía phòng ngủ, cởi chiếc váy cotton ngay trên lối đi. Tối nay nhà Jenson mời cô lên thuyền của họ để xem pháo hoa, nhưng pháo hoa khiến cô chán nản, giống như hầu hết các nghi lễ của ngày lễ, và cô từ chối. Một tuần tồi tệ. Đầu tiên là Claudia Reeshman thất bại, rồi người trợ lý thay thế SuSu Kaplan bỏ việc, nói rằng công việc này “quá căng thẳng”. Portie nhớ đến tuyệt vọng chương trình cố vấn. Cô thậm chí đã cố thu xếp hẹn ăn trưa với Juanita để thảo luận tình hình, nhưng bà giám đốc tìm mọi cách lẩn tránh cuộc gọi của cô.

Cô cố gắng hình dung phản ứng của Bodie trước căn hộ cô mua sau khi ly hôn. Bởi cô tổ chức hầu hết các bữa tiệc cocktail hàng tháng cho những khách hàng quan trọng nhất tại nhà nên cô đã chọn một căn hộ rộng rãi tầng trên cùng bằng đá vôi từ thời tiền chiến, hết sức đắt đỏ ngay phố Bờ Hồ. Cô muốn hướng tới sự thanh lịch của thế giới xưa cũ, vì thế cô vay mượn gu màu sắc của những bậc thầy người Hà Lan; mảnh cửa sổ đất tiền màu nâu, vàng cổ, ô liu cam lạnh, cùng với những chi tiết đối lập hết sức tinh tế. Trong phòng khách, cặp xô pha sâu, nam tính và chiếc ghế lớn bằng da bao quanh tấm thảm phương Đông màu trà. Một tấm thảm phương Đông tương tự làm tôn chiếc bàn ăn bằng gỗ tếch nặng với những chiếc ghế bọc nệm bên cạnh. Để những người đàn ông cảm thấy thật thoải mái ở đây là điều quan trọng, vì thế cô không để những vật trang trí nhỏ lên bàn và có một tủ rượu đủ loại. Riêng trong phòng ngủ, cô tự cho phép mình theo đuổi niềm đam mê tính nữ thái quá. Giường của cô là sự kết hợp của những tấm sa tanh mộc màu ngà, gối đăng ten và vỏ gối trang trí ruy băng. Những giá nệm bằng bạc thấp và chắc chắn đặt trên tủ com mốt, chùm đèn pha lê nhỏ đựng đưa trong góc, gần ghế trang điểm chất đồng tạp chí thời trang, vài cuốn tiểu thuyết văn học, và một cuốn sách giúp phụ nữ tự tìm hạnh phúc trong cuộc sống tinh thần.

Có thể Bodie say. Có thể đó là lý do tối nay anh xuất hiện. Tuy nhiên, ai mà biết được điều gì đã thôi thúc một người đàn ông như anh? Cô lôi ra chiếc váy cổ tròn in những bông hồng cổ xưa và xỏ chân vào đôi giày cao gót màu hồng nhung buộc dây ở mắt cá chân, được tô điểm bằng những con bướm nhỏ xiu bằng da. Tiếng chuông cửa vang lên. Cô ép mình bước thật chậm về phía cánh cửa.

Anh mặc áo sơ mi lụa màu nâu sẫm phù hợp với chiếc quần bó đắt tiền. Từ vai trở xuống, anh giống như anh chàng cơ bắp, nhưng đáng kính, thậm chí là lịch lãm. Nhưng từ vai trở lên, tất cả sự đáng kính đều biến mất. Chiếc cổ xăm gân guốc, đôi mắt màu xanh nước biển lạnh lùng, và cái đầu trọc đáng sợ khiến anh trông còn có vẻ nguy hiểm hơn so với trong trí nhớ của cô.

Anh nhìn khắp phòng khách mà không nói một lời, rồi đi về phía cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra ban công nhỏ. Mỗi mùa hè, cô đều thề sẽ bắt đầu một khu vườn với những chậu cây ở đó, nhưng làm vườn cần sự nhẫn nại mà cô thì không có, và cô chưa bao giờ theo đuổi đến cùng. Khi anh mở cửa bước ra ngoài, một đám mây ẩm ướt thổi vào trong căn phòng được kiểm soát nhiệt độ. Cô cân nhắc một lúc rồi đi về phía quầy bar ẩm ướt. Cô phớt lờ loại bia nhập khẩu anh thích mà chọn một chai sâm panh và hai chiếc ly chân cao hình tuy líp mỏng manh. Cô mang chúng tới bên cánh cửa kiểu Pháp và bật đèn bên ngoài trước khi bước ra.

Không khí dày đặc những đám mây đen bay qua phía trên tầng thượng của tòa nhà đối diện. Cô tiến về phía rào chắn bằng xi măng có bề mặt phẳng và rộng được chống đỡ bằng lan can thấp hình chiếc bình pha trà. Cô để chai sâm banh xuống cùng với hai chiếc cốc mỏng manh.

Anh vẫn không nói. Trên con phố nằm phía dưới mười tầng lầu, một chiếc ô tô rời chỗ đậu xe và rẽ ở góc đường. Một nhóm người lang thang đi về phía hồ để xem buổi trình diễn pháo hoa của thành phố sẽ bắt đầu trong vài phút nữa. Bodie mở nút chai và rót rượu. Hai chiếc ly nhỏ trông gần như lỗ bịch trong đôi bàn tay anh, đôi bàn tay to lớn hết như cô tưởng tượng. Sự im lặng giữa họ kéo dài. Cô ước gì mình đã nói khi anh mới tới, bởi giờ đây dường như là lúc cạnh tranh xem ai có thể im lặng lâu hơn.

Tiếng còi xe inh ỏi, và những bắp thịt trên vai cô thắt lại vì căng thẳng. Cô cho một bàn chân lên thanh chắn cuối cùng. Lan can xi măng làm xước mắt cá chân của cô. Anh đặt ly của anh xuống thanh chắn cạnh chai rượu và quay về phía cô. Cô không định nhìn lên, nhưng cô không cưỡng lại được bản thân mình. Những đám mây sẫm tối cuộn xoáy trên đầu anh trong vầng sáng của một con quỷ. Anh chuẩn bị hôn cô, cô có thể cảm thấy điều đó. Nhưng anh không làm thế. Thay vào đó, anh nhắc chiếc ly của anh. Rồi anh đưa tay lên quẹt ngón tay cái ngang qua môi cô với một lực vừa đủ để làm dây son môi lên má cô.

Những sợi tóc nhỏ sau gáy cô nhoi nhoi. Cô tự nhủ sẽ đi ra chỗ khác, nhưng cô không thể. Thay vào đó, anh lại là người di chuyển... tới khung cửa kiểu Pháp, anh đi vào trong và tắt đèn, nhấn chìm ban công trong bóng tối. Một cảm giác rung mình sợ hãi xuyên khắp cơ thể cô. Tim cô bắt đầu đập loạn xạ. Cô quay đi và bám chặt bàn tay ẩm ướt quanh thanh chắn. Cô cảm nhận được anh đang tiến lại gần phía sau cô, và cô run lên khi đôi bàn tay anh đặt quanh hông cô. Hơi nóng từ bàn tay anh xuyên qua lớp váy lụa hồng. Bên dưới, cô chỉ mặc mỗi chiếc quần lót lụa màu kem nhạt. Da cô run rẩy, và hơi nóng đang thiêu đốt trong cô. Qua lớp váy, anh lần theo cái đai hẹp ở phần trên chiếc quần lụa của cô, sự khám phá còn gợi tình hơn so với nếu

anh chạm vào phần da thịt trần trụi.

Một vòng nguyệt quế ánh sáng phun lên giữa bầu trời, khối cầu trắng pha lê của âm thanh và ánh sáng nổ tung khắp mặt hồ thông báo mở đầu màn trình diễn pháo hoa. Hơi thở của anh đổ xuống chiếc cổ ẩm ướt của cô, và răng anh đặt quanh sợi dây chằng giao giữa cổ và vai cô. Anh kiềm chế cô theo cách đó. Tay anh trượt xuống dưới gấu váy cô.

Cô không cố để thoát ra, không cử động. Anh xoa bóp mông cô qua chiếc quần lót lụa. Anh đưa hai ngón tay cái xuống đường rãnh mông, rồi đưa lên trên, rồi lại xuống, chậm rãi. Một vệt sáng phản chiếu trên cửa sổ bên kia đường, và những tán cọ vàng mở ra như những chiếc ô trên bầu trời. Cô nín thở khi ngón tay cái của anh trượt giữa hai đùi cô.

Chỉ khi chân cô cảm thấy như thể chuẩn bị bốc cháy, anh mới chậm chạp di chuyển miệng mình từ cổ cô và lướt lưỡi qua nơi anh cầm giữ tù nhân. Anh quỳ phía sau cô. Cô ở nguyên chỗ cũ, túm chặt thanh chắn, nhìn chăm chăm những con rắn màu bạc và cam duỗi thẳng rồi tan vào các đám mây. Anh chạm vào bắp chân cô, rồi trượt tay lên để lướt qua đùi phía ngoài, rồi tới chiếc quần lót lụa của cô. Anh móc ngón tay cái qua cặp quần và kéo chúng xuống phía dưới mắt cá chân. Anh nhấc một chân cô lên và kéo chiếc quần lót qua chiếc giày. Chúng trùm xung quanh mắt cá chân bên kia của cô nơi anh để chúng ở đó. Anh đứng lên.

Một rừng liễu xanh nước biển và xanh lá cây trên bầu trời rớt xuống. Cô cảm thấy bàn tay anh tỳ vào giữ lưng cô. Anh ấn, nhưng mất một lúc cô mới hiểu anh muốn gì. Chậm rãi, anh nghiêng cô qua thanh chắn. Phía dưới, một chiếc taxi lướt dọc theo con phố. Anh đẩy chiếc váy bông bành của cô lên trên eo. Từ phía trước, tấm vải che chắn cô đủ để bất kỳ ai từ cửa sổ đối diện liếc nhìn sang cũng chỉ thấy một người phụ nữ đang dựa vào thanh chắn ban công cùng một người đàn ông đứng phía sau. Nhưng từ phía sau, cô hoàn toàn phơi bày trước anh.

Giờ khi anh dò tìm cô, không còn rào cản bằng lụa giữa da thịt cô và đầu ngón tay cái của anh nữa. Anh tách cô ra giống như tách múi cam. Chơi đùa trong chất dịch nhờn. Hơi thở của cô trở nên gấp gáp. Cô rên rỉ. Anh bước lùi lại. Cô nghe thấy tiếng sột soạt khi anh cởi quần và mang bao cao su, điều đó nói cho cô biết anh dự tính điều này ngay từ đầu. Và đến lượt anh khiến cô choáng váng.

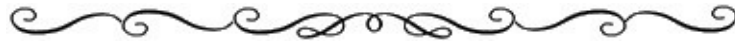
Cô lấy hơi chống lại sự làm nhục rừng mình của những ngón tay anh. Những chùm sao bắn lên trên bầu trời rồi chạy đua cho tới khi chết lịm dưới nước. Cô nắm chặt thanh chắn hơn và thở hổn hển khi anh tách cô ra với hai ngón tay cái, đùa nghịch, rồi thọc sâu vào bên trong cô. Anh điều chỉnh từ phía sau, nắm chặt hông cô, giữ cô tại vị trí anh muốn, và cũng là nơi cô muốn. Anh vuốt ve... kéo căng cô ra, làm đầy cô. Cô bay vọt lên những chòm sao chói... nở hoa cùng những cành liễu... bùng nổ cùng những quả rốc két. Và cuối cùng, cô đổ nhào xuống đất trong trận mưa những tia sáng lóe lên.

Sau đấy, anh vuốt thẳng váy cô về vị trí cũ rồi biến mất vào trong nhà tắm với đèn trang trí

kiểu cổ, gương Ý, và giấy dán tường Colefax & Fowler. Khi bước ra, anh trông thật lạnh nhạt và không cảm xúc. Cô muốn khóc. Thay vào đó, cô tặng anh cái nhìn trừng trừng lạnh giá nhất rồi sải chân về phía cửa và giật mạnh để mở cửa.

Khóe miệng anh giật giật với vẻ thích thú. Anh đi về phía cô và dùng ngón tay lần theo vết son trên má cô. Cô không chùn bước. Với nụ cười nữa, anh bước vào trong hành lang và đi về phía thang máy bằng đồng thau lộng lẫy. Trước khi bước vào trong thang máy, anh quay lại và nói câu đầu tiên.

“Chúng ta giờ đã rõ ràng chưa?”

Chương 12

Annabelle và Heath rời Chiacago vào chiều thứ Sáu. Khu nghỉ dưỡng Hồ Gió nằm ở Đông Bắc Michigan cách thị trấn xinh đẹp Grayling khoảng một tiếng chạy xe. Kevin và Molly đã ở đó cả tuần và các thành viên khác của câu lạc bộ sách đang chạy xe tới, nhưng Ngài Đại Diện Siêu Hạng không có nhiều thời gian rảnh rồi đến thế, vì vậy anh tóm được chuyến đi kè cho hai người trên chiếc trực thăng của công ty một người bạn. Trong khi anh gọi điện thoại, Annabelle, người chưa bao giờ ở trên một chiếc trực thăng tư nhân, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ và cố gắng tự nhủ cô phải thư giãn. Chuyện gì xảy ra nếu cô và Heath ở chung một nhà trong mấy ngày cuối tuần? Hầu hết thời gian anh tụ tập với cánh đàn ông hoặc cố gắng gây ấn tượng với Phoebe, vì thế cô sẽ gần như không gặp anh, điều này chắc chắn là tốt nhất, bởi tất cả những mùi hương đàn ông từ anh tiết ra sẽ tìm đến với cô. May thay, cô hiểu được sự khác biệt giữa hấp dẫn sinh học và tình cảm yêu mến lâu dài. Cô có thể bị kích thích, nhưng cô không thể tự hủy hoại hoàn toàn bản thân.

Chiếc SUV xám cho thuê đang chờ họ tại đường băng nhỏ. Họ chỉ còn cách đảo Mackinac khoảng 129 cây số, và không khí buổi chiều ấm áp mang theo mùi thông tươi mát mẽ của những cánh rừng phía Bắc. Heath chộp lấy túi của cô cùng với túi của anh và mang chúng tới chỗ xe, rồi quay trở lại để lấy gậy đánh golf của anh. Cô miễn cưỡng mua một vài thứ mới cho chuyến đi, bao gồm chiếc quần màu da bò có sọc nâu nhỏ khiến chân cô trông dài hơn. Chiếc áo màu đồng lá lơ làm nổi bật đôi hoa tai màu hổ phách nhỏ xíu, quà Giáng sinh của Kate. Cô cũng cắt ngắn đuôi tóc bị chẻ, và ngay lập tức mái tóc không còn gây chuyện cho cô nữa. Heath

mặc chiếc áo thun có cổ đắt tiền, cái này màu xanh rêu, kết hợp với quần màu đá và đôi giày lười.

Anh đặt hai chiếc va li vào ghế sau rồi đưa chìa khóa cho cô. “Cô lái xe.”

Cô nén cười khi trèo lên sau vô lăng. “Mỗi ngày trôi qua, các lý do của anh về việc muốn có một người vợ càng trở nên rõ ràng hơn.”

Anh đặt máy tính xách tay vào phía sau rồi ngồi vào ghế trước. Cô nhớ lại hướng dẫn của Molly rồi cho xe chạy vào đường cao tốc hai làn xe uốn lượn. Cô băn khoăn anh đã làm gì trong ngày lễ Quốc khánh. Cô không gặp anh kể từ thứ Tư, khi cô giới thiệu anh với nghệ sĩ chơi đàn hạc De Paul, người anh nhận thấy thông minh, hấp dẫn nhưng lại quá nghiêm túc. Sau buổi hẹn, anh ép cô cho thêm nhiều thông tin về Gwen. Một ngày nào đó, rất sớm thôi, cô sẽ phải nói với anh sự thật về điều đó. Một ý nghĩ không hề dễ chịu.

Anh vừa gọi một cú điện thoại khác còn cô thích thú tập trung lái một chiếc xe không phải là Xe Tăng. Molly không phóng đại khi miêu tả nơi này đẹp như thế nào. Những khu rừng trải dài hai bên đường, những rừng thông, sồi, và cả phong. Năm ngoái, Annabelle buộc phải hoãn kế hoạch tham gia kỳ nghỉ sau khi Kate bất ngờ xuất hiện ở Chicago, nhưng cô đã nghe kể tất cả: những cuộc đi dạo trong khu cắm trại, bơi trong hồ và tổ chức những buổi thảo luận sách trong vụng lâu mới mà Molly và Kevin xây gần căn biệt thự của họ, liền với dãy nhà nghỉ. Nghe có vẻ thật *thư thái*. Nhưng lúc này cô không cảm thấy thư thái. Cô có quá nhiều nguy hiểm, và cô phải tập trung đầu óc.

Heath gọi cú điện thoại thứ hai trước khi cất điện thoại đi và làm mình bận rộn với việc chỉ trích cô lái e. “Cô có bao nhiêu khoảng trống để vượt qua chiếc xe tải đó kìa.”

“Miễn là tôi lờ đi hai đường màu vàng.”

“Cô đi lên đó cũng có sao đâu.”

“Phải rồi. Tại sao lại phải lo lắng về điều ngu ngốc như là một tai nạn cơ chứ?”

“Giới hạn tốc độ là 55. Cô có lái đến 60 đâu chứ.”

“Đừng khiến tôi phải dừng chiếc xe này lại, anh bạn.”

Anh tắc lưỡi, và trong một thoáng, sự căng thẳng của anh giảm xuống. Nhưng chẳng mấy chốc, anh đã quay lại với nó: thở dài, nhịp chân, nghịch radio. Cô ném cho anh cái nhìn chán nản. “Anh chẳng bao giờ có thể sống được ba ngày tránh xa công việc.”

“Chắc chắn tôi có thể.”

“Nếu không có điện thoại di động thì còn lâu.”

“Chắc chắn là không. Cô sẽ thắng vụ cá cược của chúng ta.”

“Chúng ta không có vụ cá cược nào hết!”

“Tốt. Tôi ghét thua cuộc. Và thực ra không phải là ba ngày. Hôm nay tôi đã sử dụng tám tiếng rồi, và sáng Chủ nhật tôi bay về Detroit. Cô có kế hoạch quay lại thành phố rồi đúng không?”

Cô gật đầu. Cô sẽ đi ô tô quay về cùng Janine, thành viên độc thân khác của nhóm. Anh ngó đồng hồ đo tốc độ. “Chắc chắn cô đã nói chuyện với Molly kể từ bữa tiệc, và tôi đoán cô ấy hỏi cô về cuối tuần này. Cô giải thích thế nào về việc tôi đi cùng cô?”

“Tôi nói có ai đó ở trước cửa nhà tôi, và rồi tôi sẽ gọi lại cho cô ấy. Đó có phải là gà tây hoang không?”

“Tôi không biết. Cô có gọi lại cho cô ấy không?”

“Không.”

“Đáng ra cô nên gọi. Giờ thì cô ấy sẽ nghi ngờ.”

“Thế tôi phải nói gì? Rằng anh bị ám ảnh với việc làm lạnh với chị gái của cô ấy à?”

“Không, đáng ra cô nên nói tôi làm việc quá vất vả, và tôi căng thẳng đến mức không thể đánh giá hết tất cả những người phụ nữ tuyệt vời cô giới thiệu cho tôi.”

“Điều đó là chắc chắn rồi. Anh nên cho Zoe một cơ hội nữa. Nghệ sĩ chơi đàn hạc,” cô thêm vào, phòng trường hợp anh đã quên.

“Tôi nhớ chứ.”

“Chỉ vì cô ấy nghĩ Adam Sandler là người khờ dại không có nghĩa cô ấy không có khiếu hài hước.”

“Cô nghĩ Adam Sandler buồn cười,” anh chỉ ra.

“Đúng thế, nhưng tôi không chín chắn.”

Anh mỉm cười. “Thừa nhận đi. Cô biết cô ấy không phù hợp với tôi. Tôi thậm chí không nghĩ cô ấy thích tôi nhiều lắm. Tuy nhiên cô ấy có đôi chân rất đẹp.” Anh dựa vào lưng ghế, miệng cong lên giống như đuôi mãng xà. “Nói với Molly rằng có thể không thể tìm vợ cho tôi khi tôi chỉ nghĩ về công việc. Hãy nói cô cần tách tôi ra khỏi thành phố cuối tuần này để cô có thể nói chuyện nghiêm túc với tôi về những ưu tiên chết tiệt của tôi.”

“Đúng là như vậy.”

“Thấy chưa? Rõ ràng cô đã tiến bộ.”

“Molly rất thông minh. Cô ấy sẽ không tin điều đó lấy một giây.” Cô không thêm vào rằng Molly đã bắt đầu dò hỏi Annabelle xem cô và Heath hợp nhau như thế nào.

“Cô có thể đương đầu với bất cứ thứ gì cô ấy ném vào cô. Và cô biết tại sao không. Nhà Vô Địch? Bởi cô không sợ thách thức. Bởi cô, bạn của tôi, sống vì những thách thức, càng khó khăn càng tốt.”

“Được rồi, tôi là thế đấy. Một con cá mập thực sự.”

“Giờ thì chính cô nói đấy nhé.” Họ phóng vèo qua tấm biển chỉ về hướng thị trấn Hồ gió. “Cô có biết chúng ta đang đi đâu không?”

“Khi nghỉ dưỡng nằm ở phía bên kia hồ.”

“Để tôi xem nào.”

Lúc anh vói lấy tờ giấy chỉ dẫn nhàu nát nằm trên đùi cô, ngón tay cái của anh quẹt vào bên trong đùi cô, và cô nổi hết cả da gà. Cô làm mình xao lãng bằng chút lòng hiếu chiến thụ động. “Tôi ngạc nhiên vì đây là chuyến đi đầu tiên của anh tới khu nghỉ dưỡng đấy. Kevin và Milly đến đây suốt. Tôi không thể tin được anh ấy không mời anh.”

“Tôi chưa bao giờ nói tôi không được mời.” Anh liếc nhìn từ những lời chỉ dẫn cho tới điểm đánh dấu đường. “Kevin là anh chàng cứng rắn. Anh ấy không cần người khác nắm tay chỉ việc như những khách hàng trẻ tuổi hơn tôi.”

“Anh đang né tránh. Kevin không bao giờ mời anh lên đây, anh biết tại sao không? Bởi không ai có thể thư thái gần anh cả.”

“Chính xác là những gì cô đang cố thay đổi.” Một tấm biển trắng và xanh lá cây với những chữ mạ vàng xuất hiện trong tầm mắt của họ về phía bên tay trái.

KHU NGHỈ DƯỠNG HỒ GIÓ

NGHỈ LẠI VÀ ĂN SÁNG

THÀNH LẬP NĂM 1894

Cô rẽ vào con đường hẹp núp dưới rừng cây dày đặc. “Tôi biết chuyện này có thể khó giải quyết, nhưng tôi nghĩ anh nên thành thật. Tất cả mọi người đều biết anh và Phoebe bất hòa, vậy tại sao anh không thừa nhận anh tìm ra cơ hội để cải thiện mối quan hệ và tận dụng điều đó?”

“Và đặt Phoebe vào thế cảnh giác? Tôi không nghĩ vậy.”

“Tôi đoán chị ấy đã cảnh giác sẵn rồi.”

Thêm một nụ cười uể oải. “Nếu tôi chơi các quân bài của mình một cách hợp lý thì không đâu.”

Lốp sỏi mới lạo xạo dưới gầm xe, và vài phút sau, khu nghỉ dưỡng hiện ra. Cô nhìn khu đất nơi lũ trẻ đang chơi bóng mềm. Những ngôi nhà nhỏ được trang trí lòe loẹt với mái hiên bé xíu rủ xuống dải gỗ bao quanh bởi những ô cỏ. Mỗi ngôi nhà trông như thể đã được sơn lại bằng những cây chổi nhúng trong thùng nước giải khát: một ngôi nhà xanh chanh với đồ trang trí màu hồng đỏ của các loại đồ uống không cồn và màu dưa vàng, cái khác màu quả mâm xôi với chút chanh vàng và hạnh nhân. Qua hàng cây, cô thoáng thấy một bãi biển phủ cát và làn nước trong xanh của Hồ Gió.

“Chẳng trách Kevin thích nơi này đến thế,” Heath nói.

“Nó giống y như khu rừng chim sơn ca trong tập sách *Chú thỏ trên cây thụy hương* của Molly. Tôi rất vui vì cô ấy bảo Kevin đừng bán nó.” Khu nghỉ dưỡng thuộc về gia đình Kevin từ hồi ông cố của anh, một mục sư Hội Giám lý lưu động, thành lập nó nhằm phục hồi đức tin trong mùa hè. Cuối cùng nó được để lại cho bố Kevin, rồi cô của Kevin, và cuối cùng là Kevin.

“Quá trình bảo dưỡng nơi này thật không thể tin nổi,” Heath nói. “Tôi đã luôn tự hỏi tại sao anh ấy giữ nó.”

“Giờ thì anh biết rồi đấy.”

“Giờ tôi đã biết rồi.” Anh tháo cặp kính râm ra. “Tôi nhớ cảm giác ở ngoài trời nhiều hơn. Tôi lớn lên đã gắn bó với những khu rừng.”

“Đi săn và đánh bẫy.”

“Không nhiều lắm. Tôi chưa bao giờ dính vào chuyện giết chóc.”

“Thích tra tán chậm rãi hơn.”

“Cô thật là hiểu tôi.”

Họ đi theo con đường vòng quanh khu sinh hoạt chung. Mỗi ngôi nhà đều mang một tấm biển được sơn những chữ gọn gàng trên cửa: ĐỒNG CỎ XANH, SỮA VÀ MẬT ONG, CON CHIÊN CỦA CHÚA, CHIẾC THANG CỦA JACOB. Cô đi chậm lại để chiêm ngưỡng khu nhà nghỉ, kiến trúc hình tháp oai vệ với những mái hiên rủ; những cây dương xỉ sum sê treo lơ lửng; và những chiếc xích đu bằng gỗ nơi hai người phụ nữ đang ngồi buôn chuyện. Heath kiểm tra chỉ dẫn và chỉ về phía con đường hẹp chạy song song về phía hồ. “Rẽ trái.”

Cô làm theo lời anh. Họ đi qua một phụ nữ lớn tuổi mang theo ống nhòm và gậy đi bộ, sau đó là hai thiếu niên đi xe đạp. Cuối cùng, họ đến khúc cuối con đường, và cô dừng xe trước ngôi nhà cuối cùng, một ngôi nhà như nhà búp bê với tấm biển trên cửa có dòng chữ HOA BÁCH HỢP TRÊN ĐỒNG. Được sơn màu vàng kem với các điểm nhấn màu hồng phấn và xanh biển nhạt, ngôi nhà trông như thể hiện ra từ câu chuyện vườn trẻ của một đứa bé. Annabelle bị quyến rũ. Đồng thời, cô nhận ra mình đang cầu mong nó không quá tách biệt với những ngôi nhà khác.

Heath nhảy ra khỏi xe ô tô và dỡ va li của họ xuống. Cánh cửa chấn kêu cọt két khi cô đi theo anh vào khu vực trung tâm của ngôi nhà. Mọi thứ đều cũ kỹ, sút mẻ và cảm giác giống như ở nhà, vẻ thanh lịch giản dị thay vì những đồ trang trí lộn xộn quá đắt tiền. Tường trắng nhạt, chiếc xô pha ẩm cứng in những họa tiết bạc màu, đèn đồng mòn vẹt, và chiếc tủ gỗ thông đã được lau chùi... Cô thò đầu vào căn bếp bé xíu có đặt chiếc bếp ga kiểu cổ. Một cánh cửa gần tủ lạnh dẫn tới hành lang râm mát. Cô bước ra ngoài và nhìn thấy một cái xích đu bằng gỗ liễu, chiếc bàn cổ và hai cái ghế gỗ sơn.

Heath tiến lại phía sau cô. “Không còi báo động, không xe gom rác, không tín hiệu xe ô tô. Tôi đã thực sự quên mất sự tĩnh lặng là như thế nào.”

Cô hít hà mùi vị mát lạnh và ẩm ướt của cây cối. “Thật riêng tư. Cảm giác giống như một cái tổ vậy.”

“Thật dễ chịu.”

Nơi này quá ấm cúng đối với cô, và cô trở vào trong. Phần còn lại của ngôi nhà bao gồm một phòng tắm kiểu cổ cùng với hai phòng ngủ, phòng lớn nhất có một chiếc giường đôi với đầu giường bằng sắt. Và hai cái va li... “Heath?”

Anh thò đầu qua cửa. “Gì thế?”

Cô chỉ về phía chiếc va li của anh. “Anh để quên một thứ ở đây.”

“Chỉ đến khi chúng ta tung đồng xu để xem ai giành được chiếc giường lớn.”

“Tốt lắm. Đây là phe của tôi. Anh được phòng ngủ dành cho trẻ.”

“Tôi là khách và phòng này trông có vẻ thoải mái hơn.”

“Tôi biết. Đó là lý do tại sao tôi chọn nó.”

“Được thôi,” anh nói với vẻ mặt hài hước đến bất ngờ. “Tôi sẽ kéo chiếc nệm kia ra ngoài hiên. Tôi không thể nhớ được lần cuối cùng tôi ngủ bên ngoài là khi nào.” Anh đặt va li của cô lên giường rồi đưa cho cô chiếc phong bì ghi tên cô bằng chữ viết tay của Molly. “Tôi tìm thấy cái này trong bếp.”

Cô lôi ra tờ giấy nhắn theo phong cách mới Rừng Sơn Ca của Molly. “Molly nói đây là một trong những ngôi nhà ưa thích của cô ấy và hy vọng chúng ta thích nó. Những thứ cần thiết để trong tủ lạnh, và lúc sáu giờ có buổi nấu ăn ngoài trời trên bãi biển.” Phần tái bút Annabelle giữ lại cho riêng mình.

Đừng có làm bất cứ điều gì ngu ngốc đấy!

“Nói cho tôi biết về câu lạc bộ đọc sách đi.” Anh chuyển va li của anh ra bên ngoài và tỳ một bên vai vào khung cửa trong lúc cô bỏ tờ giấy nhắn vào trong túi quần. “Sao cô lại tham gia vậy?”

“Thông qua Molly.” Cô kéo khóa va li. “Chúng tôi gặp nhau mỗi tháng một lần trong suốt hai năm qua. Năm ngoái Phoebe nói chị ấy nghĩ sẽ rất vui nếu tất cả chúng tôi đi đâu đấy vào dịp cuối tuần. Tôi nghĩ chị ấy muốn đến một suối nước khoáng, nhưng Janine và tôi không có đủ tiền – Janine viết sách cho giới trẻ - vì thế Molly nháy vào và nói tất cả chúng tôi có thể đến khu nghỉ dưỡng. Cánh đàn ông đã tham gia từ lâu rồi.”

Annabelle và Janine là hai trong số ba thành viên câu lạc bộ sách không trực tiếp liên quan tới đội Ngôi Sao. Người còn lại chính là người phụ nữ trong mơ của Heath, Gwen. Thật may, cô ấy và Ian đang hoàn thiện ngôi nhà mới của họ vào cuối tuần này và không đến được.

Heath khe khẽ huýt sáo. “Đây là câu lạc bộ sách khủng khiếp. Phoebe và Molly. Không phải cô đã đề cập đến vợ của Ron McDermitt đấy chứ?”

Cô gật đầu và mở va li. “Sharon từng dạy ở trường mầm non. Cô ấy giúp chúng tôi thành công.”

“Và bây giờ cô ấy kết hôn với người quản lý chính của đội Ngôi Sao. Tôi đã gặp cô ấy.” Anh nhìn chăm chú vào những chiếc áo ngực và quần lót nằm phía trên cùng, nhưng đầu óc anh thì đang nghĩ về công việc, không phải đồ lót. “Tại bữa tiệc, Phoebe có nói đến Darnell. Đó chỉ có thể là Darnell Pruitt.”

“Vợ anh ấy tên là Charmaine.” Cô lén lút kéo chiếc áo phong trùm lên đồng đồ lót.

“Hậu vệ cản bóng vĩ đại nhất mà Ngôi Sao từng có.”

“Charmaine chơi bóng bầu dục ư?”

Nhưng anh là John Deere đang trên đường tới cuộc thi lái xe, và cô không thể làm anh sao nhãng. “Còn ai nữa?”

“Krystal Greer.” Cô lôi hộp đồ vệ sinh ra và đặt lên bàn trang điểm bằng đá cẩm thạch trắng đã có vết nứt.

“Vợ của Webster Greer. Thật không tin được. Anh ta tham gia Giải Vô địch Bóng Bầu dục quốc gia suốt chín năm liền.”

“Chỉ phụ nữ mới là thành viên, không có đàn ông. Đừng cố làm tôi xấu hổ đấy.”

Anh khịt mũi và nhắc va li của mình lên nhưng rồi dừng lại ở ngưỡng cửa. “Có ai mang con cái đi không?”

“Chỉ người lớn thôi.”

Anh mỉm cười. “Tuyệt.”

“Ngoại trừ Pippi và Danny. Chúng còn quá nhỏ, không thể bỏ mặc chúng được.”

“Chết tiệt.”

Cô cau mày với anh. “Anh bị làm sao thế hả? Chúng là những đứa trẻ hết sức đáng yêu.”

Đồng lửa nổ lộp bộp và bắn tung tóe lên trời. Trên bàn thức ăn, chỉ có đĩa bánh socla hạnh nhân mà buổi chiều Molly đã nướng cho họ trong bếp nhà nghỉ. Có hai thanh niên điều hành công việc hàng ngày của khu nghỉ dưỡng nhưng Molly và Kevin vẫn luôn sẵn sàng hỗ trợ mỗi khi họ ở đây. Bữa ăn rất ngon miệng: thịt nướng vủ, khoai tây nhồi nướng, hành ngọt nướng than hoàn hảo và sa lát trộn với những lát lê chín mọng. Kevin và Molly để con ở lại với hai người trông coi khu nghỉ dưỡng, không ai phải lái xe về nhà, rượu và bia chảy tràn. Heath như cá gặp nước, thân thiện và quyến rũ với phụ nữ, hoàn toàn thoải mái với đàn ông. Annabelle nghĩ, anh là con tắc kè hoa, tinh tế điều chỉnh hành vi của mình cho phù hợp với đối tượng khán giả. Tối nay, tất cả mọi người, ngoại trừ Phoebe, đều yêu thích anh, và thậm chí điều tệ nhất cô làm được là ném cho anh vài ánh mắt thù hằn.

Khi âm thanh từ chiếc đĩa hát bắt đầu vang lên, Annabelle lang thang ra bên ngoài bến tàu hoang vắng, nhưng khi vừa mới bắt đầu tận hưởng sự yên tĩnh, cô nghe thấy tiếng gõ dép quả quyết đang tiến tới phía cô, và khi quay lại cô thấy Molly đang tiến lại gần. Ngoại trừ bầu ngực đầy đặn hơn vì cho Danny bú, Molly trông giống hệt như cô gái chăm chỉ mà Annabelle gặp lần đầu tiên cách đây cả thập kỷ trong lớp văn học so sánh. Tối nay, cô cặp mái tóc nâu thẳng về phía sau, đôi hoa tai bạc nhỏ xíu hình rùa biển đung đưa hai bên lỗ tai. Cô mặc quần lửng màu tím với chiếc áo phù hợp và đeo vòng cổ theo kiểu mì ống gấp khúc.

“Sao cậu không gọi lại cho mình?” Molly hỏi.

“Xin lỗi. Mọi việc cứ rối tung cả lên.” Có lẽ cô có thể đánh trống lảng được. “Có nhớ mình từng nói là mình có một khách hàng mắc bệnh hoang tưởng không? Mình sắp xếp để anh ta gặp một người, cô này...”

“Đừng bận tâm chuyện đó. Chuyện gì đang xảy ra giữa cậu và Heath vậy?”

Annabelle lôi đôi mắt mở to ngây thơ ra từ chiếc túi đựng kỹ năng diễn xuất lỗi thời từ hồi đại học của cô ra. “Ý cậu là sao? Công việc thôi.”

“Đừng có nói thế với mình. Chúng ta là bạn quá lâu rồi.”

Cô chuyển sang cau mày. “Anh ta là khách hàng quan trọng nhất của mình. Cậu biết điều này có ý nghĩa thế nào với mình mà.”

Molly chẳng tin điều đó. “Mình đã thấy cái cách cậu nhìn anh ta. Giống như anh ta là cái máy bán hàng tự động với bảy sọc được xăm trên trán vậy. Nếu cậu phải lòng anh ta, mình thề sẽ không bao giờ thêm nói chuyện với cậu nữa.”

Annabelle gần như nghẹn thở. Cô biết Molly sẽ nghi ngờ, nhưng cô không ngờ lại là sự đối đầu thẳng thừng như vậy. “Cậu điên à? Ngoài chuyện anh ta đối xử với mình chẳng khác gì tôi tớ, mình không bao giờ phải lòng một kẻ tham công tiếc việc sau tất cả những gì phải trải qua

với gia đình mình.” Tuy nhiên, phải lòng sự ham muốn lại là vấn đề hoàn toàn khác.

“Anh ta là cái máy tính trong chuyện tình cảm,” Molly nói.

“Mình nghĩ cậu thích anh ta.”

“Mình nghĩ mình rất quý anh ta. Anh ta giải quyết những cuộc thương lượng của Kevin vô cùng thông minh, và tin mình đi, chị gái mình có thể là kẻ cố chấp thật. Heath rất thông minh, mình chưa từng gặp ai làm việc chăm chỉ đến thế, anh ta làm bất cứ điều gì cho khách hàng, và anh ta đáng hoàng như bất kỳ người đại diện đang lên nào. Nhưng anh ta là ứng viên tồi tệ nhất cho sự hòa hợp tình yêu mà mình từng gặp.”

“Cậu nghĩ mình không biết điều đó sao? Cuối tuần này chính là công việc. Anh ta từ chối tất cả những người Powers và mình giới thiệu. Có điều gì đó cả hai đều không biết và mình không thể xác định được đó là cái gì trong những khoảng thời gian buồn xỉn anh ta dành cho mình.” Cô đang nói sự thật. Đây chính là nơi cô cần tập trung sự chú ý của mình cuối tuần này, nhìn thấu tâm hồn anh ta thay vì nhận thấy anh ta tỏa mùi hương quyến rũ thế nào và đôi mắt màu xanh lá cây ngu ngốc của anh ta tuyệt đẹp ra sao.

Molly trông vẫn có vẻ lo lắng. “Mình rất muốn tin cậu, nhưng mình có cảm giác kỳ lạ rằng...”

Kiểu cảm giác cô ấy từng có đã biến mất khi có rất nhiều tiếng bước chân hơn trên bến tàu. Họ quay lại thấy Krystal Greer và Charmaine Rruitt đang lại nhập hội với họ. Krystal trông giống hệt Diana Ross hồi trẻ. Tối nay, cô ấy cột mái tóc dài, lượn sóng lên cao bằng dải ruy băng màu đỏ rất phù hợp với chiếc áo hoa rực rỡ. Cô nhỏ bé, nhưng cô coi bản thân giống như nữ hoàng, và bước vào tuổi bốn mươi mà không hề thay đổi gò má người mẫu hay thái độ sôi nổi của mình.

Mặc dù cá tính hoàn toàn đối lập, Krystal và Charmaine nhiều năm là bạn thân nhất của nhau. Charmaine ăn mặc kín đáo với áo kếp cô tông màu quả nam việt quất và quần soóc đi bộ bằng vải chéo. Cô có thân hình hấp dẫn, ngọt ngào và nghiêm túc. Từng làm thủ thư và hiện tại đánh đàn organ cho nhà thờ, cô tập trung vào cuộc sống của mình quanh chồng và hai cậu con trai nhỏ. Lần đầu tiên Annabelle gặp chồng của Charmaine, Darnell, cô gần như không nói được lời nào bởi những gì có vẻ gần như là sự nhầm lẫn của thế kỷ. Mặc dù biết Darnell từng chơi cho đội Ngôi Sao, nhưng lúc ấy Annabelle không chú ý lắm tới bóng bầu dục, và cô hình dung người nào đó cũng bảo thủ như Charmaine. Thay vào đó, Darnell có chiếc răng vàng bọc kim cương, bộ sưu tập kính râm dường như bất tận, và mối quan tâm dành cho những gì lấp lánh ganh đua với ngôi sao biểu diễn hip-hop. Tuy nhiên, vẻ bề ngoài đang đánh lừa. Hơn một nửa số sách câu lạc bộ của họ chọn dựa trên gợi ý của anh.

“Tôi không thể nào rời mắt khỏi bầu trời ở đây.” Charmaine vòng tay quanh người và nhìn

chăm chú các vì sao. “Sống ở thành phố, đừng có mơ.”

“Cuối tuần này, cậu còn ngạc nhiên hơn khi bầu trời đầy những ngôi sao tuyệt đẹp,” Krystal tự mãn nói.

“Hoặc là nói bí mật của cậu hoặc là giữ im lặng về nó.” Charmaine vắn vẹo. Cô quay sang Annabelle và Molly. “Krystal không ngừng tiết lộ những dấu hiệu lờ mờ về một bất ngờ lớn nào đó cô ấy đã lên kế hoạch. Có ai biết đó là cái gì không?”

Annabelle và Molly lắc đầu.

Krystal cho hai ngón cái vào túi trước quần soóc và lôi ra tập ảnh những bộ ngực đầy sức sống. “Tôi sẽ chỉ nói thế này... Charmaine của chúng ta có thể cần một chút liệu pháp tâm lý sau khi tôi làm điều này với cô ấy. Đối với số còn lại các bạn... cứ chuẩn bị đi.”

“Cho cái gì?” Janine tiến lại cùng Sharon McDermitt và Phoebe, Phoebe mặc áo liền mũ có khóa kéo màu hồng với quần thể thao và cầm ly rượu nhỏ. Janine, trong món đồ trang sức thủ công màu xám tinh nghịch và chiếc váy in nổi dài với mắt cá chân, vừa có một năm tồi tệ: cái chết của mẹ cô, ung thư vú, và cuộc vật lộn tệ hại vì sự bế tắc của một nhà văn. Tình bạn của câu lạc bộ sách là tất cả đối với cô ấy. Lúc cô ốm, Annabelle và Charmaine mang đồ ăn tới và giúp cô ấy làm việc lật vật, Phoebe thu xếp việc mát xa đều đặn và gọi điện thoại cho cô hàng ngày, Krystal chăm sóc khu vườn của cô, và Molly thuyết phục cô viết trở lại. Sharon McDermitt, người lắng nghe xuất sắc nhất trong nhóm, là bạn tâm tình của cô. Kể Molly, Sharon là bạn thân nhất của Phoebe, và cô điều hành quỹ từ thiện của đội Ngôi Sao.

“Rõ ràng Krystal có bí mật,” Molly nói, “Giống như mọi khi, cô ấy sẽ tiết lộ khi vui vẻ và sẵn sàng.”

Trong lúc những người còn lại nghiên cứu xem bí mật của Krystal có thể là gì, Annabelle cố gắng nghĩ ra cách tốt nhất để đề cập đến chủ đề nguy hiểm. Mặc dù cho đến giờ này vẫn luôn gặp may, cô không thể trông cậy may mắn của mình kéo dài mãi mãi, và khi có một khoảng thời gian tạm lắng trong cuộc trò chuyện, cô bèn lao vào. “Cuối tuần này có lẽ tôi cần giúp đỡ.”

Qua vẻ mặt chờ đợi của mọi người, cô biết họ muốn cô giải thích tại sao cô lại xuất hiện cùng với Heath, nhưng cô không tình nguyện tiết lộ nhiều hơn những gì đã nói. Cô nghịch quai màu vàng chiếc đồng hồ Swatch cô vẫn đeo hàng ngày. “Mọi người đều biết *Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn* có ý nghĩa như thế nào với tôi. Nếu không thành công, nó chỉ chứng minh mẹ tôi đúng về mọi chuyện. Và tôi thực sự không muốn trở thành kế toán.”

“Kate tạo cho cậu quá nhiều áp lực,” Sharon nói, không phải lần đầu tiên.

Annabelle mỉm cười biết ơn với cô. “Nhờ Molly, tôi có được buổi phỏng vấn với Heath.

Nhưng chuyện là, tôi cần dàn xếp một âm mưu nho nhỏ để có được tên anh ta trong bản hợp đồng.”

“Âm mưu nho nhỏ kiểu gì?” Janine hỏi.

Cô hít một hơi thật sâu và kể cho họ cô trối được anh với Gwen như thế nào.

Molly há hốc miệng. “Anh ta sẽ *giết* cậu. Mình nghiêm túc đấy, Annabelle. Khi anh ta phát hiện ra bị cậu lừa – và *anh ta sẽ tìm ra* – anh ta sẽ phát điên.”

“Mình bị dồn vào chân tường.” Annabelle so vai và xoa cánh tay. “Mình thừa nhận đó là điều không nên làm, nhưng mình chỉ có 24 tiếng đồng hồ để tìm ra một đối tượng nốc ao, hoặc sẽ mất anh ta.”

“Đó không phải là anh chàng để đùa giỡn,” Sharon nói. “Cô sẽ không tin được mấy câu chuyện tôi nghe được từ Ron đâu.”

Annabelle cắn môi dưới. “Tôi biết phải nói cho anh ta sự thật. Tôi chỉ cần tìm thời điểm thích hợp thôi.”

Krystal cong hông lên. “Nàng ơi, chẳng có thời điểm thích hợp nào để chết cả.”

Charmaine chắc lưỡi. “Nàng sẽ đi thẳng vào hàng đầu danh sách cầu nguyện của tôi.”

Chỉ Phoebe là có vẻ hài lòng, và cặp mắt màu hổ phách của cô sáng lên như mắt mèo. “Tôi thích điều này. Không phải chuyện cô sẽ kết thúc trong nấm mồ nông – tôi thực sự lấy làm tiếc về điều đó, và tôi đảm bảo anh ta sẽ bị truy tố với sự đánh giá đầy đủ nhất của luật pháp. Nhưng tôi thích biết rằng riêng cái áo lót của một phụ nữ cũng đủ để tóm gọn được Mãnh Xà to lớn.”

Molly nhìn chị gái trùng trùng. “Đây chính là lý do tại sao Christine Jeffreys không để con gái mình ngủ qua đêm với hai đứa sinh đôi. Chị khiến mọi người sợ hãi.” Rồi sau đó, cô quay sang Annabelle, “Cậu muốn mọi người làm gì?”

“Chỉ cần không nói đến tên Gwen khi ở cạnh anh ta, thế thôi. Mình không thấy có bất kỳ lý do nào để mấy ông con trai nhắc đến cô ấy, vì thế mình đành phải hy vọng điều tốt đẹp nhất ở họ thôi. Trừ phi bất kỳ ai trong các bạn tìm ra cách để chỉ dẫn họ mà không phải kể lại chính xác những gì mình đã làm.”

“Tôi ủng hộ chúng ta nói thật với họ,” Phoebe nói. “Họ sẽ cười sau lưng anh ta hàng tháng.”

“Tôi không bỏ phiếu thuận đâu,” Krystal nói. “Liên quan đến Măng Xà thì không.”

“Điều đó thật *không* công bằng.” Phoebe khịt mũi.

Charmaine vỗ nhẹ vào tay cô. “Cậu thật sự hơi nóng vội trong chuyện này đấy.”

Tiếng cười của những người đàn ông từ phía bãi biển trôi dạt về hướng họ. “Tốt hơn chúng ta nên quay lại,” Molly nói. “Chúng ta có cả ngày mai để nói về vấn đề của Annabelle, bao gồm cả lý do cô ấy mang theo Heath.”

Sharon có vẻ lo lắng. “Tôi nghĩ điều đó tương đối rõ ràng. Annabelle, thực sự cô đang nghĩ gì thế?”

“Đó là công việc!” cô tuyên bố.

“Công việc cái con khỉ,” Krystal thì thầm.

“Heath cần thoát khỏi công việc một thời gian, còn tôi cần cơ hội để xác định tại sao các đối tượng mai mối lại không hiệu quả. Ngoài ra không có gì hết.”

Charmaine và Phoebe liếc nhau nặng nề, định nói thêm, nhưng Molly tới giải cứu Annabelle. “Tốt hơn chúng ta nên quay lại trước khi họ bắt đầu trò chơi.”

Tất cả bọn họ cùng hướng về phía cuối bến tàu.

Và đứng sững lại.

Phoebe là người đầu tiên phá vỡ sự yên lặng kéo dài. Bằng giọng khàn khàn, nhẹ nhàng, cô nói những gì tất cả bọn họ đang nghĩ. “Các quý bà, chào mừng tới khu vườn của những vị Thánh.”

Sharon nói khe khẽ qua tiếng nước vỗ nhẹ. “Có đứng ngay cạnh họ, ta cũng không thấy được tác động đầy đủ.”

Giọng của Krystal mơ màng. “Giờ thì chúng ta đang thấy được điều đó đây.”

Những người đàn ông đứng cạnh đồng lửa... tất cả sáu người... kẻ tám lạng người nửa cân. Phoebe liếc môi dưới và chỉ vào người già nhất, anh chàng khổng lồ tóc vàng, chống tay ở hông. Vào một ngày không thể nào quên ở Midwest Sports Dome, Dan Calebow đã cứu cuộc đời cô bằng một cú xoáy bóng hoàn hảo. “Tôi chọn anh ta,” cô nói nhẹ nhàng. “Mãi mãi và mãi mãi.”

Molly trượt tay qua tay chị gái cô và nói, cũng nhẹ nhàng như thế. “Tôi chọn cậu bé vàng ngay bên cạnh. Mỗi mỗi và mỗi mỗi.” Kevin Tucker, rám nắng và khỏe mạnh, có đôi mắt màu nâu lục nhạt và tài năng thiên bẩm giúp anh hai lần tham gia giải vô địch của các ngôi sao, nhưng anh vẫn kể với mọi người cái đêm anh nhằm Molly là kẻ trộm là đêm may mắn nhất trong cuộc đời mình.

“Tôi chọn anh chàng ngay thẳng với đôi mắt và nụ cười khiến trái tim tôi tan chảy.” Krystal chỉ về phía Webster Greer, người to lớn thứ hai trong số những người đàn ông đứng bên bếp lửa. “Dù anh ấy có làm tôi phát điên đến mức nào, ngày mai tôi cũng sẽ lại cưới anh ấy.”

Charmaine nhìn chăm chú về phía người đàn ông cao lớn và hung dữ nhất. Darnell Pruitt cởi cúc chiếc áo sơ mi lụa tới thắt lưng, lộ ra bộ ngực nở nang và ba sợi dây chuyền vàng. Bởi ánh lửa biến làn da của anh thành gỗ mun bóng loáng, anh trông như vị vua châu Phi cổ đại. Cô ấn đầu ngón tay vào phần dưới cổ họng. “Tôi vẫn không hiểu. Anh ta hẳn phải làm tôi kinh hãi.”

“Nhưng nó lại gần gũi một cách kỳ lạ.” Nụ cười của Janine chứa đựng dấu vết của sự khao khát. “Ai đó cho tôi mượn một người trong số họ được không. Chỉ một đêm thôi.”

“Không phải anh chàng của tôi.” Sharon nói. Việc Ron McDermitte là anh chàng nhỏ con nhất quanh đồng lửa và là kẻ lập dị tự phong không hề làm giảm công suất tình dục của anh, nhất là khi cặp kính râm phù hợp biến anh ta thành bản sao của Tom Cruise.

Từng người một, nhưng cái nhìn chăm chăm của cánh phụ nữ đổ dồn vào Heath. Duyên dáng, hàm vuông, mái tóc nâu cứng tằm trong ánh lửa vàng, anh đứng đúng vị trí trung tâm của nhóm chiếc bình tinh hoa, vừa là một người trong số họ, vừa bằng cách nào đó tách biệt. Anh trẻ hơn, và những đường nét dạn dày đã được mài giũa tại bàn thương thảo thay vì trên sân bóng, nhưng điều đó không khiến anh bớt oai vệ đi chút nào. Đây là người đàn ông đáng được tính đến.

“Anh ta vừa vặn như in,” Molly quan sát.

“Đó là mẹo ưa thích của thầy ma,” Phoebe nói chanh chua. “Khả năng thay đổi hình dạng biến chúng thành bất kỳ cái gì người ta muốn nhìn.”

Annabelle kìm nén sự thôi thúc mạnh mẽ bảo vệ cho anh.

“Bộ óc Harvard, vẻ thanh lịch của người mẫu tạp chí GQ, và sự quyến rũ của chàng trai tỉnh lẻ,” Charmaine nói. “Đó chính là lý do các chàng trai trẻ muốn ký hợp đồng với anh ta.”

Phoebe gõ mũi giày xuống bến tàu. “Chỉ có một mục đích sử dụng hiệu quả duy nhất cho một gã như Heath Champion.”

“Chúng ta lại bắt đầu rồi đây,” Molly thì thầm.

Môi Phoebe cong lên. “Thực hành mục tiêu.”

“Thôi đi!” Annabelle phản đối.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm. Annabelle thả tay xuống và cố gắng kiềm chế. “Ý tôi là... tôi muốn nói... nếu đàn ông nói điều tương tự về phụ nữ, nội người sẽ tổng cổ anh ta vào tù. Vì thế tôi... mọi người biết rồi đây... không nghĩ phụ nữ nên nói thế về đàn ông.”

Phoebe có vẻ thích thú với lời khiển trách của Annabelle. “Mãng Xà có một người bảo vệ kìa.”

“Tôi chỉ nói thế thôi,” Annabelle lẩm bẩm.

“Cô ấy có lý,” Krystal bước về phía bãi biển. “Thật khó nuôi dạy những cậu bé có lòng tự trọng cao. Việc đó chẳng giúp ích gì.”

“Cô nói đúng.” Phoebe vòng tay quanh eo Annabelle. “Tôi là mẹ của một đứa con trai, và lẽ ra tôi nên biết rõ hơn. Tôi chỉ hơi bực bội một chút. Tôi có nhiều kinh nghiệm với Heath hơn cô.”

Mối lo lắng của cô ấy là chân thành và Annabelle không thể cứ cảm thấy khó chịu mãi. “Chị thực sự không phải lo đâu.”

“Thật khó để mà không lo lắng. Tôi cảm thấy tội lỗi.”

“Về chuyện gì cơ?”

Những bước chân của Phoebe chậm lại đủ để họ lùi lại phía sau những người khác. Cô vỗ nhẹ Annabelle y hệt như cách cô làm với những đứa con mình lúc cô lo lắng. “Tôi đang cố tìm cách khéo léo để nói điều này, nhưng tôi không thể. Cô biết anh ta đang lôi kéo cô để tiếp cận tôi, đúng không?”

“Chị không thể đổ lỗi cho anh ấy vì đã cố gắng,” Annabelle nói nhỏ. “Anh ấy là người đại diện tốt. Tất cả mọi người đều nói thế. Có lẽ đã đến lúc chuyện gì đã qua rồi thì cho nó qua luôn.” Cô hối hận về những lời nói của mình ngay giây phút thốt ra. Cô chẳng biết gì về công việc nội bộ của Liên đoàn Bóng bầu dục Quốc gia, và cô không nên mạo muội bảo Phoebe phải điều hành vương quốc của cô ấy như thế nào.

Nhưng Phoebe chỉ thở dài và thả tay khỏi eo Annabelle. “Không có người đại diện nào tốt hết. Nhưng ít nhất một vài người trong số họ không trở mặt và đâm mình sau lưng.”

Heath ngửi thấy mùi nguy hiểm, và sai bước về phía cô. “Annabelle, Ron đã nhắm vào chiếc bánh socola cuối cùng, nhưng tôi đã nhanh tay lấy trước. Tôi đã thấy cô khó chịu thế nào nếu lâu lâu không có socola.”

Cô không phải người hảo ngọt, nhưng cô sẽ không cãi lại anh trước mặt kẻ thù không đội trời chung của anh, và cô nhận lấy chiếc bánh ngọt anh đưa. “Phoebe, chị có muốn chia sẻ cái này không?”

“Tôi tiết kiệm năng lượng cho một ly vang nữa.” Thậm chí không thèm liếc nhìn Heath, cô bỏ đi nhập hội cùng những người khác.

“Kế hoạch của anh thực hiện đến đâu rồi?” Annabelle nói và nhìn sau lưng Phoebe.

“Cô ấy sẽ lại gần.”

“Không nhanh đâu.”

“Thái độ, Annabelle. Thái độ là tất cả.”

“Anh nói đến điều đó rồi.” Cô đưa chiếc bánh ngọt cho anh. “Anh có thể làm việc này dễ dàng hơn tôi.”

Heath cắn một miếng. Từ phía bãi biển, cô nghe thấy Janine nói cô ấy cần hoàn thành cuốn sách trước ngày mai. Lúc mọi người chúc Janine ngủ ngon, Webster thay một CD khác vào máy nghe nhạc, và bài hát của Marc Anthony nổi lên. Ron và Sharon bắt đầu nhảy salsa trên cát. Kevin tóm lấy Molly, và họ nhập cuộc, thực hiện những bước nhảy duyên dáng hơn nhà McDermit. Phoebe và Dan nhìn nhau, cười lớn, và cũng bắt đầu khiêu vũ.

Những ngón tay của Heath giữ chặt khuỷu tay Annabelle. “Chúng ta đi dạo nào.”

“Không. Họ nghi ngờ đủ rồi. Phoebe biết chính xác anh định làm gì.”

“Giờ cô ấy mới biết ư?” Anh ném phần còn lại của chiếc bánh ngọt vào thùng rác. “Nếu cô không muốn đi dạo, chúng ta hãy khiêu vũ.”

“Được, nhưng hãy khiêu vũ với những người khác nữa, để không ai nghi ngờ gì cả.”

“Nghi ngờ chuyện gì cơ?”

“Molly nghĩ... ồ, không có chuyện gì đâu. Hãy trải đều sức hấp dẫn mờ hồ của anh ra xung quanh nhé, được không?”

“Cô sẽ thư giãn chứ?” Anh túm tay dắt cô quay trở lại với mọi người.

Cô không mất quá nhiều thời gian để tháo bỏ đôi xăng đan và hòa nhập vào không khí của buổi tối. Sau tất cả những lớp học Kate buộc cô phải tham gia, Annabelle đã trở thành người khiêu vũ giỏi. Hoặc là bản thân Heath cũng học một vài lớp hoặc anh là người có năng khiếu bởi anh hoàn toàn ăn khớp với cô. Về khoản kỹ năng giao tiếp xã hội, anh có vẻ không để lộ mẹo nào. Bài hát kết thúc, và Annabelle đợi bài kế tiếp. Với tiếng nước vỗ nhẹ nhẹ vào bờ, đồng lửa nổ lách tách, bầu trời lác đác sao và người đàn ông hấp dẫn khủng khiếp đang ở bên cạnh cô, đây đúng là một đêm lãng mạn như trong sách. Cô không thể kiểm soát một bản ballad được – sẽ quá độc ác. Cô thở phò khi âm nhạc vẫn rất sôi động.

Cô nhảy với Darnell và Kevin, Heath nhảy với vợ của hai người. Sau một hồi, các cặp lại trở về với nhau, và họ cứ như thế cho đến hết buổi tối. Cuối cùng, Kevin và Molly biến mất để xem lũ trẻ ra sao. Phoebe và Dan tản bộ ra chỗ khác, tay trong tay đi dạo dọc bờ biển. Số còn lại tiếp tục khiêu vũ, cởi phăng áo phông, lau mồ hôi trên trán, làm cho mình tỉnh táo bằng cốc bia lạnh hay 1 ly rượu vang trong khi âm nhạc thôi thúc họ tiếp tục. Tóc Annabelle bết vào hai má. Heath thực hiện một bước nhảy Travolta khiến cả hai người họ cùng cười lớn. Họ uống thêm rượu vang, lại gần rồi lại tách ra xa. Hông họ chạm vào nhau, chân họ xoắn xuýt, máu dâng trào khắp mạch cô. Krystal áp sát hông vào chồng cô giống như hai thiếu niên mới lớn khiêu vũ kỳ quặc. Darnell túm lấy hông vợ, nhìn chăm chú vào mắt cô, và Charmaine không còn vẻ cứng nhắc nữa.

Những tia sáng bắn lên bầu trời. Nhạc đến đoạn “Hey Yah!” ngực Annabelle lướt qua ngực Heath. Cô nhìn chằm chằm vào cặp mắt xanh lá cây sâu thẳm nhắm hờ và nghĩ đến chuyện say xỉn có thể cho phụ nữ một cái cơ hoàn hảo để làm điều gì đó mà bình thường cô ấy sẽ không làm. Sáng hôm sau, cô ấy luôn luôn có thể nói, “Chúa ơi, tôi say quá. Hãy nhắc tôi đừng bào giờ uống nữa.”

Điều đó giống như việc có một tấm giấy thông hành vậy. Đâu đó giữa Marc Anthony và James Brown, Heath bắt đầu quên Annabelle là bà mối của anh. Lúc họ quay trở về ngôi biệt thự, anh đổ lỗi cho buổi tối hôm đó, cho âm nhạc, quá nhiều bia, và sự lộn xộn hoang dã của mái tóc vàng nhảy múa quanh đầu cô. Anh đổ lỗi cho màu hổ phách tinh quái lấp lánh trong mắt cô khi cô dám thách anh bắt kịp mình. Anh đổ lỗi cho đường cong hăm hở của miệng cô lúc bàn chân trần nhỏ nhắn của cô hất tung cát lên. Nhưng hơn tất cả, anh đổ lỗi cho chế độ dinh dưỡng mà giờ anh nhận ra là quá hà khắc trong khóa huấn luyện về lòng trung thực trong hôn nhân, hoặc cũng có thể anh đã nhớ đây là Annabelle, bà mối của anh, - đại loại là - bạn thân của anh.

Cô rơi vào yên lặng khi họ đến gần ngôi biệt thự chìm trong bóng tối. Cứ cho là đêm nay

không phải lần đầu tiên ý nghĩ của anh về cô chuyển sang hướng tình dục, nhưng đó hẳn là phản ứng thông thường của đàn ông với người phụ nữ hấp dẫn. Annabelle dường như là đối tác trên giường tiềm năng không có chỗ trong cuộc đời anh, và anh cần dừng lại.

Anh mở cửa cho cô. Cả buổi tối, tiếng cười của cô vang vọng như tiếng chuông trong đầu anh, và khi cô lướt qua vai anh, một sự thôi thúc không đúng lúc bắn thẳng xuống thẳng nhỏ của anh. Anh ngửi thấy mùi khói củi cùng mùi dầu gội đầu hương hoa nhẹ nhàng, và anh cưỡng lại ham muốn vùi mặt mình vào tóc cô. Trước khi tham gia bữa tiệc ngoài trời, anh đã đặt điện thoại ở cuối bàn để tránh sự cám dỗ. Thông thường anh sẽ kiểm tra tin nhắn đầu tiên, nhưng tối nay anh không muốn làm thế, tuy nhiên, Annabelle lại bận rộn như con ong. Cô lướt qua anh để bật đèn, gõ vào cái chụp đèn. Cô mở cửa sổ, quạt cho mình, nhặt chiếc ví nhỏ cô đã đặt trên ghế sofa, rồi lại để nó xuống. Cuối cùng khi cô nhìn thấy anh, anh trông thấy cái vết ố chết tiệt trên áo cô chỗ cô làm đổ ly vang thứ ba. Anh đúng là một gã tồi, đi rót đầy bỏ lại ngay lập tức.

“Tốt hơn tôi nên đi ngủ.” Cô cắn môi dưới.

Anh không thể dời ánh mắt khỏi những chiếc răng trắng đều nhỏ nhắn đang chìm dần vào dải thịt màu hồng đỏ. “Chưa đâu,” anh nghe thấy chính mình nói. “Tôi rất kỳ quặc. Tôi muốn có ai đó để nói chuyện.” *Ai đó để chạm vào.*

Còn Annabelle, cô đọc được ý nghĩ trong đầu anh, và cô đương đầu với tình huống. “Anh còn tỉnh táo tới mức nào?”

“Hầu như.”

“Tốt. Vì tôi thì không.”

Mắt anh dán vào cái miệng như bông hoa ẩm ướt đó. Môi cô tách ra như những cánh hoa. Anh cố gắng nghĩ ra một lời nịnh nọt đảm bảo khiến cô bực mình, tách cả hai người họ ra khỏi chuyện này, nhưng anh không thể nghĩ ra được gì. “Thế nếu tôi không hầu như tỉnh táo?” anh nói.

“Anh có đấy. Hầu như.” Đôi mắt màu caramel tan chảy không rời gương mặt anh. “Anh là người rất nghiêm khắc với bản thân. Tôi kính trọng anh ở điểm đó.”

“Vì một trong hai chúng ta cần phải nghiêm khắc với bản thân, đúng không?”

Tay cô vịn vịn tại thắt lưng. Trông cô thật đáng yêu - quần áo nhàu nhĩ, mắt cá chân lấm cát, và mái tóc tỏa sáng rối bù. “Chính xác.”

“Hoặc có thể không.” Kệ xác mọi chuyện đi. Cả hai người họ đều đã trưởng thành. Họ biết

mình đang làm gì, và anh tiến thêm một bước về phía cô.

Cô giơ hai tay lên. “Tôi say rồi. Thực sự, thực sự say.”

“Biết rồi.” Anh lại gần hơn.

“Tôi *hoàn toàn* say.” Cô lùi một bước vội vã, ngượng ngịu. “Say *không còn biết* trời đất gì nữa.”

“Được rồi.” Anh dừng lại ở đó và chờ đợi.

Mũi xăng đan của cô chậm chạp tiến về phía trước. “Tôi *không* chịu trách nhiệm!”

“Tôi biết rất rõ.”

“Lúc này tôi với bất kỳ người đàn ông nào cũng đều tốt hết.” Một bước chân nữa tiến về phía anh. “Nếu Dan bước vào, Darnell, Ron - *bất kỳ* ai! Tôi sẽ nhảy xổ vào anh ra. “Sống mũi cô chun lại với vẻ phẫn nộ. “Thậm chí Kevin! Chồng người bạn thân nhất của tôi, anh có thể tưởng tượng được không? Đó chính xác là mức độ say của tôi đấy. Ý tôi là...” Một tiếng nuốt khan. “*Anh!* Anh có thể tin được không? Tôi rất say, tôi không thể phân biệt người này với người khác.”

“Cô sẽ làm bất cứ điều gì có thể, đúng không?” *Ồ, điều này thật quá dễ dàng.* Anh rút ngắn khoảng cách còn lại giữa họ.

Những cơ bắp ở cổ họng cô chạy lên chạy xuống khi cô nuốt. “Tôi phải thành thật.”

“Cô thậm chí còn tùm cả tôi nữa.”

Đôi vai hẹp của cô nâng lên, rồi hạ xuống. “Không may, anh là người đàn ông duy nhất ở trong phòng. Nếu là người nào đó khác, tôi sẽ...”

“Tôi biết. Nhảy xổ vào anh ta.” Anh lướt đầu ngón trỏ của mình qua đường cong gò má cô. Cô dựa vào bàn tay anh. Anh xoa ngón tay cái qua cằm cô. “Cô có thể yên lặng bây giờ để tôi hôn cô không?”

Cô chớp mắt, hàng lông mi dày quét qua đôi mắt thiên thần của cô. “Thật à?”

“Ồ, thật chứ.”

“Bởi vì, nếu anh hôn tôi, tôi sẽ hôn lại anh, anh cần nhớ rằng tôi...”

“Say. Tôi nhớ.” Anh luồn tay vào mái tóc đã hàng tuần liền anh khao khát được chạm vào. “Cô không chịu trách nhiệm cho hành động của mình.”

Cô nhìn anh chăm chăm. “Vậy là anh hiểu.”

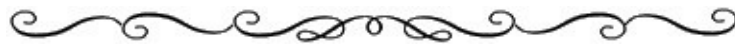
“Tôi hiểu,” anh nói nhẹ nhàng. Và rồi anh hôn cô.

Cô rướn người về phía anh, cơ thể cô mềm mại, môi cô nóng bỏng chạm chất Annabelle. Tóc cô bồng bềnh quanh những ngón tay anh, những dải ruy băng lụa. Anh thả một tay ra và lần tìm ngực cô. Qua lớp áo, đầu vú của cô cứng lại dưới lòng bàn tay anh. Cô vòng hai cánh tay quanh cổ anh, ấn hông cô về phía anh. Lưỡi của họ chơi trò chơi gợi tình. Anh cứng người lại, không còn suy nghĩ được gì nữa. Anh cần nhiều hơn, và anh luồn tay dưới áo để cảm nhận làn da cô.

Tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ bị bóp nghẹt thấm vào màn sương mù của anh. Cô rùng mình, và tay cô đẩy ngực anh ra.

Anh kéo cô lại. “Annabelle?”

Cô nhìn anh chăm chăm qua cặp mắt ướt và hít mạnh, khoe miệng mềm mại hồng hào của cô rũ xuống. “Giá mà tôi say,” cô thì thầm.

Chương 13

Annabelle nghe tiếng thở dài của Heath. Nụ hôn đó... Cô biết anh là người hôn tuyệt vời, ngự trị theo cách tốt nhất, người kiểm soát và người chỉ huy, chúa tể của vương quốc, kẻ đầu đàn. Không cần lo lắng về chuyện người này xỏ chân vào giày cao gót khi cô không để ý. Nhưng không điều gì có thể thanh minh cho sự ngốc nghếch của cô. “Tôi..., tôi đoán mình nghiêm khắc với bản thân hơn tôi tưởng,” cô nói, giọng không quả quyết.

“Rõ chết tiệt vì cô lại phát hiện ra điều đó đúng lúc này.”

“Tôi không thể quẳng tất cả mọi thứ đi cho vài phút thở gấp được.”

“Vài phút?” anh kêu lên phần nộ. “Nếu cô nghĩ tôi không thể làm lâu hơn...”

“Đừng.” Nỗi đau xuyên qua cô. Tất cả những gì cô muốn lúc này là trèo lên giường và trùm chăn kín đầu. Mặc kệ công việc, cuộc sống, lòng tự trọng. Cô chỉ muốn được chìm trong hiện tại.

“Đi nào, Tinker Bell.” Anh túm lấy cánh tay cô lôi về phía nhà bếp. “Chúng ta đi dạo để hạ hỏa.”

“Tôi không muốn đi dạo,” cô kêu lên.

“Được thôi. Quay lại với những gì chúng ta đang làm nhé.”

Ngay cả khi vùng ra, cô vẫn biết anh đúng. Nếu cô định thoái lui, chuyện này không thể đợi đến sáng mai. Cô phải làm ngay lúc này. “Được.”

Anh vớ vội chiếc đèn pin nhỏ treo cạnh tủ lạnh, và cô theo anh ra ngoài. Họ đi theo con đường mòn uốn lượn giữa những đám lá thông nhọn. Không ai nói một lời, thậm chí cả khi đi tới con đường dẫn ra cái vịnh nhỏ tràn ngập ánh trăng có những tảng đá vôi nằm kề mép nước. Heath tắt đèn và đặt nó lên trên chiếc bàn dã ngoại cô độc. Anh cho tay vào túi sau quần soóc và bước về phía mặt nước. “Tôi biết cô muốn coi đây là chuyện ghê gớm, nhưng đừng làm thế.”

“Coi chuyện gì cơ? Tôi quên mất rồi.” Cô giữ khoảng cách, thả bộ về phía vịnh nước nhưng dừng lại cách anh khoảng mười bước chân. Không khí ẩm áp và tỏa mùi đầm lầy, ánh sáng từ thị trấn Hồ Gió nhấp nháy ở phía bên trái.

“Chúng ta khiêu vũ,” anh nói. “Chúng ta bị kích thích. Vậy thì sao chứ?”

Cô đâm móng tay vào lòng bàn tay. “Với tôi thì chuyện chưa từng xảy ra.”

“Chuyện đã xảy ra rồi.” Anh quay về phía cô, và giọng nói cứng cỏi của anh cho cô biết Mãng Xà vừa đuổi mình. “Tôi biết cô nghĩ gì và đó đâu phải tội lỗi không thể tha thứ được.”

Vẻ bình tĩnh của cô biến mất. “Tôi là bà mối của anh!”

“Phải. Bà mối. Cô không phải thề lời thề Hippocrates để có được danh thiếp của mình chứ.”

“Anh biết chính xác tôi muốn nói gì.”

“Cô độc thân, tôi độc thân. Hẳn không phải là ngày tận thế nếu chúng ta làm chuyện đó.”

Cô không thể tin những gì mình vừa nghe là chính xác. “Nó hẳn sẽ là ngày tận thế của tôi.”

“Tôi đã e là sẽ thế này mà.”

Vẻ bức tức mơ hồ của anh khiến cô bức mình, và cô hùng hổ bước về phía anh. “Lẽ ra tôi không nên để anh đi cùng lần này! Ngay từ đầu tôi đã biết đó là ý kiến tồi rồi.”

“Đó là ý kiến tuyệt vời, và chẳng có hại gì hết. Cả hai chúng ta khỏe mạnh, không vương bận, hai người trưởng thành đầu óc lành mạnh. Chúng ta vui vẻ khi ở bên nhau, và đừng có cố phủ nhận điều đó.”

“Phải, tôi là bạn đồng hành tuyệt vời.”

“Tin tôi đi, tối nay tôi không nghĩ về cô như bạn đồng hành.”

Câu nói khiến cô chùn bước, nhưng cô nhanh chóng lấy lại tinh thần. “Nếu có cô nàng nào khác ở quanh đây, điều này sẽ chẳng bao giờ xảy ra.”

“Cô định nói gì thì cứ nói toạc ra đi.”

“Thôi nào, Heath. Tôi không tóc vàng, chân dài, hay ngực nở. Tôi là một phụ nữ không hấp dẫn. Thậm chí vị hôn phu cũ của tôi cũng chưa bao giờ nói tôi gợi cảm.”

“Vị hôn phu cũ của cô tô son môi, vì thế tôi không thêm tính. Tôi xin thề rằng cô rất gợi cảm, Annabell. Mái tóc đó...”

“Đừng bắt đầu bằng mái tóc của tôi. Tôi sinh ra với nó, được chưa. Như thế này không khác gì trêu chọc người có dị tật bẩm sinh.”

Cô nghe anh thở dài. “Chúng ta đang nói về vẻ hấp dẫn ngoại hình đơn thuần do ánh trăng, một chút khiêu vũ và quá nhiều đồ uống có cồn mang lại,” anh nói. “Cô có đồng ý đó chính là lý do không?”

“Tôi đoán vậy.”

“Sự hấp dẫn ngoại hình đơn thuần.”

“Tôi cho là thế.”

“Tôi không biết cô thế nào,” anh nói, “Nhưng rất lâu rồi tôi mới có khoảng thời gian vui vẻ như thế.”

“Được rồi, tôi thừa nhận là rất vui. Buổi khiêu vũ ấy,” cô nói thêm vào.

“Chết tiệt, nó đúng là vui thật. Vì thế chúng ta hơi hưng phấn một chút. Chỉ thuần túy là do hoàn cảnh, phải không?”

Sự kiêu hãnh và lòng tự trọng buộc cô đồng ý. “Tất nhiên.”

“Hoàn cảnh... và một chút bản năng.” Giọng anh khàn khàn hơn khiến nó bắt đầu nghe có vẻ gần như là quyến rũ. “Chẳng có gì phải lo lắng hết. Cô có đồng ý với tôi không?”

Anh khiến cô chùn bước, nhưng cô gật đầu.

Anh lại gần hơn, tiếng thì thầm lạo xạo của anh cào vào làn da cô. “Hoàn toàn có thể hiểu được đúng không?”

“Đúng.” Cô vẫn tiếp tục gật đầu, như thể đã bị anh thôi miên vậy.

“Cô chắc không?” anh thì thầm.

Cô tiếp tục gật đầu, không còn nhớ chính xác câu hỏi là gì.

Mắt anh lấp lánh trong ánh trăng. “Bởi đó là cách duy nhất... cô có thể giải thích cho điều gì đó giống như thế này. Về hấp dẫn tự nhiên đơn thuần.”

“Ừ há,” cô kiềm chế, bắt đầu cảm thấy giống như một con búp bê với cái đầu bằng len.

“Điều này khiến chúng ta cảm thấy thoải mái” – anh chạm vào cằm cô, sự va chạm trần tục nhất – “để làm chính xác những gì không ai trong chúng ta có thể ngừng nghĩ về nó, đúng không?” Anh cúi xuống để hôn cô.

Gió đêm ngân nga, tim cô đập rộn ràng. Ngay trước khi môi anh chạm môi cô, anh chớp mắt, và cô thoáng thấy dấu vết lấu ca lảng vảng trong hai mống mắt màu xanh lá cây ấy. Chính nó đã đánh thức cô.

“Anh là đồ rắn độc!” Cô đẩy anh ra.

Anh lùi lại, hoàn toàn có vẻ như một kẻ vô tội bị tổn thương. “Tôi không đáng bị như thế.”

“Ôi Chúa ơi! Anh vừa bắt tôi phải chịu khảo huấn luyện kỹ năng Bán Hàng 101. Xin cúi mình trước bậc thầy lão luyện.”

“Cô hẳn đã uống quá nhiều.”

“Anh chàng bán hàng xuất sắc chỉ hỏi những câu phù hợp để mục tiêu của anh ta đồng ý với tất cả những gì anh ta nói. Anh ta khiến cô ta gạt cái đầu ngốc nghếch cho đến khi nó như sắp rời khỏi cổ. Rồi anh ta bắt đầu tiến hành tiêu diệt. Anh ta chỉ cố gắng đạt được mục đích của mình thôi!”

“Lúc nào cô cũng hoài nghi như vậy sao?”

“Chỉ vì *anh* mới thế thôi.” Cô nện mạnh chân về phái con đường mòn, rồi quay ngoắt lại vì có quá nhiều điều cần nói. “Anh muốn một điều anh biết là hoàn toàn thái quá, và rồi anh cố gắng đạt được nó bằng sự kết hợp của những câu hỏi dẫn dắt và sự thành thật giả tạo. Tôi chỉ vừa quan sát Mãng Xà hành động thôi, đúng không?”

Anh biết cô hiểu rõ anh, nhưng anh không muốn thừa nhận thất bại. “Tôi không bao giờ giả vờ thành thật. Tôi đang nói sự thật thôi. Hai người độc thân, một đêm mùa hè ấm áp, nụ hôn nóng bỏng... Chúng ta cũng chỉ là con người thôi.”

“Dù sao thì cũng chỉ một trong số chúng ta thôi. Kẻ còn lại là loài bò sát.”

“Cay nghiệt, Annabelle. Quá cay nghiệt.”

Cô lại tiến về phía anh. “Để tôi hỏi anh một câu nhé, giữa các chủ doanh nghiệp với nhau.” Cô đặt móng tay lên ngực anh. “Anh đã bao giờ ngủ với khách hàng của mình chưa? Đó có phải là hành vi nghề nghiệp được chấp nhận trong sách của anh hay không?”

“Khách hàng của tôi là đàn ông.”

“Đừng có đánh trống lảng. Nếu tôi là nhà vô địch thể giới trượt băng nghệ thuật đang trên đường tham dự Thế vận hội thì sao? Giả sử tôi là ứng cử viên sáng giá nhất cho chiếc huy chương vàng, và chỉ mới tuần trước tôi ký hợp đồng chọn anh làm người đại diện. Anh có định ngủ với tôi không?”

“Chúng ta mới chỉ ký hợp đồng tuần trước thôi à? Điều đó có vẻ hơi...”

“Rồi tua nhanh tới Thế vận hội,” cô nói với vẻ nhẩn nại được cường điệu. “Tôi giành chiếc huy chương ngó ngẩn. Chỉ là huy chương bạc, bởi tôi không thể thực hiện được cú xoay ba vòng, nhưng không ai quan tâm vì tôi là người phụ nữ xinh đẹp, và người ta vẫn muốn tôi có mặt trên hộp ngũ cốc buổi sáng của họ. Anh và tôi có một bản hợp đồng. Anh có ngủ với tôi

không?”

“Chuyện đó khác nhau một trời một vực. Trong trường hợp cô miêu tả, có thể thua lỗ tới hàng triệu đô la.”

Cô xì một tiếng thô lỗ. “Câu trả lời sai.”

“Câu trả lời đúng.”

“Bởi công việc kinh doanh hoành tráng của anh quan trọng hơn nhiều so với công ty mai mối bé nhỏ ngu ngốc của tôi sao? Chà, chỉ anh mới nghĩ thế thôi, ngài Mãng Xà, còn tôi thì không.”

“Tôi hiểu công việc quan trọng như thế nào đối với cô.”

“Anh không hiểu gì hết.” Đổ mọi tội lỗi cho anh sẽ dễ chịu hơn nhiều so với chia sẻ phần trách nhiệm chính đáng, và cô quay lại chiếc bàn đã ngoại và chộp lấy cái đèn pin. “Anh cũng giống như mấy ông anh trai của tôi mà thôi. Thậm chí còn tệ hơn! Anh không thể chịu đựng được có bất kỳ ai nói không với anh về bất cứ điều gì.” Cô dí chiếc đèn pin về phía anh. “Chà, nghe này, ngài Champion. Tôi không phải là người anh có thể tiêu khiển trong khi chờ đợi cô vợ tương lai xinh đẹp rực rỡ của anh xuất hiện đâu. Tôi không phải công cụ giải trí tình dục của anh.”

“Cô đang lãng mạ bản thân đấy,” anh bình tĩnh nói. “Tôi có thể không thích thú gì với tất cả những nguyên tắc làm việc của cô, nhưng xét về mặt con người, tôi luôn tôn trọng cô.”

“Tuyệt. Cứ chống mắt lên mà chờ tôi tin điều đó.”

Cô quay gót bỏ đi.

Heath nhìn theo cho đến khi cô mất hút sau rặng cây. Khi không nhìn thấy cô nữa, anh nhặt một hòn đá, liệng nó qua làn nước tối sẫm, và mỉm cười. Cô không thể nói đúng hơn. Anh là một con rắn. Và anh xấu hổ về mình. Thôi được, có lẽ ngay lúc này thì không, nhưng chắc chắn ngày mai anh sẽ thấy thế. Lý do bào chữa duy nhất là anh rất thích cô, và đã lâu lắm rồi anh chẳng có trò giải trí nào hết.

Tuy nhiên, cố gắng gạt gẫm bạn bè là một hành động đồi bại. Ngay cả khi đó là một người bạn gọi cảm, mặc dù có vẻ cô không ý thức được điều đó, làm như thế lại càng khiến đôi mắt láu lỉnh và mái tóc xoăn lả thường đó thêm phần hấp dẫn. Tuy nhiên, nếu định thổi bay khóa huấn luyện sự chung thủy trong hôn nhân của mình, anh hẳn đã làm điều đó với một trong những phụ nữ ở Vòi Phun Nước, không phải với Annabelle, vì cô đã đúng. Làm sao cô có thể ngủ với anh rồi lại giới thiệu anh với những người phụ nữ khác được? Cô không thể, cả hai đều

biết rõ điều đó, và bởi chưa bao giờ lãng phí thời gian vào những việc không thể, anh chẳng tài nào hình dung được tại sao tối nay anh lại làm điều đó. Mà cũng có thể là có.

Vì anh muốn bà mối của anh khóa thân... và điều đó chắc chắn không nằm trong kế hoạch của anh.

Tối hôm đó Heath ngủ ngoài hiên và sáng hôm sau bị tiếng đóng cửa đánh thức. Anh xoay người và nheo mắt nhìn đồng hồ. Còn vài phút nữa mới đến tám giờ, có nghĩa là Annabelle đã đi gặp câu lạc bộ đọc sách để cùng ăn sáng. Anh đứng dậy khỏi tấm nệm đã được anh lôi ra ngoài hiên cho giấc ngủ ban đêm ngon lành nhất trong bao nhiêu tuần vừa qua, một giấc ngủ dễ chịu hơn nhiều so với việc trần trọc trong ngôi nhà trống của anh.

Cánh đàn ông có hẹn đi đánh golf. Trong lúc tắm rửa, mặc quần áo, anh nhớ lại những sự kiện đêm hôm trước và nhắc nhở bản thân nhớ chú ý đến phong thái mà anh phải vất vả lắm mới đạt được. Annabelle là bạn anh, và anh không ngủ với bạn bè, cả nghĩa đen và nghĩa bóng.

Anh chạy xe về phía sân golf 18 lỗ cùng Kenvin nhưng rồi lại đi chung xe với Dan Calebow. Dan vẫn giữ được thể hình tuyệt vời so với độ tuổi bốn mươi của mình. Ngoại trừ vài nếp nhăn cá tính, trông anh không khác gì hồi còn chơi bóng, thời mà cặp mắt thép và tính quả quyết máu lạnh trên sân đã mang lại cho anh biệt danh Băng Giá. Dan và Heath luôn hợp nhau, nhưng bất cứ khi nào Heath nhắc đến Phoebe, giống như buổi sáng hôm đó, Dan luôn luôn nói gần như lần nào cũng giống lần nào.

“Khi hai con người cứng đầu lấy nhau, họ đã học được cách để chọn lựa trận đấu của họ.” Dan nói nhẹ nhàng để không làm phân tâm Darnell, lúc này đang chuẩn bị phát bóng. “Trận đấu này hoàn toàn là của anh, anh bạn ạ.”

Darnell hất quả bóng vào sân golf gồ ghề bên trái, và cuộc trao đổi quay trở lại với chủ đề golf, nhưng sau đó, khi họ tiến đến những đường lằn bóng, Heath hỏi Dan liệu anh có nhớ công việc huấn luyện viên trưởng anh đã đảm nhiệm trước khi chuyển sang điều hành câu lạc bộ không.

“Thỉnh thoảng.” Lúc Dan kiểm tra bảng ghi điểm, Heath nhìn thấy một trong những hình xăm tạm thời trên cổ anh. Con kỳ lân nhỏ màu xanh. Tác phẩm nghệ thuật của Pippi Tucker. “Nhưng tôi có một giải thưởng an ủi rất lớn,” Dan nói tiếp. “Tôi được chứng kiến bọn trẻ lớn lên.”

“Rất nhiều huấn luyện viên có con.”

“Phải, và vợ họ nuôi dạy chúng. Làm chủ tịch của Ngôi Sao là công việc quan trọng, nhưng

tôi vẫn có thể đưa bọn trẻ đến trường vào buổi sáng và có mặt ở bàn ăn vào hầu hết các tối.”

Hiện tại, Heath không thấy có gì thú vị trong những hoạt động đó, nhưng anh tin rằng một ngày nào đó anh cũng có thể.

Anh kết thúc lượt của mình chỉ sau Kevin ba lỗ đấu, một kết quả không hề tệ nếu tính đến việc anh ta là tay golf nghiệp dư với điểm chấp mười hai. Họ quay lại xe điện, rồi cả sáu người cùng về phòng riêng của câu lạc bộ để ăn trưa. Đó là khoảng không gian xám xịt với những chiếc bàn tròn vệt bằng gỗ dán rẻ tiền, kèm theo món ăn được Kevin nâng nặc cho là món bánh kẹp thịt băm pho mát ngon nhất nước. Chỉ sau vài miếng, Heath cũng đồng ý với đánh giá này.

Họ thích thú chơi lại lượt nữa cho đến khi, không biết từ đâu, Darnell quyết định phải phá hoại nó. “Đã đến lúc nói về cuốn sách của chúng ta rồi,” anh nói. “Tất cả mọi người đã đọc hết rồi chứ?”

Heath cùng những người còn lại đều gật đầu. Tuần trước Annabelle để lại cho anh tin nhắn cho biết tiêu đề của cuốn tiểu thuyết mà tất cả đám đàn ông phải đọc, câu chuyện về một nhóm người leo núi. Heath không còn mấy khi đọc để giải trí nữa, và anh thích thú vì có một cái cơ. Hồi còn nhỏ, thư viện công cộng là nơi trú ẩn của anh, nhưng khi lên tới trung học, anh bị cuốn vào những đòi hỏi của hai công việc, chơi bóng bầu dục, học tập để dành những điểm A và vĩnh viễn bỏ lại phía sau bãi xe moóc Beau Vista. Việc đọc giải trí bị cho ra rìa, cùng với rất nhiều thú vui đơn giản khác.

Darnell dựa một cánh tay lên bàn. “Ai muốn bắt đầu nào?”

Một sự im lặng kéo dài.

“Tôi thích nó,” cuối cùng Dan nói.

“Tôi cũng thế,” Kevin phát biểu.

Webster giơ tay lên gọi một lon Coca khác. “Rất thú vị.”

Họ bắt đầu nhìn chằm chằm vào một người khác.

“Cốt truyện hay,” Ron nói.

Và một khoảng im lặng lâu hơn rơi xuống.

Kevin gấp vỏ ống hút thành nếp như cây đàn accordion. Ron nghịch nghịch lọ muối. Webster nhìn quanh chờ lon Coca của mình Darnell thử lại lần nữa. “Mọi người nghĩ gì về phần

ứng của cánh đàn ông trong đêm đầu tiên trên núi?”

“Rất thú vị.”

“Cũng được.”

Darnell rất nghiêm túc với tác phẩm văn học, và những đám mây bão đang dồn về trong mắt anh. Anh ném cho Heath cái nhìn hăm dọa. “Cậu có gì để nói không?”

Heath đặt chiếc bánh kẹp xuống. “Chất phiêu lưu, sự châm biếm và tính đa cảm không giấu giếm luôn rất khó kết hợp với nhau, đặc biệt trong một cuốn tiểu thuyết có hình tượng trung tâm mạnh mẽ như thế. Chúng ta tự hỏi, xung đột nằm ở đâu? Con người và thiên nhiên, con người với con người, con người với chính bản thân mình? Một sự khám phá tương đối phức tạp của cảm giác không liên kết hiện đại. Màu sắc ảm đạm, những chú giải hài hước. Tôi thích nó.”

Bản phân tích khiến tất cả đều ngạc nhiên. Thậm chí cả Darnell.

Cuối cùng, mọi người lại im lặng. Webster có được lon Coca, Dan tìm thấy chai nước sốt cà chua mới, và cuộc thảo luận quay trở lại đúng vấn đề tất cả mọi người mong muốn ngoại trừ Darnell.

Bóng bầu dục.

Sau bữa trưa, câu lạc bộ sách đi dạo quanh khu nghỉ dưỡng và tiếp tục thảo luận về các cuốn hồi ký của những phụ nữ nổi tiếng mà họ vừa đọc. Annabelle nghiên cứu cả hai cuốn sách của Katharine Graham và Mary Kay Ash. Phoebe tập trung vào với Coco Chanel. Janine đọc hồi ký của một vài bệnh nhân ung thư đã vượt qua cá chết, còn Sharon khám phá cuộc đời của Frida Kahlo. Molly, đúng như dự đoán, chọn Beatrix Potter. Trong khi trò chuyện, họ liên hệ cuộc đời của những người phụ nữ đó với chính mình, tìm kiếm các chủ đề chung, và nghiên cứu những kỹ năng sống của mỗi người.

Sau cuộc đi dạo, họ quay trở lại vụng lâu của Kevin và Molly. Janine bắt đầu tiến hành phân loại các tạp chí, catalog cũ, và các dụng cụ kỹ thuật. “Chúng tôi làm việc này trong nhóm hỗ trợ bệnh nhân ung thư,” cô nói. “Nó khá giàu tính khám phá. Chúng ta sẽ cắt những từ ngữ và bức ảnh mà chúng ta thích rồi kết hợp chúng lại thành những hình nghệ thuật cá nhân. Khi nào làm xong, chúng ta sẽ thảo luận về chúng.”

Annabelle biết cách nhận biết một cái bẫy nổ, và cô rất cẩn trọng trong việc chọn lựa. Thật không may, vẫn chưa cẩn trọng đủ độ.

“Anh chàng đó rất giống Heath.” Molly chỉ hình người mẫu lực lưỡng trong chiếc áo sơ mi Van Heusen mà Annabelle dán ở góc trên cùng bên trái tấm poster của cô.

“Không giống,” Annabelle phản đối. “Anh ta đại diện cho mẫu khách hàng nam giới mà mình muốn *Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn* thu hút được.”

“Thế còn những đồ nội thất cho phòng ngủ thì sao?” Charmaine chỉ vào chiếc giường kiểu xe trượt Crate & Barrel. “Còn cô bé con và chú chó nữa?”

“Những thứ đó sẽ nằm ở mặt bên kia tấm poster. Cuộc sống nghề nghiệp. Cuộc sống riêng tư. Hoàn toàn riêng biệt.”

May mắn thay, khay đồ tráng miệng tới đúng lúc đó, vì thế họ ngừng cật vấn cô, nhưng ngay cả miếng bánh chanh cũng không thể ngăn cô quở trách bản thân về đêm qua. Cô là kẻ ngu ngốc bẩm sinh hay đây chỉ là một kỹ năng cô đã rèn luyện được? Và thêm một đêm nữa thật dài phía trước...

“Hoành tá!”

Heath nhăn mặt khi trông thấy cô nhóc tinh quái bé tí xíu đang từ cái hồ nhỏ băng qua bãi cát huỳnh huỵch tiến về phía anh, trong bộ đồ bơi chấm bi, đôi ủng cao su màu đỏ và chiếc mũ lưỡi trai sụp xuống thấp quá tai, chỉ để lộ phần đuôi tóc vàng loăn xoăn. Anh chớp tờ báo dưới chiếc ghế trên bãi biển và giả vờ không trông thấy con bé.

Sau bữa trưa, đám đàn ông đã chơi vài trận bóng rổ, rồi Heath quay trở về biệt thự để gọi mấy cuộc điện thoại. Sau đó, anh mặc quần bơi và đi ra bãi biển, nơi họ dự định sẽ gặp các cô nàng, rồi đi bơi trước khi tất cả mọi người vào thị trấn ăn tối. Ngoại trừ thời gian nói chuyện điện thoại, anh bắt đầu cảm thấy như thể đây thực sự là một kỳ nghỉ.

“Hoành tá?”

Anh kéo tờ báo sát mặt hơn, hy vọng Pippi sẽ đi chỗ khác nếu anh lờ con bé đi. Con bé thật không biết đường nào mà lần, và điều đó khiến anh cảm thấy không được thoải mái. Ai mà biết tiếp theo nó sẽ làm gì chứ? Ngay bên trái anh, Webster và Kevin chơi trò ném đĩa với vài đứa trẻ cũng đang ở tại khu nghỉ dưỡng. Darnell nằm trên chiếc khăn đi biển có hình chuột Mickey, mải mê với một cuốn sách. Những ngón tay nhỏ xíu lấm lem cát vỗ nhẹ vào cánh tay Heath. Anh giở một trang báo.

“Hoành tá?”

Anh dán mắt vào những dòng tít. “Không hoành nào ở đây hết.” Con bé kéo mạnh một bên ống quần bơi của anh và nói từ đó đến lần thứ tư, chỉ có điều lần này nó có vẻ như là *hoàng tử*, và chính lúc đó anh đoán ra. *Hoàng tử*. Con bé gọi anh là hoàng tử. Và chẳng phải từ đó thú vị hơn nhiều so với phân chấy sao?

Anh liếc nhìn con bé qua mép báo, “Chú không mang điện thoại.”

Con bé cười toe với anh và vỗ nhẹ vào chiếc bụng ưỡn căng nhỏ xíu của nó. “Cháu có em bé.”

Anh làm rơi tờ báo và điên cuồng nhìn xung quanh tìm kiếm bố nó, nhưng Kevin đang chỉ cho một đứa bé gầy quắt với mái tóc siêu xấu cách ném chiếc đĩa xa hơn.

“Này, Pip.”

Anh quay đầu về phía giọng phụ nữ quen thuộc và thấy một kỹ sĩ đang tiến đến trong hình ảnh bà mối bé nhỏ quyến rũ của anh, mặc bộ bikini trắng giản dị, hết sức gợi cảm. Một trái tim nhựa màu cầu vồng túm vào phần vải giữa ngực cô thành các đường xếp ly, và trái tim thứ hai, to hơn và được in trực tiếp trên nền vải, ở gần hông cô. Anh không thấy bất kỳ đường nét cứng nhắc hay góc cạnh nào. Cô là tập hợp của những đường cong uyển chuyển và mềm mại: vai hẹp, eo thon, hông tròn, và cặp đùi mà với tư cách phụ nữ, cô chắc chắn sẽ cho rằng quá béo, nhưng đối với anh, một gã đàn ông, lại thấy cực kỳ hấp dẫn.

“Belle!” Pippi kêu toáng lên.

Anh nuốt nước bọt. “Cả đời mình tôi chưa bao giờ hạnh phúc hơn thế này khi gặp được ai đó.”

“Thế thì sao nào?” Annabelle dừng lại cạnh ghế của anh nhưng không chịu nhìn thẳng vào anh. Cô không quên chuyện tối qua, trong khi anh lại chẳng thấy nó có gì không ổn hết. Anh không muốn cô quên, muốn chứng minh quan điểm của cô cho rằng anh là một con rắn, nhưng không phải con rắn không biết giữ lời hứa. Càng thích thú bao nhiêu – và chắc chắn anh rất thích thú – anh càng quyết tâm không để chuyện đó lặp lại bấy nhiêu. Anh tồi tệ thật, nhưng không tồi đến thế.

“Đoán xem nào?” Pippi lại thực hiện thói quen vỗ bụng một lần nữa. “Cháu có em bé trong bụng.”

Annabelle có vẻ quan tâm. “Không đùa đấy chứ? Tên em bé là gì nào?”

“Bố.”

Heath nhăn mặt. “Hóa ra là thế.”

Annabelle cười lớn. Pippi ngồi soài trên cát và cạy một miếng sơn bóng màu xanh nước biển trên ngón chân cái. “Hoành tả không có điện thoại.”

Annabelle ngồi trên cát gần con bé, trông có vẻ bối rối. “Cô không hiểu.”

Pippi lấy bàn tay lấm lem cát vỗ vào bắp chân Heath. “Hoành tả. Chú ấy không có điện thoại.”

Annabelle ngược lên nhìn anh. “Tôi hiểu phần về cái điện thoại, nhưng con bé định nói cái gì khác nữa?”

Heath nghiêng răng. “Hoàng tử. Đó là tôi.”

Annabelle cười toe và ôm kẻ phá rối bé nhỏ, lúc này con bé đã bắt đầu bài độc thoại nào là con thỏ trên cây thụy hương đã đi vào phòng ngủ chơi với nó nhưng giờ sẽ không đến nữa vì Pippi lớn quá rồi. Lúc Annabelle cúi đầu xuống lắng nghe, tóc cô quệt vào đùi anh, và anh suýt nữa nhả ra khỏi ghế.

Cuối cùng Pippi cũng chạy đi nhập hội cùng bố nó và đòi bố nó xuống nước cùng. Bố con bé đồng ý, tuy nhiên họ có một cuộc tranh luận nho nhỏ về đôi ủng của con bé, cuối cùng bố con bé đã thắng.

“Tôi yêu con bé.” Vẻ mặt Annabelle thể hiện niềm khao khát. “Con bé rất giàu sinh lực.”

“Điều đó chắc chắn sẽ khiến con bé gặp rắc rối khi nó bị tổng giam.”

“Anh có thôi đi không?”

Tóc cô lại quệt vào đùi anh. Anh chỉ có thể chống chọi với sự kích thích đến mức đó, rồi anh bật dậy. “Tôi đi bơi đây. Muốn đi cùng tôi không?”

Cô gửi cái liếc mắt thêm khát về phía hồ. “Tôi nghĩ tôi sẽ ở lại đây.”

“Thôi nào, đồ nhát chết.” Anh túm tay kéo cô đứng dậy. “Trừ phi cô sợ tóc bị ướt?”

Nhanh như một tia chớp, cô giật mạnh tay và chạy đua xuống nước. “Người cuối cùng tới bờ là kẻ gốc loạn thần kinh.” Cô lao xuống nước và bắt đầu ngay. Anh ở ngay sau cô. Mặc dù cô là một tay bơi cừ, nhưng anh hơn cô nhờ độ dẻo dai. Tuy nhiên, anh tự bơi chậm lại một chút

khi họ gần đến đích để cô có thể thắng.

Khi chạm vào chiếc thang, cô thưởng anh bằng một trong những nụ cười toe đậm dấu ấn Annabelle, nở rộ toàn bộ gương mặt cô. “Anh chàng ảo lá đã bị thua.”

Thế này thì rõ là quá đáng, và anh dìm cô xuống.

Họ trêu đùa như thế một lúc, trèo lên trên bè, lặn xuống nước, và tấn công lẫn nhau. Việc lớn lên cùng những người anh đã dạy cô không chỉ vài mẹo chơi xấu, và vẻ mặt hân hoan của cô lúc thắng anh quả là vô giá. Một lần nữa, cô cố bắt anh nói cho cô biết chữ D trong tên đệm của anh là viết tắt của chữ gì. Anh từ chối và lãnh đầy nước lên mặt. Trò chơi té nước cho anh cái cớ hợp lý để chạm tay vào người cô, nhưng cuối cùng anh nấn ná quá lâu, và cô lùi lại.

“Đủ rồi. Tôi sẽ quay lại biệt thự để nghỉ ngơi trước bữa tối.”

“Tôi hiểu. Cô không còn trẻ trung như xưa nữa.”

Nhưng anh không bắt được cô, và cô bơi ra xa. Anh nhìn theo cho đến khi cô lặn về phía bờ biển. Bộ đồ bơi của cô tụt lên, để lộ cặp mông sưng nước tròn trĩnh. Cô chơi vơi và trượt ngón tay xuống đũng quần để kéo nó về đúng vị trí. Anh rên rỉ và lặn xuống, nhưng nước gần như không đủ lạnh, và phải mất một lúc anh mới có thể bình tĩnh lại.

Khi quay trở lại bãi biển, anh dành nhiều thời gian hơn để chuyện phiếm với Charmaine và Darnell, nhưng suốt thời gian đó, anh để tâm trí vào Phoebe đang ngồi thanh thoi trên chiếc ghế dài cách đó vài mét. Cô đội chiếc mũ rơm lớn, áo tắm một mảnh màu đen với chiếc xà rồng hoa văn sắc sỡ quấn quanh eo, và cả một tấm biển CẤM LÀM PHIỀN tàng hình. Anh quyết định đã đến lúc chủ động và xin phép gia đình Pruitt để bước tới. “Chị có phiền không nếu tôi vun một ít cát để chúng ta có thể nói chuyện?”

Cô chớp mi mắt sau cặp kính râm mắt hồng. “Cho đến lúc này, ngày hôm nay của tôi đã diễn ra rất tốt đẹp.”

“Tất cả những điều tốt đẹp đều đến lúc phải kết thúc.” Thay vì lấy chiếc ghế tựa dài trống cạnh cô, anh dành cho cô lợi thế của vị trí cao hơn và ngồi lên chiếc khăn tắm bỏ không trên cát. “Tôi luôn tò mò một số chuyện kể từ bữa tiệc dành cho bọn trẻ hôm đó.”

“Ồ?”

“Làm thế nào quý bà hét ra lửa như chị lại có được cục cưng đáng yêu như Hannah?”

Lần này, cô cười lớn. “Vốn góp chung với gen của Dan.”

“Chị có nghe Hannah nói với các cô bé về những quả bóng bay không?”

Cuối cùng cô cũng nhìn anh. “Tôi đoán mình đã bỏ lỡ cuộc trò chuyện ấy.”

“Con bé nói nếu những quả bóng bay của bọn nhỏ bị vỡ, chúng có thể khóc nếu thực sự muốn, nhưng thật ra chuyện đó chỉ có nghĩa là một cô tiên cục cằn đã châm kim vào chúng. Con bé nghĩ ra những điều như thế ở đâu không biết?”

Cô mỉm cười, “Hannah rất giàu trí tưởng tượng.”

“Tôi cũng thấy thế. Con bé là một đứa trẻ đặc biệt.”

Ngay cả những người Mông Cổ cứng rắn nhất cũng dễ dàng bị đánh bại khi nói đến con cái họ, và tảng băng vỡ ra thêm một chút. “Chúng tôi lo lắng về con bé hơn những đứa khác. Con bé quá nhạy cảm.”

“Nếu xét đến việc ai là cha mẹ của con bé, tôi đoán con bé cứng rắn hơn nhiều so với chị nghĩ.” Anh hẳn cảm thấy xấu hổ vì nói quá lên như thế, nhưng Hannah thực sự là đứa trẻ rất cừ, và anh không cảm thấy quá tệ về điều đó.

“Tôi không biết. Con bé cảm nhận mọi thứ rất sâu sắc.”

“Những gì chị gọi là nhạy cảm, tôi gọi là thông minh. Khi nào con bé tốt nghiệp lớp chín, cứ gửi nó đến chỗ tôi và tôi sẽ tạo công việc làm cho nó. Tôi cần ai đó giúp liên hệ với phần nữ tính của mình.”

Phoebe cười, vẻ thích thú thực sự. “Tôi sẽ nghĩ về điều đó. Có lẽ sẽ có ích khi có gián điệp trong trại của kẻ thù.”

“Thôi nào, Phoebe. Tôi chỉ là anh chàng trống choai cố chứng tỏ mình cứng rắn như thế nào. Tôi đã làm hỏng mọi chuyện, và cả hai chúng ta đều biết vậy. Nhưng kể từ đó tôi có o ép chị thêm lần nào nữa đâu.”

Bóng tối phủ lên khuôn mặt cô. “Giờ thì anh chuyển sang Annabelle.”

Ngay khi đó, sự thân thiết mong manh giữa họ đã bốc hơi. Anh thận trọng nói. “Đó có phải là điều chị nghĩ tôi đang làm không?”

“Cậu đang dùng cô ấy để tiếp cận tôi, và tôi không thích thế.”

“Thật khó để lợi dụng Annabelle. Cô ấy rất thông minh.”

Phoebe ném cho Heath cái nhìn thẳng thắn. “Cô ấy đặc biệt, Heath, và cô ấy là bạn tôi. *Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn* là tất cả với cô ấy. Anh đang khiến cho mọi chuyện rối tung lên.”

Một nhận xét tương đối chính xác, nhưng cục tức giận vẫn hình thành dưới xương ức của anh. “Chị không tin tưởng cô ấy.”

“Tự cô ấy không tin tưởng chính mình. Đó chính là điều khiến cô ấy tổn thương. Gia đình cô ấy đã luôn khẳng định cô ấy là kẻ thất bại vì không kiếm được thu nhập sáu con số. Cô ấy cần tập trung làm sao cho công ty hoạt động hiệu quả, và tôi có cảm giác anh chủ tâm biến mình thành một sự đánh lạc hướng tồi tệ.”

Anh quên mất anh không bao giờ để mình phải chống chế khi lâm vào thế kẹt. “Chính xác ý chị là gì khi nói thế?”

“Tôi đã thấy cách anh nhìn cô ấy tối qua.”

Anh không thể cho qua cái ẩn ý rằng có thể anh chủ ý làm tổn thương Annabelle. Anh không phải là bố anh. Anh không lợi dụng phụ nữ, đặc biệt là người phụ nữ anh thích. Nhưng anh đang đương đầu với Phoebe Calebaw, và anh không thể mất bình tĩnh, vì vậy anh đào sâu vào nguồn cung cấp sự tự chủ luôn đáng tin cậy của mình... và chẳng khai thác được gì. “Annabelle là bạn tôi, và tôi không có thói quen làm tổn thương bạn bè.” Anh giậm chân về phía trước. “Nhưng chị không hiểu tôi đủ rõ để biết được điều đó, đúng không?”

Khi bỏ đi, anh nguyên rửa bản thân bằng đủ mọi tên trong sách vở. Anh chưa bao giờ mất bình tĩnh như thế. Anh tuyệt đối chưa bao giờ mất bình tĩnh đến thế. Ấy vậy mà về cơ bản anh vừa bảo Phoebe Calebaw hãy biến đi cho khuất mắt. Và vì cái gì chứ? Vì sự thật ẩn chứa trong những gì cô ấy nói thật đau đớn. Sự thật là, anh đã chơi xấu, và Phoebe phất cờ phạt đối với anh.

Annabelle chờ Heath ở hiên trước khu nhà nghỉ cùng Janine, người cô mời đi cùng xe vào thị trấn ăn tối. Annabelle ở trong phòng ngủ của cô cho đến khi nghe tiếng Heath bước vào. Ngay khi vòi sen bắt đầu chảy, cô viết vội lời nhắn, để nó ở trên bàn, và lén ra ngoài. Càng ít thời gian cô ở một mình với anh càng tốt.

“Có ý kiến gì về điều ngạc nhiên bí mật của Krystal không?” Janine kéo thẳng cái móc gài của sợi dây chuyền bạc khi họ ngồi trên ghế xích đu ngoài hiên.

“Không, nhưng mình hy vọng sẽ là điều gì đó tốt đẹp.” Annabelle thực sự không quan tâm điều ngạc nhiên đó là gì, miễn là nó giữ cô tránh xa được Heath sau bữa tối.

Heath nở má, và Annabelle nằng nặc đòi Janine ngồi cùng với Heath ở ghế trước. Trên đường vào thị trấn, anh hỏi về những cuốn sách của cô. Anh chưa từng đọc một chữ cô viết, nhưng cho đến lúc họ tới nhà khách, anh đã thuyết phục được cô rằng cô có mọi yếu tố cần thiết để trở thành một J.K.Rowling tiếp theo. Điều kỳ cục là, anh có vẻ tin điều đó. Chắc chắn Mãng Xà là một người rất biết cách động viên người khác.

Những cánh rừng phương Bắc mọc mọc bổ sung cho nhà khách Hồ Gió một thực đơn phong phú với bò, cá và thịt thú săn. Cuộc trò chuyện sống động và Annabelle hạn chế lượng tiêu thụ chất cồn ở một ly vang. Lúc mọi người đang ăn món chính, Phoebe hỏi cánh đàn ông về cuộc thảo luận sách. Darnell vừa mở miệng định trả lời, chiếc răng vàng của anh lóe sáng, thì Dan xen vào. “Rất nhiều vấn đề, tôi thậm chí không biết bắt đầu từ chỗ nào nữa. Ron?”

“Ừ, nó rất căng thẳng,” người quản lý đội Ngôi Sao nói.

Kevin trông có vẻ trầm tư. “Rất nhiều chia sẻ.”

“Căng thẳng á?” Darnell cau kính. “Đó...”

“Heath có lẽ đã tóm lược tốt hơn bất kỳ ai trong chúng tôi,” Webster xen vào.

Những người khác khoan thai gật đầu và quay về phía Heath, anh bèn bỏ chiếc đĩa xuống. “Tôi không cho rằng mình có thể đánh giá đúng đắn cuốn sách. Ai mà tưởng tượng được chúng ta có thể có quá nhiều ý kiến khác nhau về thuyết hư vô hậu hiện đại đến thế chứ?”

Molly nhìn Phoebe. “Họ chẳng nói gì về cuốn sách hết.”

“Tôi đã bảo cô vậy mà,” chị gái cô trả lời.

Charmaine với tay xoa lưng chồng. “Anh yêu, xin lỗi anh. Anh biết em đã cố gắng nói chuyện với các quý bà quý cô để họ cho anh gia nhập nhóm của tụi em, nhưng họ nói anh sẽ làm đảo lộn động cơ của bọn em.”

“Chưa kể đến cố gắng ép buộc chúng tôi đọc *Trăm năm cô đơn*,” Janine thêm vào.

“Đó là cuốn sách tuyệt vời!” Darnell kêu lên. “Các cô chỉ không muốn thách thức đầu óc mình thôi.”

Kevin đã nghe bài thuyết giảng của Darnell về thị hiếu đọc của mọi người trước đó rồi và nhanh chóng đánh lạc hướng. “Chúng tôi biết anh đúng. Và tất cả chúng tôi đều xấu hổ về bản thân, phải không các bạn?”

“Thật xấu hổ.”

“Tôi cũng thế.”

“Gần như không dám nhìn vào trong gương nữa.”

Kevin tóm lấy Annabelle như sự đánh lạc hướng tiếp theo để giữ Darnell khỏi bị kích động. “Thế chuyện tôi nghe về việc cô hẹn hò với Dean Robillard là thế nào đây?”

Tất cả mọi người có mặt ở bàn đều ngừng ăn. Heath đặt dao ăn xuống. Những cái đầu phụ nữ xoay qua xoay lại. Molly nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu xanh lá cây chẳng hề vô tội của chồng mình. “Annabelle không hẹn hò với Dean. Cô ấy đã nói với chúng ta rồi.”

“Tôi thực sự không hẹn hò,” Annabelle nói.

Kevin Tucker, tiền vệ khó nhằn nhất trong Liên đoàn Bóng bầu dục Quốc gia, gã đầu giống như chàng ngốc đẹp trai. “Tôi không hiểu. Hôm thứ Sáu tôi có nói chuyện với Dean, và anh chàng kể tuần trước hai người đi chơi và cậu ta đã có khoảng thời gian rất vui vẻ.”

“Cậu đi biển với Dean Robillard và không định kể chuyện đó hả?” Krystal rên rỉ.

“Đó là... chuyện xảy ra ở phút chót.”

Đám phụ nữ bắt đầu tranh nhau nói. Kevin còn nhiều suy nghĩ tinh quái hơn và anh không chờ họ bình tĩnh lại. “Vậy Dean sẽ mời cô đi chơi tiếp chứ?”

“Không, tất nhiên là không. Không. Ý tôi là... cậu ta ấy à? Tại sao? Cậu ta nói điều gì đó à?”

“Tôi phần nào nghĩ thế. Có lẽ tôi hiểu nhầm.”

“Tôi chắc là anh hiểu nhầm.”

Heath làm mặt lạnh, điều này thu hút sự quan tâm của Phoebe. “Bà mối bé nhỏ của anh rõ ràng đang trở nên nổi tiếng.”

“Tôi rất mừng,” Sharon nói. “Đã đến lúc cô ấy chui ra khỏi cái vỏ ốc của mình rồi.”

Heath nhìn Annabelle hồ nghi. “Cô đã từng thu mình lại ư?”

“Đại loại thế.”

Charmaine nhìn cô chăm chú qua bàn ăn. “Chúng tôi có được phép nói về vụ đính hôn không may mắn của cô không?”

Annabelle thở dài. “Sao lại không chứ? Mọi người có vẻ như đang nghiên cứu từng phần khác nhau trong cuộc sống của tôi.”

“Tôi sốc khủng khiếp,” Kevin nói. “Rob và tôi chơi golf với nhau vài lần. Anh ta có cú câu vệt xấu xí, nhưng vẫn...”

Molly đặt tay cô lên tay anh. “Đã hai năm rồi, vậy mà Kevin vẫn không chấp nhận được.”

Kevin lắc đầu. “Tôi cảm thấy tôi nên mời anh ta... cô ấy... chơi golf lại, chỉ để cho thấy tôi là người có đầu óc cởi mở, điều mà tôi thường làm trong hoàn cảnh thông thường, nhưng tôi quý Annabelle, và Rob biết ngay từ đầu là anh ta có vấn đề. Lẽ ra anh ta không nên cầu hôn cô ấy.”

“Tôi nhớ cú móc vệt [13] của Rob,” Webster nói.

“Ừ, tôi cũng nhớ.” Dan lắc đầu ghê tởm.

Một khoảng im lặng ngắn bao trùm. Kevin nhìn anh rể. “Anh đang nghĩ cùng vấn đề em nghĩ đúng không?”

“Ừ.”

“Tôi cũng thế,” Webster nói.

Ron gật đầu. Và những người khác. Heath mỉm cười, và tất cả mọi người hướng sự chú ý trở lại với đĩa thức ăn của mình.

“Cái gì thế?” Molly kêu lên.

Kevin lắc đầu. “Không có phẫu thuật chuyển đổi giới tính nào trên thế giới có thể sửa được cái móc vệt như thế.”

Đám phụ nữ để cánh đàn ông lại nhà khách và quay trở về nhà nghỉ, ở đây Krystal khóa họ trong phòng khách riêng phía sau ẩm cúng, kéo màn cửa, và giảm ánh sáng xuống. “Tối nay,” cô tuyên bố, “Chúng ta sẽ ăn mừng bản năng giới tính của chúng ta.”

“Tôi đã đọc cuốn sách đó,” Molly nói. “Và nếu bất kỳ ai bắt đầu cởi bỏ quần áo và vồ lấy cái

gương, tôi sẽ ra khỏi đây.”

“Chúng ta ăn mừng theo cách đó,” Krystal nói. “Tất cả chúng ta đều có vài vấn đề cần đối mặt. Ví dụ...Charmaine quá cứng nhắc.”

“Tôi ấy à?”

“Cậu thay đồ trong phòng thay quần áo suốt hai năm đầu tiên kết hôn.”

“Chuyện đó cách đây lâu rồi, và tôi không còn thay đồ ở đó nữa.”

“Chỉ vì Darnell đe dọa bỏ cánh cửa ấy đi. Nhưng cậu không phải là người duy nhất có vấn đề về chuyện đó. Annabelle không nói nhiều về chuyện này, nhưng tất cả chúng ta đều biết cô ấy đã không ngủ với bất kỳ ai kể từ khi Rob làm cô ấy tổn thương. Trừ phi tối hôm qua...?”

Tất cả họ quay sang nhìn cô chăm chăm.

“Tôi là bà mối của anh ta! Chúng tôi không ngủ với nhau!”

“Thế thì tốt,” Molly nói. “Nhưng Dean Robillard là vấn đề hoàn toàn khác. Hãy nói về anh chàng nóng bỏng nhất đi nào.”

“Không lạc đề,” Krystal nói. “Ba trong số chúng ta đã kết hôn lâu rồi, và cho dù chúng ta có yêu chồng mình nhiều đến mấy, mọi chuyện cũng có thể trở nên nhạt nhẽo một chút.”

“Hoặc không,” Phoebe dài giọng với nụ cười loài mèo của cô.

Tất cả họ đều cười khúc khích, nhưng Krystal không bị mất tập trung. “Molly và Kevin có con nhỏ, và chúng ta biết kẻ thọc gậy bánh xe đó có thể xuất hiện trong đời sống tình dục của cậu.”

“Hoặc không.” Molly nở nụ cười loài mèo của riêng cô.

“Vấn đề là... Đã đến lúc chúng ta liên hệ nhiều hơn với bản năng giới tính của mình.”

“Tôi liên hệ quá nhiều với bản năng giới tính của mình,” Janine nói. “Tôi chỉ ước có ai đó cũng sẽ liên hệ với nó thôi.”

Nhiều tiếng cười khúc khích hơn.

“Cứ tiếp tục đùa cợt đi,” Krystal nói. “Chúng ta sẽ vẫn xem bộ phim này. Nhờ có nó chúng

ta sẽ trở thành những người phụ nữ tuyệt vời hơn.”

Charmaine trở nên cảnh giác tốt độ. “Phim gì thế?”

“Một bộ phim khiêu dâm đặc biệt dành riêng cho phụ nữ.”

“Cậu đang đùa. Đúng không, Krystal.”

“Bộ phim tôi đã chọn – bộ phim yêu thích cá nhân – liên quan tới những diễn viên thuộc các chủng tộc, độ tuổi, và mức độ nóng bỏng khác nhau, vì thế sẽ không ai cảm thấy mình bị thừa.”

“Đây là bí mật của cậu ư?” Phoebe nói. “Rằng chúng ta sẽ xem phim khiêu dâm cùng nhau?”

“Khiêu dâm. Chỉ dành cho phụ nữ. Và trước khi xem một trong số những bộ phim này, mọi người không nên đánh giá gì.”

Annabelle ngờ rằng không chỉ vài người trong bọn họ đã xem, nhưng không ai muốn làm Krystal cụt hứng.

“Đây là điều tôi thực sự thích về bộ phim đặc biệt này,” Krystal nói. “Tất cả đàn ông trong phim đều tuyệt đẹp, nhưng phụ nữ thì tương đối bình thường. Không có silicon.”

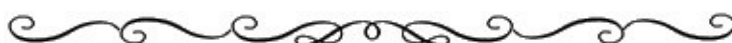
“Điều đó khiến cho bộ phim khác với phim khiêu dâm dành cho nam, hiểu rồi,” Sharon nói. “Ít nhất là từ những gì tôi được nghe.”

Krystal bắt đầu cho đĩa vào đầu DVD. “Cũng có cốt truyện, và màn dạo đầu thực sự. Rất nhiều. Hôn, cởi áo chậm rãi, rất nhiều vuốt ve...”

Janine lấy tay che mặt. “Chuyện này thật lâm ly. Tôi nổi hứng rồi đây.”

“Tôi thì không,” Charmaine nói với giọng gắt gỏng. “Tôi là người Cơ đốc giáo, và tôi từ chối...”

“Những người Cơ đốc giáo ngoan đạo – *những phụ nữ Cơ đốc giáo ngoan đạo* – được kỳ vọng làm hài lòng chồng họ.” Krystal mỉm cười và nhấn điều khiển. “Và tin tôi đi, cái này sẽ làm Darnell hài lòng.”

Chương 14

Quá nửa đêm khi Annabelle quay lại biệt thự, má cô vẫn còn đỏ bừng vì xem phim, và chiếc váy mùa hè bám chặt lấy cô bé nóng bỏng, ẩm ướt... *rất ẩm ướt*. Cô bé thất kinh hồn vía khi nhìn thấy ánh sáng chiếu xuyên qua cửa sổ trước nhà. Có lẽ anh để điện sáng như một cử chỉ lịch sự. *Làm ơn đừng còn thức nhé*. Tối nay cô tuyệt đối không thể chạm mặt anh được. Ngay cả khi không xem bộ phim tục tĩu ấy, cô cũng gần như không thể rời anh ra được, nhưng sau những gì cô vừa xem...

Cô rón rén đi lên hiên nhà, kéo tuột đôi xăng đan ra, và cố gắng kéo chiếc cửa chắn cột kệt và chiếc tay nắm cửa lắc lư một cách khẽ khàng hết mức.

“Chào”

Cô há hốc miệng vì kinh ngạc và làm rơi đôi xăng đan. “Đừng có làm tôi sợ như thế chứ!”

“Xin lỗi”. Anh nằm ườn trên ghế xô pha, một đồng giấy tờ trên tay. Anh không mặc áo sơ mi, chỉ có mỗi chiếc quần sooc thể thao. Chân để trần, mắt cá chân gác lên trên thành ghế, ánh sáng của chiếc đèn đứng biến lông trên bắp chân anh thành màu vàng. Mắt cô quay lại với chiếc quần sooc thể thao. Sau những gì cô vừa xem trên màn hình, anh mặc quá nhiều quần áo đến mức tội lỗi.

Trong khi cô cố gắng lấy lại hơi, anh nhấc đầu và vai lên, một hành động tất nhiên co những múi cơ ở bụng của anh thành sáu múi vàng tiêu chuẩn. “Sao mặt cô lại đỏ vậy?” anh nói

“Ch...cháy nắng”. cô biết mình dễ bị tấn công như thế nào, và lẽ ra cô nên nhảy xuống hồ để hạ nhiệt trước khi quay về đây.

“Đó không phải là cháy nắng”. Anh vung chân xuống sàn nhà, và cô nhận thấy tóc anh ướt. “Có chuyện gì với cô thế?”

“Không có gì!” Cô bắt đầu nhích dần ra xa. Điều đó có nghĩa là đi đường vòng xa hơn, nhưng cô không quay lưng lại.

“Anh lại tắm tiếp”

“Thì sao?”

“Anh đã tắm một lần sau khi bơi xong. Anh sao thế, ám ảnh về sự sạch sẽ hả?”

“Ăn tối xong Ron và tôi chạy một vòng. Sao cô quan tâm?”

Ồi, Chúa ơi, vòng ngực ấy, cái miệng ấy... đôi mắt màu xanh lá cây đó thấy hết mọi thứ. Ngoại trừ cô khóa thân. Chúng chưa bao giờ nhìn thấy điều đó. “Tôi .. đi ngủ đây”

“Tôi nói gì đó à?”

“Đừng có đáng yêu thế. Làm ơn”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức”. Anh tặng cô nụ cười gian xảo. “Nhưng cứ đặt vào vị trí của tôi...”

“Thôi đi!” cô không có ý định dừng lại, nhưng chân cô tiếp tục đình công.

“Cô cần sữa ấm hay cái gì đó không?”

“Không, chắc chắn tôi không cần bất cứ cái gì nóng hết”

“Tôi nói ấm. Tôi không nói bất cứ cái gì về nóng hết”. Anh đặt đồng giấy tờ xuống.

“Tôi .. tôi biết điều đó”

Cô có thể đứng yên, nhưng anh thì không, và anh nhìn chiếc váy nhăn nhúm, ướt đầm của cô khi anh lại gần. “Có chuyện gì thế?”

Cô không thể rời mắt khỏi miệng anh. Nó gợi nhớ đến tất cả những cái miệng cô đã nhìn thấy trên chiếc màn hình tivi nhỏ chỉ mới cách đây chưa lâu và chính xác những gì chúng đã làm. Krystal và bộ phim chết tiệt của cô ấy. “Tôi chỉ mệt thôi”, cô chống chế

“Cô trông không có vẻ mệt mỏi. Môi cô hơi sưng phồng lên, giống như cô vừa cắn chúng, và cô thở nặng nhọc. Nói một cách thẳng thắn, cô trông có vẻ bị kích thích. Hay đó chỉ là do đầu óc bệnh hoạn của tôi nghĩ ra?”

“Bỏ qua đi được không?” anh có cái sẹo nhỏ trên xương sườn, có thể là vết thương do bị cô bạn gái bị hất hủi đâm dao

“Tối nay các cô làm cái chết tiệt gì thế?”

“Đó không phải là ý tưởng của tôi!” cô nghe có vẻ tội lỗi, và mặt cô càng trở lên đỏ hơn.

“Tôi sẽ tìm ra thôi. Một trong số các quý ông sẽ kể với tôi, vì thế cô có thể nói với tôi bây giờ”

“Tôi không nghĩ họ sẽ nói về chuyện này. Hoặc có thể có. Tôi không biết. Tôi không biết họ sẽ nói nhiều đến đâu”

“Không nhiều như phụ nữ, điều đó là cái chắc” Anh nghiêng đầu về phía bếp. “Cô có muốn uống gì không? Có chai rượu ở trong tủ lạnh”

“Ồ, phải rồi... Rượu vang chính là thứ tôi *không* cần lúc này.”

“Một bí mật chỉ đang chờ được giải quyết...” Rõ ràng anh bắt đầu thích thú

“Để yên đi được không hả?”

“Chính xác điều anh chàng tử tế sẽ làm” Heath cúi xuống, cầm điện thoại di động lên. “Janine sẽ nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra. Cô ấy có vẻ thẳng thắn”

“Cô ấy ở nhà nghỉ. Cô ấy không có điện thoại trong phòng”

“Đúng rồi. Tôi sẽ hỏi Krystal. Cách đây nửa tiếng, tôi còn nói chuyện với Webster” Annabelle biết chắc Krystal và Webster đang làm gì lúc này, và họ không thích bị quấy rầy. “Đã nửa đêm rồi”

“Cuộc hội họp của các cô chỉ vừa mới giải tán. Cô ấy hẳn chưa đi ngủ”

Đừng có đánh cược vào điều đó

Anh xoa ngón tay cái trên những con số trên điện thoại. “Tôi lúc nào cũng quý Krystal. Cô ấy thẳng thắn” anh nhấn nút đầu tiên

Annabelle hít một hơi thật sâu. “Chúng tôi xem phim khiêu dâm, được chưa?”

Anh cười khoái chí và bỏ chiếc điện thoại xuống. “Giờ thì chúng ta biết được điều gì đó rồi.”

“Tin tôi đi, đó không phải là ý tưởng của tôi. Và điều đó chẳng có gì buồn cười hết. Hơn nữa, nó không thực sự là phim khiêu dâm. Nó khiêu gợi. Dành cho phụ nữ”

“Có gì khác?”

“Đó chính xác là điều tôi hy vọng một gã đàn ông nói. Anh có nghĩ hầu hết chúng tôi sẽ xem một đồng phụ nữ với những chiếc môi bơm và những bộ ngực như quả bóng nảy xổ vào nhau không?”

“Từ lối diễn đạt của cô, tôi đoán là không”

Cô cần uống thứ gì đó thật lạnh, và cô đi về phía nhà bếp, tuy nhiên vẫn tiếp tục nói bởi cô có điều cần nói. “Giống như sự quyến rũ. Thậm chí liệu một bộ phim khiêu dâm trung bình của các anh có nghĩ về mấy việc cho thấy chút ít sự quyến rũ không?”

Anh đi theo cô. “Công bằng mà nói, thường không cần nhiều lắm. Phụ nữ tương đối hiểu thẳng”

“Chính xác. Chà, tôi thì không.” Ngay khi những lời nói thoát ra, cô đã muốn đá cho mình một cú. Điều cô không muốn làm nhất là đưa chủ đề đó quay lại sự liên hệ bản thân.

Anh không vớ lấy sai lầm của cô, con Mãng Xà xảo trá thì không làm thế. Anh thích trêu đùa con mồi của mình trước khi tấn công. “Thế bộ phim có cốt truyện không?”

“Vùng nông thôn New England, một nghệ sĩ còn trinh, một người xa lạ cơ bắp, thế là đủ” Cô mở cửa tủ lạnh và nhìn chằm chằm vào trong mà không biết mình nhìn gì.

“Chỉ có hai người. Thế thì chán chết”

“Có vài nhân vật phụ nữa”

“À”

Cô quay sang anh, lòng bàn tay ẩm ướt của cô vẫn nắm chặt cánh cửa tủ lạnh. “Anh nghĩ chuyện này buồn cười, đúng không?”

“Ừ, nhưng tôi xấu hổ về chính mình”

Cô muốn ngửi anh. Tóc anh gần khô, da anh vừa được tắm sạch sẽ. Cô muốn úp mặt vào ngực anh và hít thở, giấu mình vào đó, có thể tìm thấy vài sợi lông mềm mại mọc không đúng chỗ và để chúng cù mũi cô. Cô gần như rên rỉ. “Làm ơn đi chỗ khác đi”

Anh cốc đầu mình. “Tôi xin lỗi. Cô vừa nói gì à?”

Cô vồ lấy thứ gì đó lạnh lạnh đầu tiên cô chạm phải và đóng cửa tủ. “Anh biết cách tôi cảm nhận về chuyện này rồi. Về ...chúng ta”

“Tối qua cô đã rất rõ ràng”

“Bây giờ cũng thế”

“Tôi biết, cô rõ ràng”

“Vậy sao anh lại tranh cãi với tôi?”

“Hội chứng của kẻ ngốc. Tôi không thể cưỡng lại được. Tôi là đàn ông” Mọi anh cong lên với nụ cười trề nải. “Còn cô thì không”

Sự tấn công của dòng điện giới tính đang nạp vào không khí đủ để có thể chiếu sáng cả hành tinh. Anh đứng giữa cô và phòng ngủ, và nếu đi ngang qua quá gần, cô sẽ bị lôi cuốn, vì thế cô đi về phía hiên nhà và suýt vấp phải tấm nệm tối qua anh đã kéo ra ngoài đó. Anh xếp gọn khăn trải giường, xếp gối và gấp chăn một nửa, làm tốt hơn hẳn cô đã làm với chiếc giường đôi.

Anh bước nhanh ra ngoài. “Cô muốn sandwich với cái đó không?”

Cô không thể nghĩ ra anh đang nói về cái gì cho đến khi nhìn theo cái nhìn chăm chăm của anh xuống tay cô và thấy lọ mù tạt của Pháp thay vì lon Coca. Cô nhìn nó chăm chăm. “Mù tạt bất ngờ trở thành thứ hỗ trợ giấc ngủ tự nhiên”

“Chưa bao giờ nghe thấy điều đó”

“Anh không phải là giáo sư biết tuốt đấy chứ?”

“Rõ ràng là không”. Một khoảng lặng trôi qua. “Cô ăn hay bôi nó?”

“Tôi sẽ đi ngủ”

“Bởi nếu cô bôi nó... tôi có thể giúp”

Mái đầu tóc đỏ của cô bùng bùng, và cô ném phịch cái lọ xuống chiếc bàn kiểu trang trại. “Tại sao tôi không đưa cho anh quần lót của tôi và thế là xong việc nhỉ?”

“Cái đó được đấy.” Răng anh nghiền kèn kẹt giống như những hàm răng cá mập. “Vậy nếu tôi hôn cô ngay lúc này, liệu cô có biến thành người ẻo lả to lớn lần nữa không?”

Cơn tức giận của cô tan ra, để lại sự lo lắng đọng lại. “Tôi không biết”

“Tôi có cái tôi lớn – cô biết rồi đó. Những cái cách cô từ chối tôi đêm qua vẫn khiến tôi gần như đau đớn.” Anh cho ngón tay cái vào trong quần sooc, làm cáp quần trùng xuống thành hình chữ V sâu khiêu gợi. “Giờ, tôi tự hỏi, chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi đánh mất xúc giác của mình? Tôi sẽ làm gì?” Anh di chuyển ngón tay lại gần xương hông hơn, để lộ nhiều da thịt hơn. “Cô có thể thấy tại sao tôi lại có chút quan tâm rồi đấy”

Khi nhìn chăm chăm vào đường chính giữa của phần bụng hoàn hảo, cô phải chống lại ham muốn đập lọ mù tạt lạnh vào trán mình. “Ừ.. tôi sẽ không mất ngủ vì điều đó đâu. “Tập trung vào chút ý chí cuối cùng, cô bắt đầu lướt qua anh, và cô hẳn đã thành công nếu anh không với tay ra chạm vào cánh tay cô. Ngón tay cái của anh lướt qua – cử chỉ đơn giản – nhưng anh tìm thấy làn da trần, và điều đó đủ khiến cô dừng lại

Anh đứng yên như cô. Lúc anh cúi xuống nhìn cô, đôi mắt xanh lá cây là lời mời mọc tai họa phủ lên lời xin lỗi yếu ớt. “Chết tiệt” anh thì thầm, “Đôi lúc tôi quá tự cao tự đại”

Anh kéo cô lại gần, mơn trớn miệng cô, trượt tay xuống những đường viền lưng cô. Và cô để anh làm thế, cũng như tối qua cô đã cho phép anh, lờ đi sự thật đây là trận chiến đấu của những ý tưởng điên rồ, lờ đi tất cả những lý do tại sao cô không nên sống ở những giây phút thực tại đêm nay để rồi ngày mai phải đương đầu với những hậu quả của nó.

“Không thể chịu đựng được” Tiếng thì thầm của anh rơi xuống giống như sự mơn trớn qua má cô lúc anh kéo khóa chiếc váy của cô với cử động nhẹ nhàng.

“Chuyện này sẽ phá hủy mọi thứ” cô thì thầm lại miệng anh, cần phải nói những từ đó mặc dù cô chẳng làm gì để ngăn anh lại.

“Dù sao cũng cứ làm đi”, anh nói bằng giọng khó chịu khô khốc. “Chúng ta sẽ tính sau.”

Chính xác những gì cô muốn nghe. Cô quên mình trong nụ hôn – mềm mại, mê hoặc, ngu ngốc... một chút tình yêu

Lúc sau, váy cô nằm trên đồng bùng nhùng quanh chân cô cùng với áo ngực, quần lót, và tất cả những gì anh mặc – chiếc quần sooc thể thao màu đen. Họ đang ở ngoài hiên, nhưng trời tối, rừng cây rậm rạp, và ai quan tâm cơ chứ? Anh nhìn xuống bộ ngực cô, không chạm vào chúng, chỉ đơn giản nhìn. Một tay giữ vai cô. Tay kia, anh chạy những đầu ngón tay xuống xương sống của cô và mơn man xương cụt. Cô rùng mình và áp má vào ngực anh, rồi đặt môi vào làn da anh rồi đẩy anh ngược ra và bắt kịp hơi thở của anh trong tiếng rít dài.

“Đừng di chuyển.”

Anh đi khỏi và lao vào nhà bếp, để lại hình ảnh thoáng qua về cặp mông đàn ông căng tuyệt đẹp. Cô thoáng nghĩ anh có thể nhận điện thoại, có thể làm nhiều việc cùng lúc, nhưng

anh tắt đèn trần trong nhà bếp, chỉ để duy nhất chiếc đèn ở bếp sáng, rồi biến mất trong khu vực sinh hoạt chung và tắt thêm những cái đèn khác. Lúc sau, anh xuất hiện trở lại. Ánh đèn vàng yếu ớt từ nhà bếp đùa giỡn cùng cơ thể với những cơ bắp dài của anh khi anh đi về phía cô. Anh hoàn toàn cương cứng. Lúc anh chạm vào sườn cô, anh giơ lên cái bao cao su và nói nhẹ nhàng. “Hãy xem cái này như bằng chứng tình trạng bệnh tật của tôi.”

“Ghi nhận và đánh giá cao”, cô trả lời, cũng nhẹ nhàng như thế.

Anh ấn cô xuống tấm nệm. Cô nhớ anh là người muốn mau chóng về đích như thế nào và nhận ra cuộc tụ tập cùng với bộ phim hẳn nâng cao sự mong chờ quá cao của cô đối với việc kéo dài màn dạo đầu. Chắc chắn, chẳng mấy chốc anh sẽ nằm lên trên cô, miệng anh ở ngực cô. Cô lùa những ngón tay vào tóc anh. “Anh chuẩn bị xông vào tôi đúng không?”

“Không nghi ngờ gì về điều đó” Anh trượt tay xuống bụng cô, rõ ràng nhắm vào trung tâm điều khiển.

“Tôi muốn được hôn nhiều hơn.”

“Không vấn đề gì” Anh ngậm đầu vú của cô giữa hai môi.

Cô hít một hơi thật sâu. “Trong miệng”

Anh đùa nghịch đầu nhũ hoa cương cứng, nhỏ xíu, hơi thở của anh trở nên gấp gáp. “Chúng ta hãy thương lượng.”

Cô cọ những ngón tay lên tấm lưng ướt sũng vì kiểm chế của anh. Đùi cô tự động tách ra. “Tôi hẳn nên trông đợi điều này.”

Anh lăn ngón tay qua cái đám lông loãn quăn ở bụng dưới cô và đùa với những sợi chỉ bốc lửa. “Tôi sẽ làm quá nhanh đối với cô. Đó là điều không thể tránh khỏi, và tôi xin lỗi trước.”

Cô thở hỗn hển thỏa mãn khi anh chạm vào cửa mình ẩm ướt và ấm áp. “Nhưng tôi đã chờ quá lâu rồi, và có lẽ, chỉ vài phút trong thực tế...”

“Nếu thế” . Ngón chân cô cong lên

“ Cũng giống như cả năm đối với tôi”. Giọng anh trở nên trêu chọc. “Vậy thì đây là những gì tôi sẽ đề xuất”. Cô kẹp chặt hông anh khi anh chơi đùa với cô. “Hãy chấp nhận sự thật rằng lần đầu tiên tôi không thể làm cô hài lòng. Điều đó sẽ loại bỏ áp lực cho cả hai chúng ta.”

Cô cong đầu gối và nói trong tiếng thở hỗn hển gấp gáp. “Dù sao, hãy cứ làm theo cách của anh.”

“Nhưng một khi tôi giải phóng... cú đầu tiên...” anh nghệt thở, những từ ngữ thoát ra nhanh và đứt quãng. “Tôi có tất cả thời gian trên thế giới” – Đầu cô ngo nguậy khi những ngón tay cứng của anh chọc ghẹo cô theo cách thân mật nhất – “để làm cho đúng”. Anh tách đùi cô rộng hơn. “Và cô, Tinker Bell...” cô đón nhận trọng lượng cơ thể anh. “Cô sẽ có một đêm không bao giờ quên.”

Anh xâm nhập vào cô cùng tiếng rên rỉ và mặc dù cô đã ướt đầm và hoàn toàn sẵn sàng, nó không dễ dàng vừa vặn. Cô nâng đầu gối lên cao và cong lưng. Anh gấn miệng anh vào miệng cô, đặt hông cô vào lòng bàn tay anh, và điều chỉnh cô để có được góc độ cả hai cùng mong muốn.

Những hình ảnh điên cuồng, phát sốt lò mờ sau mí mắt cô. Cơ thể chắc đậm, dài của con Mãng Xà thúc vào cô, duỗi ra...kéo căng...vào sâu hơn... thậm chí sâu hơn nữa. Lưng anh trở nên cứng nhắc dưới tay cô. Sự tấn công ngọt ngào... Đâm sâu. Lần nữa và lần nữa. Và cú cuối cùng. Anh bắt đầu rùng mình. Cô nuốt gọn tiếng rên rỉ khe khẽ tận sâu trong yết hầu của anh. Ánh sáng lung linh phía sau mắt cô. Cô đón nhận sức nặng của anh, lùi đầu lại, và hoàn toàn đầu hàng.

Nhiều phút trôi qua. Anh cọ môi mình vào thái dương của cô, rồi nghiêng người, hầu như không ở trên tấm nệm hẹp. Cô dịch sang một bên để có chỗ cho anh. Họ điều chỉnh. Anh kéo cô lại gần làn da ẩm ướt của mình và bắt đầu đùa nghịch với tóc cô. Cô bàng hoàng, no nê, kiên quyết không suy nghĩ. Chưa đâu.

“Tôi... tôi chẳng cảm thấy gì hết”, cô nói

Anh nâng đầu dựa trên một khuỷu tay và nhìn vào đôi mắt đối trá của cô. “Tôi ghét phải nói điều này, nhưng tôi đã bảo cô thế rồi mà.”

“Như mọi khi, anh đúng.”

Những nếp nhăn hình thành ở đuôi mắt anh, và anh ấn một nụ hôn nhanh vào môi cô. “Hãy để chuyện này thành một bài học.” Anh đứng dậy “Tôi sẽ cần vài phút.”

“Tôi sẽ chơi trò xếp chữ trong đầu vậy.”

“Ý tưởng hay đấy”. Trong khi cô lắng nghe những âm thanh của màn đêm bao quanh chiếc tổ của nó trong rừng, anh biến mất vào trong. Vài phút sau anh quay lại với chai bia, ngồi xuống mép tấm nệm, và đưa chai bia cho cô. Cô uống một hơi và đưa lại cho anh. Anh đặt chai bia lên sàn nhà, rồi nằm xuống và kéo cô về phía vai anh, lại bắt đầu đùa đùa với mái tóc cô. Sự thân mật dịu dàng khiến cô muốn khóc, vì thế cô trườn lên trên người anh và bắt đầu chuyển thám hiểm cảm giác của chính cô.

Lúc này, hơi thở của anh trở lên nhanh hơn. “Tôi đoán...” anh nói bằng giọng bị bóp nghẹt “Tôi không mất nhiều thời gian để phục hồi như mình tưởng”

Cô lướt môi trên bụng anh. “Tôi đoán anh không thể đúng về mọi thứ”

Và đó là điều cuối cùng họ nói trong một khoảng thời gian dài.

Cuối cùng, anh ngủ, và cô có thể trườn ra về phòng ngủ của mình. Ngay khi cuộn mình trong chiếc gối, cô không thể trấn áp hiện thực những gì cô vừa làm được nữa. Anh đã làm tình với sự hăng hái nhiệt tình của kẻ tham công tiếc việc đúng như khi anh làm tất cả những việc khác, và, trong quá trình đó, cô lại phải lòng anh thêm một chút

Nước mắt ứa ra, nhưng cô không chùi chúng đi. Thay vào đó, cô để mặc chúng rơi ra trong khi cô điều chỉnh lại, tái hiện lại, bố cục lại. Vào lúc chìm dần vào giấc ngủ, cô biết chính xác những gì sẽ phải làm.

Heath nghe thấy tiếng Annabelle đi vào phòng ngủ, nhưng anh không trở mình. Giờ khi cơn đói khát trong cơ thể anh đã được thỏa mãn, sự đáng khinh của những gì anh vừa làm tấn công anh mạnh mẽ. Cô quan tâm đến anh. Đêm nay cả thế giới cảm xúc mà anh không muốn nhận biết ấy đã nhìn thẳng vào anh từ đôi mắt màu mật ong ngọt ngào ấy. Giờ anh cảm thấy mình là kẻ tồi tệ nhất trên thế giới.

Cô đã nói với anh chuyện này sẽ là thảm họa, nhưng anh đã xây dựng cuộc đời mình quanh việc xông thẳng qua những chướng ngại vật, vì thế anh đã lờ đi sự thật hiển nhiên và gánh nặng trước mặt. Mặc dù biết cô đúng, anh vẫn muốn cô, vì vậy anh cứ làm tới, và hậu quả thật đáng nguyền rủa. Giờ thì đã quá muộn, anh hiểu chính xác tai họa này lớn như thế nào đối với cô, về mặt nghề nghiệp cũng như cá nhân. Cô có liên hệ tình cảm – anh thấy điều đó trên mặt cô – và điều đó có nghĩa cô không bao giờ có thể quay trở lại làm bà mối cho anh được.

Anh xoay người dấn vào gối. Anh đã nghĩ cái chết tiệt gì vậy? Anh đã không suy nghĩ, đó chính là toàn bộ vấn đề. Anh chỉ phản ứng, và trong quá trình đạt được cái anh muốn, anh thổi bay giấc mơ của cô. Giờ anh phải đền bù cho cô.

Anh bắt đầu vạch kế hoạch trong đầu. Anh sẽ ca ngợi công ty của cô và tìm một vài khách hàng tử tế cho cô. Anh sẽ sử dụng nhân viên quan hệ công chúng của mình và những mối quan hệ thông tin đại chúng để quảng bá cho cô. Đó là một câu chuyện hay – bà mối thế hệ thứ hai hoạt động kinh doanh kiểu cũ của bà ngoại vào thế kỷ XXI. Annabelle hẳn đã nảy ra ý tưởng này, nhưng cô suy nghĩ không đủ sâu xa.

Một điều anh không thể làm là để cô tiếp tục giới thiệu anh với những phụ nữ khác. Điều đó sẽ khiến trái tim cô tan vỡ. Nói một cách ích kỷ, anh không thích ý tưởng cô sẽ không làm việc cho anh nữa. Anh thích có cô bên cạnh. Cô khiến mọi thứ trở lên dễ dàng đối với anh.. anh báo đáp lại bằng cách hủy hoại cô, cả nghĩa đen và nghĩa bóng.

Cha nào, con nấy.

Nỗi tuyệt vọng làm lắng lại trong anh cảm giác thân thuộc xưa cũ, giống như tiếng cánh cửa xe kéo han gỉ sập lại trong đêm.

Anh không nhớ mình đã chìm vào giấc ngủ, nhưng anh hẳn đã ngủ vì khi trái đất quay thì đã là ban ngày. Anh chậm chạp mở một bên mắt, nhìn thấy gương mặt anh vẫn chưa sẵn sàng đối diện, và anh quay mặt vào trong gối. Một trận động đất nhỏ rung chuyển cái nệm. Anh hé mi và chớp mắt khi một tia nắng rọi giữa hai mắt anh.

“Dậy thôi, món quà kỳ diệu dành cho phụ nữ”, một giọng nói vang lên líu lo.

Cô ngồi trên sàn nhà ngoài hiên cạnh anh, nâng niu cốc cà phê trong tay, một chân trần duỗi ra để cô có thể dùng bàn chân đẩy tấm nệm. Cô mặc quần sooc màu vàng sáng và chiếc áo thun màu tím in hình người khổng lồ hoạt hình lồ bịch và lời chú thích: CHÚNG TÔI CŨNG LÀ NGƯỜI. Tóc cô cuộn lại trong cuộc ẩu đả điên cuồng quanh gương mặt tinh quái, môi cô hồng hồng, và mắt cô trong hơn nhiều so với mắt anh. Chắc chắn cô chẳng có vẻ gì là bị phá hủy. Chết tiệt. Cô nghĩ buổi tối qua đã thay đổi mọi thứ. Anh thấy phát ốm. “Lát nữa” anh cố gắng thốt ra

“Không nấn ná được. Chúng ta sẽ ăn sáng cùng mọi người ở vọng lâu, và tôi phải nói chuyện với anh.” Cô nhắc chiếc cốc thức hai từ dưới sàn và đưa cho anh. “Thứ gì đó để xoa dịu nỗi đau trở lại.”

Anh cần phải cảnh giác, nhưng anh lại cảm thấy như đang ở dưới đáy chiếc gạt tàn bẩn thỉu, và tất cả những gì anh muốn là lãng tránh cuộc thảo luận này bằng cách xoay người lại mà ngủ tiếp. Nhưng anh nợ cô nhiều hơn thế, vì vậy anh tỳ lên khuỷu tay, cầm lấy cốc cà phê, và cố gắng quét sạch mớ bong bóng ra khỏi tâm trí.

Mắt cô nhìn theo tấm khăn trải giường khi nó trượt xuống lưng anh, và anh lại muốn cô lần nữa. Anh di chuyển cánh tay để che đậy bằng chứng. Anh biết làm cách nào đây để nói rằng cô là một người bạn, không phải một ứng viên cho mối quan hệ lâu dài, mà không làm cô tan nát cõi lòng?

“Đầu tiên”, cô nói. “Đêm qua có ý nghĩa với tôi nhiều hơn anh có thể hình dung”

Chính xác những gì anh không muốn nghe. Trông cô thật ngọt ngào. Chỉ thẳng gốc thực sự

mới làm tổn thương một người như thế. Giá Annabelle là người phụ nữ anh hằng mơ – tinh tế, thanh lịch, với gu thẩm mỹ hoàn hảo và một tổ tiên nào đó là trùm tư bản thế kỷ XIX. Anh cần ai đó đủ từng trải để vượt qua được những khó khăn của đời sống, người phụ nữ nhìn cuộc đời như anh từng nhìn – một cuộc cạnh tranh để giành chiến thắng, không phải là tấm vé mời vĩnh viễn để đi ra mà chơi đùa.

“Đồng thời...” giọng cô chuyển sang trầm và nghiêm túc hơn. “Chúng ta không thể làm thế một lần nữa. Về phần tôi, đó là sự vi phạm nghiêm trọng đạo đức nghề nghiệp, mặc dù nó cũng không hẳn là vấn đề như tôi hình dung.” Nụ cười mà anh chỉ có thể miêu tả là tình quái hé ra. “Giờ tôi có thể giới thiệu anh bằng sự nhiệt tình *tuyệt đối*”. Nụ cười dần biến mất. “Không, vấn đề lớn hơn là tôi hấp dẫn như thế nào?”

Cà phê sánh qua miệng cô. *Chuyện quái quỷ gì thế này?*

Cô xông vào bếp lấy chiếc khăn giấy và đưa cho anh lau. “Quay trở lại vấn đề nhé”, cô nói. “Anh phải hiểu tôi thực sự biết ơn những gì anh làm. Toàn bộ chuyện với Rob thực sự khiến đầu tôi rối tung lên. Và kể từ khi chúng tôi chia tay, chà... Tôi chạy trốn tình dục. Sự thật đau đớn là, tôi xử lý chuyện đó rất tồi.” Cô chấm nhẹ một vài giọt cà phê anh bỏ sót. “Nhờ có anh, tôi đã vượt qua được chuyện đó”

Anh thận trọng nhấp một ngụm và chờ đợi, không dám chắc chuyện này sẽ dẫn tới đâu. Cô chạm vào cánh tay anh với một cử chỉ giống như người mẹ đang lo lắng. “Tôi cảm thấy sung sức trở lại, và tôi nợ anh điều đó. Chà, và cả bộ phim của Krystal nữa. Nhưng, Heath..” những nốt tàn nhang nhỏ xíu rải rác trên trán cô gặp nhau khi cô cau mày. “Tôi không thể chịu đựng được cảm giác tôi... tôi kiểu như lợi dụng anh”

Cốc cà phê của anh trông thành trong không khí. “Lợi dụng tôi?”

“Đó chính là điều chúng ta cần phải nói tới. Tôi xem anh như bạn, hơn nữa lại là khách hàng, và tôi không lợi dụng bạn bè. Ít nhất cho đến thời điểm này. Tôi biết với đàn ông thì khác – có thể anh không cảm thấy bị lợi dụng. Có lẽ tôi đang quan trọng hóa vấn đề. Nhưng lương tâm tôi cắn rứt, và tôi cần hoàn toàn thành thật về động cơ của mình”

Anh căng thẳng. “Tất nhiên rồi”

“Tôi cần ai đó an toàn có thể giúp tôi kết nối lại với cơ thể mình, ai đó tôi không có liên hệ về mặt tình cảm. Vì vậy, tất nhiên, anh là đối tượng hoàn hảo”

Không có liên hệ về mặt cảm xúc?

Cô gặm môi dưới, bắt đầu trông như thể đang lang thang ở nơi nào đó chứ không phải ở đây. “Nói với tôi anh không giận đi”, cô nói. “Ồ. Chết tiệt thật... tôi sẽ không để mình khóc.”

Nhưng tôi cảm thấy thật tồi tệ. Tối qua anh nghe Kevin nói rồi đấy. Tôi...” Cô hít thở sâu. “Toàn bộ rắc rối khác đó. Thật là một mớ bòng bong, đúng không?”

Cô lại tung ra một thủ thuật khác.

“Rắc rối khác?”

“Anh biết rồi đấy”

“Nhắc lại cho tôi xem nào”

“Đừng bắt tôi nói ra. Xấu hổ lắm”

“Bạn bè có gì mà xấu hổ cơ chứ?” anh nói cẩn trọng. “Bởi chúng ta đang rất thành thật”

Cô nhìn chăm chú lên trần nhà, so vai lại rồi nhìn xuống sàn nhà. Giọng cô trở lên nhỏ, gần như là bên lén. “Anh biết rồi đấy... vụ say nắng nho nhỏ của tôi với Dean Robillard”

Sàn nhà chao đảo bên dưới anh.

Cô áp tay vào mặt. “Ồ, Chúa ơi, tôi đang đỏ mặt lên rồi. Tôi tệ thật, đúng không, khi nói với anh về chuyện này?”

“Không, làm ơn” anh cố nặn ra lời để nói. “Cứ tự nhiên”

Cô bỏ tay xuống và nhìn anh hết sức nghiêm túc. “Tôi biết nó có thể chẳng thể đi đến đâu – chuyện với Dean ấy – nhưng trước tối qua, tôi thậm chí không dám tự cho mình cơ hội. Cậu ta rõ ràng là anh chàng có kinh nghiệm, và tôi sẽ làm gì nếu mối liên hệ mà tôi cảm nhận ấy không phải chỉ là tưởng tượng? Tôi sẽ làm gì nếu cậu ta cũng thích tôi? Tôi không thể đương đầu được với các công cụ kích dục. Nhưng sau những gì anh làm cho tôi tối qua, cuối cùng tôi đã có can đảm để ít nhất cho chuyện này một cơ hội. Nếu không có gì xảy ra cả, chà, cuộc sống là thế mà, nhưng ít nhất tôi cũng biết rằng không phải chứng loạn thần kinh chức năng của tôi đã ngăn tôi lại.”

“Cô muốn nói là.. tôi chính là *người phá tan lớp băng giá của cô?*”

Đôi mắt mật ong ấy tối lại bởi sự lo âu. “Xin hãy nói rằng chuyện đó không thành vấn đề với anh đi. Tôi biết chuyện chẳng liên quan gì đến cảm xúc của anh, nhưng, dù sao đi nữa, không ai thích nghĩ rằng mình bị lợi dụng cả”

Anh thả lỏng hàm răng. “Cô đã làm thế hả? Cô đã lợi dụng tôi?”

“Tôi, anh biết đấy, không hề nghĩ đến anh hay sao sao đó khi tôi cùng với anh đêm qua. Chà, có thể trong một vài giây, nhưng chỉ có thể thôi, tôi thề.”

Anh nheo mắt lại.

“Vậy chúng ta bình thường chứ?” cô hỏi

Anh không hiểu nổi khối oán giận âm ỉ đang lớn dần trong lồng ngực mình, nhất là khi cô vừa trao cho anh tấm giấy thông hành. “Tôi không biết. Chúng ta ổn không?”

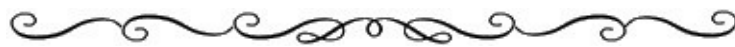
Cô dừng cảm cười toe. “Tôi nghĩ thế. Trông anh có vẻ hơi cáu kỉnh một chút, nhưng không giống anh chàng bị xúc phạm danh dự. Có lẽ tôi không nên lo lắng đến thế. Đối với anh, đó chỉ là tình dục thôi, nhưng đối với tôi đó là sự giải phóng lớn lao. Cảm ơn, anh bạn.”

Cô giơ tay ra, buộc anh phải để cốc cà phê xuống mà bắt tay cô. Rồi cô nhảy lên, hất tay qua đầu và duỗi cơ thể nhỏ nhắn trong sự căng cơ thỏa mãn của con mèo khiến chiếc áo thun bị co lên và để lộ chiếc rốn hình ô van nhỏ xíu mà đêm qua anh đã thò đầu lưỡi của mình vào. “Hẹn gặp anh tại vọng lâu nhé.” Nét mặt cô toát lên vẻ sốt sắng. “Và, Heath, tôi hứa đấy, nếu anh còn chút xíu sự oán hận nào đối với tôi, nó sẽ biến mất vào tuần tới. Chuyện này càng khiến tôi thêm quyết tâm tìm cho anh người phụ nữ hoàn hảo. Giờ thì, nó không chỉ là công việc. Nó còn là vấn đề cá nhân nữa.”

Ném cho anh nụ cười tươi rói, cô chạy vào trong bếp, chỉ thò đầu ra ngoài. “Cảm ơn. Thực lòng đấy. Tôi nợ anh lần này.”

Lúc sau, cửa biệt thự đóng lại. Anh lại đỡ người xuống gối, đặt cốc cà phê lên ngực, và cố chấp nhận chuyện này.

Annabelle lợi dụng anh như hành động khởi động trước khi đến với Robillard?

Chương 15

Khi tới gần vọng lâu, Annabelle trông thấy Ron và Sharon ôm eo nhau trên con đường mòn

phía trước. Cô vẫn còn run, và bụng cô giống như một đầm lầy acid. Cô có thể không phải là diễn viên xuất sắc nhất trong khoa sân khấu ở trường Tây Bắc, nhưng cô vẫn biết cách diễn. Trước mắt cô, Ron mở cánh cửa vụng lêu cho Sharon. Tay kia đi lặc dưới hông vợ. Không có gì bí mật về chuyện họ làm tối qua. Giờ tất cả những gì cô phải làm là đảm bảo không ai trong số họ mảy may nghi ngờ những gì cô đã làm.

Khi cô đi qua cánh cửa chắn, tất cả mọi người đều hớn hờ chào, và cô chưa bao giờ thấy một nhóm người thỏa mãn tình dục và thiếu ngủ hơn vậy. Molly có một vết hồng hồng trên cổ trông giống như vết bỏng nhẹ, và dựa vào vẻ tự mãn trên mặt Darnell thì Charmaine không xứng đáng với danh hiệu người đàn bà then thùng. Phoebe và Dan ngồi trên chiếc ghế xô pha làm bằng liễu gai ăn chung cái bánh nướng xốp. Và thay vì căn nhà Webster như mọi khi, Krystal thì thầm gọi chồng là “anh yêu”. Những gương mặt trong sáng duy nhất thuộc về Pippi, Danny bé bỏng, và Janie.

Annabelle hướng sự chú ý của cô vào bữa ăn mà Molly đã chuẩn bị, mặc dù cô không có tâm trạng ăn uống lúc này. Chiếc lọ gốm màu vàng nắng với những bông cúc đặt ở trung tâm chiếc khăn trải bàn màu hạt nhục đậu khấu, trên bàn bày những bình nước quả lạnh, bánh mì thịt hầm kiểu Pháp, giỏ bánh xốp tự làm, và món đặc biệt của nhà nghỉ, bột yến mạch nướng với đường nâu, quế và táo.

“Heath đâu rồi?” Kevin hỏi. “Thôi khỏi nói. Đang nói chuyện điện thoại.”

“Sẽ tới,” cô nói. “Anh ấy sẽ đến muộn. Tôi không biết tối qua mấy giờ anh ấy đi ngủ, nhưng lúc tôi lên giường thì anh ấy vẫn còn thức.” Lúc bước về phía chiếc bàn bày các món ăn tự chọn, cô tự nhủ lời nói dối là hành động tử tế, bởi sự thật sẽ phá hoại không chỉ một vài bữa sáng.

Jaime, đang lấy thức ăn vào đĩa của mình, ném cái nhìn căm giận vào hành vi ướm át đang diễn ra phía sau. “Nói cho tôi biết sáng nay tôi không phải là người duy nhất cảm thấy đối tình dục đi.”

Annabelle đánh trống lảng. “Krystal hẳn nên thông cảm hơn đối với hai chúng tôi.”

“Vậy là chúng tôi sai về cô và Heath hả?”

Annabelle chỉ đảo tròn mắt. “Mọi người thực sự thích vở kịch của mình đấy.”

Cô và Janine ngồi xuống cặp ghế liễu gai không xa gia đình Tucker, Annabelle đang gặm góc chiếc bánh yến mạch thì Heath xuất hiện. Anh mặc quần soóc kaki và áo thun hiệu Nike. Ít nhất một phần những gì cô nói với anh là sự thật. Cô thực sự cảm thấy như thể cô vừa chôn cất bóng ma của Rob. Không may, một bóng ma khác lại chen vào.

Pippi, đang đập những miếng chuối nhỏ từ cái khay trên ghế cao của cậu em trai nhỏ, chạy

xuyên qua vọng lâu và túm lấy đầu gối Heath. “*Hoành tá!*”

“Chào nhóc,” Heath vụng về vỗ nhẹ lên đầu con bé, và chiếc kẹp tóc chú thỏ trên cây thụ hương trượt xuống cuối lọn tóc xoăn vàng hoe.

Phoebe nhăn mặt. “Nó gọi anh là gì thế?”

Annabelle đớp chát bằng vẻ mặt tươi tỉnh nhất. “Hoàng tử. Không đáng yêu sao?”

Phoebe nhún một bên lông mày. Đan hôn vào khoe miệng vợ, có lẽ bởi anh quý Heath và muốn đánh lạc hướng vợ mình. Cô bé ba tuổi tiếp tục bám chặt chân Heath trong khi nhìn về phía mẹ nó. “Muốn *hoành tá* lấy nước quả cho con.” Con bé ngược nhìn Heath. “Cháu bị nghẹt mũi.” Con bé nhăn mũi để chứng minh.

Molly, đang chùi vệt chuối trên sàn nhà đá vôi, vẩy tay lơ đãng về phía chiếc bàn. “Nước quả ở đằng kia.”

Pippi nhìn anh vẻ vô cùng đáng yêu. “Chú có điện thoại không?”

Kevin ngẩng đầu lên. “Đừng để con bé lại gần điện thoại của anh. Nó sẽ kiểm chuyện đấy.”

Heath định trả lời, nhưng Webster đã chen vào. “Chúng ta sẽ đi dạo ở đâu thế?”

Kevin nhận cái tạp dề bẩn từ Molly. “Con đường mòn chạy vòng quanh hồ. Tôi tính chúng ta sẽ đi từ đây vào thị trấn – gần sáu dặm. Phong cảnh rất đẹp. Troy và Amy tình nguyện chở mọi người về khi chúng ta kết thúc chuyến đi.”

“Họ sẽ trông bọn trẻ,” Molly nói.

Troy và Amy là cặp đôi trẻ coi sóc khu nghỉ dưỡng. Pippi vỗ vào cẳng chân trần của Heath. “Nước quả, làm ơn.”

“Nước quả đang trên đường tới.” Heath đi về phía chiếc bàn đặt món ăn, lấy đầy một cốc to rồi đưa cho con bé. Con bé nhấp một chút rồi đưa trả lại mà không đánh rơi lấy một giọt, và cười toe. “Cháu phải đi.”

Lần này miệng Heath cong lên thực sự thích thú. “Thật hả?”

“Cẩn thận.” Con bé thả mình xuống tắm tắm bên bằng sợi và lộn một vòng.

“Giỏi lắm.” Heath giơ ngón cái hướng lên phía trên về phía con bé.

“Bố cũng nói cháu giỏi nữa.”

Kevin mỉm cười. “Lại đây nào, bí ngô. Để hoàng tử yên cho đến khi chú ấy ăn sáng xong.”

“Ý kiến hay đấy.” Phoebe thì thầm. “Người sói có thể biến hình bất cứ lúc nào.”

Lờ cô đi, Heath uống một ngụm từ cốc nước quả của Pippi. “Mấy giờ thì chuyển đi bộ bắt đầu?”

“Ngay khi chúng ta chuẩn bị xong.” Kevin trả lời.

Heath đặt cốc nước quả xuống và lấy thêm vài miếng bánh mì thịt hầm kiểu Pháp. Anh nói, hơi quá ra vẻ tình cờ. “Tôi định bay về Detroit ngay sau bữa sáng, nhưng vụ này quá hay để bỏ qua.”

Annabella đâm một nhát chán nản vào chiếc bánh yến mạch vuông. Sáng nay cô gần như không thể diễn nổi màn kịch lớn của mình. Làm sao cô có thể tiếp tục tươi tỉnh với cuộc đi bộ dài sáu dặm đây?

Vậy nhưng hóa ra họ hầu như không ở cạnh nhau. Annabelle cố nghĩ xem điều đó là tốt hay xấu. Mặc dù không phải tiếp tục giả vờ, cô cũng không chắc chắn anh tin vào vở kịch của cô sáng nay.

Lúc mọi người quay trở lại khu nghỉ dưỡng, Pippi lao vào bố mẹ như thể con bé đã không gặp hai người nhiều năm vậy. Kevin dụ con bé để Molly có thể cho Danny bú, và Molly ôm đứa bé trong chiếc xích đu làm bằng liễu gai của vọng lâu. Danny muốn nhìn xung quanh, bèn đẩy chiếc chăn bạc màu mẹ nó đã choàng qua vai cho kín đáo.

“Tôi có thể có một chút riêng tư ở đây được không, anh bạn?” Cô đặt tay quanh cái đầu nhỏ xíu của thằng bé.

Annabelle uống một ngụm lớn trà lạnh. Molly xứng đáng với tất cả những gì tốt đẹp đến với cô ấy, và Annabelle không hề ghen tị với cô, nhưng cô cũng muốn những điều đó: cuộc hôn nhân tuyệt vời, những đứa con xinh đẹp, và sự nghiệp văn chương. Heath ngồi cạnh cô trên chiếc ghế dài. Bởi anh sẽ rời đi sớm, anh chọn trà lạnh như đám phụ nữ thay vì bia như cánh đàn ông.

“Con ong!” Pippi reo lên, chỉ xuống sàn. “Nhìn này, hoành tá, con ong!”

“Đó là con kiến, con yêu,” bố cô bé nói.

Những người đàn ông bắt đầu bóí về trại huấn luyện, và Janine tuyên bố cô muốn chia sẻ ý tưởng về một cảnh trong cuốn sách mới của mình cho đám phụ nữ. Danny kết thúc bữa ăn qua loa của mình, và Molly đặt thẳng bé xuống sàn cho nó chơi. Cô vừa chỉnh trang lại quần áo thì một giọng nói quá quen thuộc véo von từ phía con đường mòn bên ngoài vọng lâu. “Hóa ra tất cả mọi người ở đây.”

Annabelle lặng người.

Tất cả mọi người đều quay lại nhìn xuyên qua tấm lưới chắn khi một bà bầu đáng yêu và cao lớn tiến về phía bọn họ.

Annabelle không thể tin được chuyện này. Không phải bây giờ. Không phải trong khi cô đang đương đầu với tai họa tối qua.

“Gwen?” Krystal nhoẻn cười. Cô nhảy lên khi cánh cửa mở ra, và những người còn lại bám theo sau.

“Gwen! Cậu đang làm gì ở đây thế?”

“Mình tưởng cậu không đến được.”

“Hôm nay mọi người sẽ quay về. Sao cô lại đợi đến lúc muộn thế này?”

“Cuối cùng thì cô cũng mặc đồ bầu.”

Và rồi, từng người một, những người phụ nữ rơi vào yên lặng khi ý thức được tính phức tạp trong sự xuất hiện của Grewn. Molly có vẻ xúc động mạnh. Cô quay sang nhìn chăm chăm Annabelle, rồi nhìn Heath. Những phụ nữ khác chỉ sau cô vài nhịp. Về mặt dẫn đo của Dan cho thấy Phoebe đã kể với anh về mưu đồ bất lương của Annabelle, nhưng những người đàn ông còn lại rõ ràng mù tịt.

Kevin giật kịp chai bia đúng lúc Pippi tóm lấy. “Hôm qua Gwen gọi điện cho tôi để chắc chắn chúng ta còn phòng,” anh cười toe nói. “Cô ấy muốn làm mọi người ngạc nhiên.”

Và cô đã khiến mọi người ngạc nhiên chưa từng thấy.

“Chồng cô đâu?” Webster hỏi.

“Anh ấy tới liền.” Do bị cánh phụ nữ vây quanh, Gwen vẫn chưa trông thấy Heath, và anh

chậm rãi đứng dậy. “Buổi ký hợp đồng bị hoãn,” cô nói rồi nhận ly trà lạnh mà Sharon đưa cho. Annabelle quá nôn nao để có thể hiểu được lời giải thích của Gwen – chuyện gì đó về rắc rối với ngân hàng, đồ đạc của họ sẽ bị xếp vào kho trong thời gian ngắn, và một tuần để giết thời gian khi họ có thể chuyển vào nhà mới.

“Chào mọi người.” Ian bước vào vọng lâu. Anh mặc quần soóc kẻ sọc nhàu nhĩ và áo thun Dell. Cánh đàn ông lên tiếng chào. Darnell vỗ vào lưng Ian, đẩy anh về phía Kevin, Kevin ôm chặt quanh vai anh.

“Anh chưa gặp người đại diện của tôi.” Kevin kéo anh về phía mất người phụ nữ. “Ian, đây là Heath Champion.”

Cánh tay duỗi ra của Ian bất động, Gwen thở gấp, và bàn tay cô đặt lên chiếc bụng lùm lùm của mình. Cô nhìn chăm chăm, đầu tiên nhìn Heath, rồi tới Annabelle.

Annabelle nặn ra nụ cười yếu ớt. “Đổ bể rồi.”

Heath bắt bàn tay cứng đờ của Ian mà không nói bất cứ lời nào, nhưng Annabelle có thể nhận ra sự sững sờ ẩn chứa.

“Rất vui được gặp anh, Ian,” anh nói. “Và, Gwen... Rất vui được gặp lại cô.” Anh gật đầu về phía bụng cô. “Nhanh thật. Chúc mừng.”

Gwen chỉ muốn nuốt khan. Annabelle cảm thấy những ngón tay của Heath cuộn chặt quanh bắp tay mình. “Mọi người thứ lỗi cho chúng tôi chứ? Annabelle và tôi cần nói chuyện.”

Ngay lúc nghe thấy câu đó, câu lạc bộ sách bất ngờ hành động. “Không!”

“Không đi đâu cả!”

“Anh sẽ không đưa cô ấy đi đâu hết.”

“Quên chuyện đó đi.”

Vẻ mặt Heath là quả bom sắp nổ. “E rằng tôi sẽ phải kiên quyết giữ ý kiến của mình.”

Kevin trông bối rối. “Chuyện gì đang xảy ra thế?”

“Công việc.” Heath lôi Annabelle về phía cánh cửa có màn chắn. Nếu cô trùm một chiếc áo len qua đầu lúc này, đây sẽ không khác gì cuộc dẫn độ tội phạm.

Molly vọt tới trước mặt họ. “Tôi sẽ đi cùng hai người.”

“Không.” Heath nói dứt khoát. “Cô sẽ không đi.”

Krystal ném cho Phoebe cái nhìn điên cuồng. “Chị khiến tất cả mọi người trong Liên đoàn Bóng bầu dục sợ hãi. Hãy làm điều gì đi?”

“Tôi đang nghĩ đây.”

“Tôi biết...” Molly chớp lấy cô con gái và đẩy nó về phía Annabelle. “Mang Pippi theo cậu.”

“Molly!” Phoebe giận dữ tiến lại.

Molly tuyệt vọng nhìn chị gái. “Làm sao anh ta có thể cứng rắn nếu có một đứa bé ba tuổi đang nhìn chứ?”

Phoebe lôi đứa cháu gái ra khỏi mối nguy hiểm. “Không sao đâu, cưng. Mẹ đang bị yểm bùa rồi.”

Gwen yếu ớt đưa tay ra. “Annabelle, mình xin lỗi. Mình không biết.”

Annabelle gượng gạo nhún vai. “Không phải lỗi của cậu. Tự mình chuốc lấy chuyện này.”

“Chính xác,” Heath nói. Và rồi anh kéo tuột cô ra khỏi cửa.

Họ không nói lời nào trong nhiều phút. Cuối cùng họ đến vườn cây và anh quay sang cô. “Cô đã lừa tôi.”

Không chỉ một lần nếu tính cả buổi sáng hôm nay, nhưng cô hy vọng anh không phát hiện ra điều đó. “Tôi cần sự đảm bảo chắc chắn để anh ký vào hợp đồng, và Gwen là người có khả năng thành công cao nhất mà tôi có. Tôi thề là tôi đã định sớm hay muộn sẽ nói với anh sự thật. Tôi không đủ can đảm.”

“Giờ thì thật ngạc nhiên.” Đôi mắt xanh lá cây lạnh lùng ấy hẳn có thể cắt cả thủy tinh. “Mời chài và lừa gạt.”

“Tôi... tôi e là vậy.”

“Làm thế nào cô có được sự đồng ý của ông chồng thế?”

“Một... hừm... năm trông trẻ miên phí.”

Ngọn gió thổi tung mái tóc gọn gàng của anh. Anh nhìn cô chăm chăm lâu đến mức da cô bắt đầu ngứa ngáy. Cô nghĩ về tất cả những gì đã bắt bản thân trải qua sáng nay... Chẳng vì cái gì cả.

“Cô đã lừa tôi,” anh nói lại lần nữa, như thể đang cố gắng chấp nhận điều đó.

Nỗi sợ hãi thắt lại trong bụng cô. “Tôi không còn cách nào khác.”

Một con chim kêu toáng trên đầu. Một con khác kêu thét lên đáp lại. Và sau đó khước miệng anh nhếch lên. “Cách thức, Tinker Bell. Đây chính xác là những gì tôi đã nói tới.”

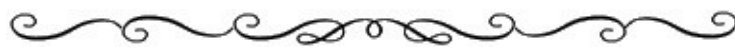
Chỉ bởi Heath phê chuẩn mưu đồ bất lương của Annabelle không có nghĩa cô thoát được bài thuyết giảng về đạo đức kinh doanh. Cô bảo vệ bản thân bằng cách thành thật nói sẽ không bao giờ làm điều gì mang tiếng như thế với bất kỳ khách hàng nào khác.

Anh vẫn chỉ hài lòng phần nào. “Một khi tay đã nhúng chàm thì khó lòng quay lại lắm.”

Và không phải đến giờ cô mới biết điều đó.

Cuối cùng Kevin thò đầu qua bụi cây. “Ồ, tốt,” anh nói khi trông thấy Annabelle. “Tôi nói với Molly có lẽ cô vẫn còn sống.”

Cô đi bên cạnh Kevin khi cả ba người họ đi bộ trở lại vọng lâu. Không lâu sau đó, Heath đi. Khi anh đi rồi, cô nhận thấy mình đang coi chuyện lừa gạt này là quá khứ. Heath sẽ phản ứng thế nào nếu cô thành thật? Đúng vậy. Cứ như thế đó không phải là công thức phá hủy mọi thứ từ lòng tự trọng đến những giấc mơ nghề nghiệp của cô vậy. Nhưng cô mệt mỏi bởi sự giả dối. Cô muốn làm tình với ai đó cô không cần phải giữ bí mật, người cô có thể cùng xây dựng tương lai. Và không phải điều đó nói lên tất cả hay sao. Đây chính là sức hút. Nó chẳng có gì liên quan tới cuộc gặp gỡ vĩnh viễn của những tâm hồn đồng điệu.

Chương 16

Portia nhấn phím Enter trên chiếc máy tính văn phòng để sắp xếp tập tin dữ liệu. Lần này cô tìm kiếm dựa trên màu tóc, điều này thật ngớ ngẩn bởi màu tóc có thể thay đổi từ tuần này sang tuần khác, nhưng chắc chắn vẫn còn người nào đó trong ngân hàng dữ liệu mà cô đã bỏ sót, người nào đó hoàn hảo dành cho Heath, và cô tiếp tục hình dung ra một cô nàng tóc vàng. Cô cau mày khi tiếng rên rỉ hùng hổ của chiếc cửa máy cắt ngang buổi chiều Chủ nhật yên tĩnh. Những công nhân không gia nhập công đoàn đang tái thiết kế lại văn phòng ở tầng trên, và sự xâm phạm này đã chọc tức các dây thần kinh vốn đã căng ra của cô.

Heath đi nghỉ cuối tuần với Annabelle Granger. Portia nhận được tin này từ nhân viên lễ tân của anh, người nhiều tháng trước đã được cô thu xếp cho một ghế ngồi hàng đầu tại buổi hòa nhạc của Shania Twain. Portia không sao hiểu được chuyện này. Cô là người đã dành thời gian cuối tuần với những khách hàng quan trọng: dạo chơi ở Vegas, tham quan mùa đông ở Wisconsin, những buổi chiều lười biếng trên bãi biển này hay bãi biển kia. Cô tổ chức các bữa tiệc cưới và tiệc chào mừng em bé ra đời, tham gia những buổi tụ tập mitzvahs ở quán bar, các bữa tiệc kỷ niệm ngày cưới, thậm chí các đám tang. Danh sách gửi thiệp Giáng sinh của cô đã có hơn 500 cái tên. Tuy vậy, Annabelle Granger đã đi nghỉ cuối tuần với Heath Champion.

Chiếc cửa máy rít lên đỉnh tai nhức óc. Thông thường, cô tránh xa văn phòng vào các chiều Chủ nhật, nhưng hôm nay cô bận rộn hơn thường lệ. Cô bắt đầu buổi sáng bằng việc đi lễ nhà thờ ở Winnetka. Lúc còn nhỏ, cô ghét đi nhà thờ, và đến tầm tuổi hai mươi, cô hoàn toàn từ bỏ hoạt động đó. Nhưng cách đây khoảng năm năm, cô bắt đầu đi nhà thờ lại. Ban đầu, nó là mưu mẹo nghề nghiệp, một cách khác để thiết lập những mối quan hệ đúng đắn. Cô nhắm vào bốn nhà thờ Thiên Chúa giáo giàu có, và quay vòng bốn nhà thờ đó: hai cái ở Bờ Biển Bắc, một cái ở Công viên Lincoln, và một cái gần bờ biển Vàng. Nhưng sau một thời gian, cô bắt đầu trông chờ các buổi lễ vì những lý do chẳng có gì liên quan tới công việc mà chỉ thuần túy do cái cách những vấn đề khó khăn trong cô được tháo gỡ khi những lời lẽ quen thuộc của nghi thức tế lễ thấm đẫm vào cô. Cô vẫn thay đổi qua lại giữa các nhà thờ – Chúa giúp những người tự cứu mình, phải không? – nhưng giờ những ngày Chủ nhật của cô trở nên ít liên quan đến công việc hơn và gần bó chặt chẽ với việc tìm kiếm sự bình yên hơn. Tuy nhiên, không phải hôm nay. Hôm nay, sự thanh thản cô cần đã lẫn tránh cô một cách tuyệt vọng.

Cô gặp vài người quen đi uống cà phê sau buổi lễ, những người bạn nổi tiếng cô có được từ cuộc hôn nhân ngắn ngủi của mình. Họ sẽ phản ứng thế nào nếu cô giới thiệu họ với Bodie? Chỉ ý nghĩ đó thôi cũng khiến cơn đau đầu của cô trở nên tồi tệ hơn. Bodie thuộc về một góc bí mật trong cuộc đời cô, một căn phòng nhộp nhúa, đôi bại cô không bao giờ có thể để bất cứ người nào nhìn vào. Tuần này, anh để lại hai tin nhắn trong máy, nhưng cô không trả lời lại tin nào, cho đến hôm nay. Cách đây một tiếng, cô đầu hàng sự cám dỗ và gọi vào số của anh, rồi gác máy trước khi anh bắt máy. Thậm chí cô có thể thôi lo lắng nhiều như thế về Heath và sẽ không còn cảm giác công việc của mình đang sụp đổ.

Chiếc máy cưa lại rít lên, đâm xuyên qua thái dương cô. Trước khi kết hôn, cô có vài cuộc tình. Không ít cuộc tình mang đến cho cô nỗi buồn, nhưng không ai trong số họ làm mất danh giá của cô. Điều mà tuần trước Bodie đã làm. Anh đã hạ nhục cô. Và cô đã để cho anh làm thế.

Bởi đó không phải là cảm giác bị hạ nhục.

Đó là những gì cô không thể hiểu. Đó là lý do khiến chứng mất ngủ của cô đang trở nên không thể kiểm soát được, khiến cô không thể nghỉ ngơi thư giãn trong suốt buổi lễ, và khiến cô quên buổi kiểm tra trọng lượng tuần trước. Bởi những gì anh làm đem lại cảm giác gần như âu yếm.

Những cột dữ liệu trên màn hình máy tính lướt nhanh trước mắt cô, và tiếng nện búa thay thế âm thanh chiếc cưa máy. Cô phải thoát khỏi nơi này. Nếu vẫn tiếp tục tư vấn, cô hẳn có thể gặp một trong những người phụ nữ ấy. Cô có thể ghé qua câu lạc bộ sức khỏe, hay gọi Besty Waits để xem liệu cô ấy có muốn cùng ăn tối không. Nhưng thay vào đó, cô hướng sự chú ý của mình vào những dữ liệu trên màn hình. Cô phải chứng minh với chính bản thân rằng cô vẫn là người giỏi nhất, và cách duy nhất cô có thể làm điều đó là tìm được người tương xứng cho Heath.

Tiếng búa nện chuyển qua gõ nhẹ, cho đến khi nó trở nên ồn ào hơn và liên tục hơn thì cô nhận ra nó không phát ra từ phía trên đầu. Cô rời bàn làm việc và đi vào khu vực lễ tân. Cô vẫn mặc áo khoác Burberry màu ngà và chiếc quần Bottega Veneta mà cô đã mặc tới buổi lễ, nhưng cô đã tháo giày ra trong khi làm việc, và cô di chuyển không tiếng động qua tấm thảm. Qua tấm kính mờ, cô thấy bóng dáng một người đàn ông có bờ vai rộng. “Ai đó?”

Giọng nói cứng rắn, đơn điệu trả lời. “Người đàn ông trong những giấc mơ của cô.”

Cô nhắm mắt lại, và tự nhủ không mở cửa. Điều này không tốt cho cô. *Anh* không tốt cho cô. Nhưng một đàn hợp xướng nghịch âm tẩm tối vượt qua sức mạnh ý chí của cô. Cô xoay khóa cửa. “Tôi đang làm việc.”

“Tôi sẽ quan sát.”

“Anh sẽ chán đến phát khóc.” Cô bước sang bên cạnh và để anh vào.

Những người đàn ông lực lưỡng thường trông hợp với đồ thể thao hơn quần áo xuống phố, nhưng Bodie Gray lại khác. Chiếc quần vải và áo sơ mi màu xanh nước biển kiểu Pháp được cắt may vừa vặn với cơ thể anh một cách hoàn hảo. Anh nhìn chăm chú vào khu vực tiếp tân, ngắm nhìn những bức tường màu xanh lá cây và đồ nội thất mang hơi hướng Thiền, nhưng không nói gì. Cô không để anh chơi trò im lặng khác. “Làm thế nào anh biết tôi đang ở đây?”

“Số điện thoại của người gọi.”

Đáng ra cô không bao giờ nên gọi cho anh. Cô cốc đầu mình. “Tôi nghe nói chúa tể và ông chủ của anh đi nghỉ cuối tuần với đối thủ của tôi.”

“Tin lành đồn xa. Chỗ này đẹp thật đấy.”

Tận đáy lòng cô hào hứng ghi nhận lời khen ngợi mông manh của anh nhưng bề ngoài cô vẫn bình thản. “Tôi biết.”

Anh nhìn xuống bàn lễ tân. “Không ai cho cô cái gì, đúng không?”

“Tôi không ngại làm việc chăm chỉ. Những người phụ nữ cạnh tranh trong công việc cần phải cứng rắn hoặc sẽ không sống sót được.”

“Không hiểu sao tôi không thể tìm ra bất kỳ ai có thể gây quá nhiều rắc rối cho cô.”

“Anh không biết gì hết. Những phụ nữ thành công luôn luôn bị đánh giá theo chiều hướng khác với đàn ông.”

“Đó là bộ ngực của cô ta.”

Cô chưa bao giờ có khiếu hài hước về sự phân biệt giới tính, và cô ngạc nhiên thất mình mỉm cười, nhưng sự tự tôn ngoan cố, vênh váo của anh thật khó cưỡng lại.

“Cho tôi xem nơi này đi,” anh nói.

Cô làm theo. Anh thò đầu quanh những tấm bình phong bằng giấy da, nhìn những bảng biểu hạn mức cô treo trên tường trong phòng thư giãn, rồi đặt câu hỏi. Cô nghe âm thanh mờ nhạt của tiếng Tây Ban Nha lúc người công nhân quyết định ngày hôm nay họ đã tra tấn cô đủ rồi và rời đi bằng cầu thang bộ phía sau. Cô cần biết nhiều hơn về chuyến đi xa cuối tuần của Heath, nhưng cô chờ cho đến khi đưa Bodie vào văn phòng riêng mới bắt đầu chủ đề đó.

“Tôi ngạc nhiên khi Heath không để anh đi cùng cuối tuần này. Rõ ràng anh không phải người không thể thiếu như anh tưởng.”

“Thỉnh thoảng tôi có vài ngày nghỉ.”

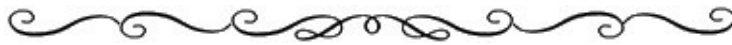
“Hôm nay tôi đến đây là vì anh ấy.” Cô ra dấu về phía máy tính. “Cô Granger bé nhỏ có thể làm hết sức mình để uống rượu vang và ăn tối với Heath, nhưng tôi là người sẽ tìm được vợ cho anh ấy.”

“Có thể.”

Cô ngồi lên mép bàn làm việc. “Kể cho tôi nghe về những người phụ nữ anh ấy đã hẹn hò trước đây đi. Anh ấy không cưới mở lắm.”

“Tôi không muốn nói về Heath.” Anh đi về phía cửa sổ, nhìn chăm chú ra ngoài phố, rồi kéo dây tấm rèm vải. Tấm rèm đóng lại cùng với tiếng động nhẹ nhàng. Anh quay lại về phía cô, và mắt anh – nhợt nhạt và xa xôi đến mức chúng hẳn biến cô thành đá – giống như thứ dầu thơm ấm áp đối với tâm hồn đang run rẩy của cô.

“Cởi quần áo ra,” anh thì thầm.

Chương 17

Tuần tiếp theo sau chuyến đi nghỉ tai họa ở Hồ Gió. Annabelle vùi đầu vào công việc để tránh xa ám ảnh về những gì đã xảy ra. Trang web *Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn* đã đi vào hoạt động, và cô nhận được câu hỏi đầu tiên qua thư điện tử. Cô gặp riêng Ray Fiedler và Carole, hai người không phải là đối tượng hẹn hò phù hợp nhưng đã học được điều gì đó từ đối phương. Melanie Richter, ứng viên của Mai Mỗi Power mà Heath đã từ chối, đồng ý đi uống cà phê với con trai đỡ đầu của Shirley Miller. Không may, Jerry bị trang phục hiệu Neiman của cô làm chùn bước và từ chối mời cô đi chơi lần nữa. Thêm vài công dân cao tuổi nữa đến nhà cô, chiếm quá nhiều thời gian và chẳng làm gì để cải thiện thu nhập sau thuế của cô hết, nhưng cô hiểu rõ sự cô đơn, và cô không thể bỏ họ được. Cùng lúc, cô biết cần phải nghỉ xa hơn nếu có ý định kiếm đủ tiền để sống. Cô xem xét số dư tài khoản ngân hàng và quyết định cô chỉ có thể tổ chức một bữa tiệc nhỏ với rượu và pho mát cho những khách hàng trẻ. Cả tuần, cô chờ Heath gọi điện. Anh đã không gọi.

Chiều chủ nhật, cô đang vừa nghe nhạc cũ của Prince trên đài phát thanh vừa cắt một số đồ thực phẩm thì điện thoại đổ chuông. “Này, Củ Khoai Tây. Mọi chuyện thế nào rồi hả?”

Chỉ cần nghe giọng ông anh trai Doug cũng khiến cô cảm thấy lạc lõng. Cô hình dung anh như lần trước cô gặp: tóc vàng và đẹp trai, phiên bản nam giới của mẹ cô. Cô nhét túi cà rốt bao tử vào trong tủ lạnh và tắt đài. “Không thể tốt hơn được. Mọi chuyện ở Los Angeles thế nào?”

“Căn nhà bên cạnh vừa được bán với giá một triệu hai trăm đô. Niêm yết trên thị trường không tới 24 giờ. Khi nào thì cô lại tới thăm bọn anh thế? Jamison nhớ cô lắm.”

“Em cũng nhớ thằng bé”. Không hoàn toàn chính xác, vì Annabelle gần như không biết thằng bé. Chị dâu cô có đứa con tội nghiệp bị quá tải với những cuộc hẹn đi chơi và các lớp học bồi dưỡng cho trẻ mới biết đi đến mức lần trước Annabelle tới thăm, cô hầu như toàn nhìn thấy thằng bé ngủ suốt trong ghế ô tô. Trong lúc Doug huyền thoại về khu phố tuyệt vời của họ, Annabelle tưởng tượng cảnh Jamison xuất hiện ở bậc cửa nhà cô, một kẻ chạy trốn mười ba tuổi loạn thần kinh, sợ hãi tột độ. Cô sẽ giúp thằng bé lấy lại đời sống tinh thần lành mạnh bằng cách dạy nó những mẹo mực lười biếng hay nhất của mình, và khi thằng bé lớn lên, nó sẽ kể với con cái của nó về cô Annabelle kỳ cục và đáng yêu, người đã cứu vớt tinh thần sáng suốt của nó và dạy nó biết trân trọng cuộc sống.

“Nghe này”, Doug nói. “Tuần trước anh đã làm Candace bất ngờ bằng chiếc Benx mới. Anh ước gì cô có thể thấy vẻ mặt của cô ấy”

Annabelle liếc ra ngoài cửa sổ nhà bếp và tiến về phía ngõ nhỏ nơi chiếc Xe Tăng đang bị nung trong nắng giống như chú ếch xanh khổng lồ. “Em cá là chị ấy thích nó.”

“Anh biết,” Doug tiếp tục nói về chiếc xe Benz – nội thất, ngoại thất, GPS, cứ như cô quan tâm lắm vậy. Lúc sau anh bắt cô phải chờ để anh nhận một cuộc gọi khác – một Heath khác. Cuối cùng anh cũng đi vào vấn đề, và đó là khi cô nhớ ra chính Doug gọi. Để lên lớp. “Chúng ta cần nói chuyện về mẹ. Adam và anh đã bàn về chuyện này”

“Chuyện của mẹ?” Cô mở hộp kẹo dẻo Marshmallow Fluff và thò tay vào.

“Mẹ không thể trẻ lại được nữa, Củ Khoai Tây, nhưng có vẻ em không nhận ra điều đó”

“Mẹ mới sáu hai thôi”, cô nói, miệng lúng búng kẹo. “Vẫn chưa sẵn sàng vào viện dưỡng lão đâu.”

“Em có nhớ tình trạng sức khỏe của mẹ tháng trước không?”

“Chỉ là nhiễm trùng xoang thôi!”

“Em có thể đánh giá thấp tình hình nếu thích, nhưng tuổi tác sắp bắt kịp mẹ rồi”

“Mẹ mới đăng kí học lướt ván buồm”

“Mẹ chỉ nói với em những gì em muốn nghe. Mẹ không thích trở thành người hay cằn nhằn”

“Anh chỉ lừa phỉnh em thôi”. Cô bỏ chiếc thìa bắn vào trong bồn rửa bằng một lực mạnh hơn mức cần thiết.

“Adam và anh đồng ý về chuyện này, và Candace cũng vậy. Cả mẹ cũng lo lắng về em và cái... tại sao chúng ta không nói thẳng ra nhỉ?”

Tại sao lại không chứ? Annabelle mở cánh cửa tủ và đút lọ kẹo dẻo vào trong

“Nỗi lo về lối sống gần như không mục đích của em đang đặt lên vai mẹ một gánh nặng không cần thiết”

Annabelle ra lệnh cho mình mặc kệ lời chỉ trích của anh trai. Lần này cô sẽ không để anh cô thẳng, “Mẹ lo lắng thái quá về em”, cô nói không mấy bình tĩnh, “Việc nghỉ hưu khiến mẹ buồn chán, và việc cố gắng sắp xếp cuộc sống của em mang lại cho mẹ thứ gì đó để làm”

“Những người khác không nhận thấy thế. Mẹ lúc nào cũng căng thẳng”

“Căng thẳng là thú tiêu khiển của mẹ. Anh biết thế mà”

“Em không biết gì hết. Khi nào em mới hiểu được rằng việc tiếp tục giữ căn nhà đó đã khiến mẹ đau đầu một cách không cần thiết”

Căn nhà. Một sự xúc phạm khác. Mặc dù trả tiền thuê nhà hàng tháng, Annabelle vẫn không thể thoát khỏi thực tế cô đang sống dưới mái nhà của mẹ mình.

“Em cần chuyển ra khỏi đó để mẹ có thể rao bán căn nhà.”

Cô mất hết tinh thần. “Mẹ muốn bán nhà sao?” Khi nhìn quanh phòng bếp tồi tàn, cô có thể thấy bà mình đang đứng cạnh bồn rửa lúc họ rửa chén bát cùng nhau. Bà không thích làm hỏng móng tay, vì thế Annabelle luôn rửa bát còn bà lau khô chúng. Họ nói chuyện phiếm về những cậu bé mà Annabelle thích, về khách hàng mới bà vừa ký hợp đồng, về tất cả mà cũng chẳng về gì hết.

“Anh nghĩ những gì mẹ mong muốn rất rõ ràng”, Doug nói. Mẹ muốn con gái mẹ ổn định và sống có trách nhiệm. thay vào đó, em lại đang ăn bám”

Đó là cách họ gọi số tiền thuê nhà cô gắng lắm mới dành dụm được mỗi tháng? Tuy nhiên, cô đang đùa với ai cơ chứ? Mẹ cô hẳn sẽ kiếm được cả đồng tiền nếu bán ngôi nhà này cho những nhà thầu. Annabelle không thể chịu đựng thêm được nữa. “Nếu mẹ muốn bán ngôi nhà này, mẹ có thể nói với em, vì thế đừng có xía vào”

“Em lúc nào cũng thế. Chẳng lẽ em không thể, dù chỉ một lần thôi, thảo luận vấn đề một cách logic à?”

“Nếu muốn logic, anh đi mà nói chuyện với Adam. Hoặc Candace, hoặc Jamison, vì Chúa, nhưng để em yên.”

Cô cúp máy như thế cô không phải một người trưởng thành ba mốt tuổi rồi òa khóc. Cô cố kiềm chế một lúc, nhưng rồi cô vồ lấy khăn giấy, ngồi xuống chiếc bàn trong bếp, và chia sẻ với nó bí mật của cô. Cô mệt mỏi vì bị xem là người vô gia cư trong gia đình, mệt mỏi vì trở lên bé nhỏ. Và cô sợ... bởi dù có cố cưỡng lại đến thế nào, cô cũng đang phải lòng một người giống như họ.

Sáng thứ Hai, Heath vẫn không liên lạc với cô. Cô có công ty phải điều hành, và cô không thể ngã lăn ra và giả chết lâu hơn nữa, vì thế cô để lại cho anh một lời nhắn. Đến chiều thứ Ba, anh vẫn không trả lời. Cô tương đối chắc vai diễn dành giải Oscar của cô đã thuyết phục được anh rằng anh chỉ là nhà trị liệu tình dục của cô thôi, nhưng hơn một tuần trôi qua kể từ hôm đó, và dường như anh đang nghĩ lại. Lẩn tránh đối chất không phải là bản chất của anh, và sớm muộn gì anh cũng sẽ liên lạc với cô, nhưng anh muốn giải quyết chuyện của họ theo những điều khoản của anh, như thế sẽ đặt cô vào tình trạng bất lợi.

Cô có số di động của Bodie từ hôm họ đi chơi với Arte Palmer, và tối hôm đó cô đã dùng nó.

Một người chạy bộ sáng sớm vụt qua khi cô đang cố đưa chiếc Xe Tăng vào một chỗ đậu xe kỳ diệu còn trống, cách địa chỉ ở Công viên Lilcon mà Bodie đã đưa cho cô tối hôm trước vài căn nhà. Cô đặt chuông đồng hồ báo thức lúc năm rưỡi, thời điểm thích hợp để ông Bronicki và những người bạn chí cốt của ông ra khỏi giường, nhưng lại là thời gian khủng khiếp đối với cô. Sau khi tắm qua loa, cô mặc chiếc váy màu vàng acid với phần vạt trên giống như cái áo nịt ngực khiến cô có cảm giác như thể cô có một bên ngực vậy, rồi dùng một ít keo tạo kiểu cho mái tóc hai ngày chưa gội của cô, trang điểm mắt nhẹ, một ít son bóng, và khởi hành.

Cốc cà phê cô mua ở Caribou trên phố Halsted làm ấm lòng bàn tay khi cô kiểm tra lại địa chỉ nhà lần nữa. Ngôi nhà của Heath làm cô ghê tởm. Kiến trúc gạch và kính phá cách, với đường thanh chắn cửa sổ cao hai tầng tạo thành góc nghiêng với con phố râm mát, bằng cách nào đó rất hòa hợp với những ngôi nhà xung quanh, cả những ngôi nhà thành thị của thế kỷ mười chín được sửa chữa lại hết sức trang nhã lẫn những ngôi nhà sang trọng mới được xây trên những lô đất hẹp, đắt tiền. Cô đi bộ xuống lề đường, rồi rẽ vào con đường lát gạch ngắn

vòng về phía cửa trước làm bằng loại gỗ gụ được chạm khắc rồi bấm chuông. Trong lúc chờ đợi, cô cố gắng tính toán lại chiến lược của mình, nhưng khóa cửa kêu tách một cái, và cánh cửa mở ra trước khi cô suy nghĩ được thấu đáo.

Anh quần chiếc khăn tắm màu tím và vẻ cau có chẳng thêm biến mất khi nhìn thấy người đến gọi cửa vào lúc 6:40 sáng. Anh lôi bàn chải đánh răng từ trong miệng ra. “Tôi không có ở đây.”

“Nào, nào”. Cô dúm cốc cà phê vào bàn tay rảnh rỗi của anh. “Tôi sắp thành lập công ty mới gọi là Caffeine to Go Go. Anh là khách hàng đầu tiên của tôi.” Cô đi qua anh vào phòng ngoài nơi chiếc cầu thang hình chữ S cong lên ở đầu cầu thang phía trên. Cô quan sát sàn nhà bằng đá cẩm thạch, đèn chùm màu đồng hiện đại, và đồ đặc duy nhất ở phòng ngoài là đôi giày thể thao bị lãng quên. “Chà. Tôi hoàn toàn khiếp sợ những sẽ giả vờ như không có gì”

“Rất vui vì cô thích nó,” anh dài giọng. “Không may, ngày hôm nay tôi sẽ không mở chuyến thăm quan nhà.”

Cô cưỡng lại thôi thúc lướt đầu ngón tay qua vệt nhỏ kem cạo râu bám vào lỗ tai anh. “Không sao. Tôi sẽ xem xung quanh trong lúc anh xiêm y đầy đủ.” Cô ra hiệu về phía cầu thang. “Tiếp tục đi. Đừng để tôi ngắt quãng anh.”

“Annabelle, lúc này tôi không có thời gian để nói chuyện.”

“Cố lẫn tránh tôi”, cô nói với nụ cười bất kính nhất.

Kem đánh răng bắt đầu sủi bọt ở khóe miệng anh. Anh dùng mu bàn tay lau nó đi. Cái nhìn chăm chú của anh trượt qua đôi vai trần của cô cho đến phần ngực vừa vắn của chiếc váy mùa hè. “Tôi không tránh cô. Tôi định chiều nay sẽ gọi điện lại cho cô.”

“Không, thực đấy, bao lâu cũng được, tôi không vội”. Cô xua tay ẩn anh đi rồi bước về phía phòng khách.

Anh gầm gừ điều gì đó nghe có vẻ bang bố, và một lúc sau, cô nghe thấy tiếng bước chân trần của anh lướt trên thảm lên gác. Cô liếc ra phía sau để tóm lấy hình ảnh thoáng qua của đôi vai tuyệt vời, cái lưng trần, và khăn tắm màu tím. Chỉ khi anh biến mất, cô mới hướng sự chú ý của mình trở lại phòng khách.

Ánh sáng ban mai lóe lên qua thanh chắn cửa sổ và khiến sàn nhà bằng gỗ cứng nhát có màu loang lổ. Một không gian tuyệt đẹp đang cầu xin có người đến sống, nhưng ngoại trừ dụng cụ tập thể thao đặt trên tấm thảm cao su màu xanh nước biển, căn phòng cũng trống rỗng như phòng ngoài. Không đồ đạc, thậm chí không có lấy một tấm poster thể thao trên tường. Khi quan sát căn phòng, cô hình dung ra nó nên như thế nào: chiếc bàn cà phê có mặt đá rộng đặt

trước ghế xô pha lớn và thoải mái; những chiếc ghế bành phủ màu sắc nóng bỏng; những bức tranh sơn dầu nổi bật trên tường; tủ đĩa CD có đáng thuôn; sách và tạp chí vương vãi khắp nơi. Đồ chơi của trẻ con. Một chú chó.

Với một tiếng thở dài, cô tự nhắc mình rằng sáng nay cô phục kích anh để họ giải quyết xong chuyện kỳ nghỉ cuối tuần ở hồ. Câu ngạn ngữ cổ *Hãy cẩn thận với những gì bạn ao ước* lại bất ngờ xuất hiện trong đầu. Cô đã muốn mọi người biết Heath ký hợp đồng với *Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn*, và tin tức đã lan ra. Giờ, nếu cô mất anh với tư cách khách hàng, tất cả mọi người sẽ cho rằng cô không đủ năng lực để giữ anh. Tất cả phụ thuộc vào việc sáng nay cô giải quyết mọi chuyện như thế nào.

Cô đi qua căn phòng ăn trống trải tiến vào bếp. Kệ bếp sạch sẽ, những thiết bị, dụng cụ Châu Âu bằng thép không gỉ trông như chưa từng được sử dụng. Chỉ có duy nhất chiếc cốc bẩn trong bồn là cho thấy có người sống ở đây. Cô có ý nghĩ mơ hồ rằng Heath có chỗ để sống, nhưng anh không có nhà.

Cô quay trở lại phòng khách và nhìn qua cửa sổ ra đường. Một phần của điều bí ẩn tạo nên con người đàn ông cô phải lòng là ở nơi này. Bởi anh luôn luôn di chuyển, cô quên mất sự thật anh căn bản là người thui thủi một mình. Căn nhà không trang trí nội thất này khiến sự cô lập về mặt cảm xúc của anh trở thành trung tâm.

Anh xuất hiện trở lại, mặc quần màu xám, áo sơ mi xanh tím than, và cà vạt được trang trí hoa văn, mọi thứ kết hợp hoàn hảo đến mức anh như thể bước ra từ quảng cáo của hãng Barney. Anh vắt áo vest ngang qua chiếc ghế dài nằm nâng tạ, đặt cốc cà phê cô mua xuống, và kéo cổ tay áo sơ mi. “Tôi không tránh cô. Tôi cần thời gian để đánh giá lại, và tôi không xin lỗi vì chuyện đó.”

“Lời xin lỗi được chấp nhận”. Cái cau mày của anh không báo trước điều tốt đẹp, và cô vội chuyển hướng. “Tôi xin lỗi vì tại kỳ nghỉ chuyện với Phoebe không trở nên tốt đẹp hơn. Cho dù anh có nghĩ gì thì tôi cũng đã ủng hộ anh”.

“Chúng tôi đã có nửa cuộc trò chuyện tử tế”. Anh cầm cốc cà phê lên

“Chuyện gì xảy ra với nửa còn lại?”

“Tôi để cô ấy khiến tôi tức giận.”

Cô muốn nghe chi tiết, nhưng cô cần tiếp tục trước khi anh bắt đầu nhìn chiếc đồng hồ lộ ra dưới cổ tay áo sơ mi. “Được rồi, đây chính là lý do thực sự tôi đã có mặt ở đây – và nếu anh gọi lại cho tôi, tôi hẳn đã không làm phiền anh. Tôi cần biết liệu anh có nói bất kỳ điều gì với bất kỳ ai về anh – biết – ai rồi đấy. Nếu anh đã làm thế, tôi thề sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa. Tôi đã nói với anh bằng sự tin cậy khắt khe nhất. Thành thực mà nói, tôi sẽ chết vì xấu

hổ mất.”

“Nói cho tôi biết cô không dẫn xác đến đây để nói về Anh Chàng Trong Mộng đi”

Cô giả vờ bận rộn với chiếc nhẫn của cô, chiếc nhẫn bằng ngọc lam bà ngoại đã mua ở Santa Fe. “Vậy anh nghĩ Dean có thích tôi không?”

“Chúa ơi, tôi không biết. Tại sao cô không đợi cho đến kỳ nghỉ và hỏi các cô bạn của cô?”

Cô cố tỏ ra bị xúc phạm. “Tôi đang tìm kiếm quan điểm của đàn ông, chỉ có thế thôi.”

“Hỏi Raoul ấy”

“Chúng tôi chia tay rồi. Anh ta chỉ đùa bỡn với tôi thôi.”

“Làm như tất cả mọi người trong thành phố không biết chuyện đó ấy?”

Được rồi, họ đã vui vẻ với nhau. Cô ngồi xuống mép chiếc ghế nâng tạ. “Tôi biết anh nghĩ Dean quá trẻ so với tôi...”

“Tuổi của cô chỉ là một thứ trong danh sách những tai ương đang chờ sẵn nếu cô không vượt qua được chuyện này. Tôi chưa gặp Anh Chàng Người Tình, vì thế bí mật của cô an toàn. Chúng ta xong chưa hả?”

“Tôi không biết. Chúng ta xong chưa?” cô đứng dậy. “Chuyện là... tôi sợ anh vẫn có thể đang loay hoay với vài vấn đề cảm xúc từ kỳ nghỉ, tôi xin lỗi phải nói thế này, khiến cho anh có vẻ hơi *đàn bà* một tí.”

“*Đàn bà*?” Một bên long mày đen nhướn lên

“Chỉ là ý kiến của phụ nữ thôi”

“Cô nghĩ tôi đang trở lên đàn bà hả? Cô, nữ hoàng của Trường Trung Học Annabelle?”

“Anh không gọi lại cho tôi.”

“Tôi muốn suy nghĩ về chuyện đó.”

“Chính xác.” Cô tiến về phía anh. Gia tăng sức ép. “Rõ ràng anh vẫn còn bị mâu thuẫn về đêm giải phóng tình dục của tôi, nhưng anh quá đại trượng phu để thừa nhận điều đó. Tôi lẽ ra không bao giờ nên lợi dụng anh. Cả hai chúng ta đều biết điều đó, nhưng tôi tưởng anh không

sao. Rõ ràng là không phải vậy”

“Tôi chắc điều này sẽ khiến cô thất vọng” anh nói cộc lốc, “nhưng tôi không bị chấn thương bởi vụ cưỡng hiếp và cướp bóc của cô”

“Tôi tôn trọng anh vì giữ vững niềm kiêu hãnh của mình”, cô nói nghiêm túc

Anh cau mày. “Thôi chuyện vớ vẩn đó đi. Cô nói rất rõ về sự lẫn lộn giữa công việc và khoái cảm, và cô đúng. Cả hai chúng ta đều biết điều đó. Nhưng Krystal đã tổ chức bữa tiệc xem phim khiêu dâm, còn tôi không thích mọi người nói không với tôi, và phần còn lại thì đã rõ rồi. Tôi là người đã lợi dụng. Lý do tôi không nói ra là vì tôi vẫn chưa nghĩ ra cách bù đắp cho cô.”

Cô không thích nghĩ rằng anh đang xem cô như nạn nhân. “Không phải bằng cách trốn chạy, điều đó là chắc chắn. Nghe có vẻ hơi giống ông chủ ngủ với thư ký và rồi sau đó sa thải cô ta vì chuyện đó.”

Cô hài lòng khi thấy anh cau mày. “Tôi không bao giờ làm thế”, anh nói

“Tốt. Tất cả các buổi tối bắt đầu từ ngày mai. Chúng ta sẽ bắt đầu với một giáo sư kinh tế thông minh hơi giống Kate Hudson, ít nhất cũng thấy Adam Sandler hơi buồn cười, và biết ly rượu khác với ly nước. Nếu anh không thích cô ấy, tôi còn sáu người nữa đang xếp hàng. Giờ thì anh quay lại với trò chơi hay hèn nhát rút lui đây?”

Anh không để cô nhử anh. Thay vào đó, anh đi về phía cửa sổ, nhâm nhi cà phê và câu giờ, rõ ràng đang suy nghĩ xem chuyện này phức tạp như thế nào. “Cô có chắc chắn về chuyện tiếp tục không?” cuối cùng anh nói.

“Này, tôi không phải là người lo lắng thái quá. Tất nhiên tôi chắc chắn”. *Một lời nói dối mới trắng trợn làm sao.* “Tôi có công ty phải điều hành, và thẳng thắn mà nói, anh đang làm chuyện đó trở nên khó khăn”

Anh vuốt tóc. “Được rồi. Tiến hành đi”

“Hoàn hảo”. Cô tặng anh nụ cười rộng tới mức má cô nhức nhối. “Giờ quay trở lại với công việc...”

Họ thu xếp, lên lịch ngày giờ, và cô chạy trốn ngay khi họ xong việc. Trên đường lái xe về nhà, cô hứa với bản thân một điều. Từ giờ trở đi, cô sẽ che giấu cảm xúc của mình thật kỹ. Trong một chiếc túi có khóa Ziploc trong tâm trí – nhiệm vụ hết sức nặng nề.

Buổi chiều tiếp theo, Heath bám theo Kevin giữa dãy bàn tại hội trường khách sạn trong lúc chàng tiền vệ bắt tay, vỗ lưng và làm việc với đám đông những doanh nhân, những người tụ tập để ăn trưa và nghe bài thuyết giảng của anh. “Ném Những Cú Dài Trong Đời” Heath luôn ở phía sau anh, sẵn sàng can thiệp nếu có bất kỳ ai cố đến quá gần hoặc tỏ ra quá thân mật, nhưng Kevin phát biểu suôn sẻ trước chiếc bàn hàng đầu.

Heath đã nghe bài phát biểu của anh cả chục lần, và khi Kevin ngồi xuống, anh quay về cuối khán phòng. Những cuộc giới thiệu bắt đầu, và đầu óc Heath lang thang trở lại với cuộc phục kích của Annabelle sáng hôm qua. Cô bất ngờ xuất hiện ở nhà anh, choán đầy không gian bằng những lời nói táo bạo, và dù có nói gì đi nữa, anh cũng rất vui được gặp cô. Đồng thời, anh đã không nói dối khi bảo cô rằng anh cần thời gian để suy nghĩ về mọi chuyện, bao gồm cả việc làm thế nào để anh có thể đập tan cơn say năng trẻ con của cô với Dean Robillard. Nếu cô không sớm tỉnh táo, Heath sẽ mất tất cả sự tôn trọng dành cho cô. Tại sao phụ nữ lại mất hết cả lý trí khi nói đến Dean cơ chứ?

Heath gạt sang một bên kỷ niệm không hề dễ chịu gì về cô bạn gái cũ đã nói điều tương tự về anh. Anh định sẽ trò chuyện thẳng thắn với Dean để đảm bảo Cậu Bé Vàng hiểu Annabelle không phải cô nàng lẳng lơ để anh ta có thể xếp vào hộp chiến lợi phẩm của mình. Ngoại trừ việc Heath lẽ ra phải nịnh nọt Robillard chứ không phải là chống lại anh ta. Một lần nữa, bà mối của anh lại đặt anh vào tình huống không thích hợp.

Kevin nói đùa rằng bằng cách tự chê mình, và đám đông cười lớn. Anh đã đặt mình vào đúng vị trí anh muốn và Heath lén ra ngoài hành lang để kiểm tra tin nhắn. Khi nhìn thấy số của Bodie, anh gọi lại trước tiên. “Có chuyện gì thế?”

“Một anh bạn của tôi ở bãi Cây Sồi vừa gọi điện”, Bodie nói. “Tony Coffield, nhớ không? Anh chàng sở hữu vài quán bar ở Andersonville”

“Ừ?” Tony là một anh chàng nằm trong mạng lưới công việc, người cung cấp thông tin cho Bodie

“Đoán thử xem ai vừa xuất hiện để thu hút sự chú ý nào? Không ai ngoài anh bạn dễ thương Robillard của chúng ta. Và có vẻ như cậu ta không ở đó một mình. Tony nói cậu ta đang chia sẻ chiếc khăn với cô nàng tóc đỏ. Dễ thương, nhưng không phải kiểu thông thường của anh chàng.”

Heath dựa vào tường và nghiêng răng

Bodie tắc lưỡi. “Bà mối bé nhỏ của anh chắc chắn biết cách để khiến mình bận rộn.”

Annabelle nhắc đầu khỏi chiếc chăn lấm cát và nhìn về phía Dean. Anh chàng nằm ngửa, các bắp thịt màu đồng bóng loáng, mái tóc vàng hoe tỏa sáng, mắt được che bởi cặp kính râm

rất hiện đại với mắt kính màu thiên thanh. Hai người phụ nữ mặc bikini đi lại đến lần thứ tư, và lần này có vẻ như họ đã gom đủ can đảm để tiếp cận. Annabelle bắt gặp ánh mắt họ, ấn ngón trỏ vào môi để ám chỉ anh chàng đang ngủ, và lắc đầu. Hai người phụ nữ thất vọng bỏ đi.

“Cám ơn”, Dean nói, không thêm cử động miệng.

“Công việc này có được trả tiền không nhỉ?”

“Tôi đã mua xúc xích cho chị rồi, đúng không?”

Cô tỳ cầm lên cổ tay và vùi các ngón chân sâu hơn vào trong cát. Hôm qua Dean gọi điện cho cô, vài tiếng sau khi cô rời khỏi nhà Heath. Anh ta hỏi liệu cô có thời gian đi biển trước khi đợt huấn luyện bắt đầu không. Cô có cả triệu thứ phải làm để chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chạy việt dã hẹn hò đã lên kế hoạch, nhưng cô không thể bỏ lỡ cơ hội nuôi dưỡng câu chuyện về sự cuồng dại của cô phòng trường hợp Heath vẫn còn nghi ngờ.

“Thế thì hãy giải thích lần nữa cho tôi nghe đi”, Dean nói, mắt vẫn nhắm. “Về chuyện chị đã hiển nhiên sử dụng tôi cho mục đích *bất chính* của cô như thế nào?”

“Các cầu thủ bóng bầu dục đáng ra không nên biết những từ như bất chính”

“Tôi nghe thấy nó trong quảng cáo bia”

Cô mỉm cười và chỉnh lại kính râm. “Toàn bộ câu chuyện là thế này. Tôi tự đẩy mình vào một tình huống khó khăn – và, không, tôi sẽ không nói cho cậu biết là với ai đâu. Cách dễ dàng nhất để thoát là giả vờ tôi đang say mê cậu. Và, tất nhiên, tôi đang làm thế.”

“Ngốc thật. Chị coi tôi như con nít vậy.”

“Chỉ để bảo vệ bản thân khỏi hào quang của cậu thôi.”

Anh chàng khịt mũi

“Bên cạnh đó, việc người khác nhìn thấy tôi ở cùng cậu sẽ cải thiện danh tiếng của công ty tôi”. Cô tỳ má lên cằm tay. “Nó sẽ khiến người ta phải nói về Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn, và hiện giờ tôi chỉ đủ khả năng quảng cáo miễn phí thôi. Tôi sẽ bù đắp lại cho cậu. Tôi hứa đấy” Cô thò tay ra vỗ nhẹ vào bắp tay rắn chắc đang ấm lên bởi ánh mặt trời. “Mười năm kể từ lúc này, khi chúng ta biết chắc chắn cậu đã qua giai đoạn dậy thì, tôi sẽ tìm cho cậu một phụ nữ tuyệt vời”

“Mười năm?”

“Cậu đúng. Chúng ta thỏa thuận mười lăm năm cho chắc ăn.”

Annabelle có một đêm khó ngủ. Cô sợ phải khởi động cuộc chạy việt dã hẹn hò của Heath, nhưng đã đến lúc nhấc nhục chịu đựng và hạ gục anh chàng bằng mọi thứ cô có. Cô là người đầu tiên đến Sienna. Khi anh bước vào, tim cô như tê dại đi trước khi nó rơi thẳng xuống dưới chân cô. Anh từng là người tình của cô, và giờ đây cô phải giới thiệu anh cho kẻ khác.

Cô cảm thấy anh có vẻ cáu kỉnh. “Tôi nghe nói hôm qua cô chơi trò trốn học đi chơi.” Anh nói khi ngồi xuống.

Cô đã hy vọng tin tức về việc cô đi chơi với Dean sẽ đến tai anh, và tinh thần của cô được nâng lên. “Không. Tôi sẽ không nói một lời”. Cô làm động tác kéo khóa môi, xoay khóa, và ném chìa đi.

Cơn bực dọc của anh tăng thêm. “Cô có biết điều đó trẻ con như thế nào rồi chứ?”

“Anh là người tra hỏi mà.”

“Tôi chỉ nói rằng tôi nghe đồn cô đã nghỉ một ngày. Tôi đang đối thoại đây”

“Thỉnh thoảng tôi được phép có một ngày nghỉ. Và kỳ nghỉ ở Hồ Gió không tính vì tôi phải chăm lo cho khách hàng. Đặc biệt, anh đấy.”

Anh ném cái nhìn mắt nhắm hờ gợi cảm, báo hiệu anh chuẩn bị nói điều gì đó đậm dục. nhưng rồi anh dường như suy nghĩ cẩn trọng hơn. “Thế tình yêu đích thực tiến triển đến đâu rồi?”

“Tôi nghĩ cậu ấy bị tôi hấp dẫn. Có thể bởi tôi không lặn xả vào cậu ấy. Tôi có thể lặn xả, nhưng tôi ép bản thân mình để cho cậu ấy thở. Anh không nghĩ hành động đó rất sáng suốt sao?”

“Cô không phải lôi kéo tôi vào cuộc thảo luận này”

“Tôi biết cậu ấy luôn có các cô gái xinh đẹp vây quanh, nhưng tôi nghĩ cậu ấy có thể đang vượt qua giai đoạn đó. Tôi có cảm giác cậu ấy đang trưởng thành”

“Đừng có mơ”

“Anh nghĩ tôi ngu ngốc, đúng không?”

“Tinker Bell, cô vừa định nghĩa lại sự ngu ngốc đấy. Với người phụ nữ đáng ra phải có đầu óc...”

“Suyt... Celeste đến rồi”

Heath và Celeste có cuộc trao đổi buồn tẻ về kinh tế, chủ đề luôn làm Annabelle nản lòng. Nếu nền kinh tế mà tốt, cô cảm thấy như thể mình chẳng nhận được lợi ích thích đáng từ nó, còn khi nền kinh tế tồi tệ, cô cũng không thể thấy cô sẽ tiến lên phía trước bằng cách nào. Cô để cuộc thảo luận kéo dài tới hết hai mươi phút trước khi cô kết thúc.

Sau khi Celeste về, Heath nói “Tôi không ngại thuê cô ấy, nhưng tôi không muốn cưới cô ấy”

Annabelle cũng không nghĩ Celeste thích Heath cho lắm, và tâm trạng của cô sáng sủa hơn. Không may, đó chỉ là tạm thời, bởi ứng cử viên tiếp theo của cô, giám đốc điều hành quan hệ công chúng, xuất hiện đúng như lịch.

Heath vẫn quyến rũ như thường – tôn trọng, hứng thú với mọi thứ cô nàng nói, nhưng không sẵn sàng để tiến xa hơn. “Rất có gu ăn mặc, nhưng tôi khiến cô nàng căng thẳng”

Thời gian còn lại của tuần đó, Annabelle bày binh bố trận, giới thiệu cho anh một nhà làm phim, một chủ cửa hàng bán hoa, một nhà điều hành bảo hiểm. và người biên tập của Janine. Anh thích tất cả bọn họ nhưng không thích hẹn hò với bất kỳ ai trong số đó.

Portia nghe phong thanh về những cuộc hẹn hò chớp nhoáng và gửi tới hai cô nàng có vai vế trong xã hội nữa. Một thềm nhỏ dãi anh, điều anh ghét nhưng Annabelle thấy thích thú. Người kia không thích chuyện không nắm rõ nòi giống của anh, điều này khiến Annabelle tức điên lên. Tiếp theo Portia nằng nặc đòi sắp xếp cuộc hẹn cà phê buổi sáng tại Drake. Cuối cùng Heath đồng ý, vì thế Annabelle tận dụng thời gian để lên lịch cho một bạn học cũ là giáo viên ở trường học buổi tối.

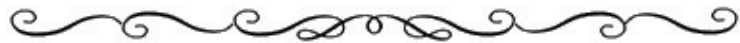
Ứng cử viên của Annabelle chẳng ra gì. Của Portia thì không. Annabelle phát hiện ra Portia nằng nặc đòi thu xếp cuộc gặp vào buổi sáng vì cô ấy có được Keri Winters, phát thanh viên mới toanh của chương trình thời sự buổi tối trên kênh WGN-TV. Keri đẹp lộng lẫy, tài năng và tinh tế - quá tinh tế. Cô là bản sao khác phái của Heath, và cùng với nhau họ đủ khéo léo để cứu thoát cả một con tàu chở dầu mắc cạn.

Annabelle định kết thúc sự đau khổ đó sau hai mươi phút, nhưng Heath ném cho cô ánh nhìn độc địa và Keri không rời đi cho đến tận nửa tiếng sau đó. Cuối cùng khi bờ biển đã thoáng đãng. Annabelle đảo tròn mắt. “Thật lãng phí thời gian”

“Ý cô là sao? Cô ấy chính xác là điều tôi đang tìm kiếm, và tôi sẽ mời cô ấy đi chơi.”

“Cô ấy cũng y hệt anh vậy. Tôi nói cho anh biết, đó là một ý tưởng tồi tệ. Nếu hai người có con, chúng sẽ chui ra khỏi khe sinh đẻ với cái nhãn Fisher-price[14] trên mông”

Anh không chịu lắng nghe, và ngày hôm sau, anh gọi Cô Nàng Thời Sự Chín Giờ để xếp lịch ăn tối.

Chương 18

Hai tuần trôi qua. Vừa bận rộn chuẩn bị sẵn sàng cho bữa tiệc rượu pho mát của cô vừa bực bội về Heath và Keri Winters, Annabelle sụt cân đủ để mặc vừa chiếc váy ngắn có màu xanh dừa cạn mà cô đã không thể mặc được suốt mùa hè. “Đi thay quần áo đi,” ông Bronicki cầu nhàu vào tối tổ chức tiệc lúc cô đi xuống nhà, mặc váy ngắn và chiếc áo bó màu ngà lả lơi.

“Ông là người giúp việc được trả công,” cô vắn vẹo. “Ông không được phép phê bình.”

“Khoe da thịt giống như một mụn đàn bà hư hỏng... Irene, đến đây xem này.”

Bà Valerio từ trong bếp thò đầu ra. “Annabelle, trông cháu rất đẹp. Howard, giúp tôi mở lọ ô liu này với.” Từ khi bắt đầu hẹn hò với ông Bronicki, bà Valerio đã nhuộm tóc màu đỏ như chú gõ kiến Woody Woodpecker, rất phù hợp với đôi giày đế mềm đỏ thẫm bà đi tối nay cùng với chiếc váy đen đẹp nhất của bà. Ông Bronicki, bánh bao trong áo sơ mi màu trắng dài tay, theo bà vào trong bếp. Annabelle vào văn phòng, cô đã biến bàn làm việc thành bàn đựng đồ ăn với chiếc khăn trải bàn kẻ ca rô xanh và vàng của bà ngoại, và bình hoa trung tâm đẹp lộng lẫy với những đóa hoa trong vườn mà bà McClure đã tặng. Những chiếc đĩa sứ quyến rũ từ những năm 1960 của bà ngoại đựng pho mát và hoa quả. Ông Bronicki tình nguyện mở cửa rà rót rượu trong khi bà Valerio liên tục bổ sung đĩa đựng thức ăn sạch. Với việc mua sắm thận trọng và nài xin sự giúp đỡ từ những khách hàng cao tuổi, Annabelle cố gắng xoay xở tổ chức bữa tiệc trong ngân sách cho phép. Tuyệt vời hơn, cô còn có thêm hai khách hàng nam giới thông qua trang mạng mới.

Tập trung vào công việc không giúp cô xóa được những hình ảnh Heath ở trên giường với Keri, nhưng cô đã cố gắng hết sức. Tin đồn về phát thanh viên chương trình thời sự WGN và nhà đại diện thể thao hàng đầu của thành phố là mục tiêu tấn công gần đây của đài phát thanh, trong đó bao gồm cả một chương trình buổi sáng thuộc dạng được nghe nhiều nhất do Eric Karthy thực hiện với cuộc thi Đặt Tên Cho Đứa Con Kỳ Quặc Của Họ.

Chuông cửa reo. “Nghe thấy rồi,” ông Bronicki trong nhà bếp cầu nhàu. “Tôi đâu có điếc.”

“Hãy nhớ những gì cháu dặn ông về việc mỉm cười nhé,” Annabelle nói khi ông lê bước qua.

“Tôi không thể cười kể từ khi rụng răng.”

“Ông buồn cười như hộp giấy ăn Depends dành cho người lớn ấy.”

“Lễ độ chút đi, quý cô trẻ.”

Annabelle sợ mọi người sẽ không hòa hợp nên đã nhờ Janine tới giúp. Bạn cô là người đến đầu tiên, theo sau là Ernie Marks và Melanie Richter. Trong vòng một tiếng, các căn phòng bé xíu dưới tầng một của Annabelle đã chật cứng. Celeste, nhà kinh tế học của trường đại học Chicago, dành rất nhiều thời gian để trò chuyện với Jerry, con trai đỡ đầu của Shirley Miller. Ernie Marks, hiệu trưởng trường tiểu học ít nói, và Wendy, kiến trúc sư lanh lợi của Làng Roscoe, có vẻ rất tâm đầu ý hợp. Hai khách hàng mới nhất của Annabelle, phát hiện ra cô qua trang mạng, tụ tập quanh Melanie sành điệu. Không may, Melanie có vẻ thích John Nager. Dựa vào chuyện Melanie từng kết hôn với người đàn ông tôn sùng quá đáng việc tẩy uế những cái tay nắm cửa, Annabelle không nghĩ John, người ám ảnh về vi khuẩn, lại là đối tượng thích hợp nhất. Tuy nhiên, sự tiến triển thú vị nhất của buổi tối lại đến từ chỗ không ngờ. Trước sự ngạc nhiên của Annabelle, Ray Fiedler bám chặt lấy Janine ngay lập tức, và Janine chẳng làm điều gì để xua đuổi anh cả. Annabelle phải thừa nhận rằng kiểu tóc mới của Ray đã mang lại điều kỳ diệu cho anh.

Vào lúc người khách cuối cùng rời khỏi nhà, cô kiệt sức nhưng hài lòng, đặc biệt vì tất cả mọi người đều muốn có ngày hẹn cho bữa tiệc tiếp theo, và một chồng tờ rơi của cô đã biến mất. Tóm lại, *Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn* vui sướng vì có một buổi tối rất thành công.

Khi thời gian tìm hiểu của Heath và Keri bước vào tuần thứ ba, Annabelle ngừng nghe chương trình trò chuyện trên đài phát thanh. Thay vào đó, cô theo dõi những mối liên hệ của các khách hàng mà cô có được tại buổi tiệc, cố gắng can ngăn Melanie không gặp John, và ký hợp đồng với một khách hàng mới. Cô chưa bao giờ bận rộn hơn thế. Cô chỉ ước gì mình hạnh phúc hơn.

Gần mười một giờ đêm thứ Ba, chuông cửa nhà cô reo vang. Cô bỏ cuốn sách đang đọc dở sang bên cạnh rồi đi xuống dưới nhà và thấy Heath đang đứng ngoài hiên nhà cô, trông nhẵn nhụi và mệt mỏi. Mặc dù họ đã nói chuyện trên điện thoại, đây là lần đầu tiên cô gặp anh kể từ buổi tối anh gặp Keri.

Anh nhìn chiếc áo ba lỗ trắng rộng lưng thùng của cô – không áo ngực – và chiếc quần dải rút mặc ở nhà màu xanh nước biển in hình những cốc rượu martini màu hồng đựng những quả ô liu màu xanh bé xíu. “Cô đang ngủ sao?”

“Đọc sách. Có chuyện gì à?”

“Không.” Phía sau anh, một chiếc taxi lăn bánh từ vỉa hè ra xa. Mắt anh viền đỏ, và dấu vết mờ mờ của những sợi râu lún phún dưới chiếc cằm rắn chắc, đối với người bị ám ảnh là cô, chỉ càng khiến anh thêm quyến rũ với vẻ thô ráp.

“Cô có cái gì để ăn không? Trên máy bay chẳng có gì ngoài bánh quy mặn, thậm chí là trong khoang hạng nhất.” Anh đã ở trong nhà rồi. Anh đặt va li và máy tính xách tay xuống. “Tôi định gọi điện trước, nhưng lại ngủ quên mất trong xe taxi.”

Chuyện này khiến cô bối rối. “Tôi chỉ còn mì ống thừa thôi.”

“Nghe có vẻ ngon đấy.”

Nhìn những nét mệt mỏi trên mặt anh, cô không nhẫn tâm đuổi anh đi, và cô đi về phía nhà bếp.

“Cô đứng về Keri và tôi,” anh nói từ phía sau cô.

Cô đâm sầm vào cửa. “Cái gì?”

Anh nhìn chăm chú về phía tủ lạnh. “Tôi sẽ không ngại một lon Coca nếu cô có.”

Cô muốn chộp lấy cổ áo sơ mi trắng và lắc cho đến khi anh kể cho cô nghe chính xác ý anh là gì, nhưng cô kiềm chế lại. “Tất nhiên, tôi đứng về anh và Keri. Tôi là người chuyên nghiệp được đào tạo bài bản mà.”

Anh nói lỏng cà vạt và mở khuy cổ. “Nhắc lại cho tôi xem nào. Chính xác thì cô được đào tạo kiểu nào?”

“Bà ngoại tôi là siêu sao. Cái đó có sẵn trong máu tôi rồi.” Cô sẽ gào lên nếu anh không kể cho cô biết chuyện gì đã xảy ra. Cô chộp lấy lon Coca trong tủ lạnh và đưa cho anh.

“Keri và tôi quá giống nhau.” Anh dựa vào tường và uống lon nước ngọt. “Mất cả chục cú điện thoại chỉ để lên lịch hẹn ăn trưa.”

Đám mây màu xám theo cô suốt ba tuần qua bị xua tan đi để phá hủy cuộc sống của người khác. Cô lôi ra từ trong tủ lạnh hộp đựng đồ ăn Tupperware màu xanh cũ rích cùng với bánh mì kẹp Whopper còn sót lại từ buổi trưa. “Thế việc chia tay có khó khăn không?”

“Không hẳn. Chơi trò đuổi bắt trên điện thoại quá lâu, vì thế chúng tôi chia tay qua thư điện tử.”

“Vậy là không có trái tim nào tan vỡ.”

Hàm anh tạo thành một đường cứng cỏi. “Chúng tôi lẽ ra là một cặp hoàn hảo.”

“Anh biết ý kiến của tôi về chuyện đó rồi đấy.”

“Lý thuyết Fisher-Price. Làm sao tôi có thể quên được chứ?”

Trong lúc cắt chiếc bánh kẹp thành từng miếng và trộn với mì ống, cô băn khoăn tại sao anh không gọi điện cho cô để báo tin thay vì đến đây. Cô trượt chiếc đĩa vào trong lò vi sóng.

Anh đi loanh quanh xem xét kế hoạch ăn kiêng màu vàng cô dính trên tủ lạnh lúc chuyển tới đây. “Chúng tôi đã không ngủ với nhau,” anh nói, tiếp tục dán mắt vào buổi tối với món cá ít năng lượng.

Cô kiểm chế sự thích thú của mình. “Không phải việc của tôi.”

“Chết tiệt, chính xác không phải việc của cô, nhưng cô tò mò.”

“Này, tôi quá bận rộn với công việc của mình để mà bị ám ảnh về đời sống tình dục của anh. Hoặc sự thiếu cái đó.” Cô cố cưỡng lại thôi thúc nhảy chân sáo khi chộp lấy tay cầm của lò vi sóng và kéo cái đĩa ra đặt lên bàn. “Anh không phải khách hàng duy nhất của tôi, anh biết rồi đấy.”

Anh tìm thấy chiếc nĩa trong ngăn kéo đựng đồ bằng bạc rồi ngồi xuống và nhìn đĩa đồ ăn. “Có phải là khoai tây rán trong đĩa mì ống của tôi không?”

“Công thức nấu ăn mới.” Cô vớ tay vào ngăn đá lấy hộp kem Moose Tracks cô đã không đụng tới ba tuần nay.

“Thế tình hình công việc thế nào?” anh hỏi.

Trong lúc gỡ nắp hộp ra, cô kể cho anh về bữa tiệc và những khách hàng mới. Nụ cười của anh chứa đựng vẻ thích thú thành thật. “Chúc mừng. Sự chăm chỉ của cô đang được đền đáp.”

“Có vẻ như thế.”

“Thế còn chuyện giữa cô và cậu chàng người yêu thì sao?”

Cô mất một lúc để xác định anh đang nói về ai. Cô xúc kem. “Mỗi lúc một tốt đẹp hơn.”

“Thật thú vị. Tôi nhìn thấy cậu ta ở Waterworks cách đây vài tối khóa môi với một cô nàng muốn trở thành Britney Spears.”

Cô đào một dải nước sốt socola. “Tất cả là một phần kế hoạch của tôi. Tôi không muốn cậu

ấy cảm thấy ngọt ngào.”

“Tin tôi đi. Cậu ta không thấy thế đâu.”

“Anh thấy đấy. Việc đó hiệu quả đấy chứ.”

Anh nhướn một bên lông mày về phía cô. “Đây chỉ là ý kiến của một người đàn ông thôi, nhưng tôi nghĩ cô với Raoul còn tốt hơn.”

Cô cười toe, đẩy nắp hộp lại, và trả hộp kem vào trong ngăn đá. Trong khi anh ăn, cô rửa xoong nấu nước sốt ngâm ở bồn lúc trước và trả lời thêm một vài câu hỏi của anh về bữa tiệc. Nghĩ đến việc anh mệt mỏi như thế nào, cô đánh giá cao sự quan tâm của anh.

Khi ăn xong, anh mang đĩa lại. Anh ăn sạch mọi thứ, kể cả khoai tây rán. “Cám ơn. Đây là bữa ăn ngon nhất tôi có trong nhiều ngày rồi.”

“Chà, anh bận rộn thật.”

Anh lấy những gì còn lại trong hộp kem Moose Tracks ở ngăn đá. “Tôi mệt đến nỗi chẳng thể về nhà được. Cô có cái giường trống nào tôi có thể ngủ kè không?”

Cô va chân vào cánh cửa máy rửa bát. “Á! Anh muốn ở lại đây tối nay hả?”

Anh ngược mắt khỏi hộp kem với vẻ mặt hơi bối rối, như thể anh không hiểu câu hỏi của cô. “Đã hai ngày tôi không ngủ. Đó có phải là vấn đề không? Xin hứa là tôi quá mệt để có thể nhảy xổ vào cô rồi, nếu đó là điều cô lo lắng.”

“Đương nhiên tôi không lo.” Cô khiến mình bận rộn bằng cách lôi thùng rác từ dưới bồn rửa ra. “”Tôi nghĩ không sao. Nhưng phòng ngủ cũ của bà ngoại quay mặt ra con hẻm, và ngày mai là ngày lấy rác.”

“Tôi chịu được.”

Thấy anh mệt mỏi thế nào, cô thực sự không hiểu tại sao anh lại không đợi cho đến ngày mai và gọi cho cô báo tin về Keri. Trừ phi anh không muốn ở một mình đêm nay. Có thể tình cảm anh dành cho Keri sâu sắc hơn anh thừa nhận. Một chút không khí rỉ ra ngoài quả bóng hạnh phúc của cô.

“Tôi sẽ mang nó ra ngoài.” Anh trả hộp kem vào trong ngăn đá và nhấc túi rác cô vừa bọc lại.

Tất cả quá đậm chất gia đình. Tối muộn, căn bếp ấm cúng, chia sẻ công việc nhà. Cô đang mặc bộ quần áo ở nhà không có áo lót. Chiếc tàu lượn siêu tốc của tâm trạng mà cô đã ngồi trong mấy tuần qua lao xuống một lần nữa.

Khi quay trở lại, anh khóa cửa sau và gật đầu về phía sân sau. “Chiếc xe đó... Để tôi đoán nhé. Của bà ngoại?”

“Xe Tăng có ý nghĩa hơn việc chỉ là một chiếc ô tô.”

“Cô thực sự lái chiếc xe đó giữa thanh thiên bạch nhật sao?”

“Một vài người trong chúng tôi không có đủ tiền để mua BMW.”

Anh lắc đầu. “Tôi đoán nếu chuyện mai mối này không đổ bể, cô có thể sơn chiếc xe màu vàng và gắn một công tơ mét ở thanh chắn bùn.”

“Tôi chắc anh đang cười thầm khoái chí.”

Anh mỉm cười và đi về phần trước của ngôi nhà. “Tinker Bell, còn chuyện chỉ cho tôi phòng ngủ của tôi thì sao?”

Chuyện này thật quá kỳ cục. Cô tắc đên, kiên quyết giữ không khí thật thoải mái. “Nếu anh tình cờ nằm trong số những người không thích chuột, hãy trùm chăn qua đầu. Nói chung cách đó đuổi chúng ra xa.”

“Xin lỗi đã lấy xe của cô ra làm trò cười.”

“Lời xin lỗi được chấp nhận.”

Anh chộp chiếc va li và trèo lên các bậc thang dẫn tới hành lang vuông nhỏ trên gác, bị cắt ngang bởi một loạt cánh cửa.

“Anh có thể ngủ ở phòng ngủ cũ của bà tôi,” cô nói. “Phòng tắm ngay bên cạnh. Đó là phòng khách. Nó là phòng ngủ của mẹ tôi khi bà còn nhỏ. Tôi ngủ trên tầng ba.”

Heath đặt va li xuống và đi tới đứng ở ngưỡng cửa phòng khách. Sự trang trí kết hợp màu xám và màu hoa cà lỗi thời toát lên vẻ tồi tàn đến tuyệt vọng. Mấy trang báo ngày hôm qua rơi trên tấm thảm bằng vải tuyết, và cuốn sách cô đang đọc để mở trên chiếc ghế xô pha. Chiếc tủ quần áo bằng gỗ sồi có ti vi đặt trong chiếm dụng không gian giữa hai khung cửa sổ kính trượt kê lách cách, tấm rèm cửa sọc tím và xám nhạt treo phía trên. Trước cửa sổ, mấy bộ kim loại trắng chân cong chứa bộ sưu tập violet châu Phi của bà ngoại cô.

“Chỗ này thật là dễ thương,” anh nói. “Tôi thích ngôi nhà của cô.”

Lúc đầu, cô nghĩ anh đùa, nhưng rồi cô nhận ra anh rất thành thật. “Tôi sẽ đổi cho anh,” cô nói.

Anh nhìn về phía cánh cửa mở trong hành lang. “Cô ngủ trong phòng gác mái hả?”

“Đó là chỗ của tôi hồi bé, và tôi quen với nó rồi.”

“Hang ở của Tinker Bell. Tôi phải xem chỗ đó mới được.” Anh đi về phía cầu thang dẫn lên tầng áp mái chật hẹp.

“Tôi tưởng anh rất mệt,” cô gọi to.

“Nên đây là thời điểm hoàn hảo để tôi xem phòng ngủ của cô. Tôi vô hại.”

Cô không tin điều đó.

Tầng áp mái với hai cửa sổ giống hệt nhau ở mái nhà và trần dốc trở thành chỗ chứa cho tất cả những đồ cũ bị vứt bỏ của bà ngoại: Chiếc giường bốn chân bằng gỗ anh đào, tủ com một bằng gỗ sồi, bàn trang điểm với gương mạ vàng, thậm chí cả một hình ma nơ canh cũ từ những ngày bà còn làm mình bận rộn bằng việc may vá thay vì mai mối. Một cửa sổ làm chỗ dựa cho chiếc ghế bành và ghế dài có đệm ấm cúng, cái còn lại đỡ bàn làm việc nhỏ bằng gỗ hạnh nhân và chiếc điều hòa nhiệt độ xấu xí nhưng hiệu quả được gắn trên cửa sổ. Gần đây, Annabelle đã bổ sung thêm rèm vải màu trắng và xanh biển cho hai chiếc cửa sổ, tấm khăn trải giường tếp màu, và vài tranh ảnh về nước Pháp để bổ sung cho phong cảnh hỗn tạp trôi nổi nơi này.

Cô vui vì trước đó đã dọn dẹp, mặc dù cô ước gì đã không bỏ sót chiếc áo ngực màu hồng đang nằm trên giường. Mắt anh dạo bước tới đó, rồi trôi nổi tới ma nơ canh, hiện đang diện tấm khăn trải bàn thêu ren cũ và chiếc mũ của đội Sói Con. “Bà ngoại?”

“Bà là một fan hâm mộ.”

“Hiểu rồi.” Anh nhìn lên tấm trần dốc nghiêng. “Chỗ này chỉ cần thêm vài cửa sổ ở mái nhà, và nó sẽ hoàn hảo.”

“Có lẽ anh nên tập trung vào trang trí chỗ ở của mình.”

“Tôi đoán thế.”

“Thành thật mà nói, Heath, nếu tôi có căn nhà lộng lẫy như thế và tiền của anh, tôi sẽ biến

nó thành một nơi tuyệt đẹp.”

“Ý cô là sao?”

“Đồ nội thất kích thước lớn, bàn đá, ánh sáng lộng lẫy, nghệ thuật đương đại trên tường – những bức tranh sơn dầu khổng lồ. Làm sao anh có thể chịu được khi sống trong một ngôi nhà đẹp như thế mà chẳng làm bất cứ điều gì với nó?”

Anh nhìn cô cô bằng ánh mắt kỳ lạ đến mức cô thấy không thoải mái và phải quay đi. “Phòng ngủ của bà tôi có màn cửa sổ tắm. Tôi sẽ sửa và lấy cho anh mấy chiếc khăn tắm.”

Cô nhanh chóng đi xuống dưới. Mùi nước hoa To a Wild Rose của Avon vẫn còn vương vất trong phòng bà. Cô bật chiếc đèn sứ nhỏ trên tủ, cất chiếc chăn cô để ở dưới chân giường và sửa màn cửa. Trong phòng tắm, cô xếp gọn gói băng vệ sinh từ tuần trước và vắt bộ khăn tắm sạch lên thanh mạ crôm đã cũ.

Anh vẫn chưa xuống. Cô băng khoăn liệu anh có trông thấy con búp bê Tippy Tumbles cũ trên bàn làm việc không. Thậm chí tệ hơn, cuốn catalog đồ chơi tình dục cô quên chưa vứt đi? Cô chạy nhanh lên trên cầu thang.

Anh đang nằm trên giường của cô, mặc quần áo đầy đủ ngoại trừ đôi giày, và có vẻ như đang ngủ.

Miệng anh hé mở, và hai mắt cá chân của anh, bao bọc trong lớp tất đen đơn giản, bắt chéo. Một tay để trên ngực. Tay kia đặt sang một bên, cạnh quai chiếc áo ngực màu hồng đang thò ra dưới hông anh. Nó núp dưới những đầu ngón tay của anh, không hẳn chạm vào chúng, nhưng đủ gần để khiến cô nôn nao. Có thể cô điên, nhưng cô không thể chịu được khi nhìn thấy đồ lót bị bỏ quên ở bất kỳ chỗ nào gần anh.

Một tấm ván gỗ lót sàn kêu cọt kẹt khi cô nhón chân đi lại gần giường. Chậm rãi, cẩn thận, cô tóm được dây chiếc áo ngực và giật mạnh.

Nó không nhúc nhích.

Anh bật một tiếng phù nhẹ. Chuyện này thật dở hơi. Cô cảm thấy đã đủ nguy hiểm rồi. Cô nên đi chỗ khác và để cho anh ngủ. Nhưng cô giật mạnh lần nữa.

Anh trở mình, nghiêng người về phía cô, làm tất cả mắc kẹt ngoại trừ một đoạn dây áo ren dưới hông anh.

Cô bắt đầu toát mồ hôi. Cô biết điều này thật điên rồ, nhưng cô không thể bỏ đi được. Một miếng ván sàn nữa kêu răng rắc khi cô quỳ xuống bên thành giường, vẫn đứng cái miếng sàn

vẫn kêu rằng rắc mỗi lần cô bước lên nó, vì thế cô hẳn nên cẩn thận hơn. Tim cô đập loạn xạ. Một tay ấn tẩm nệm xuống, tay còn lại trượt ngón tay qua dây đeo thò ra từ dưới hông anh. Cô kéo mạnh.

Một mí mắt nặng nề lơ lơ mở, và giọng ngái ngủ của anh khiến cô nhảy dựng lên. “Hoặc là lên đây với tôi hoặc là đi chỗ khác.”

“Đây là” – cô kéo mạnh hơn một chút – “giường tôi.”

“Tôi biết. Tôi chỉ ngả lưng thôi.”

Anh trông chẳng giống đang ngả lưng. Trông anh giống như sẽ nằm đó cả đêm. Với đồ lót của cô. Nó chẳng thêm nhúc nhích. “Liệu tôi có thể...”

“Tôi rất mệt.” Mắt anh lơ lơ nhắm lại. “Cô có thể lấy lại giường của mình vào buổi sáng. Hứa đấy.” Giọng anh nhòe đi.

“Được, nhưng...”

“Đi chỗ khác,” anh lẩm bẩm.

“Tôi sẽ đi. Tuy nhiên, trước hết, anh có phiền không...”

Anh trở mình nằm ngửa lại như cũ, một hành động lẽ ra sẽ giải thoát chiếc áo ngực nhưng lại không phải. Thay vào đó, nó bị kẹt giữa hông và tay anh.

“Tôi, hừm, cần một thứ nhỏ thôi. Rồi tôi sẽ không làm phiền anh...”

Nhưng ngón tay anh giữ chặt cổ tay cô, và lần này khi mí mắt anh mở ra, mắt anh hoàn toàn tập trung. “Cô muốn gì?”

“Lấy lại áo ngực của tôi.”

Anh nhấc đầu lên và liếc xuống bên cạnh, vẫn còn túm cổ tay cô. “Tại sao?”

“Tôi là kẻ ngăn nắp bệnh hoạn. Những căn phòng lộn xộn khiến tôi phát điên.” Cô giật mạnh và lột được chiếc áo ra.

Anh nhìn chằm chằm chiếc áo ngực đang đung đưa trên các ngón tay cô. “Cô định đi đâu tối nay à?”

“Không, tôi...” Chắc chắn cô đã đánh thức con sư tử đang ngủ, và cô vo chiếc áo ngực trong tay mình, cố gắng giấu nhẹm nó đi. “Ngủ tiếp đi. Tôi ngủ giường của bà.”

“Giờ tôi tỉnh rồi.” Anh từ người lên khuấy tay. “Thông thường tôi có thể hiểu được những hành động điên rồ gần đây nhất của cô, nhưng tôi phải nói, lần này cô khiến tôi không thể đoán ra được.”

“Quên nó đi.”

“Một điều tôi biết chắc...” Anh hất đầu về phía tay cô. “Chuyện này không chỉ là về chiếc áo ngực.”

“Đó là những gì anh nghĩ.” Cô nhìn anh cau có. “Khi chưa ở trong trường hợp của tôi thì anh đừng có đánh giá.”

“Đánh giá cái gì?”

“Anh không hiểu đâu.”

“Tôi trải qua phần lớn cuộc đời mình bên các cầu thủ bóng bầu dục. Cô sẽ ngạc nhiên vì tôi hiểu được rất nhiều điều kỳ quặc.”

“Không phải điều kỳ quặc này.”

“Thử xem.”

Khuôn miệng bướng bỉnh của anh cho cô biết anh sẽ không bỏ qua chuyện này, và cô không có lời giải thích nào ngoài sự thật. “Tôi không thể chịu đựng được khi nhìn thấy...” Cô nuốt nước bọt và liếm môi. “Thật khó với tôi để thấy...ừm... đồ lót phụ nữ quá gần bàn tay đàn ông. Đó là... khi đồ lót không thực sự trên cơ thể phụ nữ.”

Anh rên rỉ, và thả mình vào đồng gối của cô. “Ôi, Chúa ơi. Đừng kể với tôi.”

“Nó khiến tôi lo lắng.” Nói vậy vẫn còn là nhẹ.

Cô biết anh sẽ cười, và anh cười lớn, vang khắp các góc của tầng áp mái.

Cô nhìn anh chăm chăm.

Anh đá chân về phía kia của chiếc giường. “Cô sợ tôi sẽ mặc đồ phụ nữ hả?”

Nghe thấy điều đó được nói lớn khiến cô cau mày. “Không phải là sợ. Nhưng... Chuyện là... việc gì lại phải đặt mình trước cảm dổ chứ?”

Anh thích điều đó.

Cô hiểu sự thích thú của anh – nếu cô là anh cô cũng sẽ thích thú như vậy thôi – nhưng cô chẳng thấy buồn cười chút nào. Chán nản, cô quay xuống dưới nhà. Nụ cười của anh nhạt dần, và một miếng ván sàn kêu cọt kẹt khi anh đến sau lưng cô. Anh đặt tay lên vai cô. “Này, cô lo lắng thật hả?”

Cô gật đầu.

“Tôi xin lỗi. Tôi đã tiêu tốn quá nhiều thời gian trong các phòng thay đồ. Tôi sẽ không trêu chọc cô nữa. Tôi hứa.”

Sự đồng cảm của anh còn tệ hơn sự trêu chọc nhiều, nhưng cô lại quay người nép vào ngực anh. Anh vuốt tóc cô, và cô tự nhủ phải quay lại, nhưng cô cảm thấy như thể mình thuộc về chỗ đó. Và rồi cô nhận thức được sự cương cứng mạnh mẽ đang ẩn về phía cơ thể mình.

Và anh cũng thế. Anh nhanh chóng bước lùi lại, đột ngột thả cô ra. “Tốt hơn tôi nên xuống dưới nhà để cô có thể lấy lại giường của mình,” anh nói.

Cô yếu ớt gật đầu. “Được.”

Anh nhặt giày lên, nhưng anh không đi ngay lập tức. Thay vào đó, anh đi về phía bàn làm việc của cô và ra hiệu về phía chồng tạp chí trên cùng. “Tôi thích đọc trước khi đi ngủ. Tôi không nghĩ cô có tờ tạp chí áo tắm *Sports Illustrated* nào quanh đây?”

“E là không.”

“Tất nhiên cô không có rồi. Tại sao cô lại có thể có cơ chứ?” Tay anh lôi ra một tờ. “Tôi sẽ lấy cái này thay thế vậy?”

Và đó chính là cuốn catalog đồ chơi tình dục.

Heath mỉm cười một mình lúc đi xuống tầng dưới, nhưng nụ cười của anh dần biến mất lúc anh xuống tới phòng ngủ của bà cô. Anh đang làm cái chết tiệt gì ở đây thế? Anh cởi áo sơ mi và đặt lên trên ghế. Anh không định xuất hiện ở cửa nhà Annabelle, nhưng tuần vừa qua thật kinh khủng. Mùa giải sắp bắt đầu, và anh phải bay khắp cả nước, nói chuyện trực tiếp với từng

khách hàng. Anh đóng vai người anh cả, đội trưởng đội cổ vũ, luật sư, và bác sĩ tâm thần. Anh phải chịu đựng những chuyến bay trì hoãn, sự nhầm lẫn trong việc cho thuê xe ô tô, đồ ăn tồi tệ, âm nhạc ồn ã, quá nhiều bữa rượu say sưa, và không được ngủ đầy đủ. Tối nay, khi anh lên xe taxi, hình ảnh ngôi nhà trống trải của anh hiện ra lơ lửng trước mắt vượt quá những gì anh có thể chịu đựng, và anh nghe thấy mình cho người tài xế địa chỉ nhà Annabelle.

Điều này có nghĩa anh đang bắt đầu mất dần sự cứng rắn tinh thần của mình. Anh ký hợp đồng với Portia vào tháng Năm, với Annabelle vào đầu tháng Sáu. Giờ đã là giữa tháng Tám, nhưng anh vẫn chẳng tới gần mục tiêu hơn so là mấy với khi mới bắt đầu. Lúc mở khóa quần, anh biết sự chấm dứt đầy bức dọc với Keri đã chứng minh một điều. Anh không thể tiếp tục như thế này, không thể cứ như vậy trong thời điểm mùa bóng mới bắt đầu, không thể cứ như vậy nếu anh muốn giữ cho tâm trí sắc bén. Đã đến lúc thực hiện một vài thay đổi...

Portia nhìn những bộ ngực phụ nữ rỉ vào trong đĩa hầu sống, nhỏ giọt, nhỏ giọt, nhỏ giọt đều đặn. Tác phẩm điêu khắc bằng băng tạc một dáng hình phụ nữ cổ điển hẳn phải có ý nghĩa về mặt lý thuyết, nhưng buổi đấu giá không ồn ào và bữa tiệc cocktail tối nay cung cấp một nơi trú ẩn cho những người phụ nữ bị ngược đãi, và việc ngắm nhìn người phụ nữ tan chảy trong món đồ nguội khai vị gửi đi một thông điệp sai lầm. Hệ thống điều hòa không khí của nhà hàng không thể đối phó được với tất cả tác phẩm điêu khắc bằng băng lẫn đám đông, và Portia vẫn cảm thấy nóng bức ngay cả trong chiếc váy quây. Cô vừa mua chiếc váy ngắn màu đỏ ấy buổi chiều hôm đó, hy vọng điều gì đó mới mẻ và ngông cuồng sẽ nâng tinh thần của cô lên, như thể chiếc váy mới có thể sửa chữa những sai sót của cô. Cô đã lạc quan như thế về Heath và Keri, phơi bày cho thiên hạ biết mối quan hệ của họ đang tiến triển. Cô đáng lẽ phải nhận ra họ quá giống nhau, nhưng cô đã đánh mất bản năng của mình cùng với niềm đam mê tạo ra những kết thúc có hậu cho người khác.

Cô cảm thấy tan nát và thất vọng, phát ốm về Mai Mối Power, chán ngấy bản thân và mọi thứ từng mang lại cho cô biết bao kiêu hãnh. Cô di chuyển ra xa chiếc bàn để thức ăn và người phụ nữ đang biến mất. Cô phải trấn tĩnh lại trước buổi gặp gỡ Heath sắp xếp vào sáng ngày mai. Tại sao anh ta muốn có cuộc gặp mặt? Chắc không phải để ca ngợi cô rồi. Được thôi, cô sẽ không để thua cuộc đấu này. Bodie nói cô bị ám ảnh. *Chỉ cần bảo Heath biến đi cho khuất mắt.* Cô cố gắng giải thích thất bại sinh ra thất bại, nhưng Bodie lớn lên ở một bãi xe moóc, vì thế có một vài điều anh không hiểu.

Cô đã đạt được đôi chút thành công khi cố gắng không nghĩ tới Bodie. Họ đã trở thành những sinh vật trong bóng tối. Tháng vừa qua, họ gặp nhau nhiều lần một tuần, luôn luôn tại nhà của cô, luôn luôn vào ban đêm, cặp ma cà rồng phát cuồng vì tình dục. Bất cứ khi nào Bodie đề nghị họ ra ngoài ăn tối hay xem phim, cô đều viện cớ từ chối. Cô không thể giải thích với bạn bè về Bodie và những hình xăm của anh cũng như không thể giải thích về chuyện thỉnh thoảng cô có nhu cầu kỳ quặc là muốn khoe về anh trước tất cả mọi người. Nó phải chấm dứt.

Hiện tại, bất cứ ngày nào, cô phải chấm dứt chuyện đó.

Toni Duchette xuất hiện bên khuỷu tay cô, những lọn tóc vàng tươi tắn xen trong mái tóc nâu ngắn, thân hình nở nang nhồi trong cả đồng xê quin màu đen. “Cô có tham gia đấu giá cái gì không?”

“Bức tranh màu nước.” Portia ra hiệu về phía bức Berthe Morisot đặt đồ trên chiếc bàn gần nhất. “Để treo trên bàn trang điểm của tôi thì thật hoàn hảo.”

Cô nhớ vẻ sững sờ trên mặt Bodie khi lần đầu tiên anh trông thấy phòng ngủ cực kỳ nữ tính của cô. Vẻ đàn ông dữ tợn của anh đáng lẽ sẽ thật lố bịch trên chiếc giường công chúa màu trắng thần tiên của cô, nhưng nhìn những cơ bắp gân guốc in hình trên khăn trải giường bằng lụa thô, chiếc đầu cạo trọc trên đồng gối sa tanh, diềm đăng ten chẻ phủ những hình xăm xung quanh cánh tay anh, chỉ thổi bùng lên khao khát của cô.

Trong lúc Toni thao thao về những tặng vật mà họ nhận được, Portia bất giác nhìn lướt khắp phòng tìm những khách hàng tương lai thú vị, nhưng đây là đám đông những người già, và việc ủng hộ cho trung tâm hỗ trợ phụ nữ bị ngược đãi chưa bao giờ được cô coi là liên quan đến công việc. Cô không thể hình dung ra bất cứ điều gì tồi tệ hơn việc nằm dưới bàn tay một gã vũ phu, và nhiều năm qua cô đã ủng hộ cho trung tâm hàng nghìn đô la.

“Ủy ban đã làm một việc tuyệt vời,” Toni nói, quan sát đám đông. “Thậm chí Colleen Corbett cũng có mặt, mà bà ấy hầu như không còn tham gia những sự kiện như thế này nữa.” Colleen Corbett là thành trì của xã hội Chicago thượng lưu, bảy mươi tuổi, bạn tâm tình của cả Eppie Lederer, được biết đến dưới tên Ann Landers, lẫn Sis Daley quá cố, vợ của Boss Daley và mẹ của thị trưởng đương nhiệm. Nhiều năm qua Portia đã cố gắng lấy lòng bà mà không thành công.

Cuối cùng khi Toni đi chỗ khác, Portia quyết định cô sẽ một lần nữa thử phá vỡ sự thiếu nhiệt tình của Colleen Corbett. Tối nay, Colleen mặc một trong những bộ vest Chanel mang đậm phong cách của bà, màu đào với viền màu be. Kiểu tóc bồng bênh và búi cao không mấy thay đổi kể từ bức ảnh những năm 1960 của bà, ngoại trừ màu sắc, giờ là màu bạc tao nhã.

“Colleen, thật vui được gặp lại bà.” Portia trao cho bà nụ cười lấy lòng hiệu quả nhất của cô. “Portia Powers. Chúng ta từng nói chuyện tại bữa tiệc của gia đình Sydney màu xuân năm ngoái.”

“À. Rất vui được gặp cô.” Giọng bà uể oải, cử chỉ của bà thân mật, nhưng Portia có thể nhận ra bà chẳng nhớ gì. Một khoảng im lặng dài trôi qua, và Colleen không cố gắng lấp đầy nó.

“Những vật đấu giá thú vị.” Portia cưỡng lại ham muốn chộp ly rượu gin và nước khoáng từ người phục vụ đi ngang qua.

“Đúng, rất thú vị,” Colleen đáp.

“Tối nay ở đây hơi nóng. Tác phẩm điêu khắc bằng băng có vẻ đang đấu một trận nắm chắc phần thua.”

“Ồ, Tôi không để ý.”

Đúng là tuyệt vọng. Portia không muốn mình trông như kẻ nhỉnh hót, và cô quyết định rút khỏi tình thế bất lợi khi nhận thấy sự chuyển đổi tinh tế trong không khí của căn phòng. Mức độ tiếng ồn giảm xuống, đầu quay chỗ này chỗ kia. Cô quay ra để xem cái gì đã gây nên sự chú ý.

Và đất dưới chân cô như sụp xuống.

Bodie đứng ngay ngưỡng cửa, thân hình khổng lồ được bao bọc trong bộ vest mùa hè màu be nhạt được cắt may hoàn hảo kèm áo sơ mi màu sô cô la và cà vạt trang trí hoa văn tinh tế. Anh trông giống như tên xã hội đen đậm thuê chém mướn, rất đáng sợ và rất đắt giá. Cô muốn chạy vào vòng tay anh. Cùng lúc, cô cảm thấy sự thôi thúc hoang dại muốn chui xuống dưới bàn bày đồ ăn. Tối nay những kẻ ngồi lê đôi mách khét tiếng nhất thành phố đều đang ở đây. Chỉ mình Toni Duchette thôi cũng có thể loan tin tới nhiều người hơn cả đài phát thanh WGN.

Đầu gối cô rã rời, đầu ngón tay cô tê cóng. Anh làm gì ở đây? Rồi đầu óc cô lướt nhanh tới hình ảnh anh đứng khóa thân trước chiếc bàn nhỏ trong phòng khác, nơi cô cất tất cả thư từ cá nhân. Anh đi ra chỗ khác khi cô lại gần, nhưng anh hẳn đã nhìn thấy chồng giấy mời cô chưa bao giờ đề cập với anh: Bữa tiệc bể bơi nhà Morrison, buổi khai trương phòng tranh Sông Bắc mới, buổi vận động từ thiện tối nay. Anh hẳn biết chính xác tại sao cô không mời anh đi cùng. Giờ thì anh định bắt cô phải trả giá.

Mùi Shalimar ngọt ngào giả tạo của Colleen khiến bụng cô cồn lên. Nụ cười giang hồ của Bodie không khiến người ta an tâm chút nào lúc anh tiến thẳng về phía cô. Mồ hôi nhỏ giọt giữa hai bầu ngực cô. Đây không phải là người đàn ông chấp nhận sự coi thường của người khác.

Colleen quay lưng về phía anh. Portia không biết làm sao để chuẩn bị tinh thần cho thảm họa lớn như thế này. Anh dừng lại ngay sau Colleen. Nếu người phụ nữ lớn tuổi đó nhìn quanh, hẳn bà đã lên cơn đau tim. Sự nhạo báng biến đôi mắt màu xanh nước biển của anh thành màu xám đen. Anh giơ tay lên. Và đặt lên vai Colleen.

“Chào người đẹp.”

Portia nghẹn thở. Bodie vừa gọi Colleen là “Người đẹp”?

Người phụ nữ lớn tuổi ngược lên. “Bodie? Cháu làm gì ở đây thế?”

Thế giới của Portia quay cuồng.

“Cháu nghe nói họ có đồ uống miễn phí,” anh nói. Và rồi anh đặt nụ hôn vào bên má mỏng như giấy của Colleen.

Colleen trượt tay vào trong bàn tay to lớn của anh và nói dần dỗi, “Dì nhận được chiếc thiệp sinh nhật để sợ cháu gửi cho dì rồi, và nó không buồn cười chút nào.”

Colleen mím môi. “Ta không thừa nhận gì hết. Không giống mẹ cháu, ta không đồng ý khuyến khích hành vi của cháu.”

Cái nhìn chăm chăm của Bodie chuyển sang Portia, nhắc Colleen phải tỏ thái độ nhã nhặn. “Ồ, Paula... Đây là Bodie Gray.”

“Tên cô ấy là Portia,” anh nói. “Và bọn cháu gặp nhau rồi.”

“Portia?” Trán bà nhăn lại. “Cháu có chắc không?”

“Chắc chắn, dì Cee.”

Dì Cee?

“Portia? Mới đậm chất Shakepears làm sao.” Colleen vỗ nhẹ cánh tay Bodie và mỉm cười với cô. Mặc dù vẻ ngoài có vẻ đáng sợ nhưng cháu trai tôi tương đối vô hại.”

Portia loạng choạng trên đôi giày cao gót nhọn hoắt. “Cháu của bà?”

Bodie vỗ tay trấn an cô. Khi anh chạm vào cánh tay cô, giọng nói hăm dọa, mềm mại của anh lướt qua giống như tấm lụa đen. “Có lẽ cô nên dứt đầu vào giữa hai đầu gối đi.”

Thế còn về bãi đậu xe moóc và người bố say xỉn? Còn về những con gián và những người phụ nữ không ra gì? Anh đã bịa đặt tất cả. Suốt thời gian qua anh đang đùa giỡn cô.

Cô không thể chịu đựng được. Cô quay đi và vội vã băng qua đám đông. Những khuôn mặt lướt qua khi cô lao ra hành lang, ra ngoài nhà hàng. Không khí ban đêm đặc quánh và nặng nề vì cái nóng và hơi ẩm. Cô đi xuống phố, băng qua những cửa hàng có cửa chớp, đi ngang qua bức tường với những hình vẽ graffiti. Nhà hàng Bucktown nằm cạnh khu Công viên Humbolt kém sang trọng hơn, nhưng cô vẫn tiếp tục đi, không quan tâm cô đang tới đâu, chỉ biết cô phải

tiếp tục di chuyển. Chiếc xe buýt CTA gầm rú vụt qua, và gã du côn đáng sợ tặng cô cái nhìn đánh giá ranh mãnh. Thành phố bao bọc xung quanh cô, nóng bức, ngọt ngào, đầy hăm dọa. Cô bước khỏi vỉa hè.

“Xe của cô ở lối khác,” Bodie nói từ phía sau cô.

“Tôi không có gì để nói với anh hết.”

Anh túm tay cô và kéo cô trở lại vỉa hè. “Thế còn việc xin lỗi vì đối xử với tôi không hơn gì một súc thịt?”

“Ồ, không, đừng có làm thế. Anh không đẩy nó qua cho tôi được đâu. Anh mới là người nói dối. Toàn bộ câu chuyện đó... Những con gián, ông bố rượu chè. Ngay từ đầu anh đã nói dối. Anh không phải vệ sĩ Heath.”

“Anh ấy có thể tự bảo vệ mình tương đối tốt.”

“Suốt thời gian vừa qua anh đã cười nhạo tôi.”

“Đúng, đại loại thế. Khi tôi cười nhạo bản thân mình.” Anh đẩy cô vào trong ngưỡng cửa kín của cửa hàng hoa tòi tàn với chiếc cửa sổ bẩn thỉu. “Tôi lẽ ra đã kể với cô những gì cô cần nghe nếu cả hai chúng ta có cơ hội.”

“Dối trá là ý tưởng của anh về cách bắt đầu một mối quan hệ sao?”

“Chúng là ý tưởng của tôi về cách bắt đầu mối quan hệ này.”

“Vậy là toàn bộ chuyện này đều được tính toán trước?”

“Giờ thì cô tóm được tôi rồi.” Anh xoa ngón tay cái lên hai cánh tay cô chỗ anh đang giữ cô, rồi thả cô ra. “Ban đầu tôi đùa cợt với cô vì cô khiến tôi tức giận. Cô muốn một con ngựa giống, còn hơn rất sẵn lòng chiều theo, nhưng chẳng mấy chốc tôi bắt đầu bực bội vì trở thành bí mật nho nhỏ xấu xa của cô.”

Cô nhắm nghiền mắt lại: “Anh hẳn đã không phải là bí mật nếu anh nói cho tôi biết sự thật.”

“Phải. Cô hẳn sẽ thích điều đó. Tôi có thể tưởng tượng được cô hẳn sẽ khoe khoang tôi trước mặt bạn bè, để tất cả mọi người biết mẹ tôi và Colleen Corbett là chị em gái. Sớm hay muộn cô cũng sẽ phát hiện ra họ nội nhà tôi thậm chí còn danh giá hơn. Quý tộc lâu đời. Điều đó hẳn sẽ khiến cô thực sự hạnh phúc, đúng không?”

“Anh hành động giống như tôi là kẻ trưởng giả học làm sang tồi tệ.”

“Đừng cố phủ nhận điều đó. Tôi chưa bao giờ thấy bất kỳ ai sợ hãi dư luận như cô.”

“Điều đó không đúng. Tôi là chính mình. Và tôi không tha thứ cho việc bị thao túng.”

“Phải rồi. Sự mất kiểm soát khiến cô sợ phát khiếp.” Anh di chuyển ngón tay xuống má cô.
“Đôi khi tôi nghĩ cô là người dễ hoảng sợ nhất mà tôi biết. Cô sợ thất bại đến mức phát ốm.”

Cô đẩy anh ra, tức giận đến mức gần như không nói thành lời. “Tôi là người phụ nữ mạnh mẽ nhất anh từng biết.”

“Cô mất quá nhiều thời gian để cố gắng chứng minh sự vượt trội của mình đến mức quên mất phải sống ra sao. Cô bị ám ảnh về tất cả những điều sai trái, không chịu để bất kỳ ai thấy được con người bên trong cô, và rồi không thể lý giải tại sao cô lại không hạnh phúc.”

“Nếu cần bác sĩ tâm lý, tôi sẽ thuê một người.”

“Đáng lẽ cô nên làm điều đó từ lâu rồi. Tôi cũng đã sống những tháng ngày tăm tối, và tôi không khuyến khích chuyện đó.” Anh ngập ngừng, và cô tưởng anh đã nói xong, nhưng anh lại tiếp tục. “Sau khi phải từ bỏ bóng bầu dục, tôi gặp rắc rối lớn với chất gây nghiện. Tất tần tật, tôi thử hết. Gia đình thuyết phục tôi vào trại cai nghiện, nhưng tôi nói với tất cả mọi người rằng những nhà tư vấn đều là những kẻ khốn nạn và bỏ đi sau hai ngày. Sáu tháng sau Heath tìm thấy tôi bất tỉnh trong một quán bar. Anh ấy đập đầu tôi vào tường hai lần, nói với tôi anh ấy từng ngưỡng mộ tôi nhưng tôi đã biến thành kẻ tồi tệ đáng hổ thẹn nhất anh ấy từng thấy. Rồi anh ấy mời tôi làm việc. Anh ấy không hề lên lớp về việc giữ mình trong sạch, nhưng tôi biết đó là một phần của thỏa thuận, vì thế tôi đề nghị anh ấy cho tôi sáu tuần. Tôi giam mình trong trại cai nghiện, và lần này tôi quyết tâm. Những người tư vấn đã cứu cuộc đời tôi.”

“Tôi không phải con nghiện.”

“Sợ hãi cũng có thể là một cơn nghiện.”

Mặc dù mũi tên tẩm độc của anh bắn trúng đích, cô không chớp mắt. “Nếu có chút tôn trọng dành cho tôi, tại sao anh vẫn còn luẩn quẩn quanh tôi?”

Anh dịu dàng trượt bàn tay vào trong tóc cô và vén một lọn tóc về phía sau tai. “Bởi tôi là gã khờ trước những xinh vật xinh đẹp bị tổn thương.”

Bên trong cô có thứ gì đó vỡ vụn.

“Và bởi,” anh tiếp tục, “Khi cô bỏ đi tắm rào chắn xung quanh, tôi nhìn thấy một người đàn

bà thông minh và nồng nàn.” Anh dùng ngón tay cái xoa gò má cô. “Nhưng cô lại sợ sự dẫn dắt của trái tim đến mức cô đang chết dần bên trong.”

Cô cảm thấy bản thân đang vỡ vụn, và cô trừng phạt anh bằng cách duy nhất cô biết. “Rác rưởi. Anh vẫn ở đây bởi vì anh thích ngủ với tôi.”

“Cả điều đó nữa.” Anh hôn lên trán cô. “Có một người phụ nữ lẩn trốn phía sau tất cả sự sợ hãi đó. Tại sao cô không để cô ấy thoát ra và chơi đùa?”

Vì cô không biết làm cách nào.

Sự căng thẳng trong lòng ngực khiến cô khó thở. “Đi đi.” Đẩy anh ra, cô đi xuống đường, nửa đi, nửa đi, nửa chạy. Nhưng anh cũng đã nhìn thấy những giọt nước mắt của cô, và vì thế, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Bodie nghe thấy tiếng ti vi tường thuật trận bóng bầu dục khi bước vào căn hộ cao cấp ở Wrigleyville của anh. “Cứ tự nhiên như ở nhà,” anh lẩm bẩm, để chìa khóa lên chiếc bàn kiểu truyền giáo đặt trong phòng khách.

“Cám ơn,” Heath nói từ trên chiếc xô pha lớn trong phòng khách của Bodie. “Đôi Bít Tất vừa để đối phương kiểm điểm.”

Bodie thả mình vào chiếc ghế bành đối diện với Heath. Không giống nhà của Heath, nhà Bodie được trang bị nội thất đầy đủ. Bodie thích kiểu thiết kế cân đối của thời Nghệ thuật và Thủ công, và trong những năm qua anh đã mua vài tác phẩm xuất sắc của Stickley và bổ sung những dụng cụ gắn vào tường theo phong cách thủ công. Anh tháo giày ra. “Anh nên bán nhà đi hoặc là sống ở đó.”

“Tôi biết.” Heath đặt chai bia xuống. “Anh trông như giẻ rách ấy.”

“Có cả nghìn phụ nữ xinh đẹp trong thành phố này, ấy vậy mà tôi lại phải lòng Portia Powers.”

“Anh đã tự dọn đường cho nỗi sầu khổ vào đêm đầu tiên khi hăm dọa cô ta với tư cách vệ sĩ chết tiệt đó.”

Bodie xoát tay lên đầu. “Nói điều gì đó mà tôi không biết đi.”

“Nếu người phụ nữ đó nhận ra anh sợ cô ta như thế nào, anh tiêu chắc rồi.”

“Cô ta đúng là rắc rối. Tôi không ngừng tự nhủ phải tránh xa, nhưng... Chết tiệt, tôi không biết... Nó giống như tôi có thể nhìn thấu bên trong, thấy được con người thực của cô ấy bên dưới tất cả những thứ vớ vẩn đó.” Anh cựa mình trong chiếc ghế bành, không thoải mái khi phải nói quá nhiều, thậm chí cả với người bạn thân nhất của mình.

Heath hiểu. “Hãy bảo tôi là chúng ta không có cùng cảm xúc đi, Mary Lou.”

“Đồ chết giẫm.”

“Im miệng mà xem trận đấu đi.”

Bodie thư giãn trong chiếc ghế bành. Ban đầu anh bị hấp dẫn bởi sắc đẹp của Portia rồi sau đó là sự gan dạ tuyệt đối của cô. Cô can đảm và quả quyết không kém bất kỳ đồng đội của anh, và đó là những phẩm chất anh kính trọng. Nhưng lúc gần gũi, anh nhìn thấy một người đàn bà khác, bất an, rộng lượng, có tâm hồn, và anh không thể bỏ qua ý nghĩ người đàn bà yếu đuối không xù lông xù cánh này mới chính là Portia Powers thực sự. Tuy nhiên, kẻ ngốc nào lại phải lòng một người cần phải chữa lành đến thế?

Lúc còn nhỏ, anh từng mang những con vật bị thương về nhà và cố gắng chăm sóc chúng cho đến khi chúng khỏe lại. Rõ ràng anh vẫn đang làm điều đó.

Annabelle gặp khó khăn khi tìm chỗ đậu cho Xe Tăng, nhưng cô chỉ muộn hai phút cho cuộc họp mà Heath đã lên lịch, điều này gần như không thể bào chữa trước cái nhìn khiển trách từ cô Nhân Viên Tai Quái. Kênh truyền hình thể thao đang được chiếu trên màn hình ti vi trong sảnh, điện thoại reo ở phía sau, và một nhân viên thực tập của Heath vật lộn để thay mực máy in trong buồng dụng cụ. Cửa văn phòng bên trái đóng khi cô đến đây lần đầu tiên, nhưng giờ thì mở, và cô nhìn thấy Bodie gác chân lên bàn và điện thoại dí sát vào tai. Anh vẫy tay lúc cô đi ngang qua. Cô mở cửa văn phòng Heath là nghe thấy giọng phụ nữ khàn khàn.

“... và tôi rất lạc quan về cô ấy. Cô ấy xinh đẹp ngỗ ngàng.” Portia Powers ngồi trong ghế bành trước bàn làm việc của Heath. Tin nhắn thoại của anh đã không đề cập tới chuyện đây là cuộc họp ba bên.

Chỉ nhìn mục tóc ta ấy cũng khiến Annabelle cảm thấy tang thương. Thời trang mùa hè được cho là phụ thuộc hoàn toàn vào màu sắc, nhưng có thể Annabelle đã hơi quá đà với áo màu chanh, chân váy màu vàng chanh, và đôi hoa tai hình giọt lệ với những viên đá màu xanh cô đã tìm thấy ở hiệu TJ Maxx. Ít ra tóc cô trông khá tử tế. Lúc này, khi mái tóc đã dài hơn, cô có thể dùng chiếc máy làm xoắn cỡ đại, nhưng rồi việc lấy tay làm lược lại cho kết quả là sự rối bù như thường lệ.

Portia về tổng thể đều thanh lịch trong bộ đồ bằng lụa màu ghi xám. Tương phản với mái tóc tối màu, hiệu quả thật kinh ngạc. Đôi hoa tai màu hồng hình cánh hoa nhỏ mang lại sự cảm nhận tinh tế về màu sắc tương phản với làn da trắng sứ của cô, và chiếc túi xách hiệu Kate Spade màu hồng nằm cạnh cô trên sàn nhà. Cô không hề sai lầm khi chế ngự tông hồng bằng đôi giày hở gót màu đen sành điệu.

Hoặc là một trong số chúng màu đen.

Annabelle nhìn chăm chăm vào chân đối thủ. Nhìn thoáng qua, hai chiếc giày trông giống hệt. Cả hai đều hở mũi và đế thấp, nhưng một bên là chiếc giày hở gót màu đen và bên kia là màu tím than. Thế là sao vậy?

Annabelle nhìn đi chỗ khác và bỏ cặp kính râm vào trong túi xách. “Xin lỗi tôi tới muộn. Xe Tăng không thích bất kỳ chỗ đậu xe nào mà tôi chỉ cho ông ấy.”

“Xe Tăng là xe của Annabelle,” Heath giải thích khi đứng dậy khỏi bàn và chỉ chiếc ghế cạnh Portia. “Ngồi xuống đi. Tôi không cho là cô và Portia đã gặp nhau.”

“Sự thật là chúng tôi gặp rồi.” Portia ngọt ngào đáp.

Qua cửa sổ dài choáng cả bức tường phía sau bàn làm việc, Annabelle thấy một chiếc thuyền buồm đang lướt trên hồ Michigan xa xa. Cô ước gì mình đang ở trên đó.

“Chúng ta đã như thế này kể từ mùa xuân,” Heath nói, “Và giờ mùa bóng chuẩn bị bắt đầu. Tôi nghĩ cả hai người đều biết tôi đã hy vọng mọi chuyện tiến triển xa hơn.”

“Tôi hiểu.” Vẻ tự tin nhẹ nhàng của Portia trái ngược với hai chiếc giày cộc kệch của cô. “Tất cả chúng ta đều hy vọng chuyện này dễ dàng hơn. Nhưng anh là người cực kỳ sáng suốt, và xứng đáng có một người phụ nữ đặc biệt.”

Đồ nịnh bợ, Annabelle nghĩ. Tuy nhiên, trong vấn đề liên quan đến Heath, Annabelle không hẳn xứng đáng được đánh giá cao về trình độ chuyên môn, và cô có thể theo gương Portia thay vì làm gì khác.

Portia chuyển trọng tâm nhẹ nhàng trong ghế, khiến mặt cô tắm trong ánh sáng chói hơn. Cô không trẻ như Annabelle nghĩ khi họ gặp nhau lần trước, và lớp trang điểm chuyên nghiệp không giấu nổi những vết chân chim dưới mắt. Quá nhiều đời sống về đêm hay điều gì đó nghiêm trọng hơn?

Heath ngồi ghé lên mép bàn. “Portia, chị đã tìm được Keri Winters, và mặc dù chuyện không đi đến đâu, chị đang đi đúng hướng. Nhưng chị cũng đã gửi đến quá nhiều ứng cử viên không nằm trong diện tiêu chuẩn.”

Portia không mắc sai lầm cố gắng biện hộ. “Anh nói đúng. Tôi lẽ ra nên loại nhiều người hơn, nhưng tất cả những phụ nữ tôi lựa chọn đều rất đặc biệt, và tôi không thích phỏng đoán những khách hàng sáng giá nhất của mình. Từ giờ trở đi tôi sẽ cẩn thận hơn.”

Mụ tác ta thật khéo. Annabelle phải thừa nhận điều đó.

Heath hướng sự chú ý sang Annabelle. Không ai có thể hình dung hai đêm trước anh đã ngủ gật trong phòng ngủ trên gác mái của cô, hoặc đêm đó, trong căn biệt thự xinh xắn bên hồ Michigan, họ đã làm tình. “Annabelle, cô sàng lọc tốt hơn, và đã giới thiệu cho tôi rất nhiều đối tượng tầm tầm, nhưng cô không tìm được ai tiềm năng.”

Cô định đáp lại, nhưng cô chưa kịp nói, anh đã ngắt lời. “Gwen không tính.”

Không giống Portia, Annabelle nhanh chóng phản kháng. “Gwen gần như hoàn hảo.”

Portia ngồi thẳng hơn trên ghế. Annabelle bắt tréo tay trên đùi vẻ nghiêm nghị. “Anh phải thừa nhận cô ấy chính xác là những gì anh đang tìm kiếm.”

“Phải rồi, giấc mơ lấy người vợ khác của tôi.”

“Anh dồn tôi vào chân tường,” cô đáp lại. “Và hãy thành thật đi. Một khi hiểu anh rồi, cô ấy sẽ cho anh ra rìa. Anh đòi hỏi sự duy trì quá quắt.”

Mắt Portia mở to như cánh bướm. Cô nghiên cứu Annabelle kỹ hơn. Rồi cô có vẻ hơi bực bội. Cô không bắt tréo chân nữa, rồi lại bắt tréo chân. Bàn chân ở trên- đi chiếc giày hở gót màu tím than- bắt đầu gõ nhịp. “Tôi chắc lúc này Annabelle đã được học cách thận trọng hơn với việc kiểm tra lý lịch.”

Annabelle giả vờ ngạc nhiên. “Đáng ra tôi phải kiểm tra lý lịch của Heath ư?”

“Không phải lý lịch của Heath,” Portia vặn vẹo. “Cánh phụ nữ kia!”

Heath nén cười. “Annabelle đang bẫy cô. Tôi học được rằng tốt nhất là cứ lờ cô ấy đi.”

Giờ thì Portia trông có vẻ vô cùng bối rối. Annabelle gần như thấy tội nghiệp cho cô ta khi cô nhìn chiếc giày màu tím than chuyển động mỗi lúc một nhanh hơn.

Trong lúc đó, Heath chạy nước rút đến vạch cầu môn. “Mọi chuyện sẽ diễn ra như thế này, các quý cô. Tôi đã phạm sai lầm khi không ký hợp đồng ngắn hạn hơn, nhưng tôi sẽ sửa chữa nó ngay bây giờ. Mỗi người chỉ còn lại một cơ hội duy nhất. Chỉ có thể thôi.”

Chiếc giày màu đen đóng băng. “Anh nói một cơ hội...”

“Mỗi người một lần giới thiệu,” Heath nói chắc chắn.

Portia thay đổi tư thế trên ghế, gõ gót giày của cô vào chiếc túi xách Kate Spade. “Điều đó không thực tế.”

“Hãy chấp nhận điều đó.”

“Anh có chắc anh thực sự muốn lấy vợ hay không?” Annabelle hỏi. “Bởi, nếu thực sự muốn, có thể anh nên nghĩ lại về khả năng – còn hơn cả khả năng, theo đánh giá của tôi, nhưng tôi đang cố gắng nói giảm nói tránh...Có bao giờ anh nghĩ về khả năng chính anh chứ không phải chúng tôi là người đang phá hoại quá trình này không?”

Portia ném cho cô cái nhìn cảnh báo. “*Phá hoại* là một từ mạnh. Tôi chắc những gì Annabelle muốn nói là...”

“Những gì Annabelle muốn nói” – cô đứng dậy – “Chính là chúng tôi đã giới thiệu cho anh một vài phụ nữ xuất sắc, nhưng anh chỉ cho một người trong số họ cơ hội. Người *không phù hợp* – một lần nữa, đây chỉ là quan điểm của tôi. Chúng tôi không phải phù thủy, Heath. Chúng tôi phải làm việc với những con người bằng xương bằng thịt, không phải người phụ nữ nào đó anh tưởng tượng trong đầu.”

Portia đắp nụ cười giả tạo lên trên mặt và nhanh chóng cứu chiếc tàu đang chìm xuống. “Tôi hiểu những gì anh nói, Heath. Anh không hài lòng với dịch vụ anh nhận được từ Mai Mỗi Power. Anh muốn chúng tôi xem xét các ứng cử viên một cách cẩn thận hơn, và chắc chắn đó là đòi hỏi hợp lý. Tôi không thể nói thay cho cô Granger, nhưng tôi hứa từ giờ trở đi chuyện đó sẽ được tiến hành cẩn trọng hơn.”

“Rất cẩn trọng,” anh nói. “Chị có một buổi giới thiệu. Cô cũng tương tự, Annabelle. Sau đó, mọi chuyện sẽ kết thúc.”

Nụ cười giả tạo của Portia biến mất. “Nhưng hợp đồng của anh kéo dài đến tháng Mười. Giờ mới chỉ là giữa tháng Tám.”

“Không cần phải phí lời,” Annabelle nói. “Heath muốn một cái cớ để sa thải chúng ta. Anh ấy không tin vào sự thất bại, và nếu sa thải chúng ta, anh ấy có thể đổ lỗi cho người khác.”

“Sa thải chúng ta?” Portia trông có vẻ mệt mỏi.

“Đó sẽ là kinh nghiệm mới cho chị.” Annabelle ủ rũ nói, “May mắn thay, tôi đã kinh qua rồi.”

Portia trấn tĩnh lại. “Tôi biết chuyện này nản lòng thật, nhưng ai liên quan cũng đều thế cả. Anh xứng đáng được nhận thành quả, và anh sẽ có chúng, nhưng cần phải kiên nhẫn.”

“Tôi đã kiên nhẫn hàng tháng,” anh nói. “Lâu thế đủ rồi.”

Annabelle nhìn gương mặt buồn bã kiêu ngạo của anh và không thể giữ im lặng được. “Anh có định giành quyền sở hữu cho bất kỳ phần nào của vấn đề không?”

Anh gập cái nhìn chăm chăm của cô. “Chắc chắn rồi. Đó chính là điều tôi làm lúc này đây. Tôi đã nói tôi đang tìm kiếm một người đặc biệt, và nếu cho rằng có thể dễ dàng tìm ra cô ấy thì tôi đã tự mình làm rồi.” Anh đứng lên khỏi góc bàn. “Dành tất cả thời gian hai người cần để đưa ra buổi giới thiệu cuối cùng. Và tin tôi đi, tôi chính là người mong mỏi nhất rằng một trong hai người sẽ tìm được đối tượng phù hợp.”

Anh tiến về phía cửa, rồi đứng lùi lại để họ đi ra, đầu anh hằn thành nét trên tấm biển Bãi Xe Moóc Beau Vista treo trên bức tường phía sau.

Annabelle lấy lại chiếc túi xách và trao cho anh cái gật đầu lịch sự nhất, nhưng cô nổi giận đùng đùng khi rời khỏi văn phòng của anh, chắc chắn không có tâm trạng để đi cùng thang máy với Portia, vì thế cô đi nhanh qua sảnh tới chỗ chờ thang máy.

Hóa ra, cô chẳng cần phải vội.

Portia chậm bước lại khi thấy Annabelle biến mất. Văn phòng của Bodie nằm ngay phía trước cô bên tay phải. Lúc trước khi đi ngang qua, cô ép mình không được nhìn vào, nhưng cô biết anh ở đó. Cô có thể cảm nhận được anh qua làn da mình. Thậm chí trong suốt cuộc gặp mặt khủng khiếp với Heath khi cô cần giữ bình tĩnh nhất, cô đã cảm nhận thấy anh.

Cả đêm qua cô thức trắng để hồi tưởng lại những điều kinh khủng anh đã nói với cô. Cô hằng có thể tha thứ cho những lời dối trá anh nói về nền tảng giáo dục của mình, nhưng cô không bao giờ có thể tha thứ cho phần còn lại. Anh là ai mà nghĩ anh sẽ chữa bệnh bằng phân tâm học cho cô? Sai lầm duy nhất của cô chính là anh. Có thể cô hơi buồn bã trước khi gặp anh, nhưng điều đó không quan trọng. Đêm qua anh khiến cô cảm thấy mình như kẻ thất bại, và cô sẽ không để bất kỳ ai làm thế với mình.

Tay cô run run khi cô dừng lại trong văn phòng của anh. Anh đang nói chuyện điện thoại, thân hình khổng lồ của anh ngã ra trên ghế. Trông thấy cô, anh nở nụ cười, và bỏ chân xuống dưới sàn nhà.

“Jimmie, lát tôi gọi lại nhé...Ừ, nghe có vẻ được đấy. Chúng ta sẽ gặp nhau.” Anh đặt điện thoại sang một bên và đứng dậy. “Chào cung...Cung vẫn còn nói chuyện với anh cơ à?”

Nụ cười toe ngốc nghếch chan chứa hy vọng khiến cô nao núng. Thay vì tỏ ra nguy hiểm, anh trông giống như đứa trẻ nhìn thấy chiếc xe đẹp mới dựng trước hiên nhà. Cô quay đi để lấy lại bình tĩnh và đứng đối diện với bức tường lưu niệm. Cô nhìn vài trang bìa tạp chí được đóng khung, vài bức ảnh đội tuyển từ những ngày anh còn chơi bóng, những bài báo được cắt ra. Nhưng chính bức ảnh đen trắng khiến cô chú ý. Người chụp ảnh bắt được hình ảnh Bodie với chiếc mũ bảo hiểm ngả về phía sau, quai mũ bung đưa, một mảng đất có dính vào góc mũ che trên mặt anh. Mắt anh ánh lên với niềm vui chiến thắng và nụ cười sáng rực của anh sở hữu cả thế giới. Cô cắn môi và ép mình quay lại đương đầu với anh. “Bodie, tôi sẽ kết thúc chuyện này.”

Anh đi vòng qua bàn, nụ cười tắt dần. “Đừng làm vậy, cung.”

“Anh không thể nhằm lẫn hơn thế về tôi.” Cô ép mình nói những lời khiến cô an toàn. “Tôi yêu cuộc sống của mình. Tôi có tiền, có nhà đẹp, và sự nghiệp thành công. Tôi có bạn bè – những người bạn thân thiết, tốt bụng.” Giọng cô nghẹn lại. “Tôi yêu cuộc sống của mình. Tất cả các phần của nó. Ngoại trừ phần liên quan đến anh.”

“Đừng mà, em yêu.” Anh giơ bàn tay như chiếc lưới câu thép dịu dàng về phía cô, một cử chỉ khẩn nài. “Em là một chiến binh,” anh nói nhẹ nhàng. “Có can đảm để chiến đấu vì chúng ta.”

Cô ép lòng mình rắn lại để chống chọi với nỗi đau. “Đó chỉ là chơi bời thôi, Bodie. Trò giải trí. Giờ chuyện đó qua rồi.”

Môi cô bắt đầu run run, giống như đứa trẻ, và cô không chờ anh đáp lại. Cô quay đi...rời văn phòng của anh...chết lặng trong thang máy đi xuống phố. Hai người khá trẻ đi ngang qua cô khi cô bước ra ngoài. Một người chỉ xuống dưới chân cô, và người kia cười lớn.

Portia phớt lờ họ, chớp mắt ngăn những giọt nước mắt, nghẹt thở. Một chiếc xe bus du lịch hai tầng màu đỏ trường qua, người hướng dẫn trích dẫn lời của nhà văn Carl Sandburg bằng giọng quá kịch khiến cô có cảm giác như những móng tay đang cạo trên tấm bảng là da cô.

“Sôi nổi, ồn ào...Thành phố của những đôi vai lớn: Họ nói với tôi bạn xấu xa, và tôi tin họ...”

Portia lau mắt và bước đi. Cô có việc phải làm. Công việc sẽ chữa lành mọi thứ.

Điều hoa không khí của Xe Tăng bị hỏng, và khi về tới nhà sau cuộc họp với Heath, điện

mạo của Annabelle đã xuống cấp trầm trọng thành một đồng quần queo nhần nhúm, nhưng cô không vào trong nhà ngay. Thay vào đó, cô lại ở trong xe ô tô, cửa kính hạ xuống, chuẩn bị tinh thần cho bước tiếp theo. Anh chỉ cần cho cô thêm một buổi giới thiệu. Điều đó có nghĩa cô không thể trì hoãn việc này lâu hơn được nữa. Ngay cả như thế, cô vẫn phải dồn hết ý chí mới lôi được điện thoại từ trong túi xách ra và bấm số.

“Chào Delaney. Annabelle đây. Ừ, mình biết. Lâu lắm rồi...”

“Chúng tôi nghèo rớt mùng tơi,” Delaney Lightfield nói với Heath vào buổi tối hẹn hò chính thức đầu tiên của họ, chỉ ba ngày sau khi được giới thiệu. “Nhưng chúng tôi vẫn phải giữ thể diện của mình. Nhờ ảnh hưởng của chú Eldred, tôi có công việc bán hàng tuyệt vời tại Lyric Opera.”

Cô nối tiếp thông tin này bằng nụ cười tươi khiêm nhường, quyến rũ khiến Heath mỉm cười. Ở tuổi hai chín, Delaney gợi anh nhớ tới một Audrey Hepburn tóc vàng và khỏe mạnh hơn. Cô mặc chiếc váy liền không tay màu tím than với sợi dây chuyền ngọc trai của cụ cố. Cô lớn lên ở Rừng Hồ và tốt nghiệp trường Smith. Cô là tay trượt tuyết lão luyện và chơi quần vợt giỏi. Cô chơi golf, cưỡi ngựa, và nói được bốn thứ tiếng. Mặc dù nhiều thập kỷ duy trì công việc kinh doanh lỗi thời đã vắt kiệt gia sản nhà Lightfield và buộc họ phải bán ngôi nhà mùa hè của gia đình tại vịnh Bar, Maine, cô thích tính thử thách của việc mình tự gây dựng. Cô thích nấu ăn và thú nhận đôi khi cô ước mình đã đi học trường dạy nấu ăn. Người phụ nữ trong mơ của anh cuối cùng đã xuất hiện.

Buổi tối khá suôn sẻ, anh chuyển từ bia sang rượu, tự nhắc nhở mình cẩn thận với ngolf từ, và tìm cách hợp lý để đề cập đến buổi triển lãm mới của Fauvist tại Viện Nghệ thuật. Sau bữa tối, anh đưa cô về căn hộ cô cùng chia sẻ với hai người khác và tặng cô nụ hôn lịch thiệp lên má. Khi anh lái xe đi khỏi, mùi hương thoang thoảng của hoa oải hương Pháp còn vương vấn trong xe ô tô. Anh chộp điện thoại di động để gọi cho Annabelle, nhưng anh quá hào hứng để về nhà. Anh muốn nói chuyện trực tiếp với cô. Hát theo đài bằng giọng nam trung lạc điệu, anh đi về phía Công viên Liễu Gai.

Annabelle mở cửa. Cô mặc áo sọc cổ chữ V và váy ngắn màu xanh lá cây tôn đôi chân lên rất nhiều. “Tôi hẳn nên gửi tối hậu thư sớm hơn,” anh nói. “Cô nhất định biết cách hoàn thành công việc dưới áp lực.”

“Tôi nghĩ là anh thích cô ấy.”

“Cô ấy đã gọi cho cô chưa?”

Annabelle gật đầu nhưng không nói gì thêm, và anh căng thẳng. Có thể cuộc hẹn đã không

tốt đẹp như anh tưởng. Delaney thuộc dòng dõi quý tộc. Chuyện gì xảy ra nếu cô ấy bắt gặp quá nhiều không khí của bãi đậu xe mooc?

“Tôi vừa nói chuyện với cô ấy cách đây mấy phút,” cuối cùng Annabelle nói. “Cô ấy có ấn tượng rất tốt. Xin chúc mừng.”

“Thật hả?” Bản năng của anh hoàn toàn chính xác. “Tuyệt quá. Chúng ta hãy ăn mừng nào. Một chai bia thì sao nhỉ?”

Annabelle bất động. “Bây giờ...không phải lúc.”

Cô liếc về phía sau, và đó chính là lúc anh tỉnh ra. Cô không ở nhà một mình. Anh ghi nhận lớp son bóng tươi mới và chiếc váy ngắn màu xanh nước biển của cô. Tâm trạng vui vẻ của anh xẹp xuống. Cô đang cùng với ai?

Anh nhìn chăm chú qua đỉnh đầu cô, nhưng phòng phía trước trống không. Điều đó không có nghĩa là trong phòng ngủ cũng tương tự...Anh cưỡng lại thôi thúc muốn xông vào và tận mắt chứng kiến. “Không sao,” anh nói một cách khó khăn, “Tuần sau chúng ta sẽ nói chuyện.”

Nhưng thay vì bỏ đi, anh vẫn đứng đó. Cuối cùng cô gật đầu và đóng cửa lại.

Năm phút trước, anh vô cùng hạnh phúc. Giờ đây anh chỉ muốn đá cái gì đó. Anh đi xuống vỉa hè và trèo vào trong xe, nhưng mãi đến khi lách ra khỏi chỗ đậu xe, đèn phía trước xe mới bắt gặp chiếc ô tô đứng bên kia đường. Trước đó, anh quá mải suy nghĩ nên không để ý thấy, nhưng lúc này anh không vương bận gì hết.

Lần gần đây nhất anh nhìn thấy chiếc Porsche màu đỏ tươi đó, nó đậu tại trụ sở chính của đội Ngôi Sao.

Annabelle lê bước vào trong bếp. Dean ngồi trên bàn, một tay cầm lon Coca, tay kia cầm bộ bài. “Đến lượt chị chia bài,” anh nói.

“Tôi không muốn chơi nữa.”

“Tối nay chị chẳng vui gì cả.” Anh đặt bộ bài xuống.

“Giống như cậu là trò cười vậy hả?” Kevin bị bong gân mắt cá chân trong trận đấu hôm Chủ nhật, vì thế Dean được thay vào ở hiệp thứ hai và ném bóng thành công bốn lần trước khi tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên. Báo chí vây lấy anh, đó là lý do tại sao anh quyết định ẩn mình trong nhà cô một lúc.

Nước nhỏ giọt từ vòi nước trong bồn rửa, tiếng tưng tưng khó chịu của nó khiến cô phát

cáu. Cô biết Delaney và Heath sẽ tương xứng. Sự kết hợp thú vị giữa vẻ ngoài, sự khỏe khoắn tinh nghịch như con trai và dòng dõi không chê vào đâu được của Delaney có thể đoán trước sẽ hạ gục Heath. Delaney luôn là điểm yếu đối với những anh chàng nam nhi đại trượng phu.

Annabelle gặp Delaney hai mươi một năm trước tại trại hè, và họ trở thành bạn thân, mặc dù Delaney nhỏ hơn cô hai tuổi. Sau những ngày ở trại hè, họ ít gặp nhau hơn, chủ yếu gặp ở Chicago khi Annabelle tới thăm bà ngoại. Trong thời gian học đại học, họ dần dần xa nhau và chỉ mới liên lạc lại cách đây vài năm. Giờ thì vài tháng họ gặp nhau một lần để cùng ăn trưa, không còn là bạn bè thân thiết nữa mà là những người quen thân thiện có chung những câu chuyện cũ rích. Đã bao nhiêu tuần nay, Annabelle nghĩ Delaney và Heath hoàn hảo với nhau thế nào, vậy nhưng tại sao cô lại phải đợi lâu đến thế để giới thiệu họ với nhau?

Bởi cô biết họ hoàn hảo như thế nào với nhau.

Cô chăm chú nhìn Dean, lúc này đang tung bóng ngô lên không trung và lấy miệng đón lấy khi chúng rơi xuống. Giá mà pha chuyển bóng của anh cũng chính xác như thế. Cô tắt vòi nước nhỏ giọt rồi ngồi phịch xuống bàn, một tâm hồn đồng điệu đang buồn rầu.

Máy nén của tủ lạnh đột ngột tắt, và nhà bếp hoàn toàn yên lặng ngoại trừ tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ hoa cúc treo tường và tiếng rơi nhẹ nhàng của bóng ngô đang tìm mục tiêu của nó.

“Cậu có muốn thân mật không?” cô nói rầu rĩ.

Anh phun một hạt bóng ngô ra. “Không!”

“Cậu không cần phải tỏ ra giận dữ thế.”

Ghế của anh đập mạnh xuống trên cả bốn chân. “Chuyện đó giống như thân mật với chị em gái của mình.”

“Cậu không có chị em gái.”

“Không, nhưng tôi có trí tưởng tượng.”

“Tốt. Dù sao tôi cũng không muốn. Tôi chỉ muốn nói chuyện thôi.”

“Chị chỉ đang cố gắng đánh lạc hướng bản thân bởi chị phải lòng một gã không phù hợp.”

“Cậu chỉ nói vớ vẩn.”

“Tôi nghe thấy tiếng Heath ở ngoài cửa.”

“Công việc.”

“Sao cũng được.” Anh đẩy bát bỏng ngô từ mép bàn lại. “Tôi vui vì chị không để anh ta vào nhà. Bị Bodie theo đuôi cũng đủ mệt với tôi rồi. Anh ta sẽ không từ bỏ đâu.”

“Đã hơn hai tháng rồi. Tôi không thể tin được cậu vẫn chưa tìm được người đại diện. Hay cậu tìm được rồi? Thôi, quên chuyện đó đi, tôi sẽ lại kể với Heath, và tôi không muốn là người ở giữa.”

“Chị có ở giữa đâu. Chị về phe anh ta.” Anh lại ngả về sau. “Vậy tại sao chị không tận dụng cơ hội vàng này để khiến anh ta ghen tuông và mời anh ta vào?”

Chính xác là chuyện cô đã cân nhắc, chỉ có điều, thực ra, để làm gì cơ chứ? Cô phát ốm vì gian dối, phát ốm vì lúc nào cũng đề phòng. Cô chỉ phát minh ra trò say nắng này để vẫn giữ được Heath làm khách hàng, và cô không còn phải lo lắng về điều đó nữa.

“Tôi không thích.”

Cho dù là một vận động viên không được học hành quy củ, Dean vẫn rất thông minh, và cô không thích cách anh đang nhìn cô, vì thế cô cau mày. “Cậu trang điểm đấy à?”

“Kem chống nắng bôi trên cằm. Tôi có một cái mụn”

“Làm thanh niên mới lớn thật tệ.”

“Nếu chị mời anh ta vào, tôi hẳn đã găm vào cổ chị và đủ trò khác.”

Thở dài, cô cầm bộ bài lên và bắt đầu chia. “Đến lượt tôi.”

Delaney ở cạnh Heath khi anh dành thời gian giải lao trong trận đấu đi lại giữa các khu khán đài riêng tại Midwest Sports Dome để tiếp xúc với những nhân vật quyền lực của thành phố. Trong khi anh xem trận đấu của đội Ngôi Sao, tin nhắn được gửi từ khắp cả nước cập nhật cho anh về trận đấu của các khách hàng khác. Anh làm việc qua điện thoại từ lúc sáng sớm, nói chuyện với các bà vợ, bố mẹ và bạn gái – thậm chí bà của Caleb Crenshaw – để tất cả mọi người biết anh đang bận rộn. Anh liếc thấy chiếc BlackBerry và thấy tin nhắn của Bodie, đang ở sân Lambeau với Sean. Tính cho đến thời điểm này, anh chàng hậu vệ tân binh của họ đang có một năm tuyệt vời.

Heath đã hẹn hò với Delaney được một tháng, mặc dù anh phải di chuyển quá nhiều tới mức họ chỉ mới đi chơi có năm lần. Tuy nhiên, họ trò chuyện gần như hàng ngày, và anh biết

mình đã tìm được người phụ nữ anh tìm kiếm bấy lâu. Chiều nay Delaney mặc áo len cổ chữ V màu đen, đeo chuỗi ngọc trai của bà cố, và quần jean thời trang vừa vặn với thân hình cao và mảnh mai của cô. Trước sự ngạc nhiên của anh, cô rời anh ra và đi về phía Jerry Pierce, người đàn ông có gương mặt hồng hào đang ở đầu độ tuổi sáu mươi và là chủ tịch của một trong những công ty môi giới lớn nhất Chicago.

Cô chào Jerry bằng cái ôm nói lên sự thân mật lâu năm. “Mandy khỏe không ạ?”

“Đang tháng thứ năm rồi. Chúng tôi đang cầu mong may mắn.”

“Lần này cô ấy sẽ giữ được cái thai đủ ngày đủ tháng, cháu biết thế. Bác và Carol sẽ trở thành những người ông người bà tuyệt vời nhất.”

Năm nào Heath và Jerry cũng cùng tham gia giải golf nghiệp dư từ thiện, nhưng Heath không biết Jerry có một cô con gái, chứ đừng nói đến chuyện cô ấy gặp vấn đề với việc giữ thai. Đây là chuyện mà Delaney rất thạo, cũng như cô biết phải tìm đâu cho ra chai rượu Shorfire Ridge 2002 cuối cùng và tại sao nên bỏ công sức tìm kiếm nó. Mặc dù thích uống bia, anh ngưỡng mộ sự hiểu biết của cô và vẫn đang cố gắng thể hiện sự trân trọng dành cho rượu vang. Bóng bầu dục có vẻ là một trong vài lĩnh vực hiếm hoi cô không thông thạo, và cô ưa thích những môn thể thao thượng lưu hơn, nhưng cô cũng đang cố gắng học hỏi.

Jerry bắt tay Heath. “Rốt cuộc tuần này Robillard cũng lấy lại được phong độ rồi,” ông già nói. “Làm thế nào anh vẫn chưa ký hợp đồng với anh chàng đó vậy?”

“Dean thích thùng thẳng.”

“Nếu ký với bất kỳ ai khác, anh ta đúng là thằng ngốc.” Delaney nói một cách trung thành. “Heath là người giỏi nhất.”

Jerry hóa ra là người hâm mộ nhạc kịch, lại thêm một thông tin Heath không biết, và cuộc trò chuyện chuyển dần sang nhà hát Lyric. “Heath hâm mộ nhạc đồng quê.” Giọng Delaney thể hiện sự chịu đựng ngọt ngào. “Cháu nhất định sẽ thay đổi anh ấy.”

Heath liếc quanh khu khán đài, tìm kiếm Annabelle. Cô thường cùng Molly hoặc ai đó tới xem các trận đấu của đội Ngôi Sao, và anh tin chắc mình sẽ tình cờ gặp cô, nhưng cho tới giờ vẫn chẳng may mắn đến thế. Trong lúc Delaney tiếp tục trò chuyện về *Don Giovanni*, Heath nhớ lại một tối giữa các buổi giới thiệu, Annabelle đã hát từng từ bài “It’s Five O’clock Somewhere” của Alan Jackson. Nhưng hồi đó Annabelle đã biết đủ loại thông tin vô dụng. Cũng tương tự như chỉ những người có enzym đặc biệt mới ngửi thấy mùi nước tiểu khi họ ăn măng tây, một điều mà anh phải thừa nhận thật thú vị.

Cánh cửa khu khán đài riêng mở ra, Phoebe bước vào, trong sắc màu của đội bóng, váy bó

sát màu trắng với khăn quàng cổ màu vàng. Heath xin phép Jerry và dắt Delaney qua giới thiệu.

“Rất hân hạnh,” Delaney nói với vẻ thành thật hiển hiện.

“Annabelle kể với tôi rất nhiều về cô,” Phoebe đáp lại kèm theo một nụ cười.

Anh để hai người phụ nữ trò chuyện một lúc mà không hề lo lắng Delaney sẽ nói điều không nên nói. Cô chưa bao giờ làm thế, và tất cả mọi người, trừ Bodie, đều thích cô. Nói như thế không có nghĩa Bodie không thích cô. Anh chỉ không nghĩ Heath nên cưới cô. *“Tôi phải thừa nhận hai người rất đẹp đôi,”* tuần trước anh ta nói, *“nhưng anh chưa bao giờ thoả mái khi ở cạnh cô ấy. Anh không là chính mình.”*

Có thể bởi Heath đang trở thành một người tốt hơn. Cân nhắc đến đời sống tình ái hiện tại được cho là thất bại của Bodie, Heath cảm thấy có thể phớt lờ lời khuyên của anh chàng được.

Sau đó, Heath gặp Phoebe trong hành lang bên ngoài phòng của cô. Delaney vừa vào phòng vệ sinh, và Heath đang trò chuyện với Ron và Sharon McDermitt thì bà chủ câu lạc bộ Ngôi Sao lại gần. “Heath, liệu tôi có thể nói chuyện với anh vài phút được không?”

“Thề có Chúa, cho dù có chuyện gì đi nữa, nó cũng không phải lỗi của tôi. Nói cho cô ấy biết đi, Ron.”

Ron cười toe. “Tự mình làm lấy, anh bạn.” Anh ta và Sharon biến mất vào trong phòng.

Heath nhìn Phoebe cảnh giác. “Tôi biết có lẽ mình nên tiêm trước một mũi vắc xin.”

“Có lẽ tôi nợ cậu lời xin lỗi.”

“Thế thôi hả. Không có bia cho tôi nữa sao. Chị sẽ chẳng bao giờ đoán ra những gì tôi đã nghĩ về điều chị vừa nói đâu.”

“Nghe này.” Cô xốc chiếc túi xách trên vai. “Tôi chỉ định nói là tôi hẳn đã kết luận sai lúc chúng ta ở hồ.”

“Cái nào trong số một trăm cái kết luận sai?” Anh biết câu trả lời nhưng cô sẽ không tôn trọng anh nếu anh chấp nhận quá dễ dàng.

“Rằng anh lợi dụng Annabelle. Tôi hy vọng mình đủ rộng lượng để thừa nhận sai lầm, nhưng anh cũng phải nhớ rằng chính anh đã dọn đường khiến tôi chờ đợi điều tồi tệ nhất. Dù sao, mỗi lần tôi gặp Annabelle, cô ấy đều nói cô ấy thích thú thế nào khi giới thiệu anh và Delaney. Công ty của cô ấy đang phát triển tốt. Và Delaney rất đáng yêu.” Cô vươn tay vỗ nhẹ

vào má anh. “Có thể cậu chàng bé nhỏ của chúng ta cuối cùng cũng chịu lớn.”

Anh không thể tin được chuyện này. Sau bao nhiêu tháng năm cuối cùng anh cũng đã làm hòa được với Phoebe sao? Nếu vậy, anh nợ Delaney tất cả điều này.

Khi Phoebe biến mất vào phòng của cô, anh lôi điện thoại ra để nó có thể chia sẻ điều đó với Annabelle, nhưng trước khi anh bấm số của cô, Delaney đã xuất hiện trở lại. Dù sao đi nữa có thể anh sẽ không gặp được Annabelle. Không giống anh, cô không thích để điện thoại hoạt động cả ngày.

Annabelle chưa bao giờ hâm mộ nhạc kịch, nhưng Delaney có vé xem vở *Tosca* và tác phẩm hoành tráng tại Lyric chính là sự đánh lạc hướng cô cần để giải thoát đầu óc khỏi cú điện thoại của mẹ cô chiều hôm đó. Có vẻ gia đình cô đã quyết định đến Chicago vào tháng tới để giúp Annabelle đón sinh nhật tuổi ba hai.

“Adam có hội thảo,” Kate nói, “Dong và Candace muốn thăm vài người bạn cũ. Bố mẹ dù sao cũng đã dự định tới St.Louis, vì vậy chúng ta sẽ lái xe từ đó lên.”

Một gia đình lớn hạnh phúc.

Giờ giải lao. “Không thể tin được mình thích vở này đến thế,” Annabelle nói khi mua cho Delaney ly rượu vang.

Không may, bạn cũ của cô thích nói về Heath hơn là thảo luận về những thử thách và nỗi khổ não của những tình nhân bị kết tội trong vở *Tosca*. “Mình nhớ đã kể với cậu hôm thứ bảy Heath giới thiệu mình với Phoebe Calebaw phải không? Chị ấy thật đáng yêu. Toàn bộ kỳ nghỉ cuối tuần thật tuyệt vời.”

Annabelle không muốn nghe về điều đó, nhưng Delaney đang cao hứng.

“Mình đã nói với cậu chuyện Heath đi về miền duyên hải hôm qua, nhưng mình chưa kể là anh ấy đã gửi hoa cho mình. Không may, lại hoa hồng, nhưng anh ấy là vận động viên mà, vì thế cậu hy vọng trí tưởng tượng của anh ấy sẽ như thế nào chứ?”

Annabelle yêu hoa hồng, và cô không nghĩ tất cả những điều đó là không giàu tưởng tượng.

Delaney nghịch chuối ngọc trai. “Tất nhiên, bố mẹ mình quý anh ấy – cậu biết họ thế nào rồi đấy – và anh trai mình nghĩ anh ấy là anh chàng hay ho nhất mình từng hẹn hò.”

Các anh của Annabelle cũng thích Heath. Vì tất cả những lý do sai lầm, nhưng dù sao...

“Thứ Năm tuần tới sẽ tròn năm tuần bọn mình hẹn hò với nhau. Annabelle, mình nghĩ lần

này anh ấy sẽ cầu hôn. Anh ấy gần như hoàn hảo.” Nụ cười của cô dần biến mất. “Chà...Ngoại trừ vấn đề nhỏ nhỏ mình đã kể với cậu đó.”

Annabelle chậm chậm giải phóng luồng không khí cô đã giữ lại trong phổi mình. “Không thay đổi?”

Delaney hạ giọng. “Hôm thứ Bảy mình nằm đè lên anh ấy trong xe ô tô. Rõ ràng mình chủ động, nhưng anh ấy không hề dẫn tới. Mình biết mình đang bị hoang tưởng – và mình chưa bao giờ nói điều này với bất kỳ ai khác – nhưng cậu có tuyệt đối chắc là anh ấy không đồng tính không? Có một anh chàng ở đại học, hoàn toàn nam tính, nhưng hóa ra anh ta có bạn trai.”

“Mình không *nghĩ* anh ấy đồng tính,” Annabelle nghe thấy mình nói.

“Không,” Delaney lắc đầu chắc chắn, “Mình chắc anh ấy không như thế.”

“Có lẽ cậu đúng.”

Chuông reo báo hết giờ giải lao, và Annabelle trượt vào ghế như con rắn tội nghiệp đáng thương.

Mưa đập liên hồi vào cửa sổ phía sau bàn làm việc của Portia, và một tiếng sét cắt đôi bầu trời lúc chiều muộn.

“...vì thế chúng tôi sẽ gửi thư xin nghỉ việc trong vòng hai tuần,” Briana nói.

Portia cảm thấy sự cuồng nộ của cơn bão đang châm vào da cô.

Đường xẻ chân váy đen của Briana mở ra khi cô bắt chéo đôi chân dài. “Chúng tôi chỉ mới hoàn thành chi tiết hôm qua,” cô nói, “Chính vì thế chúng tôi không thể cho chị biết sớm hơn.”

“Chúng tôi sẽ giãn ra ba tuần nếu chị thực sự cần.” Kiki dựa vào ghế, trán nhăn lại lo lắng. “Chúng tôi biết chị chưa có người thay thế Diana, và chúng tôi không muốn bỏ chị trong tình huống khó khăn.”

Portia nén một tràng cười cuồng loạn. Còn điều gì tệ hơn là mất nốt hai trợ lý còn lại?

“Chúng tôi đã bàn bạc chuyện này trong sáu tháng qua.” Nụ cười rạng rỡ của Briana mời mọc Portia hãy vui mừng cùng cô. “Cả hai chúng tôi đều thích trượt tuyết, và Denver là thành phố tuyệt vời.”

“Một thành phố trong mơ,” Kiki nói. “Có rất nhiều người độc thân, và với tất cả những điều chúng tôi học được từ chị, chúng tôi biết mình sẵn sàng khởi đầu công ty riêng của mình.”

Briana ngả đầu, mái tóc vàng thả buông xuống qua vai. “Chúng tôi không biết làm sao để cảm ơn chị vì đã dìu dắt chúng tôi, Portia. Tôi phải thừa nhận, có những lúc chúng tôi rất bực bội vì sự khó tính của chị, nhưng giờ chúng tôi thực sự biết ơn.”

Portia áp hai lòng bàn tay dầm mồ hôi của cô lại với nhau. “Tôi rất vui khi nghe thế.”

Hai người phụ nữ nhìn nhau. Briana trao cho Kiki một cái gật đầu gần như không nhận thấy. Kiki nghịch chiếc cúc áo sơ mi trên cùng của mình. “Briana và tôi đang bắn khoản – thực sự hy vọng – có thể...Chị có phiền không nếu thỉnh thoảng chúng tôi gọi điện cho chị? Tôi biết chúng tôi có cả triệu câu hỏi lúc ban đầu.”

Họ muốn cô tư vấn cho họ. Họ sắp bỏ đi, bỏ cô lại với những người trợ lý chưa được đào tạo, và họ muốn cô giúp đỡ. “Tất nhiên,” Portia nói cứng nhắc. “Gọi cho tôi bất cứ khi nào các cô cần.”

“Cảm ơn chị rất nhiều,” Briana nói. “Thực sự, chúng tôi rất biết ơn.”

Portia cố gắng gật đầu lịch thiệp, nhưng bụng tức anh ách. Cô không cân nhắc nhưng gì sẽ nói tiếp theo. Từ ngữ cứ thế tuôn ra. “Tôi có thể nói các cô khao khát được khởi đầu sự nghiệp, và tôi không dám mơ có thể giữ các cô lại. Gần đây khá yên tĩnh, vì thế thực sự không cần hai cô phải ở lại thêm hai tuần nữa. Tôi sẽ lo liệu ổn thỏa.” Cô vẫy tay về phía cửa, đuổi họ đi, cứ như thể họ là cặp nữ sinh tinh nghịch. “Tiếp tục đi. Hoàn tất những gì các cô cần và đi đi.”

“Thật ư?” Mắt Briana mở to. “Chị không phiền chứ?”

“Tất nhiên là không.” Portia nói. “Tại sao tôi lại phiền chứ?”

Họ không vô ơn, và họ chạy nhanh về phía cửa. “Cảm ơn Portia. Chị là số một.”

“Số một,” Portia thì thầm khi còn lại một mình. Một tiếng sấm nữa làm rung cửa sổ. Cô khoanh tay lên bàn và gục đầu xuống. Cô không thể làm thế này thêm nữa.

Đêm đó cô ngồi trong phòng khách tối tăm và nhìn chăm chú vào hư vô. Đã gần sáu tuần kể từ khi cô gặp Bodie lần cuối cùng, và cô đau đớn vì anh. Cô cảm thấy mất phương hướng, lênh đênh, cô đơn tận cùng. Cuộc sống cá nhân xếp thành những mảnh vụn quanh cô, và Mai Mỗi Power đang tan rã. Không chỉ bởi sự ra đi của nhân viên, mà còn vì cô mất tập trung.

Cô nghĩ về chuyện xảy ra với Heath. Không giống Portia, Annabelle nắm bắt cơ hội và sử dụng nó một cách thông minh. *Mỗi người một cuộc giới thiệu*, anh đã nói vậy. Trong khi Portia

mải mê với bản năng sai lầm nghiêm trọng của mình và chờ đợi, Annabelle chớp ngay lấy cơ hội và giới thiệu anh với Delaney Lightfield. Không thể khô hơn. Portia biết Delaney đã nhiều năm. Cô đã chứng kiến Delaney lớn lên. Nhưng cô quá bận đau khổ và chưa một lần nghĩ đến việc giới thiệu cô ấy cho Heath.

Cô liếc nhìn đồng hồ. Còn chưa tới chín giờ. Cô không thể chịu đựng thêm một đêm mất ngủ nữa. Nhiều tuần rồi, cô kháng cự lại việc uống thuốc ngủ, ghét ý nghĩ bị phụ thuộc. Nhưng nếu không sớm được nghỉ ngơi tử tế, cô sẽ phát điên mất. Tim cô bắt đầu run rẩy sợ hãi. Cô ấn tay vào ngực. Chuyện gì xảy ra nếu cô chết ngay ở đây? Ai thêm quan tâm chứ? Chỉ có Bodie.

Cô không chịu đựng được điều đó lâu hơn nữa, vì thế cô mặc vội áo choàng màu hồng, chớp lấy túi xách, và đi thang máy xuống sảnh. Mặc dù trời tối, cô vẫn đeo kính râm Chanel phòng trường hợp không may gặp một người hàng xóm. Cô không thể chịu đựng được ý nghĩ sẽ bị bất kỳ ai bắt gặp trong tình trạng này – không trang điểm, chiếc quần mặc ở nhà tòi tàn thò ra dưới lớp áo choàng Marc Jacobs.

Cô vội vã vòng qua góc phố tới hiệu thuốc mở cả đêm. Khi đi tới giá thuốc ngủ, cô nhìn thấy chúng. Chất đồng trong chiếc thùng kim loại ghi giảm giá 75%. Những chiếc hộp màu tím bụi bặm chứa loại kẹo hình chú gà con Phục sinh có màu vàng của loài hoa thực quỳ. Chiếc hộp nằm cuối giá bên kia giá thuốc ngủ. Mẹ cô đã mua những con gà này vào lễ Phục sinh và bỏ chúng trong chiếc bát hình gấu bông Franklin Mint của cô. Portia vẫn còn nhớ cảm giác những hạt đường rắc giữa răng.

“Cô có cần giúp gì không?”

Nhân viên bán hàng là cô gái Tây Ban Nha mập mạp, trang điểm quá đậm và không thể hiểu có một vài điều nằm ngoài khả năng giúp đỡ. Portia lắc đầu và cô gái biến mất. Cô hướng sự chú ý trở lại với những viên thuốc ngủ, nhưng những chiếc hộp quay cuồng trước mắt cô. Ánh mắt chăm chú của cô trở lại thùng kẹo hình gà con. Lễ Phục sinh đã cách đây năm tháng rồi. Lúc này chúng hẳn đã dai ngoách.

Một chiếc xe tuần tra phóng vọt qua bên ngoài, còi kêu om sòm, và Portia muốn bịt ngón tay vào lỗ tai. Vài hộp các tông gà Phục sinh màu tím đã bị lõm lại, và khoang bóng kính đã mở ra. Thật kinh khủng. Tại sao họ không quăng chúng đi?

Trên đầu, đèn huỳnh quang kêu o o. Cô nhân viên bán hàng trang điểm quá đậm đang nhìn cô chằm chằm. Với một đêm ngủ ngon, Portia sẽ có cảm giác lại là chính mình. Cô phải chọn thứ gì đó thật nhanh. Nhưng cái gì?

Tiếng động từ những chiếc đèn huỳnh quang khiến thần kinh cô bức bối. Mạch cô đập nhanh hơn. Cô không thể tiếp tục đứng ở đây. Chân cô bắt đầu di chuyển, và túi xách của cô rơi xuống thấp trên cánh tay. Thay vì với hộp thuốc ngủ, cô lại với hộp kẹo hình gà màu hoa thực

quỳ. Mồ hôi chảy thành dòng giữa hai bầu ngực cô. Cô nhấc một hộp lên, rồi một hộp nữa, và một hộp nữa. Bên ngoài, còi taxi kêu om sòm. Vai cô va vào kệ đồ tẩy rửa, một chồng bột biển rơi xuống sàn. Cô loạng choạng tới chỗ tính tiền.

Một đứa trẻ khác đứng ngay sau quầy thanh toán, mặt đầy mụn và không có cảm. Thằng bé cầm một hộp kẹo lên. “Cháu thích những cái này.”

Cô nhìn chăm chú vào chồng báo khổ nhỏ. Thằng bé đưa hộp kẹo vào máy quét. Tất cả mọi người trong tòa nhà của cô đều mua đồ tại hiệu thuốc này, nhiều người trong số họ dắt chó đi dạo vào buổi tối. Chuyện gì xảy ra nếu ai đó đi lang thang ở đây và trông thấy cô?

Cậu nhóc giơ một hộp có mặt giấy bóng kính bị rách. “Cái này bị thủng rồi.”

Cô ngần ngừ. “Chúng...dành cho lớp học mẫu giáo của cháu thôi.”

“Cô có muốn cháu lấy hộp khác không?”

“Không, thế này cũng được.”

“Nhưng nó bị rách.”

“Tôi nói không sao!” Cô hét lên, và thằng bé có vẻ giật mình. Cô nhấn miệng làm thành một nụ cười. “Chúng...để làm dây chuyền.”

Thằng bé nhìn cô như thể cô bị điên. Tim cô đập nhanh hơn. Thằng bé bắt đầu quét lại. Cửa mở, và một cặp lớn tuổi bước vào trong cửa hàng. Cô không biết họ là ai, nhưng cô đã có lần nhìn thấy họ. Thằng bé quét hộp cuối cùng. Cô dúm vào tay nó tờ hai mươi đô, và thằng bé xem xét tờ giấy bạc như thể nhân viên kho bạc. Những con gà nằm rải rác trên quầy khiến bất kỳ ai cũng có thể trông thấy, tám hộp màu tím, sáu con gà trong một hộp. Thằng bé đưa cho cô tiền thừa. Cô nhét nó vào trong túi xách, không thêm bận tâm tới chiếc ví, ném ngay tiền thừa vào trong túi xách.

Điện thoại quầy thu ngân đổ chuông, và thằng bé trả lời. “Chào Mark, có chuyện gì thế? Không, mình không được nghỉ cho đến nửa đêm. Chết tiệt.”

Cô chộp lấy cái túi từ thằng bé và nhét số hộp còn lại vào trong. Một hộp rơi xuống sàn. Cô bỏ nó ở đấy.

“Cô ơi, cô có muốn hóa đơn không?”

Cô vội vã đi ra phố. Trời bắt đầu mưa trở lại. Cô ôm chặt cái túi vào ngực mình và tránh một phụ nữ trẻ tươi tắn, người vẫn tin vào hạnh phúc mãi-mãi-về-sau. Mưa làm tóc cô ướt

sống, và khi về tới nhà, cô run lấy bầy. Cô bỏ phịch cái túi lên trên bàn ăn. Một vài hộp đã đổ tràn ra.

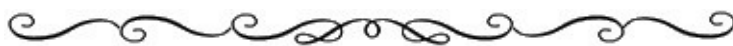
Cô giữ sạch chiếc áo choàng và cố gắng thở. Cô nên pha cho mình một cốc trà, mở chút nhạc lên, có lẽ là ti vi. Nhưng cô chẳng làm gì như vậy cả. Thay vào đó, cô ngồi thụp xuống chiếc ghế ở chân bàn và chậm rãi xếp những hộp kẹo thành hàng trước mặt cô.

Bảy hộp. Sáu con gà trong một hộp.

Tay run run, cô bắt đầu mở lớp giấy bóng và xé toang nắp hộp. Những cánh các tông tím rơi xuống sàn nhà. Những chú gà con rơi ra ngoài cùng với đồng đường cát vàng.

Cuối cùng tất cả các hộp cũng được mở hết. Cô đẩy những mẩu các tông và giấy bóng cuối cùng xuống tấm thảm. Chỉ còn lại những con gà. Khi nhìn chăm chú vào chúng, cô biết Bodie đã đúng về cô. Cả đời mình, cô bị nỗi sợ hãi điều khiển, sợ thất bại đến mức quên mất phải sống như thế nào.

Cô bắt đầu ăn lũ gà, từng con một.

Chương 20

Công trường xây dựng khiến giao thông ở Denver tắc nghẽn giữa buổi trưa, làm tâm trạng vốn đã tồi tệ của Heath càng thêm uể oải. Suốt sáu tuần qua, anh chẳng cho Delaney thấy gì hết ngoài sự tôn trọng. Xét cho cùng, đó là vợ tương lai của anh, và anh không muốn cô nghĩ anh chỉ theo đuổi cô vì tình dục. Hình ảnh Annabelle khoả thân bất ngờ xuất hiện trong đầu anh. Anh nghiêng răng và tỳ lên còi của chiếc xe ô tô thuê. Lý do duy nhất khiến anh cứ nghĩ mãi về Annabelle là vì anh lo lắng. Cho dù có cố công tìm hiểu, anh cũng không thể biết chắc cô và Dean đã ngủ với nhau hay chưa.

Anh phát điên trước khả năng dễ nhận thấy rằng Dean đang lợi dụng Annabelle, nhưng anh ép những suy nghĩ của mình quay trở lại với Delaney, nơi suy nghĩ anh nên hướng về. Trong mấy lần hẹn hò cuối cùng, cô bắt đầu gửi đi những tín hiệu rõ ràng cho thấy cô đã sẵn sàng cho chuyện ấy, điều này có nghĩa anh phải lên kế hoạch, nhưng chuyện không đơn giản như vẽ bề

ngoài. Thứ nhất, cô có bạn ở cùng, vì thế anh phải đưa cô về nhà anh, và làm sao anh có thể làm thế trước khi anh chuyển hết các thiết bị tập thể thao xuống tầng ngầm? Anh muốn cô yêu thích ngôi nhà của anh, nhưng anh cũng phát hiện ra cô không quan tâm lắm đến kiến trúc đương đại, vì vậy có khi anh phải bán nó đi. Vài tháng trước, điều đó không sao hết, nhưng qua cách Annabelle nhìn ngôi nhà, có điều gì đó khiến anh bắt đầu nhìn nó khác đi. Anh hy vọng có thể nói chuyện với Delaney để thay đổi suy nghĩ trong cô.

Anh búng ngón tay hăm dọa một gã vừa cắt ngang đầu xe anh và suy nghĩ về vấn đề quan trọng hơn. Anh không thể giữ bỏ lối nghĩ cổ hủ rằng anh nên cầu hôn Delaney trước khi họ ngủ với nhau. Cô ấy là Delaney Lightfield, không phải một cô nàng cổ động viên nào đó. Thật ra, họ chỉ mới hẹn hò nhau có sáu tuần, nhưng rõ ràng là với tất cả mọi người, ngoại trừ Bodie, họ là cặp trời sinh, vậy thì tại sao phải đợi chứ?

Ngoại trừ việc làm sao anh có thể cầu hôn cô nếu không có nhẫn?

Trong một thoáng, anh nghĩ đến việc nhờ Annabelle chọn giúp một cái, nhưng anh cũng biết anh chỉ có thể nhờ cậy đến chừng đó mà thôi. Tắc đường đến mức không thể di chuyển được. Anh sẽ muộn buổi họp lúc mười một giờ. Anh gõ nhịp ngón tay lên vô lăng. Khó khăn của việc cố gắng cầu hôn Delaney mà không nói đến từ *yêu* vụt qua trong đầu, nhưng với chiếc nhẫn cầu hôn. Cô có rất nhiều ý kiến về kim cương, và anh ngờ rằng triết lý “càng to càng tốt” của anh có thể không phù hợp với cách suy nghĩ thượng lưu của cô. Cô sẽ muốn thứ gì đó kín đáo với đường cắt hoàn hảo. Rồi sau đó còn cái màu sắc chết tiệt mà mọi người nói nữa chứ. Thẳng thắn mà nói, với anh thì kim cương nào cũng giống nhau cả thôi.

Luồng xe cộ vẫn không di chuyển. Heath nghĩ lại. Khỉ thật. Anh với điện thoại di động và bấm số.

Ngay lập tức, Annabelle trả lời thay vì hộp thư thoại.

Anh nói ngắn gọn, nhưng cô đang ở trong tâm trạng không sẵn sàng hợp tác, và bất chấp tiếng còi xe kêu inh ỏi xung quanh, cô hét to đến nỗi anh phải kéo điện thoại ra xa khỏi tai.

“Anh muốn tôi *làm gì* hả?”

Annabelle tức giận đi vòng quanh nhà, sập mạnh cánh cửa tủ đựng chén bát, và đá vào giỏ đựng rác trong văn phòng. Cô không thể tin được cô để mình một gã ngốc trăm phần trăm như thế, Heath muốn cô chọn nhẫn đính hôn cho Delaney! Đúng là một ngày chết tiệt. Và với bữa tiệc sinh nhật cùng gia đình của cô sẽ đến trong vài tuần nữa tương lai chẳng có vẻ tươi sáng chút nào.

Cô vợ vội chiếc áo khoác và ra ngoài đi dạo. Biết đâu buổi chiều tháng Mười có nắng sẽ khiến tinh thần cô sáng sủa hơn. Thật ra, cô nên vui mừng mới phải. Ông Bronicki và Valerio đã chuyển đến sống cùng nhau. *“Chúng tôi muốn làm đám cưới,”* họ giải thích với Annabelle, *“Nhưng chúng tôi không có đủ tiền, vì thế chúng tôi làm điều tốt nhất sau chuyện đó.”* Thậm chí còn thú vị hơn, Annabelle hẳn đã có được vụ mai mối bền vững đầu tiên. Janine và Ray Fiedler có vẻ đang phải lòng nhau.

Cô vui mừng tột độ, và cuối cùng cô mỉm cười. Một khi Raymond không còn chải tóc hất qua đầu, thái độ của anh được cải thiện đáng kể, và hoá ra Raymond là anh chàng đáng mến, Janine đã sợ rằng anh sẽ rút lui vì cuộc phẫu thuật ngực của cô, nhưng anh nghĩ cô là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới.

Annabelle có những lý do khác nữa để hạnh phúc. Mọi chuyện giữa Ernie Marks, hiệu trưởng trường tiểu học thẹn thùng, và Wendy, kiến trúc sư có tiếng tăm, có vẻ khá nghiêm túc. Cô đã can ngăn sự say mê của Melanie đối với John Nager. Và nhờ có sự quảng cáo từ việc mai mối giữa Heath và Delaney, công ty của cô đang phát triển nhanh chóng. Cuối cùng, cô đã có đủ tiền trong ngân hàng để bắt đầu nghĩ về việc mua một chiếc xe mới.

Thay vào đó, cô nghĩ về Heath và Delaney. Làm sao anh có thể mù quáng như thế? Bất chấp tất cả những gì Annabelle từng tin tưởng, Delaney không phải là người phụ nữ phù hợp với anh. Cô ấy quá chùng mịch, quá tinh tế. Quá hoàn hảo.

Heath đã có nhẫn trong túi, nhưng anh vẫn không mở miệng được. Chuyện này thật ngu ngốc. Anh chưa bao giờ để áp lực chi phối mình, nhưng giờ đây anh đang toát mồ hôi.

Chiều nay anh đã sai thư ký đi lấy chiếc nhẫn anh chọn ngay khi từ Denver quay về hai tuần trước đây. Anh và Delaney vừa ăn xong bữa tối trị giá năm trăm đô la tại nhà hàng Charlie Troster. Ánh sáng dịu dàng, âm nhạc êm ái, không khí hoàn hảo. Tất cả những gì anh phải làm là cầm tay cô và nói những lời kì diệu. *Em có cho anh vinh dự trở thành chồng em không?*

Anh quyết định lẩn tránh toàn bộ vấn đề “Anh yêu em” này bằng cách giữ nó thật cụ thể. Anh sẽ nói anh yêu sự thông minh của cô, anh yêu cách cô nhìn. Anh nhất định thích chơi golf với cô. Hơn tất cả, anh yêu sự tinh tế của cô, cảm giác cô hoàn toàn hạ gục anh. Nếu cô dồn ép anh về chuyện tình yêu, anh lúc nào cũng có thể nói với cô rằng anh tương đối chắc anh sẽ yêu cô tại một thời điểm nào đó trong tương lai, sau khi họ cưới nhau được một thời gian và anh chắc chắn cô gắn bó với mình, nhưng không hiểu sao anh không nghĩ cô sẽ nhìn nhận sự cam đoan ấy trong thứ ánh sáng lạc quan giống như anh, vì thế tốt nhất là đánh lạc hướng.

Anh tự hỏi liệu cô có rơm rớm nước mắt khi anh trao nhẫn cho cô. Có lẽ không. Cô không phải là người quá cảm tính, lại thêm một điều tích cực nữa, Sau đó, họ sẽ quay trở lại nhà anh

và ăn mừng hôn ước của họ trên giường, Anh đảm bảo sẽ thật chậm rãi. Chắc chắn anh sẽ không vội vã giống như khi anh lao vào Annabelle.

Khỉ thật, chuyện đó thật thú vị.

Thú vị, nhưng không nghiêm túc. Làm tình với Annabelle rất hào hứng, điên cuồng, nóng bỏng, nhưng không nghiêm túc. Lý do duy nhất khiến anh nghĩ về chuyện đó thường xuyên đến thế bởi anh không thể lặp lại trải nghiệm đó, vì thế nó mang vẻ quyến rũ của điều bị cấm đoán.

Anh đặt tay lên hộp nữ trang màu xanh trong túi. Anh không quan tâm lắm về chiếc nhẫn anh đã chọn. Đó chỉ là chiếc nhẫn cưới hơn một cara bởi Delaney không thích bất kỳ cái gì phô trương. Nhưng anh thích phô trương một chút, đặc biệt với chiếc nhẫn anh trao cho người vợ tương lai. Tuy nhiên anh không phải là người phải đeo cái thứ chết tiệt đó, vì thế anh giữ những ý kiến của anh cho riêng mình.

Được rồi... Đến lúc thực hiện rồi. Cần trọng với cuộc thảo luận tình yêu, tặng cho cô ấy chiếc nhẫn chết tiệt, và cầu hôn. Rồi đưa cô ấy quay trở lại nhà anh và đóng dấu thoả thuận.

Điện thoại trong túi anh rung lên, và ngay cạnh chiếc hộp đựng nhẫn. Annabelle đã nghiêm khắc yêu cầu anh không nghe điện thoại khi anh ở bên cạnh Delaney, nhưng chẳng phải cô ấy nên quen với chuyện này nếu họ chuẩn bị cưới hay sao? “Champion.” Anh nhìn vợ tương lai của mình xin thông cảm.

Giọng Annabelle rít lên qua điện thoại giống như bộ tản nhiệt bị rò. “Qua đây ngay bây giờ.”

“Tôi đang bận.”

“Tôi không quan tâm liệu anh có ở Nam Cực hay không. Cấp đít qua đây ngay.”

Anh nghe thấy giọng nam ở phía sau. Nhiều giọng nam giới. Anh ngồi thẳng lưng lên. “Cô không sao chứ?”

“Nghe có vẻ như tôi không sao hả?”

“Nghe có vẻ như cô đang tức giận.”

Nhưng cô đã gác máy rồi.

Nửa giờ sau, anh và Delaney vội vã bước trên lối đi bộ dẫn về phía hiên trước nhà Annabelle. “Cô ấy không thuộc kiểu người quá khích,” Delaney nói lần thứ hai. “Phải có vấn đề gì đó thực sự nghiêm trọng.”

Heath giải thích rằng Annabelle nổi điên còn hơn cả mức quá khích, nhưng khái niệm nổi điên có vẻ xa lạ với Delaney, một niềm báo không mấy sáng sủa cho những lần anh phải xem đội Bít tất thua với tỉ số sát nút.

“Nghe có vẻ như một bữa tiệc.” Delaney nhấn chuông, nhưng không ai có thể nghe thấy bất kỳ cái gì qua tiếng nhạc hip hop âm ỉ từ bên trong, và anh tiến lên phía trước để đẩy cửa.

Lúc họ bước vào bên trong, anh nhìn thấy Sean Palmer và nửa tá đồng đội ở đội Gấu của cậu ta đang ở quanh khu vực lễ tân của Annabelle, nếu chỉ có thể thì đã đành, nhưng qua cánh cửa dẫn tới nhà bếp, anh nhìn thấy một loạt cầu thủ khác, tất cả đều của đội Ngôi Sao Chicago. Có vẻ văn phòng của Annabelle đã trở thành lãnh địa trung lập với năm sáu cầu thủ không trộn lẫn vào nhau mà là nghiên cứu nhau từ các góc đối diện trong khi Annabelle đứng ở giữa cái cổng tò vò. Heath có thể thấy lý do cô lo lắng. Cả hai đội đều chưa quên quyết định gây tranh cãi của trọng tài năm ngoái đã mang lại cho đội Ngôi Sao chiến thắng sát nút gây nhiều bàn cãi trước đối thủ. Anh không thể không tự hỏi phần tâm trí sáng suốt nào của cô đã ngu quên khi cho cho phép tất cả những anh chàng này vào nhà cùng một lúc.

“Này mọi người, Jerry Maguire đã có mặt rồi.”

Heath đáp lại lời chào của Sean Palmer bằng một cái vẫy tay. Delaney dịch lại gần anh hơn một chút.

“Sao cô không có truyền hình cáp hả Annabelle?” Eddie Skinner phản kháng qua tiếng nhạc âm ỉ. “Cô có truyền hình cáp ở trên lầu không?”

“Không,” Annabelle vắn vẹo, đi về phía phòng lễ tân. “Và bỏ đôi giày to tổ chẳng của cậu ra khỏi cái đệm xô pha ngay.” Cô xoay một trăm tám mươi độ, ngón trỏ như một khẩu súng chĩa vào Tremaine Russell, hậu vệ giỏi nhất mà đội Gấu có được trong một thập kỷ qua. “Sử dụng cái lót cốc chết tiệt dưới ly của cậu. Tremaine!”

Heath đứng lùi lại và cười toe. Cô nhìn anh giống như một bà mẹ hướng đạo sinh hung dữ đang bị làm phiền, tay chống hông, mái tóc đỏ tung bay, mắt toé lửa.

Tremainne vỗ chiếc ly của anh ta lên và lau bàn bằng tay áo len hàng hiệu của mình, “Xin lỗi, Annabelle.”

Annabelle tóm được nụ cười toe toét của Heath và bước đều về phía trước, dồn sự tức giận lên anh. “Tất cả là lỗi của anh. Ít nhất anh có bốn khách hàng ở đây, không ai trong số họ tôi quen biết một năm trước. Nếu không phải vì anh, tôi sẽ chỉ là một kẻ hâm mộ xem họ tiêu diệt lẫn nhau từ một khoảng cách an toàn.”

Tiếng rít của cô thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, và ai đó cho nhạc bé đi để tất cả họ có thể cùng nghe, cô hất mạnh đầu về phía nhà bếp. “Họ uống tất cả mọi thứ trong nhà, gồm cả chiếc bình tưới nước mà tôi ngu ngốc để trên kệ bếp sau khi vừa hoà thêm thức ăn dành cho mấy cây hoa violet châu Phi.”

Tremainne đắm vào vai Eddie. “Tao đã bảo mày là nó có vị kỳ quặc.”

Eddie nhún vai. “Tao chẳng thấy sao hết.”

“Họ gọi đồ ăn Trung Quốc trị giá hàng trăm đô la, và tôi không có ý định nhìn tất cả mọi thứ đổ ra tấm thảm, vì thế tất cả mọi người sẽ... *ăn trong nhà bếp!*”

“Và pizza.” Jason Kent, hậu vệ thứ hai của đội Ngôi Sao, nói to từ chỗ nào đó gần tủ lạnh. “Đừng quên chúng ta cũng gọi pizza nữa.”

“Từ khi nào nhà tôi biến thành nơi tụ tập cho tất cả các cầu thủ bóng bầu dục chuyện nghiệp lương quá cao và được nuông chiều ở Bắc Illinois này vậy?”

“Chúng tôi rất thích ở đây,” Jason nói. “Nó gọi chúng tôi nhớ về nhà mình.”

“Thêm vào đó, không có phụ nữ vây quanh.” Leandro Collins, cầu thủ tấn công giỏi nhất của đội gấu vừa từ văn phòng đi ra vừa nhai tóp tép túi khoai tây chiên. “Có nhiều lúc bạn cần tránh xa phụ nữ.”

Annabelle vung tay vỗ vào đầu anh ta. “Đừng quên cậu đang nói chuyện với ai.”

Leandro nổi giận, và tuy nổi tiếng vì thỉnh thoảng tranh cãi với trọng tài, nhưng anh chàng thủ quân chỉ xoa đầu và nhăn nhó. “Giống hệt mẹ tôi.”

“Giống mẹ tôi nữa,” Tremainne nói kèm theo cái gật đầu vui vẻ.

Annabelle hướng về Heath. “Mẹ của họ! Tôi ba mốt tuổi và tôi gọi họ nhớ đến mẹ họ.”

“Chị cư xử giống như mẹ tôi vậy,” Sean chỉ ra, rõ là không hề khôn ngoan khi tiết lộ điều đó vì anh chàng hứng ngay cái đập mạnh vào đầu tiếp theo.

Heath trao đổi cái nhìn cảm thông với các cậu chàng, rồi hoàn toàn tập trung vào Annabelle, nói nhẹ nhàng và bình tĩnh. “Kể cho tôi nghe chuyện này xảy ra như thế.”

Annabelle vung tay lên. “Tôi không biết. Trong mùa hè, chỉ có Dean ghé qua. Rồi anh ta đưa Jason và Dewitt tới cùng. Rồi Arté yêu cầu tôi để mắt tới Sean, vì vậy tôi mời cậu ta qua –

chỉ một lần thôi, phiền cô – và anh ta xuất hiện cùng Leandro và Matt. Một anh chàng Ngôi Sao ở đây, một anh chàng Gấu ở đó... Cái này dẫn tới cái kia. Và giờ tôi có cuộc chèn lấn tiềm năng chết người trong tay mình, ngay giữa phòng khách.”

“Tôi đã nói chị không nên lo lắng về điều đó,” Jason nói. “Đây là lãnh địa trung lập.”

“Ừ, phải rồi.” Mắt cô toé lửa. “Lãnh địa trung lập cho đến khi ai đó nổi điên, và rồi tất cả sẽ nổi điên.”

“Chúng tôi lấy làm tiếc, Annabelle, nhưng hình như chị mất mấy cái sửa sổ phía trước và *một nửa tầng hai.*”

“Người duy nhất nổi điên kể từ khi chúng tôi đến đây chính là chị,” Sean nói thầm.

Trên mặt Annabelle hiện lên vẻ đờ đờ sát khí buồn cười đến mức Eddie phát sắc – hoặc có thể do phân bón hoa violet châu Phi – phun bia ra ngoài đường mũi, khiến tất cả mọi người đều tán dương.

Annabelle quay phắt sang Heath, chộp phần trước áo sơ mi của anh trong hai nắm tay, kiễng chân, và rút lên với anh qua hai hàm răng nghiến chặt. “Họ sẽ say xỉn, và rồi một trong số những tên ngốc này sẽ đâm sầm chiếc Mercedes của anh ta vào chiếc xe chở đầy các bà sơ. Và tôi sẽ bị liên quan. Đây là Illinois. Chúng ta có luật dành cho chủ nhà trong tiểu bang này.”

Đây là lần đầu tiên Heath thất vọng về cô. “Cô quên không lấy chìa khoá xe của họ à?”

“Tất nhiên tôi đã giấu kín chúng đi rồi. Anh nghĩ tôi ngốc sao? Nhưng...”

Cửa trước bật mở, và ngài Robillard nóng bỏng chết người nhảy điệu van với cặp kính Oakleys, hoa tai kim cương và đôi ủng cao bồi. Anh chàng vẫy tay bằng hai ngón giống như vị vua chết tiệt của vương quốc Anh.

“Ôi, khỉ thật. Giờ thì hãy giết tôi đi.” Nắm tay Annabelle trên chiếc áo sơ mi của anh trở nên chặt hơn. “Ai đó sẽ đưa cậu ta ra ngoài. Tôi có thể cảm nhận được điều đó. Rồi cuối cùng cậu ta không gãy tay thì cũng bị què, và rồi tôi sẽ phải đương đầu với Phoebe.”

Heath nhẹ nhàng nói lỏng các ngón tay của cô ra. “Bình tĩnh nào. Anh chàng người tình có thể tự lo cho mình được.”

“Tất cả những gì tôi muốn là trở thành bà mối. Điều đó quá khó hiểu sao? Một bà mối đơn giản.” Cô đứng trở lại bằng gót chân. “Cuộc đời thật tồi tệ.”

Leandro cau mày. “Annabelle, chị bắt đầu khiến tôi lo lắng rồi đấy.”

Ba sải chân dài đưa Robillard tới bên cô. Anh nhìn Heath hồi lâu, rồi vòng tay quanh Annabelle và hôn mạnh lên môi cô. Con cuồng nộ bùng nổ sau mi mắt Heath. Tay trái anh nắm lại thành nắm đấm, nhưng đây là nhà Annabelle. Và cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nếu anh làm những gì anh muốn.

“Annabelle là của tôi,” Dean tuyên bố khi anh kết thúc nụ hôn và nhìn chăm chăm vào mắt cô. “Bất cứ ai làm phiền cô ấy sẽ phải đương đầu với tôi... và đường tấn công của tôi.”

Annabelle có vẻ khó chịu, điều này khiến Heath cảm thấy tốt hơn nhiều. “Tôi có thể tự chăm lo cho bản thân. Điều mà tôi không thể đương đầu là một ngôi nhà đầy những trẻ nít say xỉn.”

“Điều đó thật khó nghe,” Eddie nói, có vẻ bị xúc phạm.

Dean vuốt ve vai cô. “Các bạn biết phụ nữ có bầu có thể vô lý thế nào rồi đấy.”

Quá nhiều cái đầu bắt đầu gật gù.

“Em yêu, em đã kiểm tra như anh đã báo chưa?” Dean lại trượt cánh tay xuống vòng quanh người cô. “Em đã biết liệu em có mang trong mình đứa con yêu của anh hay không chưa?”

Rõ ràng Annabelle thấy thế là quá lắm rồi, bởi cô cười phá lên. “Tôi cần một chai bia.” Cô chộp lấy chai bia của Tremainne và uống cạn phần còn lại.

“Chị không nên uống nếu chị có thai,” Eddie Skinner cau mày nói.

Leandro đánh mạnh vào đầu Eddie.

Heath nhận ra anh đang có khoảng thời gian vui vẻ nhất trong nhiều tuần qua.

Điều đó nhắc anh nhớ đến Delaney.

Annabelle quá bận rộn nên không phát hiện ra cô ấy qua đám đông, và Delaney không di chuyển khỏi chỗ đứng ngoài hiên trước nhà. Cô đứng tựa lưng vào tường và nụ cười dễ thương vĩnh cửu đóng băng trên mặt, nhưng mắt cô đờ đẫn và có chút hoang dã. Delaney Lightfield, ký sĩ, vô địch bắn bồ câu, tay chơi golf, người trượt tuyết kỳ cựu, chỉ vừa mới thoáng thấy tương lai của cô, và cô không thích những gì cô vừa thấy.

“Đừng ai để tôi ăn nhiều hơn một cái nem rán nhé.” Annabelle đặt chai bia không lên chồng tạp chí. “Giờ tôi gần như không thể kéo khoá quần bò lên được rồi.” Cô nhướn mắt nhìn

Eddie đang cau mày nhìn cô. “Và tôi *không* có thai.”

Robillard vẫn muốn gây chuyện. “Chỉ bởi anh đã không làm hết sức. Tối nay chúng ta sẽ giải quyết chuyện đó, em yêu.”

Annabelle đảo mắt nhìn quanh để tìm một chỗ ngồi xuống, nhưng tất cả ghế đều đã bị chiếm chỗ, vì thế cuối cùng cô ngồi trên đùi Sean. Cô ngồi trên đó nghiêm nghị nhưng thoải mái. “Và tôi chỉ có thể ăn một miếng pizza thôi.”

Heath cần làm gì đó với Delaney, và anh đi về phía cô. “Xin lỗi về chuyện này.”

“Em nên hoà đồng.” Delaney nói quả quyết.

“Nếu em không muốn thì không cần đâu.”

“Chỉ là... chỉ hơi quá sức chịu đựng một chút. Ngôi nhà thì quá nhỏ, và có quá nhiều người.”

“Chúng ta hãy ra ngoài.”

“Vâng, có lẽ như thế tốt hơn.”

Heath dắt cô ra ngoài hiên. Mất một lúc, họ không nói gì cả. Delaney nhìn chăm chăm vào ngôi nhà bên kia đường, hai tay ôm quanh người. Anh tựa vai vào thùng thư, chiếc hộp nặng nề ép vào hông anh. “Anh không thể bỏ mặc cô ấy.” Anh nói.

“Ồ, không, không. Em không mong anh làm thế.”

Anh dứt hai tay vào trong túi. “Anh đoán em cần nhìn thấy cuộc sống của anh như thế này. Đây là ví dụ tương đối tốt.”

“Vâng. Chỉ là em thật ngốc nghếch. Em đã không...” Cô nở nụ cười tự chế nhạo mình, đầy căng thẳng. “Em thích khán đài hơn.”

Anh hiểu, và anh mỉm cười. “Khán đài giữ một khoảng cách với thực tế.”

“Em xin lỗi,” cô nói, “Em đã hình dung nó khác.”

“Anh biết.”

Ai đó lại vặn nhạc to lên. Cô trượt hai ngón tay cái dưới cổ áo khoác và nhìn quanh. “Chỉ

còn là vấn đề thời gian trước khi hàng xóm gọi cảnh sát.”

Cảnh sát có xu hướng phớt lờ khi những vấn động viên hàng đầu của thành phố không biết cư xử, nhưng anh không tin rằng điều đó có thể trấn an cô.

Ngón tay cô lần theo chuỗi ngọc trai. “Em không hiểu làm thế nào Annabelle có thể thoải mái đến như thế với tất cả sự hỗn loạn đó.”

Anh chọn cách giải thích đơn giản nhất. “Cô ấy có mấy người anh trai.”

“Em cũng vậy.”

“Annabelle là người dễ trở nên buồn chán. Anh cho là em có thể nói cô ấy tự tạo niềm vui cho mình.” Cũng giống như anh.

Cô lắc đầu. “Nhưng nó thật... hỗn loạn.”

Đó chính xác là lý do Annabelle để bản thân liên quan đến chuyện này.

“Cuộc sống của anh tương đối hỗn loạn,” anh nói.

“Vâng. Giờ thì em thấy điều đó.”

Vài khoảnh khắc im lặng trôi qua. “Em có muốn anh gọi taxi cho em không?” anh nói khẽ.

Cô chần chừ, rồi gật đầu. “Có lẽ như vậy tốt hơn.”

Trong lúc chờ đợi xe, họ xin lỗi lẫn nhau, cả hai đều nói những điều tương đối giống nhau, rằng họ nghĩ chuyện sẽ có kết quả, nhưng họ đã phát hiện ra không phải như vậy. Mười phút chờ taxi kéo dài mãi mãi. Heath đưa cho người tài xế năm mươi đô la và giúp Delaney vào trong xe. Cô ngược lên mỉm cười với anh, trầm tư nhiều hơn là buồn bã. Cô là người phụ nữ tuyệt vời, và anh thoáng hối hận rằng mình không phải mẫu đàn ông có thể hài lòng với sắc đẹp, bộ óc, sự thông minh và khả năng thể thao. Không, chính nhân tố Tinker Bell đã lôi kéo anh. Khi chiếc taxi đi khỏi, lần đầu tiên kể từ đêm họ gặp nhau anh cảm thấy thư thái.

Đồ ăn tới trong khi họ đợi bên ngoài, nhưng khi anh quay vào trong nhà, không ai ăn uống gì hết. Thay vào đó, tất cả mọi người dồn hết vào trong phòng khách, nhạc đã vụn nhỏ xuống, sự chú ý của mọi người tập trung vào chiếc mũ lưỡi trai NASCAR ngựa lên đặt ở gần chân của Annabelle. Lúc tiến lại gần hơn. Anh nhìn thấy đủ loại đồ trang sức kim cương đang sáng chói ở đáy mũ.

Annabelle nhìn thấy anh và cười toe. “Mọi người chờ tôi nhắm mắt lại, nhắm một món lên, và ngủ với chủ nhân của món đồ trang sức đó. Một đổi một. Chuyện đó hẳn phải vui như thế nào?”

Dean ngẩng đầu nhìn từ phía bên kia của căn phòng. “Chỉ để anh biết thôi, Heathcliff, cả hai chiếc hoa tai của tôi vẫn còn ở trên tai.”

“Đó là vì cậu rẻ tiền.” Dewitt Gilberr, cầu thủ bắt bóng ở thil của Dean, vỗ vào lưng anh.

Annabelle mỉm cười với Heath. “Họ chỉ đang cư xử ngu ngốc thôi. Họ biết tôi sẽ không làm thế.”

“Chị có làm đấy,” Gray Sweeney nói. “Có tới 15 cara trong chiếc mũ đó.”

“Khỉ thật. Tôi luôn muốn được ngủ với một cô nàng tóc đỏ tự nhiên.” Reggie O’Shea cời phất cây thánh giá có hình Chúa Jesu nằm kim cương đeo trên cổ và bỏ vào trong mũ.

Những người đàn ông nhìn chăm chăm vào cây thánh giá.

“Cái đó sai rồi.” Leandro nói.

Những tiếng thì thầm vang lên thoả thuận rằng Reggie sẽ lấy lại sợi dây chuyền của anh ta.

Annabelle thở dài, và Heath nghe thấy vẻ hối hận thành thật với Chúa trong giọng cô. “Chuyện này thật vui, nhưng đồ ăn nguội rồi. Sean, bộ hoa tai lộng lẫy thật đấy, nhưng mẹ cậu sẽ giết tôi mất.”

Chưa nói đến những gì Heath sẽ làm.

Đâu đó vào khoảng hai giờ sáng, cuối cùng số bia các anh chàng bí mật bổ sung đã hết, và đám đông bắt đầu thưa dần. Annabelle để Heath chịu trách nhiệm thực hiện bài kiểm tra sự tỉnh táo trên sân cỏ. Anh gọi taxi và tổng những gã say xỉn vào tay các tài xế không bị rượu tác động. Cả buổi tối chỉ xảy ra một vụ đánh nhau, và không phải về chìa khoá ô tô. Dean phản đối tuyên bố của Dewitt, đồng đội của anh, rằng lý do duy nhất một gã mua chiếc Porsche thay vì chiếc xe chiến như Escalade là để tiếp màu với những chiếc quần lót thêu ren của anh ta. Hai cầu thủ đội Gấu đã phải tách họ ra.

“Nói cho tối biết sự thật đi,” Annabelle nói với Heath. “Bọn họ đều học hành thật phải không?”

“Ừ, nhưng không nhất thiết phải tới lớp.”

Vào lúc hai rưỡi, Annabelle ngủ gục tại một đầu xô pha với Leandro ở đầu kia, trong khi Heath và Dean dọn dẹp phần lộn xộn kinh hãi nhất trong nhà bếp. Heath đưa túi rác cho Dean. “Giấu những vỏ chai whiskey đó đi.”

“Vì không ai bị giết cả, có thể chị ý không để ý đâu.”

“Trông chờ may rủi chẳng nghĩa lý gì cả. Tối nay cô ấy khá giận.”

Họ tổng động thức ăn bắn vào túi đựng rác và mang ra ngoài ngõ. Dean chăm chăm nhìn Xe Tăng về khó chịu. “Chị ấy dụ dỗ tôi đổi xe cho chị ấy. Chị ấy nói lái đồng sắt đó vài ngày sẽ giúp tôi giữ được sự liên hệ với thế giới thật.”

“Đừng có tính đến chuyện cho cô ấy thử chiếc Porsche của cậu.”

“Tôi tin là tôi đã làm chuyện đó rồi.” Họ đi về phía ngôi nhà. “Vậy làm sao mà tối nay anh lại không chìa bản hợp đồng ra trước mũi tôi thế?”

“Đang mất dần hứng thú,” Heath mở cửa cho Dean, “Tôi quen với những anh chàng quá quyết hơn.”

“Tôi quá quyết như gì. Tôi sẽ cho anh biết lý do duy nhất khiến tôi chưa lý hợp đồng với bất kỳ ai là bởi tôi quá thích được nịnh bợ. Anh không tin được những người đại diện chết tiệt gửi gì cho tôi đâu, và tôi không chỉ nói về vé hoà nhạc hàng đầu đâu đấy. Nhà Zagorski đã mua cho tôi một chiếc Segway.”

“Phải rồi, vậy đấy, trong khi cậu đang thích thú, hãy nhớ rằng Nike sắp quên sạch các lý do họ cần gương mặt ngọt ngào của cậu mỉm cười với những người vô gia cư từ các tấm biển quảng cáo của họ rồi.”

“Nói về quà tặng...” Dean dựa người vào kệ bếp, vẻ mặt láu cá. “Tôi đang ngưỡng mộ chiếc đồng hồ Rolex Thuỷ thủ Tàu Ngầm mới mà tôi nhìn thấy ở các cửa hàng. Những gã đó chắc chắn biết cách làm ra một chiếc đồng hồ tuyệt hảo.”

“Thay vào đó, tôi gửi cho cậu một bó hoa phù hợp với đôi mắt xanh tuyệt đẹp của cậu thì sao nào?”

“Ý đó hay đấy, anh bạn.” Anh chàng lôi chùm chìa khoá từ đựng bánh quy hình Hello Kitty của Annabelle ra cùng với một chiếc bánh Oreo. “Thật không hiểu nổi làm sao anh có thể trở thành người đại diện quan trọng đến thế với kiểu thái độ đó.”

Heath mỉm cười. “Có vẻ như cậu sẽ không bao giờ tìm ra. Tổn thất của cậu.”

Robillard cắn đôi chiếc Oreo, tặng Heath nụ cười tự mãn, và thông thả đi ra khỏi nhà bếp. “Gặp lại sau, Heathcliff.”

Heath cho Leandro về trong chiếc taxi khác. Anh không thể nhìn được cười. Chẳng có chuyện gì giữa Dean và Annabelle hết ngoại trừ trò lấu cá. Annabelle không yêu anh ta. Cô đối xử với anh chàng hết như cái cách cô đối xử với những cầu thủ khác, giống như họ là những đứa trẻ quá cỡ. Tất cả những điều với vẫn cô nhồi vào đầu Heath hoàn toàn là giả hết. Và nếu Dean yêu cô, chắc chắn tối nay anh chàng sẽ không để cô ở lại một mình với người đàn ông khác.

Cô nằm nghiêng, luồng hơi nhỏ lay động món tóc trên miệng cô. Anh đem chăn tới, và cô không cự quấy khi anh đắp chăn cho cô. Anh nhận thấy mình đang bắn khoăn không biết tình hình sẽ tệ đến đâu nếu anh với tay xuống dưới chiếc chăn đó và cởi quần bò của cô ra để cô có thể ngủ thoải mái hơn?

Tồi tệ.

Cố gắng hết mức, anh cũng chỉ có thể nghĩ ra một lý do khiến Annabelle dựng lên câu chuyện với Dean. Bởi cô yêu Heath, và cô muốn cứu vãn lòng kiêu hãnh của mình. Một Annabelle Granger vui tươi, hăng say, hết sức thú vị đã yêu anh. Nụ cười của anh rộng hơn, và lần đầu tiên trong vòng nhiều tháng nay anh cảm thấy nhẹ lòng. Thật đáng ngạc nhiên trước những gì mà sự rõ ràng có thể đem lại cho sự thanh thản tâm hồn của một người đàn ông.

Tiếng chuông điện thoại làm anh tỉnh giấc. Anh với tay qua cái tủ đầu giường và lăm bắm vào ống nghe. “Champion.”

Một sự im lặng dài đằng dặc. Anh vùi mặt sâu hơn vào trong gối và trôi nổi.

“Heath?”

Anh xoa tay lên miệng. “Vâng?”

“*Heath?*”

“*Phoebe?*”

Anh nghe rõ tiếng thở buồn rầu, tức giận và rồi một tiếng cạch chấm dứt sự kết nối, anh

mở bừng mắt. Một vài giây nữa trôi qua trước khi anh xác nhận được điều anh lo sợ. Đây không phải phòng ngủ của anh, điện thoại anh trả lời không phải của anh, và bây giờ là – anh nhìn chăm chú vào đồng hồ - còn chưa tới tám giờ sáng.

Tuyệt. Giờ thì Phoebe đã biết anh qua đêm tại nhà Annabelle. Anh tiêu rồi. Hai lần tiêu đời, một khi Phoebe nghe tin anh vừa chia tay với Delaney.

Hoàn toàn tỉnh táo, anh trèo ra khỏi giường Annabelle, không may là không có Annabelle ở trên. Bất chấp hậu quả nghề nghiệp của những gì vừa xảy ra, tâm trạng vui vẻ của anh từ tối hôm qua vẫn không mất đi. Anh đi từ tầng áp mái xuống tầng dưới để tắm, rồi cạo râu bằng đồ Gillette Daisy của Annabelle. Anh không có quần áo để thay, điều đó có nghĩa hoặc anh mặc lại quần đùi ngày hôm qua hoặc chẳng mặc gì bên trong hết. Anh chọn cách thứ hai, rồi xỏ vào người chiếc áo sơ mi tối qua, đã bị nhăn nhúm kinh hoàng do nắm tay của Annabelle.

Lúc xuống dưới nhà, anh thấy cô vẫn còn nằm cuộn tròn trên ghế xô pha, chần kéo lên đến tận cằm, bàn chân thò ra ngoài. Anh chưa bao giờ có cảm giác tôn thờ đối với bàn chân, nhưng ở cái vòng cung nhỏ bé ngọt ngào ấy có cái gì đó khiến anh muốn làm mọi trò bán khiêu dâm với nó. Nhưng rồi hầu như mọi bộ phận trên cơ thể Annabelle dường như đều gây hiệu ứng đó với anh, điều này hẳn là một manh mối quan trọng. Anh dời mắt khỏi những ngón chân của cô và đi vào trong bếp.

Anh và Dean đã không dọn dẹp hiệu quả lắm, và ánh nắng buổi sáng tiết lộ những tàn dư của đồ ăn Trung Quốc dính trên kệ bếp. Trong khi cà phê được pha trong máy, anh chộp vài tờ khăn giấy và lau phần tệ nhất. Lúc anh nhìn vào trong phòng khách một lần nữa, Annabelle đã ngồi dậy. Tóc cô che hầu hết khuôn mặt ngoại trừ đầu mũi và một bên gò má.

“Quần bò của tôi đâu? Cô thì thầm. “Thôi khỏi. Chúng ta sẽ nói về chuyện đó sau.” Cô quần chần quanh người và loạng choạng đi về phía cầu thang.

Anh quay lại nhà bếp và rót cà phê cho mình. Lúc chuẩn bị uống ngụm đầu tiên, anh nhận thấy một bình violet châu Phi lớn bị nhét xuống dưới bàn. Anh không biết nhiều về cây cối, nhưng toàn bộ lá cây này trông thật tươi tắn. Anh không thể nào chứng minh được đã có người đi tiểu vào trong đó, nhưng tại sao lại phải mạo hiểm chứ? Anh mang nó ra ngoài và giấu dưới những bậc cầu thang phía sau.

Anh vừa đọc xong thông điệp động viên trên tủ lạnh của Annabelle thì nghe thấy tiếng sột soạt. Anh quay ra chiêm ngưỡng hình ảnh Annabelle lê bước vào nhà bếp. Cô chưa tắm, nhưng đã buộc tóc lên cao và rửa mặt, khiến lông mi của cô sắc nhọn và má cô hồng hào. Quần ngủ kẻ ca rô thò ra dưới chiếc áo thun tím quá cỡ. Anh lướt dọc đường nét đôi chân trần của cô xuống dưới bàn chân đang giấu trong đôi giày chạy màu lục nhạt cũ kỹ. Xét một cách toàn diện, trông cô buồn ngủ, lộn xộn và gợi cảm.

Anh đưa cho cô cốc cà phê. Cô đợi anh uống ngụm đầu tiên trước khi nói, một chút bối rối vẫn vương trong giọng. “Tôi có muốn biết ai đã cởi quần bò của tôi không nhỉ?”

Anh duy nghĩ kỹ. “Robillard. Gã tồi.”

Cô quắc mắt nhìn anh. “Tôi không phải là không biết gì. Anh đã sờ soạng chút ít khi anh mở khoá.”

Có muốn cố anh cũng chẳng thể hối hận được. “Trượt tay.”

Cô ngồi xuống chiếc bàn trong bếp. “Có phải tôi tượng tượng không, hay tối qua Delaney đã ở đây?”

“Cô ấy đã ở đây.”

“Tại sao cô ấy không ở lại giúp?”

Giờ đã đến phần phức tạp. Anh diễn vở kịch cầm rẽ quanh tủ đựng chén bát để tìm đồ ăn, mặc dù anh biết cô đã dọn sạch nó. Sau khi chuyển qua chuyển lại vài hộp sữa chua hầm, anh đóng cửa lại. “Tất cả mọi chuyện hơi quá sức đối với cô ấy.”

Cô nàng ngồi thẳng dậy. “Ý anh là sao?”

Anh nhận ra quá muộn rằng lẽ ra anh nên tính cách xoay xở chuyện này thay vì mất thời gian giấu chậu violet châu Phi và đứng trước tủ lạnh đọc những lời trích dẫn truyền cảm hứng của Oprah. Có thể một cái nhún vai sẽ giúp ngăn chặn cuộc thảo luận đặc biệt này cho đến khi cô hoàn toàn tỉnh táo. Anh thử.

Nó không hiệu quả.

“Tôi không hiểu.” Annabelle đuổi chân ra và trông có vẻ lo lắng. “Cô ấy kể với tôi cô ấy bắt đầu thích bóng bầu dục.”

“Bởi hoá ra, không phải là khi nó quá gần gũi và cá nhân đến thế.”

Những nếp nhăn trên trán cô sâu thêm. “Tôi sẽ giúp cô ấy vượt qua chuyện đó. Chúng chỉ hăm dọa được anh nếu anh để chúng thắng thế.”

Anh không nên cười, nhưng chẳng phải đó chính là lý do khiến kế hoạch mới của anh sẽ hiệu quả hơn nhiều so với cái cũ hay sao? Ngay từ đầu, Annabelle đã khiến anh hạnh phúc, nhưng anh quá tập trung vào hướng đi sai lầm đến mức không hiểu nổi ý nghĩa của nó.

Annabelle không phải người phụ nữ trong mơ của anh. Còn xa. Những giấc mơ của anh là sản phẩm của sự bất an, non nớt, và tham vọng lệch hướng. Không, Annabelle là người phụ nữ tương lai của anh... người phụ nữ của hạnh phúc đời anh.

Anh đoán chắc cô sẽ không hiểu đúng tin tức về Delaney, đặc biệt khi anh không thể kiềm chế nụ cười của mình. “Chuyện là... Delaney và tôi đã hết rồi.”

Cốc cà phê của Annabelle nện xuống bàn đánh bịch một cái, và cô đứng dậy khỏi ghế. “Không. Anh chưa hết được. Đây chỉ là một chương ngại vật thôi.”

“Tôi e là không phải. Tối qua cô ấy đã có cái nhìn rất rõ về cuộc sống của tôi, và những gì cô ấy nhìn thấy không làm cô ấy hạnh phúc.”

“Tôi sẽ giải quyết chuyện này. Một khi cô ấy hiểu...”

“Không, Annabelle,” anh nói chắc chắn. “Chuyện này không thể thay đổi được. Tôi không muốn cưới cô ấy.”

Cô dùng dùng giận dữ. “Anh không muốn cưới *bất kì ai* hết!”

“Điều đó không... hoàn toàn chính xác.”

“Đó là sự thật. Và tôi phát ốm lên vì điều đó rồi. Tôi phát ốm lên vì anh rồi.” Hai cánh tay cô vung lên. “Anh đang khiến tôi phát điên, và tôi không thể chịu đựng được thêm nữa. Anh bị sa thải, ngài Champion. Lần này tôi sẽ sa thải *anh*.”

Đó là sự bùng nổ của một ngọn núi lửa, vì thế anh tiếp cận hết sức thận trọng. “Tôi là khách hàng,” anh chỉ rõ. “Cô không thể sa thải tôi được.”

Cô soi anh bằng cặp mắt màu mật ong. “Tôi vừa mới làm điều đó xong.”

“Để biện hộ, phải nói là tôi đã có thiện ý.” Anh thò tay vào túi quần và lôi ra hộp nữ trang. “Tối qua tôi đã định cầu hôn cô ấy. Chúng tôi ở Charlie Trotter. Thức ăn rất ngon, tâm trạng hoàn hảo, và tôi đã có nhẫn. Nhưng ngay khi tôi sẵn sàng tặng nó cho cô ấy... thì cô gọi điện.”

Anh dừng lại và để cô tự rút ra kết luận, một hành động mà cô, vì là phụ nữ, sẽ làm ngay lập tức.

“Ôi. Chúa ơi. Là tôi. Tôi luôn phải chịu trách nhiệm.”

Một người đại diện giỏi luôn luôn đổ trách nhiệm cho kẻ khác, nhưng khi độ kinh hoàng

sửng sốt của cô gia tăng, anh biết anh phải nói rõ. “Cú điện thoại của cô không phải là vấn đề thực sự. Tôi đã cố tặng nhẫn cho cô ấy cả buổi tối, nhưng tôi dường như không thể lôi nó ra khỏi túi. Điều ấy cho cô biết vấn đề rồi đấy.”

Bằng cách đặt trách nhiệm vào đúng chỗ, anh giải thoát cô một lần nữa. “Không có ai phù hợp với anh hết! Đến Đức mẹ Maria anh cũng sẽ tìm ra thiếu sót được.” Cô giật hộp nhẫn khỏi tay anh, mở nó ra, và cong môi. “Anh chỉ có thể làm được đến thế này thôi à? Anh là triệu phú cơ mà?”

“Chính xác!” Nếu anh cần thêm bằng chứng cho thấy Annabelle Grange là người phụ nữ đặc biệt, đây chính là nó. “Cô không thấy sao? Cô ấy thích những thứ tinh tế. Nếu tôi chọn cái nào lớn hơn, cô ấy hẳn sẽ bối rối. Tôi ghét cái nhẫn đó. Thử hình dung các anh chàng sẽ phản ứng thế nào nếu họ thấy viên kim cương nhỏ bé như thế trên ngón tay vợ tôi.”

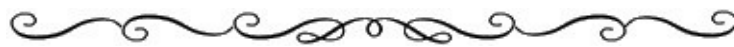
Cô đóng nắp hộp và giúi lại vào tay anh. “Anh vẫn bị sa thải.”

“Tôi hiểu.” Anh bỏ chiếc hộp vào trong túi, uống ừng ực nốt chỗ cà phê, và đi về phía cửa.

“Tôi nghĩ sẽ tốt hơn cho cả hai ta nếu chúng ta kết thúc ngay lúc này.”

Anh hy vọng cơn chấn động anh nghe thấy trong giọng cô không phải là do anh tưởng tượng ra. “Bây giờ anh hiểu rồi hả?” Anh gần như không chịu được nỗi khát khao được dùng nụ hôn để xoa bỏ sự giận dữ của cô. Nhưng trong khi sự hài lòng ngắn hạn đang thôi thúc, anh cần tập trung vào mục tiêu dài hạn, vì thế anh chỉ mỉm cười và để cô yên.

Bên ngoài, không khí buổi sáng giữ lại hơi sương dễ chịu của mùa thu. Anh hít vào, và bằng bước chân nhẹ nhõm, anh đi xuống phố tới bên chiếc xe của mình. Tối qua khi quan sát cô bên những anh chàng đó, anh đã làm sáng tỏ được một điều mà lẽ ra anh nhận ra cách đây nhiều tuần, Annabelle Grange là đám mối mai hoàn hảo của anh.

Chương 21

Kể từ ngày Annabelle bước vào văn phòng của Heath, cuộc đời cô trở thành chiếc vòng đu quay khổng lồ với tốc độ lớn gấp ba lần. Cô phóng vút lên cao chót vót, sung sướng ở đó một vài giây, rồi lao với tốc độ chóng mặt xuống dưới đáy. Trong lúc chuẩn bị sẵn sàng cho bữa tiệc sinh nhật, cô tự nhủ mình rất vui vì đã sa thải anh. Anh thật điên rồ. Tệ hơn nữa, anh khiến cô phát điên. Ít nhất tối nay cô sẽ không có thời gian để nghĩ về anh. Thay vào đó, cô sẽ nỗ lực hết sức để gia đình nhìn cô đúng như trong thực tế, không còn là kẻ thất bại nữa mà là nữ doanh nhân vừa bước – sang – tuổi - ba – hai, gần – như – thành – công, không cần lời khuyên hoặc sự thương hại của bất kì ai. *Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn* có thể không phải là ứng cử viên cho danh sách 500 công ty hàng đầu của tạp chí Fortune, nhưng ít nhất nó cũng mang lại lợi nhuận.

Cô tháo nắp thời son bóng và băng qua hành lang đi từ phòng tắm tới chiếc gương dài trong phòng ngủ của bà ngoại. Cô thích những gì cô thấy. Chiếc váy dự tiệc hình chữ A dài tay có thể quá phô trương, nhưng cô không hối tiếc dù chỉ một xu. Đường viền áo hở vai khiến cổ cô trông cao và duyên dáng, cũng như làm nổi bật gương mặt và mái tóc cô. Lẽ ra cô nên chọn màu đen cổ điển an toàn, nhưng thay vào đó lại chọn màu đào. Cô yêu sự kết hợp chiếc váy màu nhạt với mái tóc đỏ, hoàn hảo cho sự thay đổi, bồng bềnh quanh gương mặt cô trong sự lộn xộn đẹp mắt và cái nhìn thoáng qua lúc ẩn lúc hiện của đôi hoa tai vàng mang vẻ đẹp tinh tế. Đôi giày cao gót màu vàng kem giúp cô cao thêm vài xăng ti mét, nhưng không ăn thua gì với tầm vóc của người đàn ông tay trong tay với cô tối nay.

“Con đi cùng bạn trai hả?” Vẻ ngạc nhiên của Kate trong suốt bữa sáng tại khách sạn bố mẹ cô sáng hôm đó vẫn còn khiến cô bực bội, nhưng Annabelle đã giữ mồm giữ miệng. Trong khi vẻ trẻ trung tương đối của Dean có thể phản lại cô, các thành viên nhà Grange đều hâm mộ bóng bầu dục. Ngoại trừ Candace, cả gia đình đã hâm mộ đội Ngôi Sao nhiều năm, và cô hy vọng danh tiếng của Dean sẽ bù đắp cho tuổi trẻ và đôi khuyên tai kim cương của anh chàng.

Cô nhìn hình ảnh phản chiếu của mình lần cuối cùng. Candace sẽ mặc đồ Max Mara, nhưng thế thì sao chứ? Chị dâu cô là kẻ trưởng giả học làm sang, dễ dao động. Annabelle ước gì Doug đưa Jaminson đi thay vì chị dâu cô, nhưng cháu trai cô đang ở nhà tại California với cô trông trẻ. Annabelle liếc nhìn đồng hồ. Anh chàng hẹn hò của cô phải hai mươi phút nữa mới đến. Trước khi Dean đồng ý làm chuyện này, cô đã phải hứa sẽ ngoan ngoãn nghe theo sự sai khiến của anh chàng suốt phần đời tự nhiên còn lại của cô, nhưng nó cũng đáng với cái giá đó.

Lúc đi xuống dưới nhà, cô ý thức một cách không thoải mái về sự thảm hại nào đó ở người phụ nữ ba mươi hai tuổi vẫn còn đang cố gắng giành được sự chấp thuận của gia đình. Có thể khi bốn mươi tuổi cô sẽ vượt qua điều này. Hoặc có thể không. Đối mặt với nó, cô có lý do để

sợ hãi. Lần cuối cùng cô ở cùng với gia đình, họ đã làm hết cách để can thiệp vào cuộc sống của cô.

“Con có rất nhiều khả năng, con yêu,” Kate nói thế khi thưởng thức kem trứng đen Giáng sinh ngoài hiên ngôi nhà ở Napples của họ. *“Chúng ta yêu con nhiều tới mức không thể đứng yên nhìn con lãng phí điều này.”*

“Sẽ chẳng sao khi là một kẻ mò mẫm lúc em hai mươi mốt tuổi” Duog nói. *“Nhưng nếu đến ba mươi hai tuổi vẫn không nghiêm túc về sự nghiệp, em sẽ giống như một kẻ thất bại.”*

“Doug đúng đấy,” bác Adam nói. *“Chúng ta không thể chiều theo em mãi. Em cần phải hành động.”*

“Ít nhất hãy nghĩ đến chuyện lối sống của em sẽ mang tai mang tiếng đến cho những người còn lại trong gia đình.” Câu đó là của Candace, sau khi chị ta bỏ cốc kem trứng thứ tư xuống.

Thậm chí bố cô cũng góp lời. *“Hãy tham gia mấy lớp golf. Chẳng có nơi nào tốt hơn để thiết lập các mối quan hệ phù hợp.”*

“Bữa tiệc” tối nay được tổ chức tại câu lạc bộ Mayfair sang trọng, trong phòng riêng do Kate đặt trước. Annabelle muốn mời câu lạc bộ sách tới để làm lá chắn nhưng Kate nhất định “chỉ có gia đình”. Bạn gái mới nhất của Adam và người đi cùng bí mật của Annabelle là ngoại lệ duy nhất.

Annabelle kiểm tra nhiệt độ bên ngoài. Gần đến Halloween, trời lạnh như không đủ lạnh để phá hủy bộ váy và chiếc áo khoác tồi tàn của cô. Cô quay trở lại vào trong và bắt đầu đi đi lại lại. Mười lăm phút nữa là Dean sẽ đến đón cô. Chắc chắn tối nay gia đình cô cuối cùng sẽ thấy cô không phải một kẻ thất bại. Cô trông rất ổn, cô có anh bạn trai đáng tin cậy, rất nóng bỏng, và *Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn* bắt đầu sinh lợi. Giá mà Heath...

Cô cố gắng rất nhiều để không day dứt về niềm bất hạnh của cô, cô không nói chuyện với anh kể từ bữa tiệc cuối tuần trước, và, cho đến lúc này, anh tôn trọng yêu cầu để cô yên. Cô thậm chí cố gắng chống lại mong muốn gọi điện cho anh nhận những hộp thực phẩm ngon lành và những chai rượu đắt tiền anh chuyển tới để làm đầy lại tủ đựng thức ăn của cô. Lý do anh không tính cả bình hoa violet châu Phi cô độc vẫn còn là bí ẩn.

Đau đớn, cô biết anh là sự đầu tư tình cảm cô không đủ khả năng theo đuổi. Trong nhiều tháng, cô cố gắng thuyết phục bản thân rằng những cảm xúc của cô dành cho anh mang nhiều ham muốn hơn là tình yêu, nhưng điều đó không đúng. Cô yêu anh theo nhiều cách mà cô không thể đếm được: Về lịch thiệp, sự hài hước, cách anh hiểu cô. Nhưng sự lẫn lộn tình cảm của anh có gốc rễ sâu xa, và chúng gây ra cho anh tổn hại không thể sửa chữa được. Anh có thể chung thủy tuyệt đối, hiến dâng hoàn toàn và khả năng trao tặng sức mạnh và sự an ủi, nhưng

cô không còn tin rằng anh có khả năng yêu nữa. Cô phải loại bỏ anh ra khỏi cuộc đời cô.

Điện thoại đổ chuông. Nếu Dean hoãn, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta. Cô chạy vào văn phòng và chộp lấy ống nghe trước khi hộp thư thoại tự động lên tiếng. “A lô?”

“Đây là chuyện cá nhân, không phải công việc,” Heath nói, “Vì thế đừng gác máy. Chúng ta phải nói chuyện.”

Chỉ tiếng anh nói thôi cũng khiến trái tim cô nhảy múa. “Ồ, không, chúng ta không chuyện trò gì hết.”

“Cô đã sa thải tôi,” anh bình tĩnh nói. “Tôi tôn trọng điều đó. Cô không còn là bà mối của tôi nữa. Nhưng chúng ta vẫn là bạn, và vì tầm quan trọng của tình bạn giữa chúng ta, chúng ta cần thảo luận trang mười ba.”

“Trang mười ba?”

“Cô buộc tội tôi kiêu ngạo. Tôi luôn luôn cho mình là người tự tin, nhưng tôi ở đây để nói với cô, không còn như thế nữa. Sau khi nghiên cứu những bức ảnh này... Này cưng, nếu đây là những gì cô tìm kiếm ở đàn ông, tôi không nghĩ bất kỳ ai trong số chúng tôi đạt tiêu chuẩn.”

Cô cáo cảm giác nôn nao rằng nếu cô hiểu chính xác điều anh đang nói, và cô thả mình xuống một góc bàn làm việc. “Tôi không biết anh đang nói gì.”

“Ai mà biết được silicôn có nhiều màu sắc đến thế chứ?”

Cuốn catalog đồ chơi tình dục của cô. Anh cầm nó mấy tháng trước đây. Cô đã hy vọng đến giờ anh quên nó rồi.

“Hầu hết những sản phẩm này có vẻ như không gây ra dị ứng,” Heath tiếp tục. “Như thế thì rất tốt, tôi đoán thế. Vài cái có pin, vài cái không. Tôi cho rằng đó chỉ là vấn đề sở thích. Có một dụng cụ trong này. Cái đó khá lập dị. Và... chết tiệt! Nó nói cái này cho vào máy giặt cũng không sao. Mặc dù tôi thích... tôi xin lỗi, nhưng chẳng có hứng thú gì cả.”

Cô nên gác máy, nhưng cô nhớ anh rất nhiều. “Sean Palmer, cậu đó hả? Nếu cậu không thôi nói năng nhảm nhí, tôi sẽ mách mẹ cậu.”

Anh không bị dụ dỗ. “Đầu trang mười bốn... Mẫu đó giống như cái bơm. Cô đã gập góc trang đó xuống, vì thế cô hần quan tâm.”

Cô tương đối chắc cô không gập bất kỳ trang nào, nhưng ai mà biết được?

“Thế còn về cái dương vật giả thân trơn này thì sao? Vấn đề là, đúng ra cô sẽ đánh nó với cái gì? Một lời cảnh báo, cô em. Cô sẽ đánh cái đó vào cửa sổ phòng ngủ hoặc là, chết tiệt, cái chấn bụn xe của cô – nó sẽ thu hút sự chú ý sai lầm.”

Cô mỉm cười.

“Chỉ nói cho tôi biết một điều thôi, Annabelle, và tôi phải đi rồi.” Giọng anh chùng xuống khe khẽ, thân mật khiến cô run rẩy. “Tại sao phụ nữ lại thích thú với cái đồ nhân tạo đến thế trong khi đồ thật làm việc tốt hơn bao nhiêu?”

Trong khi cô đang suy nghĩ tìm lời hợp lý để đáp lại thì anh đã gác máy. Cô hít mấy hơi thật sâu, nhưng vẫn không bình tĩnh được. Cho dù cô cố gắng đề phòng bao nhiêu đi chăng nữa, lần nào anh cũng thắng cô, đây chính là lý do lớn nhất trong tất cả các lý do khiến cô không thể theo nổi những cuộc trò chuyện này.

Chuông cửa reo. Cảm ơn Chúa. Dean đến sớm. Cô đứng phắt dậy khỏi bàn và đặt tay lên má hầu mong bình tĩnh trở lại. Đắp một nụ cười lên trên mặt, cô mở cửa ra vào.

Heath đứng ở phía bên kia.

“Chúc mừng sinh nhật.” Anh bỏ điện thoại di động vào túi, bỏ cuốn catalog của cô xuống, và lướt qua môi cô một nụ hôn mềm, chớp nhoáng mà cô không thể không đáp trả.

“Anh làm gì ở đây?”

“Trông cô rất xinh đẹp. Còn hơn cả xinh đẹp. Không may, ngày mai quà của cô mới đến, nhưng tôi không muốn cô nghĩ là tôi quên.”

“Quà nào? Thôi khỏi.” Cô lấy thân mình chặn cửa ra vào thay vì mở cánh tay ra. “Mười phút nữa Dean sẽ đến đón tôi. Tôi không thể nói chuyện với anh bây giờ.”

Anh đẩy cô tránh khỏi lối đi để anh có thể vào trong. “Tôi e là Dean không sẵn lòng. Tôi sẽ thay thế vị trí của cậu ta. Tôi thích chiếc váy của cô.”

“Anh đang nói về chuyện gì vậy? Ba tiếng trước tôi vừa nói chuyện với anh chàng, và anh ấy không làm sao hết.”

“Những con virus đau dạ dày ấy đến mau lắm.”

“Vớ vẩn. Anh đã làm gì anh ấy?”

“Không phải tôi. Là Kevin. Tôi không biết tại sao tối nay anh ấy cứ nằng nặc đòi xem trận bóng với cậu ta. Đừng bảo là tôi nói nhé, nhưng khi nào muốn, anh bạn Kevin của cô có thể tỏ ra thực sự khó chịu.” Anh dí sát mũi vào cổ cô, ngay phía sai chiếc hoa tai. “Khỉ thật, cô thơm quá.”

Cô mất một lúc lâu để lách ra. “Molly có biết chuyện này không?”

“Không hẳn. Không may, Molly cũng nhầm lẫn như chị gái cô ấy. Hai người phụ nữ đó quá muốn bảo bọc cô. Họ nên lo lắng cho tôi mới phải. Tôi không biết tại sao họ không nghĩ cô có thể tự cho mình.”

Cô thích thú khi biết anh hiểu cô, nhưng sô sẽ vẫn không đầu hàng vẻ quyền rũ của người đại diện nịnh bợ. “Tôi không muốn tới bữa tiệc sinh nhật của mình với anh. Cho đến lúc này, gia đình tôi nghĩ anh là vẫn là khách hàng của tôi, vì thế dường như có vẻ hơi kỳ cục. Bên cạnh đó, tôi muốn đi cùng Dean. Một ai đó sẽ *gây ấn tượng* với họ.”

“Vậy cô nghĩ tôi không gây ấn tượng với họ sao?”

Cô nhìn anh trong bộ vest xám, có thể là của hãng Armani, cái cà vạt hoàn hảo, và chiếc đồng hồ tối nay là chiếc Patek Philippe bằng vàng trắng tuyệt đẹp. Gia đình cô sẽ mến anh.

Anh biết anh đã bắt thóp được cô. Cô nhìn thấy điều đó trong nụ cười xảo quyệt của anh. “Ồ được thôi,” cô cúi kính. “Nhưng giờ tôi phải cảnh báo anh, các anh của tôi là những người khó hiểu, khó chịu và bảo thủ nhất anh từng gặp.” Cô vung tay lên. “Sao tôi lại phải phí lời thế chứ? Anh sẽ thích họ cho mà xem.”

Và họ cũng yêu quý anh. Vẻ mặt sững sốt của họ khi cô sánh bước cùng Heath vào phòng ăn riêng với màu tường hạnh nhân của câu lạc bộ Mayfair đã thỏa mãn tất cả các giấc mơ của cô. Đầu tiên họ kiểm tra để đảm bảo anh không đi giày cao gót, rồi họ thẩm định giá trang phục của anh. Thậm chí trước khi làm quen với nhau, anh đã là một người trong số họ, một thành viên được chứng nhận của câu lạc bộ những người thành đạt.

“Bố mẹ, đây là Champion, và con biết mọi người đang nghĩ gì. Chính con cũng thấy nó có vẻ không thật. Tên cúng cơm của anh ấy là Campione, và mọi người phải thừa nhận cái tên Champion rất tốt cho marketing.”

“Rất tốt cho marketing,” Kate đồng tình. Chiếc vòng tay yêu thích của bà, một chiếc vòng chạm trổ, kêu leng keng khi đụng vào chiếc vòng tay cũ xinh đẹp của bà ngoại. Cùng lúc, bà ném cho Annabelle cái nhìn tọc mạch nhưng Annabelle vờ như không thấy, vì cô chưa biết lấy lý do nào để giải thích tại sao khách hàng quan trọng nhất của cô lại xuất hiện trong vai trò một anh chàng đang hẹn hò với cô.

Tối nay Kate mặc bộ vest đen hiệu St.John màu rượu sâm panh phù hợp một cách hoàn hảo với mái tóc vàng tro từ hồi Annabelle còn bé cho tới giờ vẫn luôn được để theo một kiểu dài tới cằm và cụp vào giống Gena Rowlands. Bố cô mặc áo khoác màu xanh hải quân ưa thích, sơ mi trắng, và cà vạt xám cùng màu với những cón sót lại từ mái tóc xoăn của ông. Đã có lúc nó có màu nâu vàng giống như tóc cô. Một chiếc ghim hình lá cờ Mỹ gắn trên ve áo ông, và khi cô ôm ông, cô hít hà mùi hương quen thuộc của bố: Kem cạo râu không pha, mùi giặt khô phẳng phất, và làn da được kỳ cọ sạch sẽ của một bác sĩ phẫu thuật.

Heath bắt tay. “Kate, Cher, rất hân hạnh.”

Dù trước đó Annabelle đã gặp bố mẹ để cùng ăn sáng, nhưng các anh trai cô chỉ vừa mới bay đến cách đây vài giờ, và cô ôm hôn họ. Doug và Adam thừa hưởng vẻ ngoài đẹp đẽ với cặp mắt màu xanh từ Kate, tuy nhiên không có chiều hướng mang thêm vài kí lô thừa ở thắt lưng như bà. Tối nay trông họ thật đẹp trai, rắn chắc và thành công.

“Doug, anh là kế toán, đúng không?” Vẻ kính trọng ánh lên trong mắt Heath. “Tôi nghe nói anh là phó chủ tịch ở Reynolds và Peate. Rất ấn tượng. Và Adam... Bác sĩ phẫu thuật hàng đầu ở St.Louis. Thật vinh dự.”

Các anh của cô cũng đáp lại bằng sự kính trọng, và mấy người đàn ông vỗ vai nhau thân thiện. “Đã đọc về anh trên báo...”

“Anh đã gây dựng được danh tiếng đáng kể...”

“... bảng danh sách khách hàng đáng ngạc nhiên của anh.”

Chị dâu cô dùng nước hoa có mùi không khác gì thuốc đuổi côn trùng, vì thế Annabelle ôm hôn cô sau cùng. Quá râm nắng, trang điểm quá đậm, và ăn uống không đầy đủ. Candace mặc chiếc váy quây màu đen, không vai, khoe cánh tay rắn chắc và bắp chân thanh mảnh. Hoa tai kim cương của cô gần to bằng của Sean Palmer, nhưng Annabelle vẫn nghĩ cô trông giống cái giá treo quần áo.

Heath dành cho Candace nụ cười cuốn hút ấm áp gấp đôi và sự sùng sốt chân thành đã được cấp giấy chứng nhận của anh. “Chà, Doug, làm thế nào một người xấu xí như anh lại có thể chinh phục được quý bà xinh đẹp như vậy?”

Doug, người biết chính xác mình đẹp trai như thế nào, cười lớn. Candace điệu dàng hất mái tóc nổi màu nâu sẫm. “Vấn đề là... làm sao cô nàng như Annabelle mời được anh chàng như anh tới tham dự bữa tiệc nhỏ của gia đình chúng tôi?”

Annabelle cười ngọt ngào. “Em đã hứa sau bữa tiệc anh ta có thể trối và đánh đập em.”

Heath thích câu trả lời, nhưng mẹ cô thì nổi cáu. “Annabelle, không phải tất cả mọi người ở đây đều quen với kiểu hài hước của con.”

Annabelle hướng sự chú ý của cô sang nhân vật lạ ở trong phòng, người Adam chinh phục được gần đây nhất. Giống như những người khác, bao gồm cả vợ cũ của anh, cô này mặc quần áo được cắt may khéo léo và toát lên vẻ hấp dẫn với những nét vuông vắn, mái tóc nâu sẫm ngắn quá vai và hoàn toàn thiếu sự duyên dáng. Chỉ nguyên cặp môi mỏng, nghiêm nghị kia cũng đủ cho thấy anh trai cô lại lựa chọn thêm một nữa robot về mặt cảm xúc nữa.

“Đây là tiến sĩ Lucille Menger.” Anh vòng cánh tay bảo bọc qua vai cô. “Nhà nghiên cứu bệnh học mới rất tài năng của chúng tôi.”

Lựa chọn tốt lắm, Luci. Không cần phải lo lắng về cách đối xử với người bệnh.

Heath trao cho cô nụ cười cởi mở. “Tối nay cô và tôi dường như là hai người ngoài duy nhất, vì thế tốt hơn chúng ta nên gắn bó với nhau. Từ tất cả những gì chúng ta biết, những người này có thể là những kẻ giết người hàng loạt.”

Bố mẹ và các anh cô chắc lưỡng, nhưng Lucille trông có vẻ bối rối. Cuối cùng cô cũng hiểu ra. “Ồ, đó là một câu đùa.”

Annabelle liếc nhanh sang Kate, nhưng ngoại trừ cái nhíu mày, mẹ cô không đưa thêm bất cứ dấu hiệu gì. Sự bức tức của Annabelle tăng lên. Anh trai cô có thành tích lựa chọn những bộ óc không có khiếu hài hước, như có bất kỳ ai can thiệp vào chuyện của bác sĩ Adam không? Không, không hề. Chỉ đối với Annabelle thôi.

Heath trông có vẻ hối hận như trẻ con. “Một câu đùa dở tệ, tôi e là vậy.”

Lucille có vẻ cảm thấy bớt căng thẳng khi biết lỗi không phải tại cô.

Kate luôn đặt phòng ăn riêng trên tầng hai của câu lạc bộ Mayfair cho những buổi tụ họp của gia đình Grange ở Chicago. Được trang trí theo kiểu trang viên Anh với đồng thay bóng loáng và vải hoa văn rực rỡ, căn phòng mang lại một không gian ấm cúng gần cửa sổ thoáng rộng, có song chắn, nhìn xuống cung điện Delaware, và họ ổn định chỗ ngồi, thưởng thức cocktail và tặng quà sinh nhật. Doug và Candace tặng cô thẻ quà tặng cho một lần làm đẹp tổng thể tại thẩm mỹ viện trong vùng. Không khó để đoán ai đã nghĩ ra ý tưởng ấy. Adam tặng cô đầu đĩa DVD mới và bộ sưu tập video tập thể dục, cảm ơn rất nhiều. Khi mở quà tặng của bố mẹ, cô thấy bộ vest xanh hải quân đắt tiền mà cô sẽ chẳng bao giờ mặc nhưng không thể trả bởi Kate đặt may nó từ hiệu may quần áo công sở ưa thích của bà tại St.Louis, và thể nào chủ hiệu may cũng sẽ kêu ré lên.

“Mọi phụ nữ đều cần một bộ vest đẹp khi đã có tuổi,” mẹ cô nói.

Khoé miệng Heath giật giật. “Tôi cũng có quà cho Annabelle. Không may, nó sẽ chưa sẵn sàng cho đến thứ Hai.”

Candace ép anh tiết lộ cụ thể, nhưng anh từ chối. Kate không thể giữ sự tò mò lâu hơn về lý do anh ở đây. “Chúng tôi không phiền khi Annabelle xuất hiện mà không có ai đi cùng, mặc dù nó nói điều đó khiến nó cảm thấy giống như người thừa vậy. Với tư cách khách hàng, chắc chắn anh không bắt buộc phải đi cùng nó, nhưng... Chà, phải nói rằng tất cả chúng tôi đều vui vì anh tham dự cùng chúng tôi...”

Bà kết thúc câu hỏi với dấu hỏi đầy ngụ ý. Annabelle hy vọng Heath bằng cách nào đó sẽ kết thúc giả định của mẹ cô rằng đây là cuộc hò hẹn may mắn của anh, nhưng anh còn có ý định xa hơn trong việc chơi con bài quyền rũ. “Rất hân hạnh. Tôi đã mong được gặp tất cả mọi người. Annabelle kể những câu chuyện đáng kinh ngạc về sự nghiệp của bà trong ngành ngân hàng của bà, Kate. Bà là người tiên phong thực sự đối với phụ nữ.”

Rinh.

“Rõ ràng bà đã dạy dỗ cô ấy rất chu đáo,” Heath nói trôi chảy. “Thật đáng ngạc nhiên trước những gì cô ấy gây dựng được trong thời gian ngắn như vậy. Bà hẳn phải hết sức tự hào về cô ấy.”

Kate nhìn Heath chăm chăm như thể anh đang đùa. Candace cười khẩy. Annabelle không hẳn ghét chị dâu, nhưng cô sẽ không phải người đầu tiên xếp hàng nếu Candace không may cần một quả thận.

Kate vói qua tay vịn của ghế để vỗ nhẹ vào đầu Annabelle. “Heath, thật khéo cư xử. Con gái tôi luôn là người tự do. Và tối nay trông con rất đáng yêu, mặc dù thật tệ vì họ không có cái váy đó màu đen.”

Annabelle thở dài. Heath mỉm cười, rồi hướng sự chú ý của anh sang Candace, lúc này đang tạo dáng trên chiếc xô pha bằng da giữa Heath và Doug. “Tôi được biết chị và Doug có một cậu bé tài năng.”

Tài năng? Annabelle cùng lắm cũng chỉ có thể nói Jaminson là thằng bé học được cách thu hút sự chú ý của tất cả mọi người bằng cách tè lên tấm thảm ở phòng khách. Nhưng gia tộc Grange tin ngay.

Kate tươi cười. “Thằng bé nhắc tôi nhớ nhiều về Doug và Adam ở tuổi đó.”

Dương vật bé xíu ư?

“Chúng tôi đang thử thách thằng bé,” Doug nói. “Chúng tôi không muốn nó cảm thấy buồn chán ở trường.”

“Thằng bé yêu lớp học làm giàu tính tự nhiên của nó.” Một sợi tóc từ phần tóc nối của Candace dính vào lớp son bóng, nhưng có vẻ cô không để ý. “Chúng tôi đang dạy thằng bé cách tái chế rác.”

“Thật kinh ngạc khi một đứa trẻ ba tuổi lại biết hợp tác tốt như vậy.” Adam nói. “Nó sẽ trở thành vận động viên ra trò.”

Kate tự đắc với niềm kiêu hãnh của một bà mẹ. “Doug và Adam đều là vận động viên bơi lội.”

Annabelle cũng từng là vận động viên bơi lội.

“Annabelle cũng bơi.” Kate vén lọn tóc vàng hoe sau tai. “Thật tiếc, nó không thích việc đó như hai anh.”

Dịch nghĩa: Annabelle chưa bao giờ giành bất kỳ huy chương nào. “Con chỉ bơi cho vui,” cô nói nhỏ, nhưng chẳng ai chú ý vì bố cô quyết định tham gia vào cuộc trò chuyện.

“Tôi đang cắt ngắn cây gậy đánh golf Seven Iron cũ của tôi cho Jaminson. Chẳng bao giờ là quá sớm để làm cho chúng hứng thú với trò chơi.”

Candace bắt đầu miên tả năng lực hàn lâm của Jaminson, và Ngài Quyển Rũ có tất cả các lời đáp lại phù hợp. Kate âu yếm nhìn hai con trai của mình. “Cả Doug và Adam đều biết đọc lúc bốn tuổi. Không chỉ các từ, mà là toàn bộ đoạn văn. Tôi e Annabelle biết đọc chậm hơn một chút. Không phải là con bé chậm chạp – không đâu – nhưng nó gặp khó khăn với việc ngồi yên một chỗ.”

Cô vẫn thế.

“Thiếu một chút tập trung thì không hẳn là điều xấu,” Annabelle nói, cảm thấy nhu cầu xen vào. “Ít nhất điều đó mang lại cho người ta phạm vi quan tâm rộng.”

Tất cả mọi người đều nhìn cô chăm chú, thậm chí cả Heath. Cũng hợp lý thôi. Chưa tới nửa tiếng, anh đã rời khỏi chiếc bàn của người thua cuộc để chiếm giữ vị trí vững chắc bên những đứa trẻ giỏi giang.

Sự đau khổ tiếp tục khi món khai vị được mang ra và họ lại ngồi xuống bàn ăn được bày biện với khăn ăn - vải lanh màu trắng, hoa hồng, và giá nến bằng bạc. “Củ Khoai Tây, khi nào em đến St.Louis để xem khu nhà điều trị bệnh tim mới?” Adam ngồi cạnh cô, cô bạn gái của

anh ngồi đối diện. “Nghe chuyện buồn cười nhất nhé, lac. Lần trước Annabelle tới thăm, ai đó đã để thùng quét dọn trong hành lang. Annabelle đang nói như thường lệ, vì thế con bé không trông thấy nó. Rầm!”

Tất cả mọi người đều phá lên cười như thể họ chưa nghe câu chuyện đó ít nhất cả chục lần rồi.

“Nhớ bữa tiệc mà chúng ta tổ chức năm cuối đại học không?” Doug khịt mũi. “Chúng ta trộn tất cả đồ uống thừa của mọi người lại và thách Củ Khoai tây uống toàn bộ chỗ đó. Chúa ơi, tôi không tưởng tượng được con bé sẽ có lúc ngừng nôn mửa.”

“Vâng, đó là những kỷ niệm thật đẹp.” Annabelle uống cạn ly rượu vang.

Thật may, họ thích tra tấn Heath hơn là hành hạ cô. Doug muốn biết liệu anh có nghĩ đến việc mở văn phòng ở Los Angeles. Adam hỏi xem anh có đối tác nào không. Bố cô hỏi thăm về việc chơi golf của anh. Tất cả đều đồng ý rằng làm việc chăm chỉ, mục tiêu rõ ràng, và cú vung gậy suôn sẻ là những bí mật của thành công. Vào lúc họ ăn món chính, cô có thể thấy Heath yêu quý gia đình cô cũng nhiều như gia đình cô quý mến anh.

Tuy nhiên, Kate vẫn chưa hài lòng với sự tò mò của bà về lý do anh có mặt với tư cách người hộ tống cô. “Nói cho chúng tôi biết việc tìm kiếm ý trung nhân của anh đến đâu rồi. Tôi biết anh làm việc với hai bà mối.”

Annabelle quyết chấm dứt chuyện này. “Một thôi. Con sa thải anh ta rồi.”

Các anh của cô cười lớn, nhưng Kate rời mắt khỏi món bánh cuộn ngược nhìn cô nghiêm khắc. “Annabelle, con đúng là có khiếu hài hước kỳ lạ nhất.”

“Con không đùa đâu,” cô nói. “Không thể nào làm việc cùng Heath được.”

Một khoảng im lặng ngượng ngập bao phủ bàn ăn. Heath nhún vai và bỏ đĩa xuống. “Có vẻ như tôi không thể tập trung vào nhiệm vụ, còn Annabelle không chịu đựng được khi có quá nhiều chuyện vô lý liên quan đến công việc.”

Gia đình cô há hốc miệng, tất cả mọi người trừ Candace, lúc này vừa uống hết ly rượu thứ ba và quyết định đã đến lúc đề cập đến chủ đề ưa thích của cô. “Heath, anh sẽ không bao giờ nghe được điều này từ bất kì ai trong số họ đâu, nhưng gia đình Grange là một St.Louis lâu đời, *rất lâu đời*, nếu anh hiểu ý tôi là gì.”

Mặc dù vô cùng đánh giá cao việc đổi chủ đề nhưng Annabelle ước gì Candace chọn chủ đề khác. Kate cũng không vui vẻ gì, nhưng bởi Candace chứ không phải Annabelle đã chọn cách cư xử không phải phép, bà chỉ đơn giản yêu cầu Lucille đưa cho lọ muối.

“Muối dẫn tới cao huyết áp,” Lucille cảm thấy có nghĩa vụ phải chỉ ra.

“Thật hấp dẫn,” Kate với qua cô để lấy bình trộn rượu.

“Gia đình Grange là một trong những gia đình sản xuất bia đầu tiên ở St.Louis,” Candace nói. “Trên thực tế họ đã làm chủ thành phố này.”

Annabelle cố nhin ngáp.

Tuy nhiên, Heath bỏ mặc món sườn ngon tuyệt của mình để dành toàn bộ sự chú ý cho Candace. “Chị nói sao?”

Candace, kẻ hợm hĩnh bẩm sinh, vui mừng còn hơn bắt được vàng khi nói chi tiết hơn. “Bố chồng tôi đợi đến khi tốt nghiệp đại học rồi tuyên bố đi theo ngành y thay vì làm bia. Gia đình ông buộc phải bán Anheuser-Busch. Rõ ràng, đó đúng là chuyện động trời.”

“Tôi có thể hình dung được.” Heath chăm chú nhìn Annabelle ở phía bên kia bàn. “Cô không bao giờ nói đến chuyện này.”

“Chẳng ai trong số họ nói đâu,” Candace nói bằng giọng thì thầm đầy bí ẩn. “Họ xấu hổ vì sinh ra trong nhung lụa.”

“Không phải xấu hổ,” bố cô chắc nịch. “Chỉ là Kate và tôi luôn tin vào giá trị của lao động chăm chỉ. Chúng tôi không có ý định nuôi dạy bọn trẻ bằng cách khiến chúng chẳng biết làm gì tử tế hơn là đếm tiền trong các quỹ uỷ thác.”

Vì chẳng ai trong số họ có thể chạm tới số tiền uỷ thác cho đến khi họ khoảng 130 tuổi, Annabelle không tài nào hiểu nổi tại sao mọi chuyện đó lại ghê gớm đến thế.

“Chúng tôi đã thấy quá nhiều người trẻ tuổi bị huỷ hoại theo cách đó rồi.” Kate nói.

Candace có tin tức thú vị khác để tiết lộ. “Rõ ràng xung đột đã xảy ra khi Chet đưa Kate về nhà. Nhà Grange xem đó như một sự hạ giá.”

Không hề mếch lòng, Kate còn có vẻ tự mãn. “Mẹ của Chet là kẻ hợm mình khủng khiếp. Bà ta không thể chịu được chuyện đó, tội nghiệp. Bà là sản phẩm của nền văn hoá vai vế trong xã hội St.Louis thiếu cận, chính vì vậy tôi đã cố gắng biết bao nhiêu – và tôi phải nói thêm, *vô ích* biết bao nhiêu – để ngăn Annabelle không trở thành cô tiểu thư. Gia đình tôi có thể thuộc tầng lớp lao động – có Chúa chứng giám, mẹ tôi là người như thế - nhưng...”

“Mẹ cứ thử nói xấu một lời về bà ngoại xem.” Annabelle đâm một hạt đậu xanh.

“...nhưng tôi biết cách đọc cuốn sách xã giao rõ không kém ai,” Kate tiếp tục một cách trôi chảy, “và tôi không mất nhiều thời gian để hoà nhập với gia đình Grange cao quý và quyền lực.”

Chet nhìn Kate tự hào. “Lúc qua đời, mẹ tôi lo lắng cho Kate còn hơn lo cho tôi nữa.”

Heath không rời mắt khỏi Annabelle. “Cô từng là tiểu thư à?”

Cô cứng người lại, và vênh cằm lên. “Tôi yêu những chiếc áo váy lộng lẫy, và lúc đó có vẻ như đây là một ý kiến hay. Anh có vấn đề với điều đó sao?”

Heath phá lên cười, và anh cười lâu đến mức Kate phải lục trong túi xách tìm giấy ăn để cho anh lau mắt. Thẳng thắn mà nói, Annabelle chẳng thấy có điều chết tiệt gì buồn cười đến thế cả.

Candace đại dốt cho phép người phục vụ rót tiếp rượu vào ly của cô. “Còn có River bend, ngôi nhà nhời tất cả bọn họ lớn lên...”

Heath khịt khịt mũi thích thú. “Nhà của cô có tên sao?”

“Đừng có nhìn tôi,” Annabelle vắn lại. “Nó vốn đã thế trước khi tôi được sinh ra rồi.”

“River Bend là một điền trang, không chỉ là nhà,” Candace giải thích. “Chúng tôi vẫn không tin nổi Chet đã dễ dàng Kate bán chỗ đó đi, mặc dù ngôi nhà của họ ở Naples phải nhìn thấy mới tin được.”

Heath lại phá lên cười.

“Anh thật là khó chịu,” Annabelle nói.

Candace tiếp tục miêu tả vẻ đẹp của River Bend, khiến Annabelle không tránh khỏi cảm giác luyến tiếc, mặc dù Candace lờ đi không đề cập đến những khung cửa sổ gạch vỡ, những lò sưởi khói mù mịt, và sự quấy phá thường xuyên của lũ chuột. Cuối cùng, thậm chí Doug cũng chán ngấy và anh đổi chủ đề.

Heath yêu quý gia đình Grange, tất cả mọi người, ngoại trừ Candace, kẻ tự coi mình là quan trọng, nhưng cô ta phải sống dưới cái bóng của Annabelle, vì thế anh đã chuẩn bị tư tưởng để kiến nhẫn chịu đựng. Nhìn quanh bàn, anh thấy một gia đình nền tảng mà anh mơ ước khi còn bé. Chết và Kate là những ông bố bà mẹ dễ mến, đã tận tâm nuôi nấng con cái thành người thành đạt. Lời trêu chọc của hai người anh trai khiến Annabelle phát điên – họ

làm đủ chuyện để chọc tức cô – nhưng là con út và con gái duy nhất, rõ ràng cô là em gái cưng của họ, và quan sát Doug và Adam ganh đua nhau giành sự chú ý của cô là một trong những điểm nhấn trong buổi tối của anh. Sự phức tạp của mối quan hệ mẹ-con gái thì nằm ngoài tầm hiểu biết của anh. Kate là người hay cần nhần, nhưng bà luôn kiểm tra ra có để chạm vào Annabelle bất cứ khi nào có thể và mỉm cười với cô khi cô không để ý. Còn về phần Chet... về mặt triu mến của ông khiến không người nào có thể nghi ngờ ai là Con gái Rượu Của Bố.

Khi nhìn cô ở phía bên kia bàn, cổ họng anh thắt lại với niềm tự hào. Anh chưa bao giờ thấy cô đẹp và gợi cảm đến thế, nhưng rồi những ý nghĩ của anh dường như luôn luôn đi theo hướng đó. Đôi vai trần của cô sáng lên trong ánh nến, và anh muốn liếm những nốt tàn nhang rải rác trên chiếc mũi nhỏ nhắn thanh tú đó. Những lọn tóc của cô gợi anh nhớ đến lá mùa thu, và ngón tay của anh khao khát được vò chúng. Nếu anh không bị bó buộc trong những ý niệm sai hướng, lỗi thời về yếu tố tạo nên người vợ chiến lợi phẩm, hẳn hàng tháng trước anh đã nhận ra vị trí của cô trong cuộc đời anh. Anh khiến tất cả mọi người vui vẻ, kể cả anh. Nhờ Annabelle, anh nhớ ra đời là để sống chứ không phải chỉ có công việc, và những nụ cười cũng quý giá như tiền bạc vậy.

Anh hủy tất cả các cuộc hẹn trong buổi sáng để đi chọn nhẫn đính hôn cho cô, chỉ có 2,5 cara bởi tay cô rất nhỏ, và việc kéo lê ba cara cả ngày khiến cô quá mệt để cởi quần áo vào buổi tối. Anh lên kế hoạch cầu hôn một cách chi tiết, và sáng nay anh đã thực hiện phần đầu của kế hoạch đó.

Anh đã thuê ban nhạc điệu hành của trường đại học Tây Bắc.

Anh hình dung chính xác sẽ tỏ lòng như thế nào. Ngay lúc này, cô đang giận dữ, vì thế anh phải làm cho cô quên đi rằng, chỉ mới cách đây vài tuần, anh còn định cưới Delaney Lightfield. Anh chắc chắn Annabelle yêu anh. Mưu đồ bất lương với Dean Robillard đã chứng minh điều đó, không phải sao? Còn nếu anh sai, anh sẽ làm cho cô yêu anh... bắt đầu từ tối nay.

Anh sẽ hôn cô đến nghẹt thở, bế cô lên gác đến căn phòng ngủ áp mái đó, quay bà ngoại vào tường, và làm tình với cô cho đến khi cả hai không còn biết trời đất gì nữa. Sau đó, anh sẽ tiếp tục với vô vàn hoa, vài cuộc hẹn hò siêu lãng mạn, và một lúc một lúc những cuộc điện thoại tục tĩu. Khi đã hoàn toàn chắc chắn dập vụn được hàng rào bảo vệ cuối cùng của cô, anh sẽ mời cô tới bữa tối đặc biệt tại nhà hàng sang trọng nhất Evanston. Sau khi cô bị ru ngủ bởi đồ ăn ngon, rượu sâm panh và nến, anh sẽ nói với cô anh muốn ghé thăm những địa điểm cô thường lui tới thời đại học và đề nghị đi dạo quanh khuôn viên trường tây Bắc. Sau đó, anh sẽ kéo cô vào một trong những ô cửa mái vòm rộng rãi, hôn cô, có thể sẽ vuốt ve cô một chút bởi, anh đang đùa với ai chứ, chẳng đời nào anh có thể hôn Annabelle mà không chạm vào cô. Cuối cùng, họ đến khuôn viên trước hồ, nơi ban nhạc trường Tây bắc đang chờ, biểu diễn thứ gì đó cổ điển và lãng mạn. Anh sẽ quỳ một chân xuống, lôi chiếc nhẫn ra, và cầu hôn cô.

Anh bám chặt hình ảnh đó, nhắm nháp nó, và rồi, với nỗi nuối tiếc đau đớn, anh sẽ để nó

đi. Sẽ chẳng có ban nhạc, chẳng có màn cầu hôn bên hồ, thậm chí chẳng có chiếc nhẫn để chứng thực khoảnh khắc chính xác anh cầu hôn cô, vì thứ anh chọn tuần tới mới có. Anh từ bỏ kế hoạch hoàn hảo của anh bởi, sau khi gặp gia đình Grange và nhận thấy họ có ý nghĩa với nhau như thế nào – Annabelle có ý nghĩa với họ nhiều như thế nào – anh biết họ phải là một phần của câu chuyện này.

Người phục vụ biến mất, bỏ lại họ với cà phê mới pha và đồ tráng miệng. Bên kia bàn, Annabelle đang rít lên với bác sĩ phẫu thuật xuất sắc của St.Louis, lúc này đang xoắn một lọn tóc của cô quanh ngón tay anh và tuyên bố anh sẽ không để cô đi cho đến khi nào cô kể với tất cả mọi người chuyện cô đắm chìm tại tiệc sinh nhật của Laurie nào đó.

Heath đứng dậy. Adam bỏ tóc của Annabelle và cô đá anh dưới gầm bàn. “Ái!” Adam xoa chân. “Đau quá!”

“Tốt.”

“Các con...”

Heath mỉm cười. Anh yêu điều này. “Tôi hy vọng mọi người không phiền, nhưng tôi có vài điều muốn nói. Đầu tiên, mọi người thật là tuyệt vời. Cảm ơn đã cho phép tôi được là một phần của buổi tối nay.”

Dàn đồng ca “Nào, nào” nối tiếp, cùng với tiếng cụng ly. Riêng Annabelle vẫn giữ nguyên sự im lặng và vẻ nghi ngờ, nhưng những gì anh sắp nói sẽ xoá tan vẻ cau có đó trên mặt cô.

“Tôi không có may mắn để lớn lên trong một gia đình như mọi người. Tôi nghĩ tất cả mọi người đều biết mọi người may mắn thế nào vì có nhau.” Anh nhìn Annabelle chăm chú, nhưng cô đang cố tìm chiếc khăn ăn của cô, đã bị Adam chuyển cho Doug dưới bàn. Anh đợi cho đến khi cô lại ngẩng lên.

“Đã gần năm tháng kể từ khi em mặc bộ vest màu vàng khủng khiếp đó xông vào văn phòng của tôi, Annabelle. Trong thời gian đó, em đã hoàn toàn thay đổi cuộc sống của tôi.”

Kate giơ tay ra, những chiếc vòng kêu leng keng. “Nếu mọi người kiến nhẫn, tôi chắc cô ấy sẽ làm hết sức để mọi việc ổn thoả. Annabelle là người cực kỳ chăm chỉ. Cứ cho là, các phương pháp nghề nghiệp của cô ấy có thể không quen thuộc với mọi người, nhưng trái tim cô ấy thì đặt đúng chỗ.”

Doug vội vàng lôi cây bút máy từ trong túi ra. “Tôi dự định sẽ xem qua tất cả giấy tờ của con bé trước khi rời đi. Với một chút cải tổ và thắt lưng buộc bụng, hoạt động kinh doanh của nó hẳn sẽ ổn định ngay thôi.”

Annabelle tỳ tay lên cằm và thở dài.

“Đây không phải là về *Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn*,” Heath nói.

Họ ngậy người nhìn a.

“Cô ấy đã đặt lại tên cho công ty,” anh kiên nhẫn nói. “Nó không còn là Bà Mỗi Myrna. Cô ấy gọi nó là *Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn*.”

Adam nhìn cô chăm chăm bối rối. “Thật à?”

Candace chỉnh một bên khuyên tai. “Em không thể tìm thấy cái tên nào hấp dẫn hơn sao?”

“Tôi không nhớ đã nghe thấy chuyện này,” Doug nói.

“Tôi cũng thế.” Chet đặt cốc cà phê xuống. “Chẳng có ai nói chuyện gì với tôi hết.”

“*Em* đã nói với anh rồi,” Kate đáp lại chanh chua.

“Kiểu công ty gì thế?” Lucille nói.

Trong khi Adam giải thích em gái anh là bà mỗi. Doug lôi chiếc điện thoại BlackBerry ra. “Anh chắc cô chẳng nghĩ đến việc điều tra bảo vệ thương hiệu.”

Heath nhận ra anh sắp không còn thu hút được sự chú ý của mọi người nữa, và anh nói to hơn. “Vấn đề là... trước khi gặp Annabelle, tôi tưởng đã xác định được cuộc sống của mình, nhưng cô ấy không mất nhiều thời gian để chỉ ra rằng tôi đã mắc những sai lầm nghiêm trọng trong các phép tính của mình.”

Kate khẽ nhăn mặt. “Ồ, cưng. Tôi biết con bé không phải lúc nào cũng khéo léo, nhưng con bé có ý tốt.”

Annabelle nhắc cổ tay Adam lên và xem đồng hồ của anh. Heath ước gì cô có thêm chút tin tưởng. “Tôi biết tất cả mọi người ở đây đều nhận ra Annabelle đặc biệt như thế nào,” anh nói “Nhưng tôi chưa biết cô ấy lâu, và tôi phải mất một thời gian để nhận ra điều đó.”

Annabelle đuổi theo một giọt nước sốt trên khăn trải bàn.

“Chỉ bởi tôi chậm hiểu,” anh nói, “Không có nghĩa tôi là người ngu ngốc. Tôi biết nhận ra điều đặc biệt, và Annabelle là người phụ nữ đáng kinh ngạc.” Giờ anh đã thu hút được toàn bộ sự chú ý của cô, và anh có cảm giác kích thích thân thuộc báo hiệu những giây phút cuối cùng

trước khi anh kết thúc vụ thương thuyết. “Tôi biết hôm nay là sinh nhật của em, em yêu, và lẽ ra em phải là người nhận quà chứ không phải tôi, nhưng khao khát trong tôi quá mãnh liệt.” Anh quay người, đầu tiên hướng tới một đầu bàn, và rồi tới đầu bàn bên kia. “Chet, Kate, cháu muốn xin phép được cưới con gái của hai bác.”

Không khí im lặng sừng sốt bao trùm khắp căn phòng. Cây nến cháy phù phù. Thìa kêu lách cách trên đĩa. Annabelle ngồi hoá đá trong khi những thành viên còn lại trong gia đình cô dần dần thức tỉnh.

“Tại sao anh muốn cưới Annabelle?” Candace rên rỉ.

“Nhưng tôi nghĩ anh là...”

“Ôi, cưng...”

“Cưới con bé ư?”

“Annabelle của chúng tôi ư?”

“Con bé chưa hề nói gì về...”

Kate lục tìm khăn giấy. “Đây là giây phút hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi.”

“Champion, lời xin phép được chấp nhận.”

Cười toe toét, Doug vói ngang qua bàn để huých mẹ anh. “Hãy tổ chức lễ cưới ngay Giáng Sinh trước khi anh chàng nhận anh ta dây vào chuyện gì và thay đổi quyết định.”

Heath dồn sự tập trung vào Annabelle, cho cô thời gian để thích nghi. Môi cô tạo thành hình ô van lệch hẳn về một bên, mắt cô biến thành hai vũng mật ong tràn ra... Và rồi lông mày cô cau lại. “Anh đang nói chuyện gì vậy?”

Anh đã hy vọng ít nhất cũng có một cái há hốc miệng vui mừng. “Tôi muốn cưới em,” anh nhắc lại.

Vẻ mặt nghiêm trang của cô càng trở nên đáng ngại hơn, và anh nhớ ra Annabelle hiếm khi làm theo những gì anh trông đợi, một điều lẽ ra anh nên nhớ đến trước khi anh đứng dậy.

“Khi nào thì anh có được khám phá kì diệu này?” cô hỏi. “Thôi để tôi đoán. Tối nay sau khi gặp gia đình tôi.”

“Sai.” Ít nhất ở điểm này anh cũng có cơ sở vững chắc.

“Thế thì khi nào?”

“Cuối tuần trước, tại bữa tiệc.”

Vẻ hoài nghi ánh lên trong mắt cô. “Tại sao lúc đó anh không nói gì?”

Anh nhận ra quá muộn rằng anh đáng lẽ nên giữ kế hoạch ban đầu của mình, nhưng anh nhất định không để mình hoang mang. Luôn luôn lấy độc trị độc. “Tôi chỉ mới vừa chia tay Delaney vài tiếng trước đó. Nó có vẻ hơi *không được chín chắn*.”

“Toàn bộ chuyện này có vẻ hơi *không được chín chắn*.”

Kate chống tay lên khăn trải bàn bàn. “Annabelle, con đang cáu kìa.”

“Từ đó chưa thể hiện hết cảm xúc của con.” Anh cau mày khi Annabelle đứng phắt dậy. “Có bất kỳ ai nghe thấy anh ta đề cập đến chữ Y không? Bởi tôi chắc chắn là không.”

Cô đã bất ngờ dồn anh vào chân tường. Anh thật sự nghĩ cô không để ý sao? Có phải vì vậy anh mới quyết định làm điều này trước mặt gia đình cô? Anh bắt đầu vã mồ hôi. Nếu anh không giải quyết hợp lý chuyện này, tất cả sẽ tan tành. Anh biết mình phải làm gì, nhưng đúng tại thời điểm cần giữ cho đầu óc mình sáng suốt nhất, anh lại mất kiểm soát. “Tôi đã thuê *ban nhạc trường Tây Bắc*.”

Sự im lặng choáng váng chào đón tiết lộ này.

Anh đã biến mình thành thẳng ngốc. Annabelle lắc đầu với vẻ nghiêm trang lạnh lẽo làm anh mất hết tự tin. “Anh mất trí rồi. Tôi ước gì anh làm điều đó một cách riêng tư.”

“Annabelle!” cổ của Kate đã chuyển sang màu đỏ. “Chỉ bởi Heath không muốn phô trương những tình cảm thân mật nhất của cậu ấy trước mặt người lạ không có nghĩa là cậu ấy không yêu con. Làm gì có ai không yêu con chứ?”

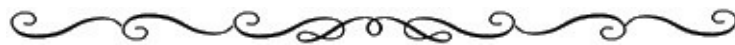
Annabelle vẫn nhìn anh chằm chằm. “Mẹ à, đây là những điều con học được về loài mãng xà. Đôi khi những gì họ không nói còn quan trọng hơn những gì họ nói.”

Kate đứng dậy. “Con quá bối rối để có thể thảo luận điều này bây giờ. Heath là người đàn ông tuyệt vời. Cứ nhìn cách cậu ấy hoà nhập xem. Hãy chờ đến mai khi con có cơ hội bình tĩnh lại, rồi hai đứa có thể nói về chuyện này.”

“Đừng có phí lời,” Doug thì thầm. “Cậu chỉ cần nhìn con bé thôi, và cậu biết con bé sẽ bỏ lỡ cơ hội cho xem.”

“Thôi nào, Củ Khoai Tây,” Adam nài xin. “Hãy nói với anh chàng là em sẽ cưới anh ta đi. Ít nhất một lần trong đời, em hãy làm điều thông minh.”

Điều Heath không mong muốn nhất chính là sự giúp đỡ từ những người anh trai của cô. Anh có thể mong muốn các anh chàng này ở cạnh trong hố quan sự cá nhân, chứ không phải bên người phụ nữ đang giận dữ. Cầu hôn trước mặt gia đình cô là ý tưởng tệ nhất mà anh từng có, nhưng các thoả thuận đã thành ra bất lợi đối với anh, và anh vẫn phải hoàn tất mọi chuyện. Tất cả những gì anh cần làm là gặp riêng cô... và tránh chủ đề cô muốn thảo luận nhất.

Chương 22

Annabelle lao vào hành lang vắng vẻ. Âm nhạc dịu dàng từ loa phát ra, và ánh sáng lãng mạn, mờ mờ tỏa không khí ấm áp êm dịu lên những bức tường màu ngọc hồng lựu, nhưng cô không ngừng run rẩy. Cô cứ tưởng Rob đã làm tan vỡ trái tim cô, nhưng nỗi đau đó chẳng là gì so với những gì cô cảm thấy lúc này. Ra khỏi phòng ăn, cô tình cờ lạc vào căn phòng nhỏ yên tĩnh được trang bị một chiếc ghế tình nhân và đôi ghế Sheraton. Heath đi theo cô, nhưng cô xoay lưng về phía anh, và anh đủ khôn ngoan để không chạm vào cô.

“Trước khi nói bất cứ điều gì khiến em có thể hối tiếc, Annabelle, tôi đề nghị em hãy bật máy fax của em khi về đến nhà. Tôi sẽ gửi hóa đơn của chiếc nhẫn kim cương rất lớn. Hãy để ý thời gian tôi đặt mua nó. Vào thứ Ba, cách đây bốn ngày.”

Vậy là anh đã thành thật khi nói anh quyết định cưới cô vào đêm của bữa tiệc. Cô không cảm thấy được an ủi. Mặc dù biết trong lòng anh có lỗi hổng cảm xúc này, cô vẫn nghĩ cô có thể giữ mình không ngã vào trong đó.

“Em có nghe tôi không vậy?” anh nói. “Tôi đã quyết định cưới em trước khi tôi gặp bất kỳ thành viên nào trong gia đình em. Tôi xin lỗi vì mất quá lâu để nói thẳng ra điều đó, nhưng, như em đã nhanh chóng chỉ ra, tôi là một kẻ ngốc, và tất cả những gì tôi làm tối nay đã chứng tỏ em đúng. Lẽ ra tôi nên nói riêng với em, nhưng tôi bắt đầu nghĩ chuyện sẽ có ý nghĩ nhiều ra sao khi gia đình em thành một phần của chuyện này. Rõ ràng, tôi đã không hiểu.”

“Anh không nghĩ tôi sẽ từ chối, đúng không?” Cô nhìn chăm chăm vô định vào hình ảnh phản chiếu nhật nhòa của cô trên cửa sổ. “Anh đã chắc chắn rằng tôi yêu anh nhiều đến mức anh không hề lưỡng lự.”

Anh tiến lại phía sau cô, đứng gần tới mức cô cảm thấy sức nóng của cơ thể anh. “Chẳng lẽ em không vậy ư?”

Cô tưởng mình đã đóng đưa hiệu quả với Dean trước mặt anh, nhưng anh đã nhìn thấu trò chơi của cô, và giờ đây anh đang cướp nốt chút kiêu hãnh còn sót lại của cô, cùng với tất cả những điều khác nữa. “Có, nhưng thế thì sao? Tôi phải lòng dễ dàng. May mắn thay, tôi vượt qua nó cũng dễ dàng y như vậy.” Đối trá.

“Đừng nói thế.”

Cuối cùng cô cũng quay lại đối mặt với anh. “Tôi biết anh rõ hơn anh tưởng. Anh thấy tôi hòa hợp như thế nào với các chàng trai ở bữa tiệc, và đó là khi anh nhận ra tôi sẽ là tài sản kinh doanh để bù đắp cho việc không xinh đẹp.”

“Đừng hạ thấp bản thân mình nữa. Em là người phụ nữ đẹp nhất mà tôi biết.”

Cô lẽ ra đã có thể cười vào sự trơ tráo tuyệt đối của anh nếu nó không đau đớn đến thế. “Hãy thôi nói dối đi. Tôi là một sự thỏa hiệp, và cả hai chúng ta đều biết điều đó.”

“Tôi chưa bao giờ thỏa hiệp,” anh vặn vẹo. “Và chắc chắn tôi không thỏa hiệp với em. Đôi khi hai người phù hợp với nhau, và đó là điều xảy ra với chúng ta.”

Anh miệng lưỡi quá trơn tru, và cô không thể để anh tóm được cô. “Chuyện bắt đầu dễ hiểu rồi. Anh không thích bỏ qua thời hạn cuối cùng. Sinh nhật lần thứ ba mươi lăm của anh đang đến gần. Đến lúc phải chuyển giai đoạn, đúng không? Trong bữa tiệc, anh nhận thấy tôi có thể là tài sản kinh doanh. Anh thích ở cạnh tôi. Rồi tối nay anh phát hiện ra tôi sinh ra trong một gia đình danh giá mà anh vẫn tìm kiếm. Tôi đoán nó là mớ vàng quá sức tưởng tượng của anh. Nhưng anh quên một điều, đúng không?” Cô buộc mình nhìn vào mắt anh. “Thế còn tình yêu thì sao? Cái đó thì sao?”

Heath không dừng lại. “Chuyện đó thì sao? Hãy chú ý, vì tôi sẽ bắt đầu từ đầu. Em thật xinh đẹp, từ trong ra ngoài. Tôi yêu mái tóc em, yêu dáng vẻ của nó, cảm giác về nó. Tôi yêu việc

chạm vào tóc em, ngửi nó. Tôi yêu cách em nhăn mũi khi em cười. Nó cũng luôn khiến tôi cười. Tôi yêu việc nhìn em ăn. Đôi khi em không thể xúc đủ nhanh, nhưng khi trở nên thích thú với cuộc trò chuyện, em không còn nhớ đến gì đang ở trước mặt nữa. Tôi yêu việc làm tình với em, thậm chí tôi không thể nói về điều đó mà không thấy ham muốn em. Tôi yêu sự gắn bó cảm động của em với những người già đó. Tôi yêu cách em làm việc chăm chỉ..." Anh cứ thế tiếp tục, đi đi lại lại trong tấm thảm nhỏ hình vuông, liệt kê những nét hấp dẫn của cô.

Anh bắt đầu miêu tả tương lai của họ, vẽ nên bức tranh màu hồng về cuộc sống chung của họ trong ngôi nhà của anh, những bữa tiệc họ sẽ có, những kỳ nghỉ họ sẽ đi. Thậm chí anh còn liêu lĩnh đề cập đến bọn trẻ, khiến cô mỉm lòng.

"Ngừng lại! Ngừng lại!" Cô nắm tay thành nắm đấm. "Anh đã nói tất cả mọi thứ ngoại trừ điều tôi cần nghe. Tôi muốn anh yêu *tôi*, Heath, không phải mái tóc khủng khiếp của tôi, hay cách tôi hòa hợp với khách hàng của anh, hoặc sự thật tôi có một gia đình anh luôn mơ ước. Tôi muốn anh yêu *tôi*, và anh không biết làm điều đó như thế nào, đúng không?"

Anh thậm chí không nháy mắt. "Em đã nghe những gì tôi vừa nói đấy chứ?"

"Từng từ một."

Anh nhìn xoáy vào mắt cô, cố gắng nhấm chìm cô bằng vẻ tự tin chết người của mình. "Thế thì làm sao tôi có thể không yêu em được cơ chứ?"

Nếu không am hiểu đến đau đớn như thế với những mảnh lời của anh, cô hẳn đã mắc bẫy, nhưng những lời của anh thật tẻ nhạt. "Tôi không biết," cô nói khẽ. "Anh nói cho tôi biết đi."

Anh vung tay lên, nhưng cô có thể cảm thấy anh đang xáo trộn. "Gia đình em đúng. Em là thảm họa cá nhân. Em muốn gì? Chỉ cần nói em muốn gì."

"Tôi muốn đề xuất tốt nhất của anh."

Anh nhìn cô chầm chầm, cái nhìn căng thẳng, hăm dọa, áp đảo. Và rồi anh làm điều không thể tưởng tượng được. Anh nhìn đi chỗ khác. Tim trùng xuống, cô nhìn thấy tay anh trượt vào trong túi, vai anh rũ xuống gần như không thể cảm thấy. "Em đã có điều đó rồi."

Cô cắn môi, gật đầu. "Đúng như tôi nghĩ." Rồi cô bỏ đi.

Cô không mang theo tiền, nhưng dù sao cô vẫn trèo lên taxi, rồi bảo người lái xe chờ ở bên ngoài trong khi cô vào nhà lấy tiền mặt trả cho anh ta. Gia đình cô sẽ đến bất kỳ lúc nào. Cô chộp lấy va li bất cứ thứ gì cô chộp được quanh đó, không để bản mình cảm nhận hay suy nghĩ gì. Mười lăm phút sau, cô đã ở trong xe.

Ngay trước nửa đêm ngày thứ Bảy, Portia nghe tin về lời cầu hôn của Heath từ Baxter Benton, phục vụ bàn lâu năm tại câu lạc bộ Mayfair và đã nghe lén bữa tiệc của gia đình Granger. Portia nằm co trên xô pha trong chiếc khăn tắm lớn và quần ở nhà – quần bò của cô không còn mặc vừa nữa – một biển giấy gói kẹo và khăn giấy nhàu nát bao quanh cô giống như hàng rào dây thép gai. Khi cúp máy, cô đứng dậy, lần đầu tiên trong tuần cảm thấy hào hứng. Rốt cuộc cô đã không thể tìm ra người phụ nữ hoàn hảo cho lần giới thiệu cuối cùng. Sự hòa hợp cô nhận thấy giữa Heath và Annabelle hôm ở văn phòng của anh không phải là tưởng tượng.

Cô bước qua chiếc khăn tắm cô làm rơi và vồ lấy tờ *Tribune* chưa đọc để kiểm tra ngày tháng. Hợp đồng của cô với Heath sẽ hết hạn vào ngày thứ Ba, ba ngày nữa kể từ hôm nay. Cô đặt tờ báo sang bên cạnh và bắt đầu đi đi lại lại. Nếu làm được điều này, có thể, có thể thôi, cô sẽ bỏ Mai Mỗi Power lại phía sau mà không cảm thấy mình là kẻ thất bại.

Đã nửa đêm, và từ giờ cho đến sáng cô không thể làm bất cứ điều gì. Cô nhìn chăm chăm vào một đồng lộn xộn chồng chất quanh mình. Người dọn dẹp đã bỏ việc vài tuần trước, và Portia chưa có người thay thế. Một lớp bụi mờ bao phủ khắp nơi, các thùng rác đầy tràn, và thảm cần được hút bụi. Thậm chí hôm qua cô không đi làm. Vấn đề là gì? Cô không có trợ lý, chỉ có Inez và anh chàng kỹ thuật điều hành trang mạng của Mai Mỗi Power, phần việc cô ít hứng thú nhất.

Cô sờ lên mặt. Sáng nay, cô đã tới gặp bác sĩ da liễu. Thời điểm rõ là thê thảm, nhưng cuộc đời của cô cũng vậy thôi. Tuy nhiên, lần đầu tiên trong nhiều tuần, cô cảm thấy một tia hy vọng.

Tối thứ bảy, Heath say, giống như bố anh trước đây. Tất cả những gì anh cần là một người đàn bà để đánh đập, và anh sẽ y như bố anh. Nghĩ về điều đó mà xem, bố anh sẽ tự hào về anh lắm, bởi vài giờ trước đây, Heath đã hành hạ một người tốt đích thực, không phải về thể xác mà là tinh thần. Và cô cũng tấn công anh ngay lập tức. Tóm trúng điểm dễ tổn thương của anh. Khi ngã vào giường lúc bình minh, anh ước gì đã nói yêu cô, nói những lời cô cần được nghe. Nhưng anh không thể trao cho Annabelle bất cứ điều gì ngoài sự thật. Cô có ý nghĩa quá lớn đối với anh.

Cuối cùng khi anh thức giấc, đã là chiều Chủ nhật. Anh lê bước vào nhà tắm và dúm đầu xuống nước. Đáng ra lúc này anh nên có mặt ở sân Soldier với gia đình Sean, nhưng thay vào đó khi ra khỏi phòng tắm, anh lại mặc chiếc áo choàng ở nhà, rồi đi vào bếp lấy bình pha cà phê. Anh không gọi điện hỏi thăm bất kỳ khách hàng nào, và thậm chí anh cũng chẳng quan tâm.

Anh lôi cái cốc lớn từ tủ đựng chén bát ra và cố gắng tìm thêm nhiều lý do để tức giận Annabelle. Cô đã làm hỏng kế hoạch của anh, và anh không thích điều đó. Anh có kế hoạch, một kế hoạch tốt đẹp cho cả hai người họ. Tại sao cô cò thể không tin anh chứ? Tại sao cô lại cần phải nghe những lời vô nghĩa ấy? Hành động mạnh hơn lời nói, và một khi họ cưới nhau, anh sẽ cho cô thấy anh quan tâm nhiều như thế nào theo mọi cách mà anh biết.

Anh chộp lấy viên thuốc aspirin và đi xuống dưới lầu tới căn phòng giải trí đa phương tiện sang trọng, gần như không có đồ nội thất để xem một vài trận đấu. Anh không thay quần áo, không cạo râu hay ăn gì, và anh chẳng thèm quan tâm. Khi bắt đầu lướt qua các kênh thể thao, anh nghĩ về cách gia đình cô tấn công anh sau khi cô bỏ đi. Giống như một bầy cá ăn thịt vậy.

“Anh chơi trò gì vậy Champion?”

“Anh có yêu con bé hay không?”

“Không ai làm tổn thương Annabelle mà thoát được đâu.”

Thậm chí Candace cũng nhảy vào. *“Tôi chắc anh đã làm con bé khóc, và con bé ghét bị tèm lem hết cả mặt mũi.”*

Cuối cùng, Chet nói. *“Tốt hơn giờ anh nên đi đi.”*

Khoảng thời gian còn lại của buổi chiều Chủ nhật cho đến tối, Heath chuyển từ trận đấu này tới trận đấu khác, không hiểu lấy một phút. Anh tảng lờ điện thoại cả ngày, nhưng anh không muốn bất kỳ ai tóm được mình, vì thế anh gọi điện cho Bodie giả bộ như thật rằng anh bị cúm. Sau đó, anh đi lên gác và chộp lấy túi khoai tây chiên. Chúng không khác gì vị như xơ vải sấy khô. Vẫn mặc chiếc áo choàng ở nhà màu trắng, anh ngồi xuống chiếc ghế đơn trong phòng khách với chai scotch mới tinh.

Kế hoạch hoàn hảo của anh tan tác. Trong một đêm thảm khốc, anh để mất người vợ, người tình, bạn, và tất cả đều là cùng một người. Cái bóng cô đơn của khu đậu xe moóc Deau Vista trùm xuống anh.

Portia dành ngày Chủ nhật giấu mình trong nhà, điện thoại kẹp trên vai, cố gắng liên lạc với Heath. Cuối cùng cô gọi cho nhân viên lễ tân của anh và hứa sẽ tặng cô này một buổi chăm sóc toàn diện tại thẩm mỹ viện vào cuối tuần nếu cô nàng có thể tìm ra Heath đang ở đâu. Mãi đến mười một giờ đêm cô nhân viên lễ tân mới gọi lại cho cô. “Đang ốm ở nhà,” cô nói. “Vào ngày thi đấu. Không ai có thể tin được chuyện này.”

Portia cần gọi tên anh. “Bodie nói chuyện với anh ấy chưa?”

“Chính vì thế chúng tôi mới biết anh ấy bị ốm.”

“Thế... Bodie ghé thăm anh ấy chưa.”

“Chưa. Anh ấy vẫn đang trên đường từ Texas về.”

Portia cúp máy, trái tim cô đau đớn, không cô không thể đầu hàng được, không phải lúc này. Cô không may mắn tin là Heath bị ốm, và cô gọi số của anh. Khi tiếng hộp thư thoại của Heath vang lên, cô thử lại lần nữa, nhưng anh không trả lời. Một lần nữa, cô sờ lên mặt. Làm sao cô có thể làm được điều này?

Sao cô lại không chứ?

Cô lao vào phòng ngủ và lục lọi các ngăn kéo cho đến khi tìm được chiếc khăn Hermès rộng nhất. Tuy nhiên, cô vẫn ngần ngại. Cô đi về phía cửa sổ và nhìn ra ngoài bóng tối.

Mặc xác nó chứ.

Với giọng Willie Nelson trên dàn âm thanh nổi, Heath ngủ gà ngủ gật. Đầu đó vào lúc nửa đêm, chuông cửa reo. Anh lờ nó đi. Chuông reo lần nữa, rồi lần nữa. Khi không thể chịu đựng lâu hơn, anh đi vào hành lang, túm lấy đôi giày chạy, và ném mạnh vào cánh cửa. “Biến đi!” Anh lê bước quay trở lại phòng khách trống không và cầm cốc scotch đã bỏ mặc lúc trước. Một tiếng gõ mạnh ở cửa sổ khiến anh quay cuồng... và nhìn chăm chăm vào hình ảnh gớm ghiếc.

“Chết tiệt!”

Chiếc cốc vaj vỡ tan trên sàn nhà, rượu scotch bắn tung tóe lên bắp chân anh. “Cái gì...”

Gương mặt ác mộng cúi vào chỗ có nhiều cây bụi. “Mở cửa ra!”

“Portia?” Anh bước qua đám thủy tinh vỡ nhưng chỉ thấy những cành cây đang rung rinh ngoài cửa sổ. Anh không thể khiến gương mặt vải liệm tối đen ấy hiện ra được, một gương mặt đã bị che đi tất cả các đặc điểm của con người ngoại trừ đôi mắt chăm chăm. Anh quay lại phòng khách và mở bung cửa. Ngoài hiên trống không.

Anh nghe thấy tiếng huýt sáo phía sau những bụi cây. “Lại đây.”

“Không đời nào. Tôi đã đọc qua *Vua Stephen* rồi. Nhà người lại đây.”

“Tôi không thể.”

“Tôi không đi đâu hết.”

Vài giây trôi qua. “Được thôi,” cô nói, “nhưng đừng quay lại.”

“Được”. Anh không cử động.

Portia dần dần hiện ra từ bóng tối trên lối đi bộ. Cô mặc áo khoác đen dài với khăn quàng đắt tiền quàng qua đầu. Cô để tay trên trán giống như một tấm chắn che mặt. “Anh đang nhìn hả?”

“Tất nhiên tôi đang nhìn. Chị nghĩ tôi bị điên hả?”

Một vài giây trôi qua, và rồi cô bỏ tay xuống.

Portia màu xanh nước biển. Toàn bộ gương mặt cô và những gì anh có thể thấy ở cổ cô. Không phải màu xanh mờ mờ, mà xanh nước biển đậm, tươi của nhóm Blue Man Group. Chỉ có lòng trắng của đôi mắt và môi cô là không bị ảnh hưởng.

“Tôi biết,” cô nói. “Tôi trông như Người Da Xanh vậy.”

Anh chớp mắt. “Tôi vừa nghĩ về một thứ khác, nhưng cô đúng. Liệu có thể rửa nó đi được không?”

“Anh nghĩ tôi sẽ đến trong bộ dạng này nếu có thể rửa nó đi được ư?”

“Tôi đoán là không.”

“Nó là lớp vỏ a xít dùng như mỹ phẩm đặc biệt. Tôi chỉ mới dùng sáng qua.” Cô có vẻ tức giận như thể đó là lỗi của anh. “Tất nhiên tôi không định lộ mặt cho đến khi nó nhạt đi.”

“Thật khó hình dung. Và cô làm thế này vì...?”

“Nó tẩy tế bào chết và kích thích tế bào mới... Thôi bỏ đi.” Cô nhận ra anh không cạo râu, mặc áo choàng ở nhà màu trắng, chân trần, và đôi giày Gucci đi trong nhà. “Tôi không phải người duy nhất trông không ra gì.”

“Thỉnh thoảng người đàn ông không thể nghỉ một ngày sao?”

“Vào ngày Chủ nhật giữa mùa bóng ư? Tôi không nghĩ vậy.” Cô băng qua anh vào trong nhà, mau lẹ tắt chiếc đèn ở ngay trên đầu trong phòng khách. “Chúng ta cần trò chuyện nghiêm túc.”

“Tôi không biết sao lại phải làm thế.”

“Công việc, Heath. Chúng ta cần thảo luận về công việc.”

Thông thường, anh sẽ tổng cổ cô đi, nhưng anh mất hứng thú vì rượu scotch, và anh cần nói chuyện với người không đứng về phía Annabelle. Anh đi trước cô về phía phòng khách và – bởi không phải là bố anh và biết đôi điều về phép lịch sự tối thiểu – anh vặn nhỏ độ sáng của chiếc đèn bàn duy nhất trong phòng. “Có chiếc cốc bị vỡ ở cạnh lò sưởi.”

“Tôi biết rồi.” Cô nhìn căn phòng không trang trí nội thất và không bình luận gì. “Tôi nghe nói tối qua anh cầu hôn Annabelle Granger. Nhưng điều tôi không biết là tại sao cô gái nhỏ bé, ngốc nghếch ấy lại từ chối anh. Nghe nói cô ấy bỏ chạy ra khỏi câu lạc bộ Mayfair mà không có anh đi cùng. Tôi giả định đó đúng là những gì đã xảy ra thật.”

Cảm giác bị hành hạ của anh bùng nổ. “Cô ấy là người bướng bỉnh, đó chính là lý do. Rắc rối hơn mức tôi cần trong cuộc đời mình. Và đừng có nói cô ấy ngốc nghếch.”

“Xin lỗi,” cô dài giọng.

“Có vẻ như cô ấy không có một đồng anh chàng xếp hàng xin cưới.”

“Tôi nghe nói vị hôn phu trước đây của cô ấy có vấn đề về xác định giới tính, vì thế tôi nghĩ sẽ an toàn khi nói anh là một bước tiến.”

“Rõ ràng là không.”

Portia có vẻ không nhận thấy chiếc khăn quàng đã trượt khỏi đầu cô. Dưới chiếc khăn, tóc cô là đồng lộn xộn, một bên rối bù, một bên dính bết vào đầu. Rất khó kết hợp vẻ ngoài điên cuồng của cô với kiểu áo thời trang mà anh nhớ. “Tôi đã cố nói với anh rằng cô ấy là khẩu súng thần công,” cô nói. “Anh lẽ ra ngay từ đầu đã không bao giờ nên làm việc cùng cô ấy.” Cô lại gần hơn, ánh nhìn xuyên thấu được ném ra từ hai cái lỗ xanh lè kỳ dị. “Chắc chắn anh không nên phải lòng cô ấy.”

Một nhát dao đâm xuyên qua bụng anh. “Tôi không yêu cô ấy! Đừng có cố gán tên cho nó.”

Cô nhìn chằm chằm chai rượu scotch trống rỗng. “Anh cứ việc lừa phỉnh tôi đi.”

Làm sao anh lại có thể để cô làm thế với anh chứ. “Đám phụ nữ các cô bị làm sao vậy hả? Cô không mặc kệ mọi chuyện được sao? Sự thật là, Annabelle và tôi rất hợp nhau. Chúng tôi hiểu nhau, và chúng tôi vui vẻ với nhau. Nhưng với cô ấy như thế vẫn chưa đủ. Cô ấy cảm thấy cách này cả về mái tóc của mình.”

Cuối cùng Portia cũng nhớ ra mái tóc của mình và sờ vào đồng lộn xộn bẹp dúm đó. “Với mái tóc như thế, tôi đoán có thể thông cảm cho cô ấy.”

“Cô ấy ghét nó,” anh nói đặc thẳng. “Tôi đã bảo cô ấy là kẻ bướng bỉnh.”

“Nhưng đây là người phụ nữ anh chọn để kết hôn.”

Cơn giận của anh nguôi dần. Anh cảm thấy bị vắt kiệt, và anh muốn uống nữa. “Với tôi toàn bộ chuyện này giống như trò ú òa vậy. Cô ấy ngọt ngào, thông minh – thực sự thông minh, không chỉ thông minh kiểu sách vở. Cô ấy vui vẻ. Chúa ơi, cô ấy khiến tôi cười. Bạn bè yêu quý cô ấy, và đó không phải chuyện vô nghĩa đâu, vì bọn họ đều là những phụ nữ lạ thường. Tôi không biết... Khi ở bên cô ấy, tôi quên đi công việc, và...” Anh ngừng lại. Anh đã nói quá nhiều.

Portia đi về phía lò sưởi, áo khoác của cô để lộ ra chiếc quần ở nhà màu đỏ và thứ gì đó trông giống như chiếc áo ở nhà. Thông thường, anh không mấy coi trọng một phụ nữ với gương mặt xanh lè và đầu tóc bù xù, nhưng đây là Portia Powers, và anh cảnh giác cao độ, thật may mắn vì cô đã phản pháo ngay. “Nhưng bất chấp tất cả những điều đó, anh có vẻ yêu cô ấy.”

Anh khó lòng kiểm soát được sự rối loạn của mình. “Thôi nào, Portia. Chị và tôi cùng một giuộc. Chúng ta đều là người thực tế.”

“Chỉ bởi tôi là người thực tế không có nghĩa là tôi không tin tình yêu tồn tại. Có thể không phải với tất cả mọi người, nhưng...” Cô phác một điệu bộ e dè, ngượng nghịu có vẻ không hợp với tính cách lắm. “Lời cầu hôn của anh hẳn đã khiến cô ấy lo lắng đột ngột. Tất nhiên, cô ấy yêu anh. Tôi đã nghi ngờ điều đó trong cuộc gặp mặt xấu số của chúng ta. Tôi lấy làm lạ là cô ấy không sẵn sàng xem xét sự kìm nén cảm xúc của anh và chấp nhận lời cầu hôn.”

“Việc tôi không nói dối cô ấy không có nghĩa đó không phải là đề xuất tốt. Tôi đã trao cho cô ấy mọi thứ cô ấy cần.”

“Ngoại trừ tình yêu. Đó là điều cô ấy muốn nghe, đúng không?”

“Đó chỉ là lời nói! Hành động mới đáng kể.”

Cô lấy mũi giày hất chai scotch anh bỏ lại trên sàn. “Đã bao giờ anh nghĩ – và tôi chỉ hỏi vì công việc thôi – có thể Annabelle là người đầu óc lạnh mạnh, còn anh mới loạn trí không?”

“Tôi nghĩ tốt hơn chị nên đi về nhà đi.”

“Và tôi nghĩ anh đang phản đối thái quá. Anh đã được giới thiệu với biết bao phụ nữ tuyệt vời, nhưng Annabelle là người duy nhất anh muốn cưới. Tự điều đó cũng đáng cho anh phải suy nghĩ rồi.”

“Tôi nhìn nhận tình huống một cách logic, chỉ có thể thôi.”

“Ồ, đúng thế, anh là bậc thầy về logic, được thôi.” Cô đi vòng qua những mảnh thủy tinh vỡ. “Thôi nào, Heath. Bỏ mấy thứ vớ vẩn đi. Tôi không thể giúp anh nếu anh không kể với tôi sự thật về bức tường anh đã xây nên quanh mình.”

“Chuyện gì đây? Thời gian trị liệu tâm lý chẳng?”

“Sao lại không chứ? Có Chúa chứng giám, những bí mật của anh sẽ an toàn với tôi. Có vẻ như tôi không có cả một đội quân những người bạn thân thiết đang chờ để giành giật chúng.”

“Tin tôi đi, chị không muốn nghe về những tổn thương thời thơ ấu của tôi đâu. Chúng ta sẽ chỉ nói rằng, khi mười lăm tuổi, tôi xác định sự sống sót của mình tùy thuộc vào việc đảm bảo tôi sẽ không ném trái tim mình cho người ta. Tôi đã sai lầm một lần, và tôi đã phải trả giá. Chị biết không? Hóa ra đó là cách sống khôn ngoan hơn nhiều. Tôi xin được tiến cử cách đó.” Anh tiến về phía cô. “Tôi cũng vô cùng phần nộ trước ẩn ý của chị rằng tôi là con quỷ máu lạnh, vì tôi không phải vậy.”

“Đây là điều anh đang nghe thấy đấy à? Anh có tất cả các triệu chứng điển hình.”

“Của cái gì?”

“Của anh chàng đang yêu, tất nhiên.”

Anh nao núng.

“Nhìn anh xem.” Giọng cô dịu dàng hơn. Và anh nghĩ anh nghe thấy một giọng điệu cảm thông thực sự. “Điều này không phải do vụ thương thuyết đã đi tới chỗ tồi tệ. Điều này là do trái tim anh đang tan vỡ.”

Anh nghe thấy tiếng la hét vang lên trong đầu.

Cô đi về phía cửa sổ. Những lời nhận xét của cô về anh bị nghẹn lại, như thể cô rất khó nói. “Tôi nghĩ... Tôi nghĩ đây chính là cách những người như anh và tôi cảm nhận tình yêu. Hăm dọa và nguy hiểm. Chúng ta phải giữ được kiểm soát, mà tình yêu lại lấy đi điều đó. Những người như chúng ta... Chúng ta không thể chịu đựng được tình trạng dễ bị tổn thương. Nhưng cho dù

chúng ta nỗ lực đến đâu, sớm hay muộn tình yêu cũng tóm được chúng ta. Và rồi..." Cô buông tiếng thở không đều. "Chúng ta tan vỡ."

Anh cảm thấy như vừa bị thụi một quả chí mạng.

Cô chậm chậm quay lại nhìn anh, đầu ngẩng cao, những dòng lấp lánh ánh bạc chảy xuống gò má xanh sáng. "Tôi tuyên bố cuộc giới thiệu của tôi."

Heath nghe những gì cô nói, nhưng những từ đó chẳng có ý nghĩa gì.

"Anh đã hứa Annabelle và tôi mỗi người đều có lần giới thiệu cuối cùng. Annabelle sử dụng cơ hội của cô ấy với Delancy Lightfield. Giờ đến lượt tôi."

"Chị muốn giới thiệu người nào đó cho tôi? Bây giờ? Sau khi chị vừa nói tôi yêu Annabelle?"

"Chúng ta có một thỏa thuận." Cô quệt mũi bằng tay áo khoác dài. "Anh là người vạch ra điều khoản, và tôi có một phụ nữ trẻ đáng yêu đúng là người anh cần. Cô ấy cao quý và thông minh. Cô ấy cũng bốc đồng và hơi thất thường, giống như tất cả những ứng cử viên của Mai Mỗi Power. Cô ấy có mái tóc đỏ sừng sốt..."

Anh thường không quá chậm chạp trong việc tiếp nhận, và cuối cùng anh hiểu ra. "Chị muốn giới thiệu Annabelle cho tôi?"

"Không phải *muốn*. Tôi *sẽ* làm thế," cô nói mạnh mẽ. "Chúng ta có thỏa thuận. Hợp đồng của anh đến tối thứ Ba mới hết hạn."

"Nhưng..."

"Anh không thể tự mình tiến xa hơn nữa. Đến lúc để một người chuyên nghiệp đảm nhận." Nói được đến đó, cô hết hơi, và một giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má cô. "Annabelle... Cô ấy có tính phóng khoáng mà anh thiếu. Là người phụ nữ sẽ... giữ cho anh là con người. Cô ấy sẽ không chịu đựng bất cứ thứ gì dưới mức đó đâu." Ngực cô nhô lên khi cô kéo một hơi thở dài, không đều. "Không may, trước tiên anh phải tìm được cô ấy. Tôi đã tìm hiểu. Cô ấy không có ở nhà."

Tin đó khiến anh giật mình. Anh muốn cô trốn an toàn trong ngôi nhà của bà ngoại. Chờ đợi anh.

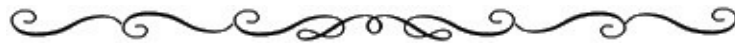
Đường ranh giới màu hồng của cặp môi Porita mím chặt lại dưới cặp má màu xanh chết tiệt. "Nghe đây, Heath. Ngay khi anh tìm thấy cô ấy, hãy gọi cho tôi. Đừng cố tự mình giải quyết chuyện này. Anh cần giúp đỡ. Anh có hiểu tôi không? Đây là lần giới thiệu *của tôi*."

Ngay bây giờ, điều duy nhất anh hiểu là mình đã ngu ngốc đến mức nào. Anh yêu Annabelle. Tất nhiên anh yêu cô. Điều này giải thích tất cả những cảm xúc anh quá sợ phải gọi tên ra.

Anh cần ở một mình để nghĩ suy về chuyện này. Portia có vẻ hiểu chuyện, bởi cô khép áo khoác lại và rời khỏi phòng. Anh cảm thấy như vừa bị một quả bóng bay thẳng vào đầu. Anh thả người xuống ghế và đưa hai tay lên ôm đầu.

Đôi giày cao gót của Portia kêu lách cách trên nền nhà cẩm thạch ở phòng ngoài. Anh nghe thấy cô mở cửa trước, và rồi bất thành lời, giọng của Bodie.

“Chết tiệt!”

Chương 23

Portia ngã vào vòng tay của Bodie. Cứ thế mà ngã vào thôi. Anh không chờ đợi điều này, và anh ngã về phía sau. Cô đổ người theo, vòng tay quanh anh, và sẽ không để anh đi. Không bao giờ nữa. Đây là người đàn ông đáng tin cậy.

“Portia?” Anh tóm lấy vai cô và đẩy cô ra vài xăng ti mét để anh có thể nhìn rõ mặt cô.

Cô ngược nhìn đôi mắt khiếp sợ của anh. “Tất cả mọi điều anh nói về em đều đúng.”

“Tôi biết điều đó, nhưng...” Anh di ngón tay cái qua cặp má xanh mỏng như giấy của cô. “Em thua cuộc hay sao?”

Cô ngả đầu vào ngực anh. “Đã có những ngày tháng rồi tệ. Anh có thể chỉ ôm em được không?”

“Anh có thể làm điều đó.” Anh kéo cô lại gần, và họ đứng như thế một lúc, bao quanh bởi quầng ánh sáng từ những chiếc đèn cố định mạ đồng ngoài hiên. “Trò bắn bóng diễn ta quá tệ à?” cuối cùng anh hỏi.

Cô ôm anh chặt hơn. “Một đợt điều trị a xít. Nó ăn mòn rất kinh. Em nghĩ em có thể...lột bỏ sự già nua.”

Anh xoa gáy cô. “Ngồi xuống kia để em có thể kể cho anh nghe mọi chuyện nào.”

Cô kéo anh lại gần hơn. “Được. Nhưng đừng để em đi.”

“Không đâu.” Đúng như lời anh nói, anh giữ cánh tay quanh cô khi kéo cô băng qua đường tới công viên nhỏ xíu cạnh đó với những chiếc ghế dài bằng sắt màu xanh đơn điệu. Còn chưa tới nơi, cô đã bắt đầu nói, và khi những chiếc lá khô xẹp xuống dưới chân họ, cô kể cho anh mọi thứ: những con gà kẹo dẻo, lớp vỏ a xít, Heath và Anabelle. Cô kể cho anh việc bị sa thải với tư cách cố vấn và nỗi sợ hãi của cô.

“Bodie, lúc nào em cũng sợ hết. Luôn luôn.”

Anh vuốt mái tóc dính bết của cô. “Anh biết, cưng. Anh biết.”

“Em yêu anh. Anh biết không?”

“Điều đó thì anh không biết.” Anh hôn lên đỉnh đầu cô. “Nhưng anh rất mừng khi nghe thế.”

Đuôi chiếc khăn quàng của cô bay ngang qua má cô. “Anh có yêu em không?”

“Anh e là có.”

Cô mỉm cười. “Anh sẽ cưới em chứ?”

“Còn xem liệu trước đó anh có thể sống sót trong vài tháng tiếp theo mà không giết em không.”

“Được.” Cô ôm anh chặt hơn. “Anh hẳn đã nhận thấy em không phải người đảm đang nhất.”

“Theo cái cách kỳ cục của em, thì có đấy.” Anh đẩy chiếc khăn quàng của cô sang một bên. “Anh vẫn không thể tin em có gan đi ra ngoài trong bộ dạng thế này.”

“Em có việc phải làm.”

“Anh yêu người phụ nữ sẵn lòng vì mọi người.”

Cô chỉ nghe thấy sự kinh ngạc trong giọng nói của anh, và điều đó khiến cô thấy yêu anh hơn. “Em phải hoàn thành vụ mai mối này, Bodie.”

“Em chưa học đủ về hiểm họa của lòng tham vọng không ngừng à?”

“Không phải như anh nghĩ đâu. Phần tốt đẹp nhất trong em muốn làm điều này cho Heath. Nhưng em cũng muốn ra đi trong danh dự nữa. Cuộc mai mối cuối cùng – lần này – và sau đó em sẽ bán công ty.”

“Thật à?”

“Em cần thách thức mới.”

“Chúa ơi, xin hãy giúp chúng con.”

“Bodie, em nói thật đấy. Em muốn chạy nhảy thoải mái. Trở nên hoang dại. Em muốn đi tới nơi niềm đam mê của em dẫn dắt. Em muốn làm việc chăm chỉ ở một lĩnh vực chỉ người

phụ nữ mạnh mẽ nhất mới có thể làm.”

“Thôi được, giờ thì anh sợ rồi.”

“Em muốn ăn. Ăn thực sự. Trở thành người tốt bụng hơn và hào phóng hơn. Sự rộng lượng thực sự, không hy vọng được đền đáp lại. Em muốn có làn da tuyệt đẹp khi tám mươi tuổi. Và em không bao giờ thêm quan tâm tới những gì người khác nghĩ nữa. Ngoại trừ anh.”

“Ôi, Chúa ơi, giờ thì em khiến anh phát cuồng lên vì em.”

Bất ngờ, anh kéo cô đứng dậy. “Chúng ta quay lại nhà anh. Ngay bây giờ.”

“Chỉ khi anh hứa sẽ không có chuyện mua túi che đầu lại.”

“Anh sẽ cắt một lỗ thông hơi trong cái túi đó.”

Cô mỉm cười. “Anh biết em không có khiếu hài hước mà”

“Chúng ta sẽ lo chuyện đó.” Và anh hôn cô, cả đôi môi xanh lừ lẫn những thứ khác.

Sáng thứ Hai, thậm chí còn chưa kịp tắm rửa, Heath đã bắt đầu gọi điện thoại. Anh mệt mỏi, buồn nôn, sợ hãi, và hồ hởi. Liệu pháp sốc của Portia khiến anh đối mặt với những gì anh biết từ rất lâu trong tiềm thức nhưng không dám thừa nhận, rằng anh yêu Annabelle bằng tất cả trái tim. Mọi điều Portia nói đều đúng. Sợ hãi là kẻ thù của anh, không phải tình yêu. Nếu không vì quá bận đo lường tính cách của mình bằng cái thước cong queo, anh hẳn đã có thể hiểu những gì thiếu vắng trong anh. Anh tự hào về đạo đức nghề nghiệp và sự khéo léo trí tuệ, về sự sắc sảo và khả năng chịu đựng rủi ro cao của anh, nhưng anh không nhận ra tuổi thơ buồn bã đã để lại trong anh một kẻ hèn nhát về mặt cảm xúc. Kết quả, anh chỉ sống nửa cuộc đời. Có lẽ cuối cùng người đàn ông chưa bao giờ có đủ can đảm để trở thành. Nhưng trước khi điều đó có thể xảy ra, anh phải tìm cô.

Cô không trả lời điện thoại di động, và anh nhanh chóng phát hiện ra bạn bè cô cũng sẽ không thêm nói chuyện với anh. Sau khi tắm quàng quàng, anh gọi điện cho Kate. Đầu tiên bà mắng anh toi tả, rồi thừa nhận sáng Chủ nhật Annabelle gọi điện nói cô vẫn ổn, nhưng không cho biết cô đang ở đâu.

“Tôi nghĩ đây là lỗi của cậu,” Kate nói. “Annabelle cực kỳ nhạy cảm. Cậu hẳn đã nhận ra điều đó”

“Vâng, thưa bác. Ngay khi tìm được cô ấy, cháu hứa sẽ giải quyết chuyện này tốt đẹp.”

Điều đó làm bà mềm lòng đủ để bà tiết lộ rằng anh em nhà Granger đang truy sát anh, vì vậy anh tốt hơn hãy cẩn thận. Anh yêu những anh chàng đó.

Anh đi xuống Công viên Liễu Gai. Tin nhắn từ văn phòng tới dồn dập và giận dữ, nhưng anh lờ chúng đi. Lần đầu tiên trong sự nghiệp của mình, anh không liên lạc với bất kỳ khách hàng nào để nói về trận đấu ngày hôm qua. Anh không có ý định đó, cho đến khi tìm thấy Annabelle.

Gió thổi vù vù trên hồ, và buổi sáng tháng Mười u ám se se lạnh. Anh rẽ vào con ngõ nhỏ phía sau nhà Annabelle và thấy chiếc Audi TT Roadster thể thao mới màu bạc anh mua tặng sinh nhật cô, nhưng không thấy chiếc Crown Vic của cô. Ông Bronicki nhìn thấy anh ngay lập tức và đi lại để xem Heath định làm gì, nhưng rồi ngoài thông tin tối thứ Bảy Annabelle lái xe như điên, ông chẳng có gì khác để báo cho anh. Tuy nhiên, ông muốn biết về chiếc Audi, và khi biết đó là quà sinh nhật, ông bảo Heath đừng nên hy vọng đổi chiếc ô tô đắt tiền đó lấy bất cứ “Mối quan hệ” nào từ cô.

“Bà ngoại con bé mất không có nghĩa mọi người không trông chừng nó.”

“Nói cho cháu biết về chuyện đó đi”, Heath lẩm bẩm.

“Cậu nói gì cơ?”

“Cháu nói, cháu yêu cô ấy.” Anh thích cái cách những từ đó vang lên và anh nói lại lần nữa. “Cháu yêu Annabelle, và cháu dự định cưới cô ấy.” Nếu anh có thể tìm thấy cô. Và nếu cô vẫn còn yêu anh.

Ông Bronicki cau có. “Chỉ cần đảm bảo con bé không tăng phí lên. Anh biết đấy, rất nhiều người có thu nhập cố định thôi”.

“Cháu sẽ cố gắng hết sức.”

Sau khi ông Bronicki đậu chiếc Audi vào trong ga ra của ông cho an toàn, Heath đi vòng quanh căn nhà và nện vào cửa trước, nhưng nó đóng còn chặt hơn cả cái trống. Anh lôi điện thoại ra và quyết định gọi cho Gwen lần nữa, nhưng thay vào đó lại gặp chông cô. “Không, Anhabelle không ở đây,” Ian nói. “Anh bạn, tốt hơn nên cẩn thận. Hôm qua cô ấy nói chuyện với ai đó trong câu lạc bộ sách. Và các cô ấy rất tức giận. Anh chàng ngốc, lời khuyên cho anh lúc này. Hầu hết phụ nữ đều quá lo lắng đến mức chẳng đời nào cưới anh chàng không yêu họ, cho dù anh ta có nhiều tóc đến cỡ nào đi chăng nữa.”

“Tôi yêu cô ấy!”

“Nói với cô ấy đi, không phải với tôi.”

“Khỉ thật, tôi đang cố đây. Và tôi không thể nói cho anh biết thật dễ chịu đến thế nào khi biết tất cả mọi người trong thành phố này đang xía vào chuyện riêng của mình.”

“Tự anh chuốc lấy thôi. Cái giá của sự ngu ngốc.”

Heath cúp máy và cố gắng suy nghĩ, nhưng trừ phi có thể nói chuyện với người nào đó, anh đã xem qua đồng tin nhắn của anh. Không có tin nhắn nào của cô. Tại sao tất cả mọi người không để anh yên? Anh xoa cằm và nhận ra hai ngày liên tiếp anh quên không cạo râu, và với cách ăn mặc hiện thời, may mắn cho anh là anh không bị bắt vì tội lang thang. Nhưng anh mặc những thứ đầu tiên vớ được: quần hàng hiệu màu xanh hải quân, áo thun Bangals màu đen và cam rách rưới, và áo khoác Cardinaos màu đỏ lốm đốm bản do Bodie nhặt ở đâu đó rồi để trong tủ quần áo của anh.

Cuối cùng anh gọi cho Kevin, “Heath đây. Anh có...”

“Tôi chỉ có thể nói là...Đối với anh chàng được cho là thông minh, anh...”

“Tôi biết, tôi biết. Thế Annabelle có qua đêm ở nhà anh không?”

“Không, và tôi không nghĩ cô ấy ở nhà bất cứ ai trong đám phụ nữ.”

Heath ngồi bệt xuống bậc lên xuống trước cửa nhà Annabelle. “Anh phải tìm ra cô ấy đi đâu.”

“Anh nghĩ họ sẽ nói cho tôi ư? Các cô ấy có cái biển CẤM ĐÀN ÔNG to tướng dán khắp ngôi nhà câu lạc bộ nhỏ màu hồng của họ.”

“Anh là cơ hội lớn nhất của tôi. Đi mà, Kev.”

“Tất cả những gì rồi biết là một giờ chiều nay câu lạc bộ sách tụ họp. Phoebe nghỉ các ngày thứ Hai trong suốt mùa bóng và cuộc họp diễn ra tại nhà cô ấy. Molly đang kết vòng hoa, vì họ có chủ đề Hawaii.”

Annabelle yêu câu lạc bộ sách. Tất nhiên, cô ấy sẽ ở đó. Cô ấy sẽ chạy đến bên những người bạn gái để tìm sự an ủi và động viên. Họ sẽ cho cô ấy những thứ cô ấy không có được từ anh.

“Một điều nữa,” Kevin nói. “Robillard đã gọi tất cả mọi người để liên lạc với anh.”

“Cậu ấy có thể đợi.”

“Tôi có nghe chính xác không vậy?” Kevin nói, “Chúng ta đang nói về Dean Robillard. Rõ ràng, sau nhiều tháng tìm kiếm, anh chàng có nhu cầu tìm người đại diện khẩn cấp.”

“Tôi sẽ liên lạc với cậu ta sau.” Heath đi về phía con phố và chiếc xe của anh.

“Cũng cùng lúc cậu gọi để chúc mừng tôi về trận đấu ngày hôm qua, trận đấu mà người ta có thể coi đó là trận hay nhất trong sự nghiệp của tôi chứ?”

“Ừ, chúc mừng. Anh là số một. Tôi phải đi thôi.”

“Được rồi, anh chàng hèn hạ. Tôi không biết anh là ai và anh sẽ làm gì, nhưng trả lại người đại diện cho tôi trên điện thoại ngay bây giờ.”

Heath gác máy. Điều đó khiến anh thức tỉnh. Anh đã thấy số của Dean trong nhật ký điện thoại, nhưng anh phớt lờ hết. Chuyện gì xảy ra nếu Annabelle không ở lại hai đêm vừa rồi với một trong số các bạn gái của cô ấy? Chuyện gì xảy ra nếu cô chạy tới anh chàng tiền vệ cung của cô?

Dean bắt máy vào hồi chuông thứ hai. “Cung điện khiêu dâm của Daffy Dan đây.”

“Annabelle có ở đó với cậu không?”

“Heathclift? Chết tiệt, anh thực sự khiến cô ấy tức giận.”

“Tôi biết điều đó, nhưng làm sao cậu biết được?”

“Thư ký của Phoebe.”

“Cậu chắc không phải Annabelle là người kể cho cậu chứ? Cô ấy có ở chỗ cậu không?”

“Tôi không gặp hay nói chuyện với cô ấy, nhưng nếu có, tôi sẽ bảo cô ấy nói với anh rằng...”

“Tôi yêu cô ấy!” Heath không định hét lên, nhưng anh không thể kìm được, và người phụ nữ ở ngôi nhà bên kia đường vừa thò đầu ra đã chạy vội vào trong. “Tôi yêu cô ấy”, anh lặp lại với giọng nhỏ hơn, “Và tôi cần nói với cô ấy điều đó. Nhưng tôi phải tìm thấy cô ấy trước đã.”

“Tôi nghi ngờ chuyện cô ấy sẽ gọi cho tôi đấy. Trừ phi vụ thử thai đó...”

“Robillard, tôi cảnh cáo cậu, nếu tôi phát hiện ra cậu biết cô ấy đi đâu, và cậu không nói cho tôi, tôi sẽ bẻ gãy từng chiếc xương trong đôi vai triệu đô của cậu.”

“Anh chàng đang nói chuyện đánh lộn, và thậm chí còn chưa đến giờ ăn trưa. Anh thắng rồi. Giờ, chuyện là thế này, Heathcliff, lý do tôi gọi cho anh. Vài nhân vật quan trọng của công ty Pepsi gọi điện cho tôi, và...”

Heath kết thúc cuộc trò chuyện với quà tặng của Chúa dành cho Liên đoàn Bóng bầu dục Quốc gia, nhấn nút mở khoá xe, rồi đi về phía Loop và nhà xuất bản Chuồng Chim. Buổi gặp mặt của câu lạc bộ sách tới một giờ mới diễn ra, như thế anh sẽ có thời gian để tìm hiểu thêm.

“Sáng nay tôi có nói chuyện với Molly.” Vị hôn phu cũ của Annabelle nhìn quai hàm không cạo và bộ trang phục chẳng ăn nhập gì của Heath từ phía sau bàn làm việc tại bộ phận marketing trong công ty xuất bản của Molly. “Tôi làm tổn thương Annabelle quá nhiều rồi. Anh lại cũng khiến cô ấy đau khổ đúng không?”

Rosemary không phải người phụ nữ hấp dẫn nhất Heath từng gặp, nhưng cô biết cách ăn mặc và nghiêm túc. Quá nghiêm túc. Hoàn toàn là người không phù hợp với Annabelle. Cô ấy đã nghĩ cái chết tiệt gì cơ chứ?

“Tôi không định làm cô ấy đau khổ.”

“Tôi chắc anh nghĩ đang ban ơn cho cô ấy khi anh cầu hôn,” Rosemary dài giọng. Rồi cô tiếp tục hành hạ Heath với bài giảng quá sâu sắc về sự không nhạy cảm của đàn ông, chính xác là những thứ anh không cần phải nghe lúc này. Anh lẩn nhanh nhất có thể.

Lúc anh lái xe, anh nhìn thấy nửa tá các cuộc điện thoại gọi đến, không cái nào trong số chúng đến từ người anh muốn nói chuyện. Anh xé vé phạt đậu xe trên kính chắn gió và đi về phía Ike. Khi ra đến đường cao tốc, bụng anh thắt lại. Anh tự nhủ sớm hay muộn cô sẽ về nhà, rằng chuyện này không phải là trường hợp khẩn cấp. Nhưng không gì có thể xoa dịu tâm trạng sốt ruột của anh lúc này. Cô đau khổ vì anh – đau khổ vì sự ngu ngốc của anh – và điều đó thật không thể chịu đựng được.

Anh bị tắc đường trên đường cao tốc Đông Tây và mãi tới một giờ mười lăm mới tới được nhà Calebaw. Anh lướt nhìn những ô tô đang xếp hàng trong chỗ xe và thấy một chiếc Crown Victoria màu xanh lá cây xấu xí, nhưng xe của Annabelle là MIA. Có thể cô ấy đi chung xe với ai đó. Nhưng khi bấm chuông cửa, anh không thể rũ bỏ dự cảm xấu.

Cửa bật mở, và anh nhìn xuống Pippi Tucker. Đuôi tóc vàng hoe ngúng nguẩy hai bên đầu, và con bé cầm một bầu các loại thú nhồi bông trước ngực. “*Hoành tá!* Hôm nay cháu không đi học mẫu giáo vì trường của cháu bị vỡ đường ống nước.”

“Thế à? Hừm, Annabelle có đấy không?”

“Cháu chơi với thú bông của Hannah. Hannah đi học. Chị ấy không có những ống nước bị vỡ. Cháu có thể xem điện thoại của chú được không?”

“Pip?” Phoebe xuất hiện ở hành lang. Cô mặc quần đen và áo cao cổ tím, đeo vòng hoa màu vàng và xanh nước biển. Cô nhìn bộ dạng lồi thối lệch thếch của Heath qua cặp kính bán vành. “Tôi hy vọng cảnh sát bắt được kẻ đã bóp cổ anh từ sau lưng.”

Pip nhảy lên nhảy xuống. “*Hoành tá ở đây!*”

“Bác biết rồi.” Phoebe đặt tay lên vai đứa bé, không rời mắt khỏi Heath. “Anh đi tới đây để nhìn hau háu hả? Tôi ước gì mình đủ đại lượng để chúc mừng anh về khách hàng mới, nhưng sẽ không đâu.”

Heath bỏ qua cô nhìn vào trong phòng. “Annabelle có ở đây không?”

Cô bỏ kính ra. “Tiếp tục đi. Nói cho tôi biết tất cả các cách cậu định làm cho tôi phá sản.”

“Tôi không thấy xe của cô ấy.”

Cặp mắt mèo của cô nheo lại. “Cậu đã nói chuyện với Dean đúng không?”

“Phải, nhưng anh ta không biết Annabelle ở đâu.” Tra hỏi Phoebe là một sự lãng phí thời gian và anh đi vào phòng khách, rất rộng và mộc mạc, với những xà rầm lộ ra và một góc xép. Câu lạc bộ sách tụ tập trong phòng nhỏ dưới góc xép, tất cả mọi người ngoại trừ Annabelle. Mặc dù ăn mặc thoải mái và đeo vòng hoa giấy, họ là một nhóm những phụ nữ đáng sợ, và khi bước vào trong phòng, anh cảm thấy những cặp mắt nhìn anh như những mũi tiêm dưới da. “Cô ấy ở đâu? Đừng có nói với tôi mọi người không biết.”

Molly đuổi chân ra và đứng dậy. “Chúng tôi biết, và chúng tôi được lệnh ngậm miệng lại. Annabelle muốn có thời gian một mình.”

“Cô ấy chỉ tưởng thế thôi. Tôi cần nói chuyện với cô ấy.”

Gwen nhìn anh qua cái bụng khổng lồ giống như bụng Di Lặc của cô. “Anh định nói cho cô ấy biết thêm những lý do cô ấy nên cưới người đàn ông không yêu cô ấy à?”

“Không phải như thế.” Heath nghiêng răng. “Tôi yêu cô ấy. Tôi yêu cô ấy với tất cả trái tim mình, nhưng tôi không thể thuyết phục cô ấy tin điều đó nếu không ai nói cho tôi biết cô ấy đi đâu.”

Heath không có định tỏ vẻ giận dữ như thế, và Charmaine thấy bị xúc phạm. “Anh nhận ra điều đó khi nào vậy?”

“Tối qua. Người đàn bà màu xanh và chai scotch đã mở mắt cho tôi. Giờ thì cô ấy ở đâu?”

“Chúng tôi sẽ không nói cho anh biết đâu,” Krystal nói.

Janine nhìn anh trừng trừng, “Nếu cô ấy gọi, chúng tôi sẽ tua lại lời nhắn của anh. Và chúng tôi cũng sẽ nói cho cô ấy biết chúng tôi không thích thái độ của anh.”

“Tôi sẽ tua lại tin nhắn chết tiệt của chính tôi,” anh đớp lại.

“Trong chuyện này thậm chí ngài Heath Champion vĩ đại cũng không thể hăm dọa theo cách của anh ta được.” Sự bướng bỉnh thâm lặng của Molly khiến anh lạnh xương sống. “Annabelle sẽ liên lạc với anh theo cách của cô ấy và vào thời gian thích hợp của cô ấy. Hoặc có thể không. Điều đó tùy thuộc vào cô ấy. Tôi biết điều đó đi ngược lại bản chất của anh, nhưng anh phải kiên nhẫn. Lúc này cô ấy là người điều khiển.”

“Như thế không có nghĩa là anh sẽ không bận rộn,” Quý Bà Quý Dữ dài giọng từ phía sau anh. “Giờ Dean đã phản bội lòng tốt của người phụ nữ nắm hợp đồng của anh ta...”

Anh bật lại cô. “Lúc này tôi không quan tâm về Dean, Phoebe, và đây là bản tin nhanh. Vài điều trong cuộc sống còn quan trọng hơn bóng bầu dục.”

Lông mày cô hơi nhướn lên. Anh quay lưng lại với đám phụ nữ, sẵn sàng bóp cổ cho ra tin tức ấy từ họ nếu cần, nhưng rồi phát hiện ta anh chẳng còn chút tức giận nào nữa. Anh nhấc tay lên, sững sốt khi thấy chúng run rẩy, nhưng không run rẩy bằng giọng anh. “Cô ấy...Tôi...tôi phải làm chuyện này cho đúng. Tôi không thể chịu được khi biết cô ấy...Rằng tôi làm cô ấy đau khổ. Làm ơn...”

Nhưng họ không mũi lòng, và từng người một, họ nhìn đi chỗ khác.

Anh mò mẫm bước ta khỏi ngôi nhà. Gió đã nổi, và luồng không khí lạnh xuyên qua áo khoác anh. Một cách máy móc, anh tìm điện thoại, hy vọng cô gọi, để rồi biết được cô không hề gọi anh.

Các ông chủ đang cố gọi cho anh. Cả Bodie và Phil Tyree nữa. Anh chống cùi tay lên trên mui xe và cúi đầu. Anh đáng phải đau khổ. Cô ấy không đáng.

“Chú buồn sao, *Hoàn hảo*?”

Anh nhìn lại về phía ngôi nhà và thấy Pippi đang đứng trên bậc cao nhất của hiên nhà, con

khỉ dưới một cánh tay, con gấu ở dưới cánh tay còn lại. Anh hít vào một ít không khí. “Ừ, Pip. Chú hơi buồn.”

“Chú sắp khóc à?”

Anh đẩy câu trả lời thoát ra qua cục nghẹn trong cổ họng. “Không, con trai không khóc.”

Cánh cửa phía sau con bé mở ra, và Phoebe xuất hiện, tóc vàng, quyền lực, và nhấn tâm. Cô không để ý đến anh. Thay vào đó, cô ngồi xuống bên cạnh Pippi và chỉnh một bím tóc của con bé, thì thầm với nó. Anh tìm chìa khoá trong túi.

Phoebe quay vào trong nhà. Pippi thả rơi hai con thú bông và vội vàng chạy xuống bậc thang. “*Hoành tá!* Cháu có điều này nói với chú.” Con bé chạy về phía anh, đôi giày thể thao màu hồng như đang bay. Khi đến anh, con bé ngẩng đầu lên nhìn anh, “Cháu có một bí mật.”

Anh ngồi xuống cạnh con bé. Con bé có vẻ vô hại. Giống như bút chì màu và nước hoa quả. “Ừ?”

“Bác Phoebe nói không được nói với ai ngoại trừ chú, kể cả mẹ cháu.”

Anh liếc về phía hiên nhà, nhưng Phoebe đã biến mất. “Nói với chú gì cơ?”

“Belle!” Pippi cười khúc khích. “Cô ấy đi tới khu nghỉ dưỡng của chúng ta!”

Niềm hưng khởi trào dâng xuyên qua mạch máu của anh. Đầu anh quay cuồng. Anh nhắc Pippi lên, kéo nó lại gần và hôn vào má nó. “Cảm ơn, bé yêu. Cảm ơn đã nói với chú.”

Con bé nắm cầm anh và đẩy ra kèm theo một cái cau mày. “Dặm quá.”

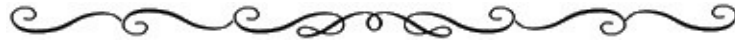
Anh cười, tặng con bé một cái hôn nữa rồi đặt nó xuống đất. Anh quên không tắt điện thoại và nó đổ chuông. Mắt con bé mở to. Anh tự động lấy điện thoại. “Champion”

“Heathcliff, tôi cần người đại diện, anh bạn,” Dean sửa nhặng lên, “Và tôi thề với Chúa, nếu anh cúp máy một lần nữa...”

Anh dúi chiếc điện thoại cho Pippi. “Nhóc, nói chuyện với chú tốt bụng này đi. Nói với chú ấy bố cháu là một tiền vệ vĩ đại nhất và ông ấy sẽ tham gia trận đấu như thế nào.”

Lúc cho xe ra, anh nhìn thấy Pippi quay trở lại hiên nhà, điện thoại ấn vào một bên tai, đuôi tóc của con bé lúc lắc trong khi hào hứng nói chuyện.

Trong nhà, những tấm rèm rũ phía trước đã mở, và qua cửa sổ, anh thoáng thấy người phụ nữ quyền lực nhất trong Giải Vô địch Bóng Bầu dục Quốc gia Mỹ. Có thể anh chỉ tưởng tượng ra, nhưng trông có vẻ như cô đang mỉm cười.

Chương 24

Heath đến Khu nghỉ dưỡng Hồ Gió lúc gần nửa đêm. Chỉ có ánh sáng mỏng mảnh của những chiếc đèn đường thời Victoria ở khu vực chung và chiếc đèn đơn độc trên hành lang của khu nhà nghỉ tỏa sáng trong đêm mưa tầm tã. Cần gạt nước khua liên hồi trên kính chắn gió của chiếc Audi. Những căn biệt thự nhỏ không được sưởi ấm nằm trống vắng và đóng cửa chớp cũng vì lý do đó. Thậm chí những bóng đèn vàng trong lồng ở phía xa cũng đã được tắt đi. Lúc đầu anh định đi máy bay, nhưng thời tiết xấu khiến sân bay nhỏ đóng cửa, và anh không đủ kiên nhẫn để chờ tới hết thời gian hoãn chuyến bay. Đáng ra anh nên đợi, bởi cơn bão đã kéo dài chuyển đi tám tiếng thành mười tiếng.

Anh rời Chicago khá muộn. Không mang theo nhẫn đính hôn cho Annabelle khiến anh khó chịu – anh muốn tặng cô thứ gì đó có thật – vì thế anh quay lại Công viên Liễu Gai để lấy chiếc xe mới. Có thể cô sẽ không đeo nhẫn, nhưng ít nhất cô thấy anh nghiêm túc như thế nào. Không may, chiếc Audi Roadster không dành cho anh chàng cao một mét tám ba, và sau mười tiếng đồng hồ, chân anh cứng ngắc, cổ mỏi, và đầu đau khủng khiếp khiến anh phải bồi dưỡng bằng cà phê đen. Mười quả bóng bay Disney buộc ở ghế sau. Anh thấy chùm bóng khi dừng lại đổ xăng và đã mua chúng một cách bốc đồng. Trong suốt sáu mươi dặm cuối cùng, quả bóng chú voi Dumbo và quả Cruella De Vil liên tục đập vào gáy anh.

Qua kính chắn gió ướt mưa, anh nhìn thấy hàng ghế xích đu trống không đang đung đưa ở hiên trước. Mặc dù vào thời điểm này trong năm, các biệt thự nhỏ được đóng cửa, nhưng Kevin cho anh biết khu nhà nghỉ vẫn hoạt động để phục vụ các khách du lịch đi tìm kiếm những bộ

sưu tập lá mùa thu, và đèn pha phía trước của Roadster cho thấy nửa tá xe ô tô đậu cạnh đó. Nhưng chiếc Crown Vic của Annabelle thì không nằm trong số đó.

Chiếc Audi lắc lư trong những hố ổ gà ngập nước mưa khi Heath chuyển qua làn đường chạy song song hướng tới bên chiếc hồ tối đen. Đây không phải lần đầu tiên anh nghĩ rằng hẳn không phải nước đi khôn ngoan nhất khi đi đến những cánh rừng ở phía Bắc dựa trên thông tin của một đứa bé ba tuổi được mớm lời từ người phụ nữ căm ghét anh tới tận xương tủy, nhưng dù sao anh cũng đã đi.

Anh phanh gấp khi đèn pha chiếu sáng thứ anh đã cầu nguyện được nhìn thấy trong suốt mười tiếng đồng hồ vừa qua: Chiếc xe của Annabelle, đậu trước căn nhà Hoa Bách Hợp Trên Đồng. Sự nhẹ nhõm khiến đầu óc anh thư giãn một chút. Khi dừng xe sau chiếc Crown Vic, anh nhìn chăm chú căn nhà qua làn mưa và cưỡng lại ham muốn đánh thức cô dậy để giải quyết mọi chuyện ngay lập tức. Anh chưa sẵn sàng để thương thảo hạnh phúc tương lai của mình cho đến khi anh đã được ngủ vài tiếng. Nhà nghỉ đóng cửa vào buổi đêm, và anh không thể ở lại trong thị trấn, một khi Annabelle có thể quyết định bỏ đi trước khi anh quay lại. Chỉ có một điều phải làm...

Anh vòng chiếc Audi cho đến khi nó chặn con đường. Khi đã an tâm rằng cô không thể thoát được, anh tắt máy, đẩy Vịt Daffy ra, và ngả chiếc ghế hết cỡ về phía sau. Nhưng mặc dù kiệt sức, anh không thể ngủ ngay lập tức. Có quá nhiều giọng nói từ trong quá khứ. Quá nhiều ký ức về tất cả những cách thức tồi tệ mà tình yêu đã đối xử với anh...tất cả các lần.

Cái lạnh đánh thức Annabelle dậy trước cả tiếng chuông báo thức cô đặt lúc sáu giờ. Ban đêm, nhiệt độ giảm xuống, và chiếc chăn cô trùm qua đầu không nhằm nhò gì so với cái lạnh buổi sáng. Molly bảo cô ở lại khu dành riêng cho gia đình Tucker ở khu nhà nghỉ thay vì căn biệt thự không có lò sưởi, nhưng Annabelle muốn sự cô đơn của Hoa Bách Hợp Trên Đồng. Giờ cô hối hận về chuyện đó.

Nước nóng bị cắt từ tuần trước, và cô vã nước lạnh lên mặt. Sau khi giúp phục vụ bữa sáng cho khách, cô ngấm mình thật lâu trong bồn tắm của Molly. Hôm qua, cô đã tình nguyện giúp phục vụ bữa sáng vì cô gái thường xuyên làm việc ca sáng ở đây bị ốm. Một sự xao lãng nho nhỏ nhưng mang lại niềm vui.

Cô nhìn chăm chú gương mặt có đôi mắt sâu hoắm trong gương. Thật đáng thương. Nhưng mỗi giọt nước mắt rơi xuống ở khu nghỉ dưỡng này là một giọt nước mắt cô sẽ không phải rơi khi quay trở lại thành phố. Đây là thời gian để khóc than của cô. Cô không có ý định xây dựng sự nghiệp dựa trên việc khiến mình buồn khổ, nhưng cô cũng sẽ không để mình phải ăn năn hối hận vì đã trốn chạy nó. Cô đem lòng yêu người đàn ông không có khả năng yêu lại cô. Nếu không khóc vì điều đó, người phụ nữ ấy đúng là kẻ không có trái tim.

Quay mặt đi, cô túm tóc đuôi gà, rồi xỏ quần bò và giày thể thao, cùng chiếc áo len ấm mượn từ tủ quần áo của Molly. Cô đi ra ngoài bằng cửa sau. Cuối cùng cơn bão đã tan, và hơi thở của cô tạo thành những luồng hơi lạnh giá trong không khí trong lành và lạnh lẽo lúc cô dạo bước xuống con đường mòn dẫn đến hồ nước. Tắm tắm lá ướt đầm dính dưới đôi giày thể thao của cô, và nước từ trên cây nhỏ giọt xuống đầu cô, nhưng nhìn thấy hồ nước vào buổi sáng sớm khiến tinh thần cô phấn chấn, và cô không quan tâm mình có bị ướt hay không.

Đến nơi này là một quyết định đúng. Heath là một thương nhân mạnh mẽ, mỗi vật cản là một thách thức với anh. Khi cô quay lại, anh sẽ theo đuổi cô, thuyết phục cô hài lòng với vị trí anh muốn giao cho cô trong cuộc đời anh – phía sau những khách hàng và những cuộc họp, những cú điện thoại và tham vọng điên cuồng của anh. Cô sẽ không quay trở lại cho đến khi có tất cả sự phòng thủ vững chắc thích hợp.

Hơi nước bốc lên trên mặt hồ, và một đôi diệc đang kiếm ăn gần bờ. Cô vật lộn với nỗi buồn để tìm kiếm những khoảnh khắc bình yên. Năm tháng trước, cô hẳn đã chấp nhận những tình cảm dư thừa của Heath, nhưng bây giờ thì không. Bây giờ, cô biết cô xứng đáng với những gì tốt đẹp hơn. Lần đầu tiên trong đời, cô có cái nhìn rõ ràng mình là ai và mong muốn gì trong cuộc sống. Cô tự hào về tất cả những gì cô đạt được với *Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn*, tự hào vì đã gây dựng nên điều gì đó tốt đẹp. Nhưng thậm chí cô còn tự hào hơn về bản thân mình vì đã từ chối chấp nhận cái tốt thứ nhì từ Heath. Cô xứng đáng với một tình yêu phóng khoáng và vui vẻ - không có giam cầm – và được yêu lại y như thế. Với Heath, điều đó là không thể. Từ hồ quay về, cô biết mình đã làm điều đúng đắn. Cho tới giờ, đó là niềm an ủi duy nhất của cô.

Khi tới khu nhà nghỉ, cô nhiệt tình giúp đỡ. Lúc khách khứa bắt đầu kéo đến đầy phòng ăn, cô rót cà phê, chia những giỏ bánh nướng xốp nóng hổi, bổ sung đĩa sạch trên giá, và thậm chí nói được một câu đùa. Đến chín giờ, phòng ăn trống trơn, và cô quay về ngôi nhà nghỉ. Trước khi đi vào con đường mòn, cô gọi điện thoại nói chuyện công việc. Một giám đốc điều hành bậc thầy đã dạy cô trân trọng sự liên hệ cá nhân, và cô có những khách hàng trông cậy vào cô.

Thật đáng châm biếm khi cô học được biết bao điều từ Heath, bao gồm cả tầm quan trọng của việc theo đuổi ước mơ của chính mình thay vì của một người nào khác. *Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn* chẳng bao giờ làm cô thành giàu có, nhưng mang mọi người lại gần nhau là những gì cô được sinh ra để làm. Tất cả mọi người. Không chỉ những người xinh đẹp và tài năng, mà còn những người vụng về và cảm thấy bất an, những người rủi ro và nhút nhát. Không chỉ những người trẻ. Có lợi nhuận hay không, cô cũng sẽ không bao giờ bỏ mặc những khách hàng cao tuổi. Vai trò bà mai thật rắc rối, không thể đoán trước được, và đòi hỏi khắt khe, nhưng cô yêu công việc đó.

Cô tới gần bãi cát hoang vắng và dừng lại một lúc. Kéo sát chiếc áo len lại, cô đi ra bến tàu. Hồ nước yên tĩnh không có khách du lịch mùa hè, và những kỷ niệm về đêm cô và Heath cùng khiêu vũ trên cát dội về trong cô. Cô ngồi xuống cuối bến tàu và co đầu gối về phía ngực. Cô đã

hai lần phải lòng những người đàn ông làm cô bị tổn thương. Nhưng sẽ không bao giờ nữa.

Tiếng bước chân vang lên trên bến tàu phía sau cô. Một vị khách. Cô áp bên má ướt xuống đầu gối, lau khô những giọt nước mắt.

“Chào em.”

Đầu cô ngẩng lên, và tim cô tròng trành. Anh tìm ra cô. Cô lẽ ra phải biết điều đó.

“Anh đã dùng bàn chải đánh răng của em,” anh nói từ phía sau cô. “Định dùng dao cạo của em nhưng phát hiện ra không có nước nóng.” Giọng anh nghe có vẻ khàn khàn, như thể anh đã không nói một thời gian.

Cô chậm rãi quay lại. Mắt cô mở to vì sửng sốt. Anh ăn mặc chẳng đâu và đâu, lôi thôi lếch thếch, và không cạo râu. Dưới chiếc áo gió màu đỏ tồi tàn, anh mặc áo thun màu cam nhạt và quần máu tím than trông như thể anh đã mặc chúng đi ngủ. Anh cầm một chùm bóng bay Disney trong tay. Chú chó Goofy đã bị xì hơi và lủng lảng sát chân anh, nhưng hình như anh không nhận thấy. Giữa những quả bóng bay và vẻ đầu bù tóc rối, anh hẳn trông thật lố bịch. Nhưng thậm chí khi anh không còn cái vẻ ngoài lịch sự anh đã cố gắng rất nhiều mới đạt được đấy, cô còn cảm thấy bị đe dọa hơn.

“Anh không nên đến đây,” cô nghe thấy mình nói. “Chỉ lãng phí thời gian thôi.”

Anh hếch đầu và tặng cô nụ cười giả lả. “Chà, chuyện này nên giống như trong *Jerry Maguire* mới phải chứ. Nhớ không? ‘Anh đang cố bắt tôi chào anh’.”[15]

“Những phụ nữ mảnh mai thường dễ bị thuyết phục.”

Vẻ quyến rũ giả tạo của anh bốc hơi giống như Heli trong quả bóng bay Goofy. Anh nhún vai, bước một bước lại gần hơn. “Tên thật của anh là Harley. Harley D.Campione. Thử đoán xem D là viết tắt của cái gì?”

Anh sẽ coi thường cô nếu cô không tiếp tục xoay sở. “Đồ Đần?”

“Nó là viết tắt của Davidson. Harley Davidson Campione.[16] Em có thích không? Bố anh thích những câu đùa hay ho, miễn là không phải về ông ấy.”

Cô sẽ không để anh lợi dụng lòng trắc ẩn của cô. “Đi đi, Harley. Chúng ta đã nói tất cả những gì cần nói rồi.”

Anh nhét bàn tay không vào túi chiếc áo gió. “Anh từng đem lòng yêu những cô bạn gái của bố. Ông đẹp trai, biết cách trở nên quyến rũ khi cảm thấy thích, vì thế ông có rất nhiều phụ nữ.

Mỗi lần ông đưa một người về nhà, anh lại để mình tin rằng cô ấy là người sẽ ở lại, rằng cuối cùng ông sẽ ổn định và cư xử giống như một người cha. Có một người...Carol. Cô ấy làm mì sợi từ bột mì. Dàn bột bằng chai nước ngọt và để anh cắt chúng thành những sợi nhỏ xiu. Món ngon nhất anh từng được nếm thử trong đời. Một người khác – tên cô ấy là Erin – chở anh đến bất cứ chỗ nào anh muốn. Cô giả mạo tên của bố trên giấy phép để anh có thể chơi bóng trong Pop Warner. Lúc cô ấy rời khỏi đó, không có người đưa đi, anh phải cuốc bộ bốn dặm đến nơi tập luyện nếu không có ai cho anh đi nhờ trên đường cao tốc. Dù sao, hóa ra thế lại hay. Anh có khả năng nhẫn nại hơn bất cứ gã nào. Anh không phải là người khỏe nhất, và cũng không phải người nhanh nhất, nhưng anh không bao giờ từ bỏ, và đó là bài học cuộc sống có tác động mạnh.”

“Đôi khi biết từ bỏ mới là thử thách thực sự.”

Cô hẳn không nên nói gì. “Joyce, cô ấy dạy anh hút thuốc và cả vài điều mà cô ấy có lẽ không nên dạy, nhưng cô ấy có vài vấn đề, và anh cố gắng không nghĩ sai về cô ấy.”

“Quá muộn cho chuyện này rồi.”

“Chuyện là...” Anh nhìn bến tàu, không nhìn cô, và nhìn những tấm ván dưới chân anh. “Sớm hay muộn, tất cả những người phụ nữ anh từng yêu đều bỏ đi. Anh cũng không biết nữa. Có thể nếu một người trong số họ ở lại, anh sẽ không là anh như bây giờ.” Lúc anh quay lại nhìn cô, vẻ chống đối cũ của anh đã trở lại. “Anh học được từ rất sớm rằng sẽ không ai cho anh bất cứ thứ gì hết. Điều đó khiến anh trở nên khắc nghiệt.”

Nhưng không khắc nghiệt hơn cô. Cô buộc mình phải cứng rắn và đứng dậy. “Anh xứng đáng có tuổi thơ tốt đẹp hơn, nhưng tôi không thể thay đổi những gì đã xảy ra. Những năm tháng đó đã hình thành nên con người anh hiện tại. Tôi không thể thay đổi điều đó. Và tôi không thể chữa lành cho anh.”

“Tôi không cần được chữa lành nữa. Việc đó đã xong rồi. Tôi yêu em, Annabelle.”

Nỗi đau sâu sắc đến mức cô hầu như không chịu nổi. Anh chỉ đang nói những điều anh biết cô muốn nghe, và cô không tin anh, không một giây nào. Lời lẽ của anh được tính toán cẩn thận, được lựa chọn cho mục đích duy nhất là kết thúc chuyện này. “Không, anh không thực sự yêu tôi đâu,” cô kiểm chế. “Anh chỉ ghét việc không đạt được điều mình muốn.”

“Không phải thế.”

“Chiến thắng là tất cả đối với anh. Niềm vui của việc tiêu diệt nằm trong máu của anh.”

“Không hề như thế khi liên quan đến em.”

“Đừng như thế! Tàn nhẫn lắm. Anh biết anh là ai.” Mắt cô ầng ậc nước. “Nhưng tôi cũng biết tôi là ai. Tôi là người không chấp nhận ở vị trí thứ hai. Tôi muốn điều tốt nhất.” cô nói nhẹ nhàng. “Mà anh thì không phải thế.”

Trông anh như thể vừa bị cô tát. Bất chấp nỗi đau của mình, cô không muốn làm tổn thương anh, nhưng một trong hai người họ cần phải nói sự thật. “Tôi xin lỗi,” cô thì thầm. “Tôi sẽ không tiêu phí cuộc đời mình chờ đợi quanh những đồ thừa của anh. Sự kiên trì lần này sẽ không có kết quả đâu.”

Anh không cố ngăn cô lại khi cô rời bến tàu. Khi đến bãi cát, cô buộc chéo chiếc áo len qua ngực và nhanh chóng đi về phía khu rừng, ra lệnh cho mình không được nhìn lại. Nhưng khi tới con đường mòn, cô đã không thể kìm lại được.

Bến tàu trống không. Tất cả mọi thứ đứng yên. Chỉ có chùm bóng bay đang trôi vào bầu trời tháng Mười lạnh lẽo.

Cô không mất nhiều thời gian để đóng gói đồ đạc. Một giọt nước mắt nhỏ xuống tay khi cô kéo khóa vali. Cô quá mệt mỏi vì khóc rồi. Cô nhắc chiếc túi lên và lặng người đi ra cửa trước. Với mỗi bước chân, cô nhắc mình rằng cô sẽ không bao giờ từ bỏ con người thật của mình vì bất kỳ ai. Cô đến đoạn đường cụt. Đặc biệt không phải đối với người đã chặn lối ra của cô bằng chiếc Audi thể thao màu bạc...

Anh ta làm rất tốt việc đó. Cây sồi cổ thụ không cho phép cô tiến lên phía trước, và chiếc Audi không để cô lùi lại phía sau. Với những dấu vết Illinois bị bỏ lại, không nghi ngờ đây là tác phẩm của ai. Cô không thể chịu đựng được cuộc chạm trán khác với anh, và cô kéo va li quay lại trong nhà, nhưng cô còn chưa kịp thả va li xuống thì nghe thấy tiếng lốp xe lạo xạo trên sỏi. Cô đi ra cửa sổ, nhưng đó không phải là Heath. Thay vào đó, cô thoáng thấy chiếc xe thể thao màu xanh đậm dừng lại sau chiếc Audi. Cánh rừng đủ rộng để che mất tầm nhìn của cô dành cho vị khách nào đó vừa quyết định khám phá khu nghỉ dưỡng.

Thế này thì thật quá sức chịu đựng. Cô thả mình lên trên ghế xô pha và lấy tay che mặt. Tại sao anh lại phải làm cho mọi chuyện khó khăn hơn?

Những bước chân nhẹ nhàng gõ lên hiên nhà, quá nhẹ để là bước chân của Heath. Cô nghe thấy tiếng gõ cửa. Kéo lê chân, cô đứng dậy, đi ngang qua căn phòng, mở cửa...và hét lên. Nó không phải tiếng hét trong bộ phim kinh dị, kinh ngạc thì đúng hơn.

“Tôi biết,” giọng nói quen thuộc cất lên. “Tôi đã có những ngày tốt đẹp hơn.”

Annabelle vô tình bước lùi lại. “Chị xanh lè.”

“Một quá trình thẩm mỹ. Nó bắt đầu bong ra. Tôi vào được không?”

Annabelle bước qua một bên. Cho dù không có gương mặt xanh lè, đã bắt đầu tách ra giống như chiếc túi da cá sấu rở tiền, Portia trông chẳng xinh đẹp gì cho cam. Mái tóc đen như mực dính bết vào da đầu, sạch sẽ nhưng không được tạo kiểu. Áo len trắng có một vết cà phê còn mới ở phía trước. Cô tăng cân, và quần bò quá chật.

Portia nhìn ngôi nhà. “Cô nói chuyện với Heath chưa?”

“Chị đang làm gì ở đây thế?”

Portia đi về phía nhà bếp, ngó vào và rồi thò đầu ra. “Tuyên bố đối tượng giới thiệu cuối cùng của tôi. Cô chọn Delaney Lightfield. Tôi chọn cô. Chào mừng tới Mai Mỗi Power. Để xem liệu chúng ta có thể tìm cho cô ít đồ trang điểm không? Và một bộ quần áo tử tế sẽ không thiệt chút nào.”

“Chị bị dở hơi à.”

Cô tặng Annabelle nụ cười vui vẻ đầy nhạc nhiên. “Đúng nhưng không dở hơi như trước đây. Thật thú vị. Một khi đã làm kinh hoàng cả một nhà hàng đông nghịt người là người – một quán Burger King gần vịnh Bento – cô sẽ không còn lo lắng về việc giữ thể diện nữa.”

“Chị tới Burger King trong bộ dạng này sao?”

“Không quan trọng. Hơn nữa Bodie thách tôi.”

“Bodie?”

Cô mỉm cười, đôi môi màu xanh khiến cho hàm răng rất đẹp của cô trông có vẻ hơi vàng một chút. “Chúng tôi là người tình. Còn hơn cả người tình nữa. Đang yêu. Kỳ quặc, tôi biết, nhưng tôi chưa bao giờ hạnh phúc hơn. Chúng tôi sẽ kết hôn. Chà, anh ấy chưa đồng ý, nhưng anh ấy sẽ làm thế thôi.” Cô nhìn Annabelle kỹ hơn và cau mày. “Từ đôi mắt đỏ đó, tôi có thể thấy cô đã nói chuyện với Heath và cuộc nói chuyện không diễn ra tốt đẹp.”

“Nó diễn ra rất tốt đẹp. Tôi nói không và bảo anh ấy đi đi.”

Portia giơ tay lên. “Tại sao tôi không ngạc nhiên nhỉ? Thôi được, nào, thời gian chơi đùa đã hết. Hai người, những người nghiệp dư, được vui vẻ rồi, nhưng đã đến lúc bước sang một bên và để một người chuyên nghiệp giải quyết việc này.”

“Rõ ràng chị mất trí rồi, chưa kể đến vẻ ngoài của chị.”

Thật ngạc nhiên, Portia chẳng lấy thế làm xúc phạm. “Vẻ ngoài của tôi sẽ quay trở lại thôi. Chờ đến khi cô thấy điều gì sau tất cả chuyện này.”

“Tôi sẽ phải nhớ lời chị.”

“Tôi đã bảo Heath không được nói chuyện với cô mà không có tôi, nhưng anh ta thật là đầu đất. Và cô... Trong số tất cả mọi người, cô hẳn được xem là nhạy cảm hơn cả. Cô không học được bất cứ điều gì về công việc này hay sao? Hai người đàn ông ra lệnh cho tôi không được gọi cô là ngu ngốc, nhưng thành thật mà nói, Annabelle, nếu từ này phù hợp...”

Cô đi ra cửa. “Cảm ơn chị đã ghé qua. Xin lỗi chị phải ra khỏi đây sớm.”

Portia ngồi trên tay ghế bành. “Cô có biết anh ấy phải dùng cảm thế nào để chấp nhận sự thật anh ấy yêu cô, đến đây một mình và phơi bày gan ruột? Và cô đã làm gì? Quảng ngay tình cảm của anh ấy vào mặt anh ấy, đúng không? Cực kỳ không khôn ngoan, Annabelle, đặc biệt với Heath. Anh ấy rất bấp bênh về mặt cảm xúc. Từ những gì Bodie nói với tôi, tôi ngờ đó chính là những gì tiềm thức của anh ấy chờ đợi cô sẽ làm, và tôi không nghĩ anh ấy có gan để cầu hôn cô lần nữa đâu.”

“Bấp bênh? Anh ta là anh chàng tự phụ nhất trong vũ trụ.” Nhưng Portia đã làm lung lay về tự tin của cô, và sàn nhà không còn cảm giác chắc chắn như trước nữa. “Anh ta không yêu tôi,” Annabelle nói mạnh hơn. “Anh ta chỉ không chịu được việc nghe thấy bất kỳ ai nói không với anh ta.”

“Cô sai rồi.” Một giọng nói từ phía sau cô. Cô quay ngoắt lại thấy Bodie đang đóng khung ở cửa. Không giống Portia, anh rất cuốn hút từ đầu đến chân trong chiếc áo len xám, quần bò vừa vặn, và nốt đi mô tô.

Annabelle tiếp tục tấn công. “Heath gửi anh đến để nói chuyện với tôi hả? Việc đó chỉ giống như anh ta giao cho người khác giải quyết một trong những chuyện cá nhân lộn xộn mà anh ta không hề thích.”

“Cô ấy là con ngốc,” Portia nói với Bodie, như thể Annabelle không ở trong phòng vậy.

Anh nhướn mày. “Cung.”

Portia đưa tay ra. “Em biết, em biết... Nếu cô ấy là đàn ông, cô ấy sẽ được dán nhãn là hiếu thắng. Nhưng Bodie, thành thật mà nói, đàn bà cũng vẫn chỉ là đàn bà thôi.”

“Chính xác.”

Portia có vẻ thích thú. “Hoàn toàn đồng ý.”

Anh chặc lưỡi, và Annabelle bắt đầu cảm thấy giống như kẻ ăn theo trong cơn khủng hoảng của chính mình. Cuối cùng Bodie cũng rời mắt khỏi Cô Nàng Da Xanh. “Heath không biết cả hai chúng tôi có mặt ở đây. Tôi chỉ biết tin anh ấy đi nhờ cuộc điện thoại tình cờ với con gái của Kevin.” Anh trượt tay quanh vai Portia. “Chuyện là, Annabelle...Chuyện gì xảy ra nếu Portia đúng? Và nói thẳng ra là cô ấy có nhiều kinh nghiệm trong việc này hơn cô. Chỉ vì cô ấy có quá khứ phá hoại chính cuộc đời cô ấy – tôi vui mừng nói cô ấy đang vượt qua chuyện đó – không có nghĩa cô ấy không thành công trong cuộc sống của người khác. Tóm lại...có một cách tương đối đơn giản để giải quyết chuyện này.”

Việc chiến đấu với cả hai người họ vắt kiệt sức lực vốn đã suy giảm của cô, và Annabelle ngồi sụp xuống chiếc ghế xô pha. “Chẳng có gì đơn giản khi liên quan đến anh chàng đó hết.”

“Lần này thì có đấy,” anh nói. “Tôi thoáng thấy anh ấy đi về phía con đường mòn vòng quanh hồ.”

Con đường mòn cô định đi dạo chiều nay.

“Hãy đi theo anh ấy,” Bodie nói, “Và khi thấy anh ấy, hãy hỏi anh ấy hai câu. Khi nghe câu trả lời của anh ấy, cô sẽ biết chính xác phải làm gì.”

“Hai câu hỏi?”

“Đúng thế. Và tôi sẽ nói cho cô biết chính xác hai câu hỏi đó là gì...”

Nước từ những chiếc lá ướt sũng thấm vào đôi giày thể thao của Annabelle, và rằng cô bắt đầu run lập cập, cô ngờ rằng đó là vì thần kinh bị kích động hơn là vì cái lạnh. Cô có thể phạm sai lầm tồi tệ nhất trong đời mình. Cô không thể thấy bất kỳ điều gì đặc biệt ở những câu hỏi Bodie đưa ra, nhưng anh ta rất kiên quyết. Với Portia...Người phụ nữ đó thật đáng sợ. Annabelle không ngạc nhiên nếu thấy người phụ nữ ấy lôi một khẩu súng ngắn từ trong ví ra. Portia và Bodie là cặp đôi kỳ cục nhất cô từng gặp, tuy nhiên họ có vẻ hiểu nhau tuyệt đối. Rõ ràng, Annabelle có nhiều thứ nữa cần học để trở thành bà mối. Phải thừa nhận cô dần dần thích người phụ nữ ấy. Làm sao cô có thể ghét người sẵn lòng đặt mình vào tình thế nguy hiểm chứ?

Con đường mòn trở nên gồ ghề hơn khi hướng về dốc đá nhô ra khỏi mặt nước. Molly nói cô và Kevin thỉnh thoảng đến đây để lặn. Annabelle dừng lại lúc vòng qua chỗ rẽ để lấy hơi. Đó là lúc cô nhìn thấy Heath. Anh đứng trên bờ đá nhìn ra phía hồ, áo khoác bị đẩy về sau, ngón tay nhét trong túi quần sau. Mặc dù lồi thối lệch thẹo và rối bời, anh vẫn rất đẹp trai, người

đàn ông mạnh mẽ đứng đầu trong mỗi trận đấu anh tham gia, ngoại trừ trận đấu quan trọng nhất.

Anh nghe bước chân cô và quay đầu lại. Chậm rãi, anh bỏ tay xuống hai bên. Từ xa, cô thấy một đốm nhỏ xíu trên trời. Những quả bóng bay tản ra xa. Không có vẻ là điềm an ủi. “Tôi cần hỏi anh hai câu,” cô nói.

Tư thế, vẻ mặt kín bưng, tất cả mọi thứ ở anh gợi nhớ những ngôi biệt thự đóng cửa trong mùa đông – không nước nóng, buông rèm, khóa cửa. “Được,” anh nói với vẻ chẳng còn sinh khí.

Tim cô đập thành thịch lúc cô bước vòng quanh tấm biển CẤM LÁI XE. “Câu hỏi đầu tiên. Điện thoại di động của anh đâu?”

“Điện thoại di động? Sao em lại quan tâm?”

Cô không chắc. Có gì khác biệt nếu anh giấu nó vào túi này hay túi kia? Tuy nhiên, Bodie đã nhất quyết yêu cầu cô hỏi.

“Lần cuối cùng tôi nhìn thấy,” Heath nói, “Thì Pip đang cầm nó.”

“Anh lại để con bé ăn cắp điện thoại nữa sao?”

“Không, anh đưa nó cho con bé.”

Cô nuốt nước bọt và nhìn anh chăm chú. Chuyện đang trở nên nghiêm túc. “Anh đưa cho con bé điện thoại di động của anh? Tại sao?”

“Đây là câu hỏi thứ hai ư?”

“Không. Thôi bỏ đi. Câu hỏi thứ hai là...Tại sao anh không trả lời những cuộc gọi của Dean?”

“Anh gọi lại một lần, nhưng cậu ta không biết em ở đâu.”

“Thế tại sao lúc đầu cậu ấy gọi cho anh?”

“Chuyện này là sao, Annabelle? Thẳng thắn mà nói, cậu mệt mỏi vì tất cả mọi người cư xử giống như cả thế giới xoay quanh Dean Robillard vậy. Chỉ bởi anh ta đột ngột có như cầu tìm người đại diện không có nghĩa anh phải nhảy bổ vào. Anh sẽ có được cậu ta khi anh có cậu ta, và nếu điều đó không đủ, cậu ta có số điện thoại của IMG rồi.”

Chân cô quỵ xuống, và cô sụp xuống tảng đá gần nhất. “Ôi Chúa ơi. Anh thực sự yêu tôi.”

“Anh đã nói với em điều đó rồi,” anh đáp lại.

“Anh đã nói ư, thật sao?” cô không thở được.

Cuối cùng, anh cũng ý thức được có điều gì đó vừa thay đổi. “Annabelle?”

Cô cố trả lời, cô thực sự cố, nhưng một lần nữa anh lại làm thế giới của cô trở nên đảo lộn, và lưỡi cô không chịu nghe lời.

Niềm hy vọng và sự cảnh giác vật lộn trong mắt anh. Môi anh gần như không cử động. “Em tin anh?”

“Ừ hử.” Trái tim cô đập liên hồi tạo ra hiệu quả khe khẽ, và cô phải siết chặt hai tay để giữ cho chúng khỏi run rẩy.

“Em tin?”

Cô gật đầu.

“Em sẽ lấy anh chứ?”

Cô gật đầu lần nữa, và đó là tất cả những gì anh cần. Với một tiếng rên nhẹ, anh kéo cô đứng dậy và hôn cô. Nhiều giây...nhiều giờ...cô không biết nụ hôn kéo dài bao lâu, nhưng anh bao bọc rất nhiều địa hạt bên trong: Môi, lưỡi, và răng, má cô và mí mắt, cổ cô. Tay anh luồn dưới lớp áo len để tìm ngực cô, cô lần mò dưới áo khoác để chạm vào bộ ngực trần của anh.

Cô gần như không nhớ bằng cách nào họ quay lại căn biệt thự trống không, chỉ biết trái tim cô đang ca hát và cô không di chuyển đủ nhanh để bắt kịp anh. Cuối cùng, anh cuốn cô vào trong vòng tay và bế cô. Cô ngả đầu ra phía sau và cười với bầu trời.

Họ cởi quần áo, sự khẩn trương khiến họ lóng ngóng khi đá tung những chiếc giày lấm bùn và quần bò ướt, vụng về tháo những chiếc tất ẩm ướt, va vào đồ đạc và lao vào nhau. Cô run lên vì lạnh vào lúc anh kéo chăn và kéo cô cùng anh vào chiếc giường lạnh lẽo. Anh dùng hơi ấm của cơ thể của mình để sưởi ấm cô, xoa cánh tay và tấm lưng nhỏ nhắn, ngậm đầu vú nhảu dẻo ấm áp của cô. Cuối cùng, những ngón tay nóng bỏng của anh tìm thấy nếp gấp chặt khít giữa hai chân cô và mở ra những cánh hoa mùa hè ấm áp đầy đặn ướt át đang mời gọi. Anh đòi hỏi từng xăng ti mét trên cơ thể cô với sự va chạm của mình. Cô thở hổn hển khi anh vào trong cô.

“Anh yêu em nhiều lắm, Annabelle ngọt ngào, ngọt ngào của anh,” anh thì thầm, tất cả

những gì anh cảm thấy trong trái tim tuôn ra thành lời nói.

Cô cười thích thú với sự xâm nhập của anh và nhìn chăm chú vào mắt anh. “Và em yêu anh.”

Anh rên rỉ, hôn cô lần nữa, và nâng hông cô lên để đón nhận anh tất cả. Họ bỏ mặc chính mình, không phải trong sự làm tình được dàn dựng đẹp mắt, mà trong cuộc giao hoan hỗn độn của tình dịch và dịch nhầy, sự tục tĩu ngọt ngào, sự khiêu gợi thơm mát, sự tin tưởng hoàn toàn và sâu sắc, tinh khiết và thiêng liêng như những lời thề trước bàn thờ.

Rất lâu sau đó, chỉ có nước lạnh để lau người, họ chửi thề, cười lớn và té nước vào nhau, điều này dẫn họ quay lại giường. Họ làm tình suốt thời gian còn lại của buổi chiều.

Khi bóng tối tràn xuống, tiếng gõ cửa rất mạnh ở cửa trước không mời mà đến, kéo theo giọng của Portia. “Phục vụ phòng đây!”

Heath lần nữa nhưng cuối cùng cũng quấn chiếc khăn tắm quanh hông và đi ra. Anh quay lại với túi thực phẩm bằng giấy nâu đầy đồ ăn. Đói cồn cào, họ ăn và đút cho nhau ăn, nhồi nhét sandwich kẹp thịt bò nướng, táo Michigan mọng nước, và bánh bí dính như keo mùi vị như thể thiên đường. Họ ăn sạch chúng với bia ấm và rồi nghiêng ngả, no nê, ngủ gà ngủ gật trong vòng tay nhau.

Lúc Annabelle thức giấc, trời đã tối. Quấn chiếc mền bông quanh người, cô đi vào phòng khách và tìm được điện thoại. Trong vòng vài giây, cô gọi tới hộp thư thoại của Dean.

“Tôi biết Heath hơi quá đáng với cậu, anh bạn, và tôi xin lỗi hộ anh ấy. Anh chàng đang yêu, vì thế anh ấy không kiềm chế được.” Cô mỉm cười. “Tôi hứa sáng mai anh ấy sẽ gọi cho cậu đầu tiên và thu xếp mọi thứ đâu vào đấy, vì vậy cậu đừng hòng nói chuyện với IMG trước lúc đó. Tôi nghiêm túc đấy, Dean, nếu cậu ký hợp đồng với bất kỳ ai không phải là Heath, tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với cậu nữa. Thêm vào đó, tôi sẽ nói với tất cả mọi người ở Chicago chuyện cậu ngủ với tấm poster khổng lồ của chính mình ngay cạnh giường. Điều mà có thể cậu làm thật.”

Cô cười toe, gác máy, và nhặt mảnh giấy rách nát có dòng kẻ màu vàng từ trong ngăn kéo, cùng một mẫu bút chì đã mòn. Quay lại phòng ngủ, cô bật đèn lên và dựa người vào thành giường với chiếc mền quấn chặt quanh người. Hai bàn chân cô đang lạnh cóng, vì vậy cô trượt chúng dưới mấy tấm mền và đưa lên trên bắp đùi ấm của Heath.

Anh kêu lên và co người lại trong đám gối. “Chắc chắn em phải trả giá cho điều đó.”

“Cứ hy vọng thế đi.” Cô đặt mẫu giấy lên trên đầu gối bọc mền của cô và ngắm nhìn anh. Anh giống như tên cướp biển tinh quái trong đồng vỏ gối phủ đầy tuyết. Da rám nắng, tóc đen

rối bời, và bộ râu lởm chởm của tên cướp đã chà sát các phần nhạy cảm khác nhau trên khắp cơ thể cô. “Được rồi, anh yêu, đến lúc thương thuyết rồi.”

Anh nâng đầu cao hơn trên đồng gối và nhìn mẫu giấy. “Chúng ta thực sự phải làm sao?”

“Anh có dở hơi không? Anh nghĩ em sẽ cưới Mãng Xà mà không có bản thỏa thuận trước đám cưới sao?”

Anh lần mò dưới mấy tấm mền tìm bàn chân lạnh của cô. “Rõ ràng là không rồi.”

“Đầu tiên...” Trong lúc anh chà sát làm ấm những ngón chân của cô, cô viết trên mẫu giấy. “Sẽ không có điện thoại di động, BlackBerry, máy fax mini, hay bất cứ thiết bị điện tử nào đó sắp sửa được phát minh trên bàn ăn tối của chúng ta.”

Anh xoa ngón chân cái cô. “Thế còn nếu chúng ta ăn ở nhà hàng thì sao?”

“Đặc biệt khi chúng ta ăn ở nhà hàng.”

“Không tính đồ ăn nhanh, và thỏa thuận coi như xong.”

Cô suy nghĩ. “Đồng ý.”

“Giờ đến lượt anh.” Anh đặt bắp chân cô lên đùi anh. “Các thiết bị điện tử trong nhà, ngoại trừ những cái đã nói ở trên, sẽ không chỉ được phép trong phòng ngủ, mà còn được khuyến khích. Và anh được chọn chúng.”

“Nếu anh không quên cuốn catalog đó...”

Anh ra hiệu về phía mẫu giấy. “Viết lại đi.”

“Tốt.” Cô viết.

Tấm chăn rơi xuống giữa ngực anh, khiến cô xao lãng trong chốc lát lúc anh nói tiếp. “Sự bất đồng về tiền bạc là nguyên nhân ly dị lớn nhất.”

Cô xua tay. “Tuyệt đối không vấn đề gì. Tiền của anh là của anh. Tiền của em là của em.” Cô viết lại.

“Anh nên để em thương lượng với Phoebe.”

Cô dùng mẫu bút chì ra hiệu về phía vòng ngực rất đẹp của anh. “Nếu tình cờ sau khi

chúng ta cưới nhau em phát hiện ra tuyên bố của anh về tình yêu và sự tận tâm vĩnh cửu là sự lừa bịp được tính toán kỹ lưỡng do anh, Bodie và Gia Vị Sợ Hãi thực hiện...”

Anh xoa bóp lòng bàn chân cô. “Anh chắc chắn sẽ không mất ngủ quá nhiều vì điều đó.”

“Chỉ là đề phòng thôi. Anh sẽ cho em tất cả tài sản của anh, cạo đầu, và rời bỏ đất nước.”

“Xong.”

“Cộng với, anh phải đưa cho em các tấm vé đội Bít Tắt của anh để em có thể đốt chúng trước mắt anh.”

“Chỉ trong trường hợp anh có thứ gì đó để trao đổi lại.”

“Cái gì?”

“Tình dục không hạn chế. Bất kể anh muốn như thế nào, khi nào, chỗ nào. Ghế sau chiếc xe mới bóng loáng của em, hay trên bàn làm việc của anh...”

“Chắc chắn không vấn đề gì.”

“Và những đứa con.”

Đột ngột, cô nghẹn thở. “Vâng. Ồ, vâng.”

Sự thể hiện cảm xúc của cô khiến anh bất động khi mắt anh nheo lại và bắt đầu nghĩ về cú quyết định. “Chúng ta sẽ gặp gia đình em ít nhất sáu lần một năm.”

Cô đập mẫu giấy xuống. “Điều đó sẽ không xảy ra.”

“Năm lần, và anh sẽ đánh các anh của em như tử.”

“Một.”

Anh bỏ bàn chân cô xuống. “Khỉ thật, Annabelle, anh sẽ thỏa hiệp với bốn chuyến cho đến khi em bé ra đời, rồi cách một tháng chúng ta sẽ gặp họ một lần, và điều đó là không thể thương lượng.” Anh chộp lấy mẫu giấy, chiếc bút chì và bắt đầu viết.

“Được thôi,” cô vắn vẹo. “Em sẽ đi làm đẹp trong khi tất cả các anh ngồi vòng quanh và phàn nàn về những giới hạn của tuần làm việc sáu mươi giờ.”

Anh cười lớn. “Em thật ngốc. Em biết em háo hức đến thế nào để được nựng nịu đứa con đầu tiên của chúng ta trước mũi Candace.”

“Chà, hóa ra là thế.” Cô dừng lại, lấy lại mẫu giấy, nhưng cô không thể thấy một từ nào cô đã viết. Cho dù căm ghét biết bao nhiêu khi phải trở về với thực tế, nhưng đã đến lúc trở nên nghiêm túc. “Heath, anh định làm bố như thế nào với từng này đứa trẻ chúng ta muốn trong khi làm việc tuần sáu mươi giờ hả?” Cô nói cẩn trọng, muốn giải quyết xong chuyện này. “Với *Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn*, thời gian của em linh hoạt, nhưng...Em biết anh yêu công việc của anh nhiều thế nào, và em không bao giờ muốn anh từ bỏ. Mặt khác, em sẽ không một mình chăm lo gia đình đâu.”

“Em sẽ không phải làm vậy,” anh nói tự mãn. “Anh tính rồi.”

“Nói cho em đi nào?”

Anh với lấy cánh tay cô, kéo cô xuống cạnh anh, và nói cho cô những gì anh dự tính trong đầu.

“Em thích kế hoạch của anh.” Cô cười toe và co người trong vòng ngực của anh. “Bodie xứng đáng trở thành đối tác trọn vẹn.”

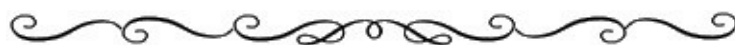
“Không thể đồng ý hơn.”

Cả hai đều hài lòng, họ lại bắt đầu hôn nhau, điều này dẫn tới sự thử nghiệm đáng yêu – và rất thành công – về sức mạnh của cô trong vai trò người phụ nữ thống trị. Kết quả, họ mất một lúc để quay lại với những thương thảo. Họ nói về đồ ngủ (không mặc gì), kiểm soát điều khiển tivi (chia sẻ), tên con cái (không có tên các phương tiện giao thông), và bóng bầu dục (sự khác biệt không thể hòa giải được). Khi họ xong xuôi, Heath nhớ có một câu anh đã quên không hỏi.

Nhìn chăm chú vào mắt cô, anh nâng tay cô kê lên môi mình. “Anh yêu em, Annabelle Granger. Em sẽ lấy anh chứ?”

“Harley Davidson Campione. Anh đã kiếm được một người vợ rồi.”

“Thương vụ xuất sắc nhất anh từng thực hiện,” anh đáp lại kèm theo một nụ cười.

LỜI KẾT

Pippi giờ chiếc máy ghi âm lại gần môi và hét lên. “Alô! A lô! A lô!”

“Nó hoạt động rồi,” Heath nói từ chiếc ghế xô pha ở phía bên kia căn phòng giải trí đa phương tiện. “Cháu có thể nói nhỏ hơn một chút được không?”

“Tên tôi là Victoria Phoebe Tucker...” con bé thì thầm. Và rồi quay lại với âm lượng bình thường của nó. “Tôi năm tuổi, và tôi sống tại khách sạn Plaza.” Con bé lén nhìn Heath một cái, nhưng anh vừa xem bộ phim *Eloise* với nó, và anh chỉ mỉm cười. “Đây là chiếc máy ghi âm của hoàng tử và chú ấy nói tôi *phải trả lại*.”

“Chết tiệt, đúng là cháu phải trả lại.” Đáng lẽ con bé sẽ xem trận đấu của đội Bít Tắt với anh trong lúc câu lạc bộ sách gặp nhau trên gác, nhưng con bé thấy chán.

“Chú hoàng tử vẫn còn giận vì tất cả những chiếc điện thoại tôi lấy khi tôi mới *chỉ có ba tuổi*,” con bé nói vào trong máy ghi âm. “Nhưng tôi chỉ là một đứa bé, và mẹ đã tìm thấy hầu hết và trả chúng lại.”

“Không phải tất cả.”

“Vì tôi không thể nhớ được đã để chúng ở đâu!” con bé tuyên bố, ném cho anh cái nhìn thách thức của một tiền vệ nhỏ tuổi. “Cháu nói điều đó khoảng một triệu lần rồi.” Lờ anh đi, con bé tập trung vào những gì nó đang làm. “Đây là những điều tôi yêu. Tôi yêu mẹ và bố và Danney, bác Phoebe và bác Dan và tất cả những anh chị em họ của mình và hoàng tử khi chú ấy không nói về những chiếc điện thoại và Belle và tất cả mọi người trong câu lạc bộ sách trừ Portia, vì bác ấy không để tôi cầm hoa khi bác ấy cưới Bodie vì họ chạy *tốn* với Vegas.”

Heath cười lớn. “Họ *chạy trốn*.”

“Họ chạy trốn,” con bé lặp lại. “Và Belle không muốn Portia tham gia câu lạc bộ sách, nhưng bác Phoebe *cố nài* vì bác ấy nói Portia cần...” con bé không thể nhớ được, và con bé nhìn Heath.

“Tình bạn với những người phụ nữ không có tính cạnh tranh,” anh nói với một nụ cười.

“Và, như thường lệ, bác Phoebe đã đúng. Chính vì thế, bằng sự sáng suốt của mình, chú đã thuyết phục bác Phoebe trở thành cố vấn của Portia.”

Pippi gật đầu và tiếp tục nói chuyện phiếm. “Hoàng tử quý Portia. Portia từng là bà mối, nhưng giờ bác ấy làm việc cho chú ấy, và hoàng tử nói bác ấy là người đại diện thể thao chết tiệt giỏi nhất chú ấy từng biết, và, nhờ bác ấy, bộ phận thể thao mới của phụ nữ đang ngày càng phát triển.”

“Cô ấy là đại diện thể thao giỏi thứ ba,” anh nói. “Sau Bodie và chú. Và không được nói *chết tiệt*.”

Con bé lún sâu hơn vào chiếc ghế bành lớn, bắt chéo hai bàn chân giống y hệt anh. “Hoàng tử trả cho Portia rất nhiều tiền vì món quà cưới dành cho Annabelle. Mẹ nói đó là món quà ngớ ngẩn, nhưng Belle nói hoàng tử đã tặng thứ cô ấy thích nhất trên đời, và giờ Portia cho Belle lời khuyên trong việc làm thế nào để trở thành bà mối.” Con bé nhăn trán. “Chú tặng cho Belle cái gì làm quà cưới thế?”

“Dữ liệu từ công ty cũ của Portia.”

“Chú nên tặng cô ấy một con chó con.”

Heath cười lớn, rồi cúi kính nhìn chiếc ti vi. “Đừng có lúc nào cũng xoáy bóng chứ, đồ ngốc!”

“Tôi *không* yêu đội Bít Tắt,” Pippy nhấn mạnh. “Nhưng tôi yêu bác sĩ Adam và Delaney vì họ để tôi cầm hoa trong đám cưới, mẹ của Belle khóc và nói Belle là bà mối giỏi nhất trên thế giới. Tôi yêu Rosemary vì cô ấy kể chuyện và trang điểm cho tôi. Bây giờ Rosemary cũng đang ở trong câu lạc bộ sách thì Rosemary cũng sẽ ở trong câu lạc bộ, vì Rosemary cũng cần có bạn nhiều như Portia, và rồi Belle nói cô ấy quá hạnh phúc để có thể tiếp tục giữ lại sự say đắm xưa.”

“Cay đắng.”

“Đây là những gì tôi không yêu.” Con bé lại len lén nhìn về phía Heath. “Tôi không yêu Trevor Granger Champion. Thằng bé có chiếc bím to tướng ở bẹn.”

“Lại bắt đầu rồi đây.” Heath chuyển cái gối tựa trong tay lên vai anh.

Con bé bỏ chiếc máy ghi âm xuống, bò ra khỏi cái ghế bành to, và trèo lên trên xô pha cạnh anh, sẫm soi em bé đang ngủ với vẻ khó chịu. “Trevor nói với cháu nó ghét vì chú bế nó suốt. Nó nói nó muốn chú đặt...nó...xuống!”

Vì Trevor chỉ mới sáu tháng, Heath nghi ngờ khả năng golf ngữ của thằng bé cao đến thế, nhưng anh tắt tiếng ti vi đi và hướng sự chú ý sang cô bé năm tuổi đang ghen tị. “Chú tưởng chúng ta đã nói về chuyện này rồi.”

Con bé dựa vào anh. “Nói lại với cháu đi.”

Anh vòng cánh tay rảnh rỗi quanh vai con bé. Pip không hài lòng trừ phi tất cả những người đàn ông trong thế giới tự do hoàn toàn chịu sự sai khiến của con bé, điều con bé rất hay làm. “Trev chỉ là em bé. Em ấy rất tẻ nhạt. Em ấy không thể chơi với chú như cháu được.”

“Và em ấy là thằng bé khóc lóc to tướng.”

Heath cảm thấy nhu cầu phụ tử ủng hộ tính nam nhi của con trai mình. “Chỉ khi em ấy đói bụng thôi.”

Pippy nâng đầu lên. “Cháu nghe thấy họ di chuyển trên lầu. Cháu nghĩ đã đến lúc ăn tráng miệng rồi.”

“Cháu chắc không muốn xem nốt trận đấu với chú chứ?”

“Thực tế đi nào.” Đó là câu nói mới nhất của con bé, và nó sử dụng câu này mỗi khi bố mẹ nó không có mặt.

Heath hôn lên cái đầu xù của Trevor Granger Champion và theo con bé lên trên lầu.

Ngay từ đầu Annabelle đã đóng dấu ấn của cô lên ngôi nhà của anh. Bước vào phòng khách, anh nhìn những đồ nội thất lớn, ấm cúng, những tấm thảm ấm áp và hoa tươi. Một bức tranh trừu tượng đáng chú ý họ mua tại phòng tranh ở Seattle trong một buổi chiều mưa chiếm chỗ phía trên lò sưởi. Sau đó, họ ăn mừng vụ mua bán bằng buổi chiều yêu đương nóng bỏng mà cả hai đều tin đã mang lại cho họ cậu con trai.

Bên dưới bức tranh, Portia và Phoebe ngồi chụm đầu vào nhau, có lẽ đang âm mưu thống trị thế giới. Molly cúi xuống để nghe Pippi. Những người khác tụ tập quanh Rosemary. Lúc Annabelle ý thức được sự hiện diện của anh, cô tách ra khỏi nhóm và đi đến bên anh. Nụ cười bí ẩn anh yêu quý tỏa rạng trên mặt cô. Anh nhìn Pip và câu lạc bộ sách, rồi cô vợ tóc đỏ xinh đẹp của mình. Đây là những gì anh đã tìm kiếm cả đời. Những người phụ nữ gần bó.

“Trong vòng mười phút nữa, em có thể đuổi băng đảng phù thủy của mình ra khỏi đây được không?” anh hạ giọng khi cô đến bên anh.

Cô chạm vào má con trai, và đứa bé xoay về phía tay cô theo bản năng. “Em nghi ngờ điều đó đấy. Họ còn chưa ăn tráng miệng.”

“Ăn tráng miệng ngoài hiên được không.”

“Ngoan nào.”

“Đó là những gì em nói lúc này thôi,” anh thì thầm, “Nhưng sau đó em sẽ đổi giọng liền.”

Cô cười, hôn vội vào khoe miệng anh, rồi đầu đưa bé. Phía bên kia căn phòng, Phoebe Calebrow bắt gặp ánh mắt của anh, và họ nhìn nhau với sự thấu hiểu hoàn hảo. Tuần tới họ sẽ chiến đấu vì bản hợp đồng mới của Dean, nhưng lúc này, hòa bình đang ngự trị.

Trong khi Pip giúp Annabelle phục vụ đồ tráng miệng, anh bế đưa bé lên gác tới phòng làm việc rộng rãi của anh. Anh để đưa bé ngủ trong lòng trong lúc gọi vài cuộc điện thoại. Với Bodie là cộng sự chính thức, khối lượng công việc của Heath giảm đi đáng kể. Thay vì điều hành công ty đại diện thể thao lớn nhất thành phố, họ chỉ tập trung vào những vận động viên giỏi nhất, và chọn lựa khách hàng kỹ càng. Tuy nhiên, họ vẫn có thể kiểm soát nhiều như vậy, và dưới sự chỉ đạo của Portia, bộ phận mới thành lập dành cho nữ giới đang lớn mạnh rất nhanh, mặc dù cô ấy cũng đặt ra những giới hạn. Đã hai năm kể từ lần cuối anh nhìn thấy cái vẻ điên cuồng, keo cú ấy trên mặt cô. Thật đáng ngạc nhiên, một cuộc hôn nhân tốt đẹp và thêm vào năm cân trọng lượng có thể thay đổi tâm tính của một người đàn bà.

Người Hoàn Hảo Dành Cho Bạn cũng đang thịnh vượng. Những khách hàng lớn tuổi của Annabelle thở phào nhẹ nhõm vì Kate tặng con gái quà cưới là ngôi nhà ở công viên Liễu Gai. Theo lời khuyên của Portia, Annabelle thuê một thư ký và một trợ lý. Phớt lờ lời khuyên của Portia, cô tiếp tục phục vụ nhiều kiểu khách hàng khác nhau. Đó là vì cô thích như vậy.

Cuối cùng, anh nghe tiếng câu lạc bộ sách bắt đầu ra về. Trev đói bụng và tiếng động đánh thức thằng bé. Ngay khi mọi người về hết, Heath mang thằng bé xuống dưới nhà.

Annabelle đứng bên khung cửa sổ, nắng chiều chiếu vào cô giống như màu hổ phách lỏng. Thấy anh lại gần, cô mỉm cười như thể đã đợi giây phút này cả ngày, mà có lẽ như vậy thật. Anh đưa đưa bé cho cô, rồi ngồi ngắm con bú ngon lành. Anh và Annabelle nói chuyện một chút. Không nhiều. Trên lầu, anh nghe tiếng máy fax, và vài phút sau, điện thoại của anh rung. Anh thò tay vào trong túi tắt nó đi.

Cuối cùng họ ủ ấm thằng bé, và ba người đi dạo. Người đàn ông và gia đình của mình. Một buổi chiều Chicago đẹp trời. Đội Bít Tắt đang trên đường tới chức vô địch.

“Anh cười gì thế?” vợ anh mỉm cười hỏi.

“Vì em hoàn hảo.”

“Không đâu,” cô cười. “Nhưng em hoàn hảo đối với anh.”

Mãng Xà hoàn toàn đồng ý.

THE END

[1] Thị trấn nhỏ của Pháp, nằm bên bờ Địa Trung Hải, là địa điểm du lịch nổi tiếng và thu hút nhiều ngôi sao tới sinh sống.

[2] Theo Kinh Thánh, Cain là một trong hai người con đầu của Adam và Eva. Do lòng đố kỵ, Cain đã giết chết em mình là Abel và bị Chúa đóng dấu để Cain luôn nhớ về tội lỗi của mình.

[3] Chicago

[4] Ivy League là từ thường được dùng để chỉ nhóm những trường đại học hàng đầu của Mỹ

[5] South Beach diet: chế độ ăn kiêng do bác sĩ chuyên khoa tim Arthur Agatston và chuyên gia dinh dưỡng Marie Almon đưa ra, với mục đích ban đầu là chống các bệnh và tim mạch, sau đó nhanh chóng trở nên phổ biến như một chế độ giúp giảm cân.

[6] Thuốc chống nếp nhăn.

[7] Một tổ chức quốc tế tập hợp những người có chỉ số IQ cao.

[8] Nghệ danh của Margaretha Geetruida (1876-1917), là vũ nữ người Hà Lan làm điện viên nhĩ trùng cho Đức và Pháp trong Chiến tranh Thế giới I

[9] Flintstone là tên một bộ phim hoạt hình thập niên 1960, lấy bối cảnh thời kỳ đồ đá, những nhân vật thô sơ.

[10] Là loại hoóc môn do một số cơ quan sinh dục nữ tiết ra.

[11] Theo truyền thống phương Tây, khi bị rụng răng sữa, các bé sẽ không vứt chiếc răng đó đi mà để ở dưới gối, và để khi bé ngủ, tiên răng sẽ đến đem theo một đồng xu hay một món quà để đổi lấy chiếc răng sữa đó.

[12] Trường phái âm nhạc vứt bỏ truyền thống và tán dương thế giới hiện đại

[13] Từ gốc là "duck hook", một thuật ngữ trong chơi golf chỉ cú đánh ngoài tầm kiểm soát, ban đầu hướng thẳng tới mục tiêu nhưng rồi lại đột ngột rẽ sang trái

[14] Một công ty sản xuất đồ chơi trẻ em của Mỹ

[15] Một câu thoại nổi tiếng trong bộ phim Jerry Maguire, sau khi Jerry và Dorothy chi tay nhau vì Dorothy nghĩ Jerry không yêu mình, Jerry đã tìm Dorothy và nói anh yêu cô và muốn có cô, nhưng cô chỉ trả lời đơn giản: "Im đi. Anh đang cố bắt tôi chào anh."

[16] Harley Davidson: Tên một hãng sản xuất mô tô phân khối lớn nổi tiếng của Mỹ.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>